Len Deighton

SS-GB

„Un triumf! Cea mai bună carte a iui Deighton. Senzațională!”

The New York Times

„Un thriller de primă clasă!”

The Atlantic

„Un clasic al literaturii mondiale.”

Time Magazine

„Chiar de la primele rânduri ale SS-GB e clar că ne aflăm pe mâinile unui maestru.”

The Los Angeles Times

„Talentul lui Deighton pentru gradarea suspansului este mai hipnotic ca niciodată. Rezultatul este excepțional.”

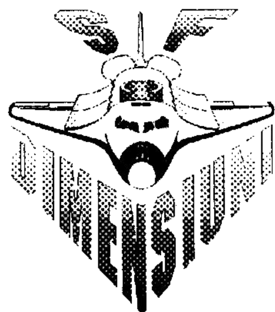
Cosmopolitan

„SS-GB e un roman dur, înfiorător și sinistru. Nu va dezamăgi.”

Chicago Sun-Times

„Finalul de la SS-GB vă va zgudui.”

Publishers Weekly

Director de colecție:
Adrian Șerban Dobrin

Len Deighton

SS-GB

Marea Britanie sub naziști 1941

Traducere, note și prezentare de
Florin Mircea Tudor

MULTISTAR
Piatra Neamț
1993

Redactor: Veronica Tudor
Tehnoredactare: Gabriela Covic, Ștefania Iancovschi

Titlul original: SS-GB
Un volum publicat de Multistar S.A. Conține textul integral al ediției hardcover originale.

Grateful acknowledgment is made to the following sources for permission to reproduce previously published material:

The Boy Scouts of America: an excerpt from the song „When You're Happy and You Know It." Reprinted from The Cub Scout Songbook. Courtesy Boy Scouts of America. Copyright © 1969. Reprinted by permission.

Chappell Music Company: A verse from „Wishing (Will Make It So)" by B.G. DeSylva. Copyright © by Crawford Music Corporation. Copyright Renewed, assigned to Chappell & Co., Inc. International Copyright Secured. ALL RIGHTS RESERVED. Used by permission.

Shapiro Bernstein & Co., Inc.: An excerpt from the song „The White Cliffs of Dover" by Burton and Kent. Used by permission. Copyright 1941. Renewed. Shapiro Bernstein & Co., Inc.

Pentru informații, adresați-vă societății Multistar S.A., Oficiul Poștal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamț.

ISBN 937–9136–05–2
Ediția I, februarie 1993

Len Deighton

Len Deighton s-a născut în Londra în 1929. La vârsta de șaptesprezece ani devine fotograf, atașat pe lângă Serviciul special de cercetări al Forțelor aeriene britanice, stagiu extrem de folositor pentru viitoarele sale cărți dedicate celui de-al doilea război mondial: studiile **Fighter**: **The True Story of the Battle of Britain** (1977), **Blitzkrieg: From the Rise of Hitler to the Fall of Dunkirk** (1980), romanele Bomber (1970, București, 1982), **Goodbye, Mickey Mouse** (1982) și colecția de nuvele **Declarations of War** (1971.)

După 1949 schimbă mai multe locuri de muncă, ultimul fiind la o stație de triaj unde fusese angajat ca simplu muncitor. În 1952 câștigă o bursă la Colegiul Regal de Artă din Londra. După absolvire în 1955 – cu aceeași fire imprevizibilă – devine steward pe unul din avioanele companiei BOAC, demisionând în vara anului 1956, cu câtva zile înainte de o aproape sigură concediere datorată unui amestec accidental și inocent într-un trafic de aur în folosul unei companii din Hong Kong. Urmează apoi câteva călătorii în jurul lumii, finanțate din câștigurile sale ca desenator și ilustrator de carte.

Primul său roman, **The Ipcress File**, a fost publicai în 1962, devenind imediat un best-seller și fiind ecranizat în 1965 în regia lui Sidney Furie. Au urmat apoi **Horse Under Water** (1963), **Funeral in Berlin** (1964) – ecranizat în 1966 de Guy Hamilton, **Billion-Dollar Brain** (1966) filmat în 1967 de Ken Russell, romane eliptice cu schimbări spectaculoase și neașteptate de situații, dar și

cu pagini ce lasă cititorului un gust amar. De altfel, Len Deighton, împreună eu Eric Ambler și John Le Carré, a revoluționat povestirea modernă de spionaj, făcând-o un excelent mijloc de exprimare a decepțiilor caracteristice omului secolului al XX-lea, în același mod în care Frederick Forsyth și Robert Ludlum au inovat thriller-ul politic.

Acest „Raymond Chandler al intrigii diplomatice”, cum îl numea redactorul de specialitate al ziarului *San Francisco Chronicle,* trece cu ușurință, dar și cu același succes, de la un roman obișnuit de ficțiune la unul de spionaj, de la unul de război la unul de gen thriller. Parte din romanele sale au titluri ciudate, aproape intraductibile, din cauza conotațiilor lor specifice legate de diverse contexte literare engleze; de exemplu **Twinkle, Twinkle, Little Spy** (Transfugul) pare o remodelare a unui vers din cunoscutul „Twinkle, twinkle, little star” de Jane Taylor, în timp ce **Catch a Falling Spy** (Captura) folosește un vers dintr-un cântec de John Donne (Go and catch a falling star.) Dintre celelalte creații ale lui Len Deighton putem aminti: **Spy Story**, **An Expensive Place to Die**, **Yesterday’s Spy**, **XPD**, **Close-Up**, trilogia **Berlin Game**, **Mexico Set**, **London Match** și **SS-GB**, publicat în 1978 și devenit imediat unul din marele sale succese.

SS-GB aparține – ca și **Luciane’s Luck** de Jack Higgins, **Thunder Station** de Donald N. Norman, **The Hess Cross** de James S. Thayer, ca să numim doar câteva titluri – acelor romane problematice, de ficțiune politică, pe care americanii le denumesc în mod obișnuit „what-if novels” (Ce s-ar fi întâmplat dacă….) Ce s-ar fi întâmplat dacă hitleriștii ar fi cucerit în realitate Anglia și ar fi fabricat în timp util bomba atomică? Ce s-ar fi întâmplat dacă americanii nu ar fi intrat în război? Tema nu pare prea atrăgătoare – mai ales pentru un englez – dar autorul o tratează cu atâta tact și eficiență încât devine „complet plauzibilă”, după cum consideră Julian Symons în **Bloody Murder**, cunoscuta lucrare critică dedicată literaturii polițiste.

Dar prin magia descrierii acestui univers paralel, prin atmosfera creată de autor, **SS-GB** devine totodată și un reprezentant strălucit al science fictionului de cea mai bună calitate.

Florin Mircea Tudor

SS-GB

„În Anglia toți sunt curioși și continuă să se întrebe: «De ce nu vine Hitler?» Fiți calmi. Fiți calmi. Vine! Vine!”

(Adolf Hitler, 4.09.1940, Berlin,
Întrunire cu infirmierele și lucrătorii
din asistența socială)

Geheime Kommandosache C 216-c

Berlin, 18.02.41

Der Oberste Befehlshaber der Wehrmacht

10 exemplare

Exemplarul nr. 5.

Chef-Sache! Nur durch Offizier!

Act de Capitulare -- text în limba engleză

Către Forţele armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord -- inclusiv insulele adiacente.

1. Comandamentul suprem britanic este de acord cu capitularea tuturor forţelor armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord -- inclusiv din toate insulele adiacente şi din alte baze militare de peste mări. Acest act se aplică şi tuturor unităţilor aparţinînd de Royal Navy, aflate fie în porturi, fie pe mare.
2. Toate ostilităţile pe uscat, mare şi aer în care sînt angajate forţe britanice urmează să înceteze în ziua de 19 februarie 1941, orele 0800 GMT.
3. Comandamentul suprem britanic va duce la îndeplinire, imediat, fără discuţii sau comentarii, orice ordine ulterioare -- indiferent de natura lor -- provenite de la Comandamentul suprem german.
4. Nesupunerea la ordine sau incapacitatea de a le duce la îndeplinire va fi considerată o încălcare a dispoziţiilor acestui act şi va fi tratată de Comandamentul suprem german conform legilor în vigoare în timp de război.
5. Acest act de capitulare nu depinde de, nu dăunează şi va fi înlocuit de orice acord general de capitulare impus de Comandamentul suprem german, aplicabil Regatului Unit şi naţiunilor aliate ale Commonwealth-ului.
6. Acest act de capitulare este redactat în limbile germană şi engleză. Versiunea germană constituie textul original.
7. Hotărîrile Comandamentului suprem german vor fi definitive în cazul apariţiei unor îndoieli sau litigii în interpretarea sau înţelegerea termenilor prezentului act de capitulare.

Unu

Himmler l-a închis pe Rege în Turnul Londrei, spuse Harry Woods. Acum însă generalii germani sunt de părere că armata ar trebui să fie cea care să-l păzească.

Celălalt bărbat își făcu de lucru cu hârtiile de pe birou și nu comentă de loc. Izbi cu putere ștampila de cauciuc pe tușieră și apoi pe fișă – „Scotland Yard, 11 nov. 1941.” Era de necrezut că războiul începuse doar cu doi ani în urmă. Și acum totul se terminase; luptele încetaseră, fuseseră învinși. Erau atât de multe hârtii de rezolvat încât erau nevoiți să folosească două cutii de pantofi – marca Dolcis, mărimea șase, escarpin de lac, cu tocuri înalte. Detectivul Superintendent Douglas Archer cunoștea doar o singură femeie care ar fi cumpărat astfel de pantofi – secretara sa.

— Ei bine, cel puțin așa zice lumea, continuă Harry Woods, detectivul sergent între două vârste ce forma cealaltă jumătate a faimoasei „echipe criminalistice.”

Douglas Archer își puse inițialele pe fișă și o aruncă în cutie. Privi apoi în cealaltă parte a camerei și dădu din cap. Era un birou mizerabil, cu pereții verzi și crem, deja înnegriți de vreme și cu ferestrele mici, bine protejate, dar murdare de fum și de ploaie; aici lumina trebuia să ardă toată ziua.

— Nu te încurca niciodată cu cineva din subordine, îl sfătui Harry, deși acum era prea târziu pentru o asemenea povață. Altcineva în afară de Harry, altcineva mai puțin îndrăzneț, vorbăreț sau bine intenționat, s-ar fi oprit aici. Dar Harry nu luă în seamă surâsul înghețat ce plutea pe buzele șefului său.

— N-ai decât s-o faci cu blonda de la Registratură; sau cu târfa aia cu sânii mari – nemțoaica care asigură legătura cu detașamentele Waffen-SS[1] – nu ar refuza din câte am auzit, dar cu propria secretară… Harry se strâmbă.

— Pierzi prea mult timp trăgând cu urechea la ce spune lumea, glăsui calm Douglas Archer. Asta-i problema ta, Harry.

Harry Woods îi înfruntă privirea dezaprobatoare fără să clipească.

— Un polițist nu pierde niciodată prea mult timp ascultând ce spun alții, domnule Superintendent. Și ai ști aceasta, dacă ai privi realitatea în față. Ești un detectiv al naibii de bun, dar un mizerabil cunoscător al firii omenești, iar asta-i problema ta.

Nu erau mulți detectivi sergenți care ar fi îndrăznit să-i vorbească pe acest ton lui Douglas Archer, însă ei doi se cunoșteau încă din 1920, pe când Harry Woods era un tânăr și chipeș polițist arborând pe piept bareta Medaliei Militare[2] și zdrobind inimile îndurerate ale bucătăreselor și tinerelor fete în casă. Iar Douglas Archer era un puști de nouă ani, mândru de a fi văzut stând de vorbă cu Harry.

Când Douglas Archer a devenit – absolvind Școala specială de poliție de la Hendon – un tânăr și neexperimentat Inspector subdivizionar, singurele experiențe în domeniu fiind încercările de a evita Proctorii[3] pe străzile lăturalnice din Oxford, cel care l-a ajutat a fost Harry Woods. Și în acele timpuri titraților li se făceau zile fripte de către polițiștii de rând!

Harry știa tot ce trebuia să cunoască un polițist – și chiar mai mult. Știa momentul când orice gardian de noapte își pregătește ceaiul și nu era niciodată prea departe de vreo cameră călduță când ploua afară. Harry

---

[1] Detașamente militare speciale (n.tr.)

[2] Decorație britanică acordată începând cu 1916 militarilor (n.tr.)

[3] Membru executiv al comitetului de disciplină, având sarcina de a menține ordinea, a supraveghea purtarea studenților și a aplica pedepse (la universitățile Oxford și Cambridge) (n.tr.)

Woods știa sub ce grămadă de gunoi se puteau găsi bani, dar nu lua niciodată mai mult de o treime din sumă pentru că altfel proprietarii ar fi găsit alte modalități de a plăti gunoierii pentru anumite transporturi suplimentare. Dar acestea se întâmplau cu mult timp în urmă, înainte ca generozitatea cârciumarilor și barmanilor din districtul West End să-i fi rotunjit lui Harry și fața, și burta. Și înainte ca perseverența lui Archer să-l fi adus în rândurile CID-ului[4] și apoi ale Brigăzii Criminalistice a Scotland Yard-ului.

— Departamentul nostru s-a procopsit cu o afacere pe cinste, zise Harry Woods. Toți ceilalți sunt ocupați, așa încât… Să pregătesc trusa?

Douglas știa că sergentul aștepta ca el să-și manifeste surpriza, așa că ridică dintr-o sprânceană:

— Cum dracu' de-ai aflat?

— Un apartament în Shepherd Market, ticsit cu whisky, cafea, ceai și altele; tichete de benzină eliberate de Luftwaffe împrăștiate pe masă. Victima un tip bine îmbrăcat, probabil un speculant la bursa neagră.

— Așa crezi?

Harry zâmbi:

— Îți aduci aminte de banda de speculanți care l-a ucis pe administratorul depozitului din Fulham?… Falsificau tichete de benzină ale Luftwaffe. Poate-i vorba de aceiași indivizi.

— Harry, ai de gând să-mi spui de unde provine informația, sau vrei să rezolvi cazul fără să te ridici de pe scaun?

— Sergentul de la secția de poliție din Savile e un vechi amic de pahar. Tocmai mi-a telefonat. Un vecin a descoperit cadavrul și i-a anunțat.

— Nu-i nici o grabă, zise Douglas Archer. Să procedăm metodic.

Harry își mușcă buzele. După părerea sa, Detectivul Superintendent Douglas Archer nu proceda niciodată

---

[4] Criminal Investigation Department – Departamentul de cercetări criminalistice (n.tr.).

altminteri. Harry Woods era un polițist din vechea gardă ce disprețuia hârțogăria, cartotecile și microscoapele. Îi plăcea să sporovăiască, să bea, să interogheze și să aresteze.

În schimb Douglas Archer avea treizeci de ani, era un tip înalt și uscățiv. Aparținea noii generații de detectivi care nu puteau suferi vesta neagră, pantalonii cu dungi subțiri, pălăria cu boruri înguste și gulerul tare, îmbrăcămintea devenită aproape uniformă pentru membrii Brigăzii Criminalistice. Prefera cămășile de culoare închisă și pălăriile cu boruri late așa cum văzuse că purta George Raft[5] într-un film cu gangsteri produs la Hollywood. Ca și acesta, fuma trabuc, ori de câte ori îi permitea rația de tutun. Acum încerca pentru a treia oară să-l aprindă; tutunul era de proastă calitate și nu ardea bine. Se scotoci după un chibrit și Harry îi aruncă o cutie.

Douglas era londonez – inteligent, plin de acel egoism rafinat ce caracterizează locuitorii marii capitale – însă ca toți cei crescuți fără tată, era introspectiv și singuratic. Vocea, moale și accentul Oxford-ului ar fi fost mai potrivite pentru o altă categorie de reprezentanți ai legii, dar el nu regretase niciodată faptul că era polițist. Lucrul se datora în mare măsură lui Harry – de abia acum realiza aceasta. Pentru băiețelul bogat și stingher în casa mare din piață, Harry Woods devenise, fără să știe, un tată adoptiv.

— Să presupunem că tichetele de benzină nu sunt false; că sunt cât se poate de autentice, zise Douglas. În acest caz poți să pariezi că sunt implicați și nemții, iar afacerea va fi de competența instanței de la Lincoln’s Inn – acel Feldgericht de Luftwaffe[6]. E doar o pierdere de timp dacă ne amestecăm.

— E vorba de o crimă, replică Harry. Câteva tichete de benzină nu schimbă cu nimic situația.

— Harry, nu încerca să modifici legile, avem și așa destul de lucru să le aplicăm pe cele care le avem. Orice crimă care implică un membru din Luftwaffe, într-o

[5] Celebru actor american (1903–1980) (n.tr.).
[6] Tribunal de campanie al aviației militare germane (n.tr.).

măsură cât de mică, este de competența tribunalelor respective.

— Nu și dacă ajungem acolo imediat, spuse Harry trecându-și o mână prin părul rebel. Nu dacă smulgem o mărturisire unuia din ei, trimitem copii la Geheime Feldpolitzei[7] și la Kommandatur[8] și le oferim rezolvarea pe tavă. Altfel acești pederaști de nemți vor clasa dosarul din lipsă de probe sau vor expedia vinovații la vreo muncă mai ușoară în altă țară.

Lupta nu avea să înceteze niciodată pentru Harry. Generația sa, care luptase și învinsese în noroaiele Flandrei, nu se putea obișnui niciodată cu înfrângerea. Dar Douglas Archer nu fusese soldat. Atâta timp cât nemții aveau să-l lase să-și facă datoria de a-i prinde pe criminali, va munci așa cum făcuse și înainte. Și dorea să-l determine pe Harry să gândească la fel.

— Ți-aș fi recunoscător, Harry, dacă nu ai lăsa ca propriile tale opinii să impieteze asupra legislației în vigoare. Douglas bătu ușor cu palma peste Buletinul Informativ ai SIPO-ului[9]. Și nu sunt deloc convins că o vor lăsa mai moale în ceea ce privește personalul german. Cinci execuții luna trecută; un maior al unei divizii Panzer, decorat cu Crucea de Cavaler, cu unica greșeală de a fi întârziat cu o oră la inspecția unor barăci militare. Aruncă foile de hârtie pe biroul partenerului său.

— Chiar citești toate prostiile alea?

— Harry, dacă ai avea mai multă minte, le-ai citi și tu. Și ai ști că în fiecare marți la orele unsprezece – deci peste zece minute – generalul Kellerman ține obișnuitele informări operative cu cadrele CID-ului.

— Asta pentru că bătrânul ticălos bea prea mult în timpul prânzului. După-amiază, în timp ce se întoarce clătinându-se de la Clubul ofițerilor SS, singurele cuvinte ce și le poate aminti sunt „mâine, mâine!”

---

[7] Poliția secretă militară (n.tr.).
[8] Comandament (n.tr.).
[9] Sicherheitspolizei – Siguranță (n.tr.).

Harry Woods notă cu satisfacție modul în care Douglas Archer aruncă o privire circulară spre scaunele și birourile goale, în eventualitatea că cineva le-ar fi surprins conversația.

— Oricare ar fi adevărul, spuse cu grijă Douglas, sigur este faptul că nu va renunța la ședința sa operativă. Iar rezolvarea unei crime pe care nu am fost încă invitați să o investigăm nu va fi o scuză suficienta pentru mine ca să nu ajung la timp acolo. Douglas se ridică în picioare și-și adună documentele pe care generalul ar fi putut dori să le vadă.

— I-aș spune să se ducă la dracu’, replică Harry. I-aș spune că slujba are prioritate.

Douglas Archer reteză cu grijă partea nefumată a trabucului și o puse în sertarul superior al biroului, împreună cu o lupă, niște bilete la un concert la care nu se dusese și un stilou rupt.

— Kellerman nu-i atât de rău, obiectă el. Va păstra Poliția Metropolitană mai mult sau mai puțin intactă. Ai uitat de zvonurile despre împuterniciții speciali germani? Kellerman s-a opus aducerii lor.

— Prea multă rivalitate – și lui Kellerman nu-i place, murmură Harry.

Douglas își puse raportul împreună cu celelalte hârtii în servietă și o legă cu cureaua.

— În cazul, improbabil de altfel, când comisariatul din West End ne solicită, pregătește trusa și cheamă o mașină. Să țină fotograful acolo până când îi voi spune eu că-i liber – la fel și medicul de circumscripție și cel legist.

— Doctorului n-o să-i placă ideea, zise Harry.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Harry. Trimite-i câteva tablete de supt – așa, să nu se plictisească – și amintește-i că telefonezi de la Whitehall[10] 1212, Cartierul General al Kriminalpolizei[11], Ordnungspolizei[12], Sicherheitsdienst[13] și

[10] Guvern (fam.) (n.tr.).
[11] Poliția criminală (n.tr.).
[12] Poliția de ordine (n.tr.).
[13] Sicherheitsdienst – Serviciul de securitate (n.tr.).

Gestapo-ului. Orice reclamație se trimite în scris la adresa de mai sus.

— Nu te enerva, bătu în retragere Harry.

Sună telefonul; vocea calmă și impersonală a aghiotantului generalului Kellerman se făcu auzită:

— Superintendent Archer? Generalul vă transmite salutări și vă întreabă dacă ora e potrivită pentru a-l informa despre problemele zilnice ale CID-ului.

— Imediat, domnule maior, spuse Douglas și puse receptorul în furcă.

— Jawohl, Herr Major. Vă pup undeva, Herr Major.

— Oh, Harry, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am de-a face cu oamenii ăștia, nu tu.

— Tot slugărnicie se cheamă, făcu Harry.

— Și câtă slugărnicie crezi că a fost necesară ca să-ți salvez fratele de la deportare? Douglas hotărâse să nu-i pomenească niciodată despre acest lucru și acum era furios pe sine însuși.

— Dar avea certificat medical de la doctorul lui, spuse Harry, dar chiar înainte să-și termine propoziția își dădu seama că cei mai mulți dintre tehnicienii trimiși să lucreze în fabricile germane trebuiau să fi avut certificate asemănătoare, de la vreun doctor înțelegător.

— A ajutat, replică fără vlagă Douglas.

— Doug, nu mi-am dat seama, începu Harry, însă Douglas se și îndrepta în grabă spre primul etaj. Nemții erau pedanți când era vorba de punctualitate.

Doi

Generalul – sau, mai precis în limbajul oficial al SS, Gruppenführer-ul – Fritz Kellerman era un bărbat jovial ce se apropia de șaizeci de ani. Avea o înălțime medie, dar predispoziția sa pentru mâncarea și băutura bună îl făcuse să capete o față rumenă și o formă durdulie care, alături de obiceiul său de a-și ține ambele mâini în buzunare, puteau amăgi un privitor ocazional, făcându-l să creadă că era scund și gras – așa cum de altfel era adeseori descris. Ofițerii din statul său major îl numeau „Vater”, dar dacă manierele sale erau părintești, nu erau totuși destul de blânde pentru a i se putea atribui porecla mai obișnuită de „Vati” (Tăticul.) Părul său des și alb înșelase destui ofițeri tineri, determinându-i să-i accepte invitația la o plimbare în primele ore ale dimineții prin parc. Dar puțini merseseră a doua oară. Și numai cel mai ageamiu dintre subordonați ar fi acceptat să-i fie partener la o prietenească partidă de șah, având în vedere că pe vremuri fusese campionul Bavariei la juniori. „Astăzi pare a fi ziua mea norocoasă”, obișnuia să le spună partenerilor săi, pe măsură ce aceștia se apropiau de o înfrângere dezastruoasă.

Înainte de victoria Germaniei, Douglas intrase rar în acest cabinet de la primul etaj, folosit exclusiv de comandantul poliției. Dar acum putea fi întâlnit foarte des aici, stând de vorbă cu Kellerman, a cărui jurisdicție se întindea peste toată țara ocupată. Și lui Douglas – ca și altor câțiva ofițeri – îi fusese acordată favoarea specială de a pătrunde în acest birou printr-o ușă dosnică, în loc de a

trece prin anticamera secretarei. Înainte de venirea germanilor, acest lucru le era permis doar adjuncților șefului poliției. Generalul Kellerman considera că era ceva normal, făcând parte din das Führerprinzip[14]; în schimb Harry Woods spunea că era doar un rahat. Cabinetul șefului poliției era oarecum neschimbat. Masivul birou din mahon era așezat în colț. Scaunul din spatele său era plasat în mica nișă – gen foișor – ce primea lumină din toate părțile și asigura o minunată priveliște spre Tamisa. Căminul din marmură era mare și pe el se afla o pendulă, bogat împodobită, ce bătea orele și jumătățile. Un foc viu ardea în grătarul în formă de arc, între o garnitură de sobă din alamă lustruită și o cutie pentru cărbuni. Singura schimbare vizibilă erau peștii din acvariile plasate lângă peretele exterior, bine închise și având pe ele – în litere de aur – numele lui Kellerman, un loc și o dată.

Doi bărbați în uniforme ale armatei erau deja înăuntru când Douglas păși în cameră. Ezită un moment, dar Kellerman îl invită:

— Intră, Superintendent. Haide, intră!

Cei doi străini se uitară o clipă la Douglas și apoi înclinară capul afirmativ. Englezul era exact ce le trebuia: unul din cei mai buni detectivi din Brigada Criminalistică, tânăr și bine făcut, cu acea față ciolănoasă și palidă pe care germanii o considerau semn al unei descendențe aristocratice. Individul avea ceva „germanic” în el, un exemplu perfect al „noului european.” Și în plus vorbea o germană excelentă.

Unul din cei doi bărbați culese un carnețel de pe biroul lui Kellerman.

— Doar încă una, Generale Kellerman, spuse el. Celălalt scoase ca din pământ un aparat Leica și se aplecă pentru a privi prin vizor.

— Dumneavoastră și Superintendentul, privind împreună la niște notițe sau la o hartă… știți, ceva în genul ăsta.

[14] Principiul conducerii (n.tr.).

Pe manșetele uniformelor lor cenușii de campanie, bărbații purtau însemnele PK-ului[15].

— Mai bine să facem cum vor ei, Superintendent, zise Kellerman. Tipii sunt de la revista *Signal.* Au bătut tot drumul de la Berlin doar pentru a sta de vorbă cu noi.

Douglas se îndreptă cu stângăcie spre latura mai îndepărtată a biroului. Timid, luă o anumită poziție, lovind cu degetul un exemplar din *Angler's Times.* Se simți ca un neghiob, dar Kellerman trecu ușor peste acest moment neplăcut.

— Domnule Superintendent Archer, spuse ziaristul de la PK într-o engleză cu accent puternic, este adevărat că aici, la Scotland Yard, generalul Kellerman este numit „Tată”?

Douglas ezită o clipă să câștige timp, pretextând că nu vrea să se miște pentru a nu strica fotografia.

— Nu vezi că întrebarea îl pune în încurcătură pe Superintendent? interveni Kellerman. Și vorbește nemțește, Superintendentul o vorbește la fel de bine ca și mine.

— Deci e adevărat? continuă ziaristul, încercând să obțină un răspuns de la Douglas. Obturatorul aparatului țăcăni. Fotograful verifică distanța și mai apăsă o dată pe declanșator într-o succesiune rapidă.

— Desigur că este adevărat, zise Kellerman. Crezi că sunt un mincinos? Sau crezi că sunt tipul de șef al poliției care habar n-are ce se întâmplă în propriul său cartier general?

Ziaristul se crispă și fotograful își coborî aparatul.

— E adevărul adevărat, răspunse Douglas.

— Și acum, domnilor, am de lucru, zise Kellerman. Îi fugări afară, precum o bătrână ce-și găsește dormitorul invadat de pui de găină. Îmi pare rău, îi zise el lui Douglas după plecarea celor doi. Au spus că au nevoie doar de cinci minute, dar nu se mai dădeau duși. Bănuiesc că asta-i politica lor-să speculeze orice situație favorabilă. Se îndreptă spre birou și se așeză.

---

[15] Propaganda-Kompanie – Compania de propagandă (n.tr.).

— Şi acum băiete, spune-mi ce se mai întâmplă pe aici. Douglas îşi citi raportul, dând explicaţiile necesare acolo unde era cazul. Prima grijă a lui Kellerman era să justifice banii cheltuiţi şi de aceea Douglas îşi întocmea întotdeauna raportul în aşa fel încât să rezume resursele şi nevoile departamentului în mărci de ocupaţie.

Când formalităţile se încheiară, Kellerman deschise cutia de ţigări prevăzută cu umidificator. Cum ţigările se vindeau la bursa neagră cu cinci mărci bucata, fiecare exemplar din marca sa preferată – Monte Cristo nr. 2 – constituia o mică avere. Kellerman alese cu grijă două havane. Ca şi Douglas, aprecia aroma celor cu pete verzi sau galbene pe partea exterioară. Ceremonia continuă prin tăierea capetelor şi îndepărtarea unor firişoare scuturate de tutun. Ca de obicei, Kellerman purta un costum uşor de tweed, cu vestă şi lanţ de aur pentru ceasul de buzunar, negăsind de cuviinţă să-şi îmbrace uniforma SS nici pentru întrevederea cu ziariştii. În plus, Kellerman – ca atâţia alţi ofiţeri superiori SS ai generaţiei sale – prefera gradele obişnuite ale armatei în locul celor stânjenitoare ale SS-ului.

— Nu ai încă nici o ştire despre soţia ta? întrebă generalul. Ocoli biroul şi îi oferi o havană lui Douglas.

— Cred că trebuie să considerăm că a fost ucisă, răspunse Douglas. În timpul atacurilor aeriene se ducea adesea la vecinii noştri, iar casa lor a fost complet distrusă în timpul luptelor de stradă.

— Nu dispera niciodată, spuse Kellerman. Să fi fost o aluzie la legătura lui cu secretara, se întrebă în sinea sa Douglas.

— Băiatul e bine?

— Se afla la adăpost în ziua aceea. Da, e sănătos. Kellerman se aplecă să-i aprindă ţigara. Douglas nu se obişnuise încă cu felul în care ofiţerii germani îşi dădeau cu colonie pe faţă după ras, aşa încât parfumul îl surprinse. Pufăi din havană. Douglas ar fi preferat să o ia cu el, dar generalul le aprindea întotdeauna. Se gândi că ar fi putut să fie un mod de a preveni vânzarea lor, sau că –

pur și simplu – Kellerman credea că în Anglia nici un gentleman nu ar fi oferit unui coleg prilejul de a pune în buzunar o țigară nefumată.

— Nici o altă problemă, Superintendent? întrebă Kellerman trecând prin spatele lui Douglas și atingându-i ușor umărul, ca un semn de încurajare. Douglas se întrebă dacă generalul știa că poșta de dimineață îi adusese o scrisoare de la secretara sa, în care aceasta îi făcea cunoscut faptul că era însărcinată și-i cerea suma de douăzeci de mii de mărci de ocupație, lirele sterline, găsise ca de cuviință să adauge – în caz că Douglas nu ar fi știut – nu mai erau o monedă pe care doctorii, specialiști în avorturi, o acceptau. Douglas primea o parte a salariului în mărci de ocupație. Până în acel moment nu reușise să afle modul în care îi parvenise scrisoarea. S-o fi adus ea însăși la birou, sau să o fi trimis prin intermediul vreunei prietene de la Registratură?

— Nici o problemă cu care mi-aș permite să vă deranjez, zise Douglas.

Kellerman zâmbi. Neliniștea lui Douglas îl făcuse să i se adreseze generalului în acest mod puțin forțat, folosit doar de unii din cei mai servili germani.

— Erai familiar cu această cameră odinioară? întrebă Kellerman.

Înainte de război Șeful Poliției obișnuia să lase ușa larg deschisa atunci când odaia nu era folosită, așa încât funcționarii puteau ieși și intra în voie. La puțin timp după ce fusese numit la Scotland Yard, Douglas găsise o scuză ca să intre în camera neocupată, pentru a o studia cu acea venerație tipică unui tânăr pasionat de literatura polițistă.

— Am intrat rar aici când era biroul Șefului Poliției.

— Trăim timpuri grele, spuse Kellerman ca și cum s-ar fi scuzat pentru vizitele frecvente pe care Douglas trebuia să le facă acolo. Se aplecă și scutură un centimetru de scrum într-un model din porțelan alb al lui Tower Bridge pe care un fabricant întreprinzător îl reproiectase, adăugându-i

niște steaguri cu svastica și inscripția „Waffenstillstand[16], Londra, 1941” în litere gotice roșii și negre.

— Până acum, continuă Kellerman alegându-și cuvintele cu grijă, poliției nu i s-a cerut să se amestece în politică.

— Totdeauna am fost complet apolitici.

— Nu e chiar așa, spuse cu blândețe Kellerman. În Germania noi spunem lucrurilor pe nume – iar poliția politică se numește poliție politica. Voi o numiți Special Branch, pentru că voi englezii nu sunteți sinceri în astfel de probleme.

— Da, domnule.

— Dar va veni și momentul când nu voi mai putea rezista presiunilor Berlinului pentru a ne integra sistemului polițienesc german.

— Știți, domnule, că noi englezii nu acceptăm cu ușurință ideile noi.

— Nu fă pe prostul cu mine, Superintendent, zise Kellerman fără să-și schimbe tonul și zâmbetul binevoitor. Știi la ce mă refer.

— Nu sunt sigur că știu, domnule.

— Superintendent, nici unul din noi nu dorește consilieri politici în această clădire. Dar, inevitabil, ofițerii tăi de poliție vor fi folosiți împotriva grupurilor englezești de rezistență, împotriva soldaților necapturați, a refugiaților politici, evreilor, țiganilor sau a altor elemente indezirabile, spuse Kellerman cu un ton ce arăta că el nu le considera chiar atât de nedorite pe cât le credeau superiorii săi din Berlin.

— În acest caz poliția va fi dezbinată, spuse Douglas.

Kellerman nu răspunse. Apucă de pe birou un mesaj venit pe teleimprimator și îl citi ca și cum ar fi vrut să-și reamintească conținutul său.

— Un ofițer superior din Sicherheitsdienst este pe drum, zise el. Vei lucra cu el.

— Însărcinarea sa este politică? întrebă Douglas.

SD-ul era serviciul de informații al SS-ului. Lui Douglas nu-i plăcea deloc această vizită de rău augur.

---

[16] Armistițiu (n.tr.).

— Nu știu de ce vine, spuse voios Kellerman. Face parte din statul major personal al Reichsführer-ului SS și va da socoteală doar Berlinului pentru tot ce va întreprinde aici. Kellerman pufăi din havană și dădu drumul la fum pe nas. Îl lăsă pe Superintendent să mediteze asupra știrii și să-și dea seama că noul sosit va fi un pericol pentru amândoi.

— Standartenführer[17] Huth, acesta-i numele individului, completă în cele din urmă Kellerman. Modul în care utilizase gradul SS-istului era de ajuns pentru a accentua ideea că Huth era un străin în ochii săi. Generalul ridică mâna.

— Faptul că primește ordine direct de la Berlin îi conferă o poziție…, ezită și lăsă să-i cadă brusc mâna,… specială.

— Înțeleg, domnule, zise Douglas.

— Atunci cred, dragul meu amic, că vei face tot ce poți pentru a împiedica orice imprudență – în special verbală – din partea prietenului tău de la etajul de dedesubt.

— Vă referiți la detectivul sergent Woods?

— Ah, ce minte ascuțită ai, Superintendent, spuse Kellerman.

---

[17] Colonel (în trupele SS) (n.tr.).

Trei

Cineva afirmase că de la armistițiu nu fusese nici măcar o săptămână întreagă de soare. Ușor de crezut. Astăzi aerul era umed, iar soarele gălbejit de-abia se vedea – ca o farfurie goală pe o față de masă murdară – printre norii cenușii.

Și totuși chiar un londonez get-beget – cum era Douglas Archer – putea merge pe strada Curzon și, cu ochii pe jumătate închiși, să vadă puține sau nici un fel de schimbări în comparație cu anul anterior. Afișul cu Soldatenkine[18] din fața cinematografului Curzon era mic și discret plasat, și numai dacă doreai să intri în restaurantul Mirabelle auzeai șoapta portarului galonat care îți amintea că respectivul local era în prezent folosit exclusiv de ofițerii de stat major de la Cartierul General al Flotei aeriene 8, situat vizavi în vechiul local al Ministerului Educației. Și dacă ochii îți rămâneau pe jumătate închiși era ușor să nu sesizezi plăcuțele cu inscripția „întreprindere evreiască”, unde numai cei mai curajoși clienți îndrăzneau să intre. Iar în luna noiembrie a anului 1941, Douglas Archer – ca și cei mai mulți dintre compatrioții săi – își ținea ochii pe jumătate închiși. Scena crimei la care, așa cum prevăzuse detectivul sergent Harry Woods, fuseseră chemați, era Shepherd Market. Acest labirint de străduțe înguste adăpostea muncitori londonezi, negustori italieni și vizitatori bogați ce descopereau în ulițele întortocheate și vechile case șubrezite, acea înfățișare a Londrei din romanele lui

[18] Numai pentru soldați (n.tr.).

Dickens – dar la care se adăuga existența unor magazine și restaurante la modă.

Casa era tipică pentru cartierul respectiv. Câțiva polițiști se aflau deja acolo, discutând aprins cu doi reporteri. Parterul era un magazin demodat și sărăcăcios, în care de-abia puteai să-ți ții brațele întinse. La etaj erau camere minuscule – ca pentru păpuși – la care ducea o scară întortocheată și atât de îngustă încât exista oricând pericolul să desprinzi de pe pereți reproducerile înrămate ce le împodobeau. Numai cu mare greutate reuși Harry să ajungă împreună cu trusa criminalistică la locul unde se afla cadavrul.

Doctorul poliției era deja acolo, așezat pe o canapea acoperită cu creton, cu mantaua cazonă închisă până în gât și cu mâinile în buzunare. Era un bărbat tânăr, de vreo douăzeci și cinci de ani, dar în ochii căruia Douglas putea deja citi resemnarea teribilă cu care atât de mulți englezi păreau să fi acceptat înfrângerea finală.

Pe podea, în fața lui, zăcea mortul. Aproximativ treizeci și cinci de ani, o față palidă și o chelie pronunțată. Dacă l-ai fi întâlnit pe stradă, ai fi pariat că aparține mediului universitar, cu figura profesorului distrat prezentat în comedii.

Vesta îi era pătată de sânge dar și de un soi de pudră cafenie. Douglas o atinse cu vârful degetului, însă înainte de a-l apropia de nas, recunoscu aroma tutunului de prizat. Urme ale acestuia se vedeau și sub unghiile cadavrului. Nefiind încă raționalizat, tutunul de prizat devenea din ce în ce mai popular – având în vedere prețul mereu în ascensiune al țigărilor.

Douglas găsi cutiuța cu tutun într-un buzunar al vestei. Impactul gloanțelor distrusese capacul. Înăuntru se mai afla și o havană pe jumătate fumată, cu banderola încă intactă, o Romeo y Julieta, o adevărată avere în acele zile; nu era de mirare că individul păstrase jumătatea nefumată.

Douglas privi costumul de comandă, de bună calitate, al mortului. Mult prea larg, nu se potrivea cu materialul

scump și bine croit; ca și cum bărbatul, supus brusc la o cură de slăbire, ar fi dat jos rapid mai multe livre[19]. Pierderea bruscă în greutate era evidentă și din aspectul feței – trasă și ridată. Douglas pipăi porțiunile lipsite de păr de pe capul bărbatului:

— *Alopecia areata,* zise doctorul. Destul de comună.

Douglas privi în gura mortului. Individul avusese destui bani ca să – și îngrijească dinții. Aurul strălucea, dar înăuntru era și sânge.

— Are sânge în gură.

— S-a lovit probabil la față când a căzut.

Douglas avea o altă idee, dar nu-l contrazise. Notă micile răni de pe fața bărbatului și punctele de sânge de sub piele. Ridică manșeta cămășii îndeajuns de sus să-i observe brațul roșu și inflamat.

— Oare unde te poți bronza în această perioadă a anului? întrebă doctorul.

Douglas nu răspunse. Făcu o schiță a modului în care corpul se prăbușise pe spate în micul dormitor și trase concluzia că bărbatul stătuse în cadrul ușii când îl loviseră gloanțele. Atinse petele de sânge de pe corp pentru a vedea dacă sunt lipicioase, apoi îi puse palma pe piept. Nici un pic de căldură. Experiența îi spuse că omul murise de aproximativ șase ore, sau chiar mai mult. Doctorul urmări mișcările lui Douglas dar nu făcu nici un comentariu. Detectivul se ridică în picioare și privi în jur. Camera era mică, mult prea ornată, cu un tapet fantezist cu reproduceri după Picasso și cu lămpi de masă confecționate din sticle de Chianti.

Un birou de nuc avea sertarele deschise, ca și cum ar fi fost devalizat. O lampă demodată din alamă fusese astfel plasată încât să arunce lumina asupra unei mape de scris din piele verde, dar becul fusese scos și lăsat într-o despărțitură a biroului, împreună cu o duzină de foi de scris și plicuri ieftine.

Nici un fel de cărți, fotografii sau obiecte personale. Părea a fi o cameră într-un hotel de bună calitate. În cămin

[19] Unitate de măsură a greutății egală cu 0,453 kg (n.tr.).

se afla o grămadă de bușteni. Grătarul era plin ochi cu resturi de hârtii arse.

— Medicul legist n-a venit încă? întrebă Douglas.

Înșurubă becul în lampa de alamă, o aprinse doar pentru o clipă – să vadă dacă funcționează – apoi o stinse. Se îndreptă spre cămin și-și băgă mâna în resturile de scrum. Nu mai era cald, dar hârtiile fuseseră atât de bine arse încât nu era chip să afli ce conțineau. Probabil că operațiunea durase mult. Douglas se folosi de batistă pentru a-și șterge mâinile.

— Nu încă, replică posomorât doctorul.

Douglas ghici că fusese iritat de ordinul său de a-l aștepta fără a întreprinde nimic.

— Ce părere ai, doctore?

— Lucrând cu SIPO, nu cumva ai vreo țigară în plus?

Douglas scoase port-țigaretul de aur, singurul și cel mai prețios obiect pe care-l avea. Celălalt luă o țigară și-i mulțumi cu un simplu semn din cap, în timp ce o examină cu atenție. Foița era marcată cu dubla banderolă roșie ce identifica rațiile atribuite Wehrmacht-ului. Doctorul o puse în gură, scoase o brichetă din buzunar și o aprinse fără a-și schimba expresia feței sau poziția, așa cum stătea răsturnat pe canapea și cu picioarele întinse.

Un sergent de poliție în uniformă privise întreaga scenă așteptând răbdător în fața ușii deschise. Își băgă capul în cameră și zise:

— Mă scuzați, domnule. O veste de la medicul legist. Nu va ajunge aici până după-amiază.

Harry Woods desfăcea trusa criminalistică. Douglas nu se putu abține să-i arunce o privire. Harry încuviință din cap. Acum își dădea seama că ideea de a-l opri acolo pe medicul poliției se dovedise bună. Medicii legiști întârziau întotdeauna în acele zile.

— Deci ce părere ai, doctore? repetă Douglas.

Priviră amândoi cadavrul. Douglas atinse pantofii mortului; picioarele erau întotdeauna ultimele care înțepeneau.

— Fotografii își vor termina treaba până la sosirea medicului legist, zise Harry. Douglas descheie cămașa mortului, dând la iveală contuziile mari și negre ce înconjurau cele două găuri de gloanțe, peste care sângele se închegase deja.

— Ce părere am? răspunse doctorul. Moartea a fost produsă de rănile provocate de gloanțele din piept. Primul glonte în inimă, al doilea în partea superioară a plămânului. Moartea a fost mai mult sau mai puțin instantanee. Pot să plec acum?

— N-am să te țin mai mult decât este absolut necesar, zise Douglas, și glasu-i nu purta nici cea mai mică urmă de scuză.

Stând chircit lângă cadavru, privi înapoi spre locul unde trebuia să se fi aflat ucigașul. Lângă perete, undeva sub scaun, zări o sclipire metalică. Douglas se aplecă pentru a vedea mai bine. Era o mică piesă dintr-un aliaj oarecare, cu o margine de piele. O puse în buzunarul vestei.

— Deci primul glonte l-a lovit în inimă, doctore, și nu cel de-al doilea?

Doctorul nu se mișcase încă de pe sofa, dar își răsuci picioarele așa încât degetele se lipiră unele de altele.

— Sângele ar fi fost mai spumos dacă ar fi lovit la început plămânul, în timp ce inima mai funcționa.

— Într-adevăr, răspunse Douglas.

— Probabil că se prăbușea deja în momentul când a fost atins de al doilea glonte. Acest lucru ar explica faptul că nu prea și-a atins ținta.

— Înțeleg.

— Am văzut destule răni anul trecut ca să ajung un fel de expert, zise doctorul fără să zâmbească. Pistol calibrul nouă milimetri. Acesta-i tipul de glonț pe care ai să-l găsești după ce vei scormoni în spatele nenorocitului de tapet stil Regency. A tras un tip care-l cunoștea. Dacă aș fi în locul tău, aș căuta un fost soldat, stângaci, care venea des pe aici și avea propria lui cheie.

— Bine gândit, doctore. Harry Woods își ridică privirea din locul unde stătea, cotrobăind prin buzunarele mortului. Recunoscuse nota de sarcasm din voce.

— Îmi cunoști metodele, Watson, spuse doctorul.

— Mortul purta palton; ai tras concluzia că intrând pe ușă, l-a găsit pe ucigaș, care îl aștepta. Cei doi s-au înfruntat față în față, criminalul stând pe scaunul de lângă cămin, iar din traiectoria glonțului, ai dedus că arma se afla în mâna lui stângă.

— Al dracului de bune țigările astea pe care ți le-au dat nemții, declară doctorul, ridicând-o în aer și urmărindu-i fumul.

— Deci un fost soldat deoarece a nimerit inima din primul foc.

Doctorul inhală fumul și dădu din cap.

— Ai observat că toți trei avem încă pe noi paltoanele? întrebă Douglas. E al naibii de frig aici, contorul de gaz e zero, iar legătura tăiată. Și nu mulți soldați sunt trăgători de elită, doctore, iar cu pistolul nici unul la un milion – și s-a folosit și de un pistol german, după spusele tale. Mai crezi că ucigașul a avut o cheie pentru că nu există nici un indiciu că ușa ar fi fost forțată. Dar ajutorul meu ar putea intra pe acea ușă cu ajutorul unei bucăți de plastic mai repede decât ai reuși dumneata cu o cheie – și fără să facă nici un fel de zgomot.

— Oh, spuse doctorul.

— Și acum, ce crezi despre ora când a murit? spuse Douglas.

Orice doctor ura o astfel de întrebare, iar cel de față fu sigur că polițistul știa acest lucru. Ridică din umeri.

— Pot să mă gândesc la o oră și să ghicesc.

— Atunci gândește-te, dar nu ghici, povățui Superintendentul.

Doctorul încă tolănit pe sofa, își stinse țigara și puse chiștocul rămas într-o cutiuță.

— Când am ajuns, i-am luat temperatura. În mod normal un cadavru se răcește cam cu un grad și jumătate Fahrenheit pe oră.

— Am auzit un zvon care susține acest lucru, replică Douglas.

Doctorul râse lipsit de voioșie în timp ce-și băga cutiuța în buzunarul mantalei, și își privi picioarele în vreme ce-și freca degetele.

— S-ar fi putut produce între șase și șapte astăzi dimineață.

Douglas privi la sergentul în uniformă.

— Cine a anunțat autoritățile?

— Vecinul de la parter aduce aici sus în fiecare dimineață câte o sticlă de lapte. A găsit ușa deschisă. Nici un miros de cordită sau altceva, adăugă sergentul.

Doctorul chicoti. Dar după ce dădu în tuse, se lovi cu putere în piept.

— Nici un miros de cordită, repetă el. Am să-mi amintesc de asta, e bună…

— Nu știi prea multe despre polițiști, doctore, spuse Douglas. În special dacă iei în considerație faptul că ești medicul poliției. Acest sergent în uniformă, un ofițer pe care nu l-am mai întâlnit până acum, îmi sugerează discret că el crede că moartea a survenit mai devreme. Mult mai devreme, doctore. Douglas se îndreptă spre dulapul minuțios pictat din colț și deschizându-l, dădu la iveală un bar bine asortat. Scoase câteva sticle de whisky și remarcă fără surprindere că pe cele mai multe etichete scria „Îmbuteliat special pentru Wehrmacht.” Douglas puse totul la loc și închise ușița. Doctore, ai auzit vreodată de lividitate după moarte?

— S-ar putea ca moartea să fi survenit mai devreme, admise medicul. Se ridicase în picioare și vocea îi era slabă. Observase și el colorația ce provenea de la închegarea sângelui.

— Dar nu înainte de miezul nopții.

— Nu, nu înainte de miezul nopții, fu de acord doctorul.

— Cu alte cuvinte, moartea s-a produs în timpul perioadei în care circulația era interzisă?

— Foarte probabil.

— Foarte probabil? repetă caustic Douglas.

— Ei bine, *categoric* în acea perioadă, admise doctorul.

— De ce nu respecți regulile jocului, doc? spuse Douglas, fără să-l privească. Se îndreptă spre cămin și examină enorma cantitate de hârtie arsă îngrămădită pe grătar. Vătraiul de alamă bine lustruit era înnegrit. Cineva îl folosise pentru a se asigura că și ultima bucățică fusese mistuită de flăcări. Douglas băgă din nou mâna în grămada ușoară de cenușă, acum rece; o mare cantitate de foi de scris trebuia să fi fost distrusă aici.

— Harry, ce-ai găsit în buzunare?

— Legitimație, opt lire, trei șilingi și zece penny, o legătură de chei, un briceag, un stilou scump, o batistă și jumătatea unui bilet dus-întors: de la Londra la Bringle Sands.

— Doar atât?

Harry știa că șeful îi va cere legitimația, așa încât i-o dădu fără alte comentarii. Apoi adăugă:

— Individului îi plăcea să călătorească lejer.

— Sau buzunarele i-au fost percheziționate, replică doctorul neschimbându-și poziția de pe canapea.

Harry prinse privirea lui Douglas în care desluși un început de zâmbet.

— Sau buzunarele i-au fost scotocite, repetă Douglas adresându-se adjunctului său.

— Ai dreptate, răspunse acesta.

Douglas deschise legitimația. Titularul era un contabil de treizeci și doi de ani; adresa menționată era în Kingston, Surrey.

— Kingston, constată Douglas.

— Știu, zise Harry. Amândoi erau conștienți de faptul că din clipa în care Arhivele din Kingston fuseseră complet distruse în decursul luptelor, aceasta era o adresă des utilizată de falsificatorii de acte de identitate. Douglas puse legitimația în buzunar și repetă întrebarea adresată cu puțin timp înainte doctorului. Privi înspre acesta, așteptând un răspuns.

— De ce încerci să mă induci în eroare în ceea ce privește ora decesului?

— Ei bine, a fost o prostie din partea mea. Dar dacă oamenii vin și pleacă după întreruperea circulației, vecinii sunt obligați să raporteze faptul Feldgendarmerie-ei[20].

— Și de unde știi că n-au făcut-o?

Doctorul își ridică mâinile și zâmbi.

— Am presupus, continuă el.

— Ai presupus. Douglas dădu din cap. Poate fiindcă toți vecinii *tăi* ignoră interzicerea circulației pe timpul nopții? întrebă el. Ce alte dispoziții mai trec de obicei cu vederea?

— Dumnezeule! exclamă doctorul. Voi ăștia sunteți mai răi chiar decât afurisiții de nemți. Mai bine aș sta de vorbă cu Gestapo-ul decât cu ticăloși ca tine – cel puțin ăia nu răstălmăcesc orice cuvânt pe care-l rostesc.

— Nu stă în puterea mea să te lipsesc de șansa de a avea o întrevedere cu Gestapo-ul, replică Douglas, dar numai pentru a-mi satisface curiozitatea, doctore, opinia dumitale despre tehnicile blânde de interogatoriu practicate de sus-numitul departament se bazează pe o experiența nemijlocită, sau pe zvonuri?

— Bine, bine, zise doctorul. Să zicem pe la trei noaptea.

— Așa-i mult mai bine. Acum te rog să examinezi ca lumea cadavrul ca să nu fiu nevoit să-l aștept pe medicul legist cine știe cât și voi uita toate celelalte absurdități... dar, doctore, dacă mai omiți ceva, te iau cu mine la Scotland Yard și n-o să-ți fie bine. Ai înțeles?

— Am înțeles, sună răspunsul doctorului.

— O doamnă se află la parter, raportă sergentul de poliție.

— A venit să ia ceva din magazinul de antichități. I-am spus agentului să o roage să vă aștepte.

— Bun băiat, spuse Douglas. Îl lăsă pe doctor uitându-se la cadavru și pe Harry Woods cotrobăind prin sertarele biroului, iar el coborî scările.

Magazinul de antichități era unul din sutele apărute parcă peste noapte, încă de la primele bombardamente și de la exodul refugiaților din Kent și Surrey din primele săptămâni ale războiului. Valoarea mărcii germane fiind

---

[20] Jandarmerie de campanie (n.tr.).

mare, ocupanții expediau cu trenurile spre casele lor tot felul de obiecte vechi. Negustorii scoteau un profit apreciabil din aceste afaceri, deși nu trebuia să fii un bun economist pentru a vedea că în acest mod valorile se scurgeau afară din țară.

În magazin se aflau câteva piese minunate de mobilier. Douglas se întrebă câte fuseseră cumpărate legal și câte furate din casele abandonate de proprietari. Era evident că patronul magazinului își depozita obiectele în micile apartamente de la etaj, încasând cu acest prilej și o chirie ridicată.

Vizitatoarea stătea pe un elegant scaun Windsor. Era foarte frumoasă: o frunte largă, pomeți proeminenți, o față sensibilă, cu o gură perfectă și zâmbitoare. Era înaltă, cu picioare lungi și brațe subțiri.

— Poate cineva îmi va da un răspuns sincer. Avea un ușor accent american, și căutând într-o poșetă mare de piele, scoase un pașaport pe care-l agită în fața lui.

Douglas aprobă din cap. Pentru o clipă rămase ca vrăjit. Era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse vreodată.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă?

— Domnișoară, îl corectă ea. În țara mea, unei tinere nu-i place să fie confundata cu o doamnă. Păru amuzată de tulburarea bărbatului. Zâmbi în acel mod relaxat ce caracterizează femeile foarte bogate și foarte frumoase.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară?

Era îmbrăcată într-un taior de stofă din lână roz, cu o croială inconfundabil americană. Ar fi fost șocant în orice altă parte, dar în acest oraș năpăstuit de război, între atât de mulți oameni purtând uniforme nepotrivite sau haine făcute din uniforme, o astfel de apariție indica un vizitator prosper. Pe umăr purta un aparat nou Rolleiflex. Germanii le vindeau – cu scutire de impozit – soldaților sau celor ce plăteau în dolari americani.

— Mă numesc Barbara Barga. Sunt titularul unei rubrici ce apare în patruzeci și două de ziare și reviste americane. Atașatul de presă al Ambasadei Germaniei din Washington mi-a oferit un bilet pentru zborul inaugural al companiei

Lufthansa pe ruta New York – Londra de luna trecută. Am acceptat și iată-mă acum aici.

— Bine ați venit la Londra, răspunse pe un ton sec Douglas.

Era subtil din partea ei să menționeze acel zbor inaugural cu avioane Focke-Wulf. Göring și Gobbels se aflaseră și ei în avion; reprezentase unul din evenimentele căruia i se făcuse o reclamă deosebita. Un ziarist trebuia să fi fost cu adevărat o personalitate pentru a obține un loc.

— Și acum spuneți-mi, vă rog, ce se întâmplă aici? spuse ea zâmbind.

Douglas Archer nu întâlnise multe americance, și cu siguranță nu făcuse niciodată cunoștință cu cineva care s-ar fi putut compara cu această fată. Când zâmbea, fața i se schimba într-un mod pe care Douglas îl găsea încântător. Împotriva voinței sale, surâse la rândul lui.

— Nu mă interpretați greșit, continuă ea. Mă înțeleg bine cu polițiștii, dar nu m-am așteptat să găsesc atât de mulți astăzi în magazinul lui Peter.

— Peter?

— Peter Thomas, răspunse ea. Haideți, domnule detectiv, doar scrie pe ușă, „Peter Thomas – Magazin de antichități”, așa-i sau nu?

— Îl cunoașteți pe domnul Thomas?

— Are necazuri?

— Va merge mai repede dacă veți răspunde pur și simplu la întrebările mele, domnișoară.

Ea zâmbi.

— Cine a zis că vreau să termin repede?... În regulă. Îl cunosc.

— Puteți să-l descrieți? Pe scurt?

— Treizeci și opt de ani, poate ceva mai tânăr, palid, o oarecare chelie, bine făcut, șase picioare[21] înălțime, o mică mustață gen Ronald Colman[22], voce groasă, haine bune. Douglas dădu din cap. Era destul ca să-l identifice pe mort.

---

[21] Unitate de lungime egală cu 30,479 cm (n.tr.).

[22] Cunoscut actor englez de film (1891–1958) (n.tr.).

— Și care sunt relațiile dumneavoastră cu domnul Thomas?

— Doar de afaceri – și acum ce-ar fi, amice, să mă lămuriți cine sunteți?

— Da, mă iertați, spuse Douglas. Simțea cum pierde teren. Fata zâmbi, observându-i jena.

— Sunt detectivul însărcinat cu elucidarea cazului. Domnul Thomas a fost găsit aici, astăzi dimineață, mort.

— Sinucidere? Nu e genul lui Peter.

— A fost împușcat.

— Crimă, spuse fata. Nu așa o numiți voi englezii?

— Ce fel de afaceri făceați cu el?

— Mă ajuta la un reportaj despre americanii care locuiesc aici de la începutul luptelor. L-am întâlnit când am intrat să mă interesez de prețul unor mobile. Cunoștea pe toată lumea – inclusiv o mulțime de străini rezidenți în Londra.

— Chiar așa?

— Peter era abil. Ar fi făcut rost de orice pentru oricine, cu condiția să-i pice și lui ceva. Privi spre colecția de obiecte de argint și fildeș aflate pe un raft deasupra mașinii de taxat.

— Am venit astăzi pentru a lua niște filme. Mi s-au terminat ieri și Peter mi-a spus că ar putea să-mi facă rost de câteva. Ar trebui să fie în buzunarul său.

— Nu s-a găsit nici un film asupra cadavrului.

— Ei bine, n-are nici o importanță. Voi găsi în altă parte.

Acum stătea lângă el, așa încât îi simțea parfumul. Își închipui cum ar fi dacă ar strânge-o în brațe și – ca și cum i-ar fi ghicit gândul – ea îl privi și-i zâmbi.

— Unde pot să vă găsesc, domnișoară Barga?

— Până spre sfârșitul acestei săptămâni stau la Hotelul Dorchester. Apoi mă mut în apartamentul unei prietene.

— Deci Dorchester s-a deschis din nou?

— Doar câteva camere, în aripa din spate. Va mai dura mult timp până se va reconstrui partea dinspre parc.

— Aveți grijă să vă lăsați adresa, spuse Douglas, deși știa că va fi înregistrată ca străină, iar numele ei se va găsi și la Biroul de presă al Kommandantur-ii.

Nu părea grăbita să plece.

— Peter putea să vă facă rost de orice: de la o piesă din Colecția de sculpturi Elgin[23], însoțită de o scrisoare de la individul care a scos-o din dărâmăturile Muzeului[24], la o adeverința de demobilizare, categoria I – arian, muncitor calificat, fără restricții de călătorie, permis de liberă trecere pe timpul nopții; Peter era un intermediar, domnule Superintendent. Tipii de genul lui dau ușor de belea. Să nu vă așteptați să-l plângă cineva.

— M-ați ajutat foarte mult, domnișoară Barga. Tocmai ieșea pe ușă când Douglas vorbi din nou. Apropo, știți cumva dacă a fost în ultimul timp în vreo zonă cu climat cald?

Ea se întoarse.

— De ce?

— Are brațele bronzate; ca și cum ar fi dormit sub un soare puternic.

— L-am întâlnit doar acum câteva săptămâni, zise Barbara Barga. Poate a folosit o lampă cu ultraviolete.

— Ar putea constitui o explicație, răspunse cu o umbră de îndoială Douglas.

În tot acest timp, la etaj, Harry Woods se întreținea cu singurul vecin al lui Thomas. Acesta identificase cadavrul și-l informase că nu fusese nici pe departe vecinul ideal.

— Îl vizita un Feldwebel[25] din Luftwaffe... un bărbat solid cu ochelari – de altfel nu sunt prea sigur de grad – dar aparținea de depozitul de intendența din Marylebone Road. Obișnuia să aducă tot felul de lucruri: conserve, țigări, medicamente. Cred că vindeau stupefiante – întotdeauna dădeau petreceri – și să fi văzut ce fete

---

[23] Statui și basoreliefuri de la Partenon, cumpărate de lordul Elgin, ambasador englez la Constantinopol și apoi vândute guvernului englez în 1816 (n.tr.).

[24] British Museum (n.tr.).

[25] Plutonier (n.tr.).

veneau pe aici... Vopsite pe față și mirosind a băutură. Uneori băteau din greșeală la ușa mea – ce adunătură îngrozitoare. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți, țineți bine minte, dar se înhăitase cu niște ticăloși.

— Știți dacă domnul Thomas avea o lampă cu ultraviolete? întrebă Douglas.

— Nu știu ce *nu avea,* domnule Superintendent. Dacă cercetați prin dulapurile de pe aici, veți găsi comoara lui Aladin. Și nu uitați mansarda.

— Nici o grijă, mulțumim.

După ce omul plecă, Douglas scoase din buzunar obiectul de metal pe care-l găsise sub scaun. Confecționat din piese curbate dintr-un aliaj ușor, dar totuși grosolan finisat și prea greu pentru dimensiunea sa. Nu era vopsit, iar marginea îi era acoperită cu o fâșie de piele maro deschis. În el se practicase o gaură de un sfert de inci[26], situată pe aceeași linie cu o piuliță filetată fixată prin sudare. Tot ansamblul fusese întărit printr-o bucată de țeavă. După profil, dimensiune și lucru de mântuială, Douglas ghici că era o parte din sutele de proteze livrate răniților din ultimele lupte. Dacă era o parte dintr-o proteză pentru mâna dreaptă, atunci doctorul făcuse o apreciere corectă a situației, iar Douglas putea să înceapă căutarea unui fost trăgător de elită – un stângaci.

Douglas băgă în buzunar obiectul în momentul când Harry intră în cameră.

— L-ai lăsat pe doctor să plece?

— Doug, l-ai luat cam tare.

— Ce a mai spus?

— Ora trei noaptea. Cred că ar trebui să-l găsim pe acel Feldwebel.

— S-a pronunțat doctorul în legătură cu arsurile de soare de pe brațe?

— Lampă cu ultraviolete, răspunse Harry.

— Chiar a zis el așa ceva?

— Nu, e ideea mea. Doctorul s-a tot codit, știi cum e genul lor.

---

[26] Unitate de lungime egală cu 2,54 cm (n.tr.).

— Deci vecinul ne spune că era un speculant la bursa neagră, fapt confirmat și de americancă, conchise Douglas.

— S-ar potrivi, nu-i așa?

— Atât de bine încât dă de bănuit.

Harry nu făcu nici un comentariu.

— Ai găsit o lampă cu ultraviolete?

— Nu, dar mai rămâne de cercetat mansarda.

— Foarte bine, Harry, aruncă o privire pe acolo. Treci apoi pe la Feldgendarmerie și cere permisiunea să vorbești cu acel Feldwebel.

— De ce ai zis că ceva nu-i în regulă? întrebă Harry.

— Vecinul de jos mi-a spus totul despre acest blestemat de Feldwebel, dar a omis să-i pomenească numele sau numărul matricol. Apoi apare americanca și mă întreabă dacă nu am găsit vreo rolă de film asupra cadavrului. Declară că acest individ Peter Thomas urma să-i facă rost de așa ceva noaptea trecută... pfui! O fată ca ea nu venea fără o duzină de filme. Dacă vroia mai multe, le obținea de la orice agenție de presă, sau de la Ambasada americană. Dacă nu găsea nici acolo. Biroul de presă german i-ar fi dat oricâte ar fi avut nevoie; știi doar că oficialitățile de la propagandă ar face orice pentru jurnaliștii americani. Nu trebuia să se complice cu speculanții de la bursa neagră.

— Poate că tocmai asta *intenționa.* Poate că încearcă să ia legătura cu Rezistența ca să facă un reportaj.

— Tocmai la asta mă gândeam, Harry.

— Ce nu mai e în regulă? ‘

— Am luat cheile mortului când am coborât. Nici una nu se potrivește nicăieri, nici la ușa dinspre stradă, nici la aceasta de aici. Cheile mici par să fie de la dulapuri, iar dacă există pe undeva vreun seif, e al dracului de bine ascuns.

— Altceva? întrebă Harry.

— Dacă locuiește aici, de ce să cumpere și un bilet de întoarcere când a plecat ieri dimineață de la Bringle Sands? Și apoi unde îi sunt cămășile, lenjeria și costumele?

— Le-a lăsat la Bringle Sands.

— Vrei să spui că intenționa să doarmă aici și apoi să se îmbrace cu aceeași cămașă și lenjerie? Privește-l bine, Harry. Era un tip foarte pretențios în ceea ce privește lenjeria curată.

— Nu crezi că locuia aici?

— Nu cred că locuia *cineva* aici. Casa era doar un loc de întâlnire.

— Afaceri sau… întâlniri amoroase?

— Harry, uiți de *casele conspirative,* cum le numesc cei din Rezistență. Ar fi putut fi un loc unde membrii ei se întâlneau, se ascundeau sau depozitau materiale. Și nu putem neglija felul în care era îmbrăcat cu paltonul.

— Dar i-ai spus doctorului că era frig.

— Doctorul a încercat să mă scoată din sărite și a reușit. Asta nu înseamnă că nu avea dreptate despre acel cineva care stătea aici așteptându-l pe Thomas. Și nici nu explică de ce avea pălăria pe cap.

— Nu știu niciodată cum gândești cu adevărat, spuse Harry.

— Ai grijă cum vorbești când ajungi la Feldgendarmerie.

— Dar ce crezi că sunt – un tâmpit?

— Romantic, răspunse Douglas. Nu tâmpit, ci romantic.

— Crezi că arsurile provin de la o lampă cu ultraviolete?

— N-am auzit ca cineva să doarmă sub o astfel de lampă, sună răspunsul lui Douglas, dar trebuie să fie un început pentru toate. Și încearcă să te gândești de ce a fost scos becul de la lampa reglabilă de pe birou. Nu era ars.

Patru

Berea devenea pe zi ce trece mai proastă și oricine credea poveștile despre distrugerea culturilor de hamei în timpul luptelor însemna că nu băuse niciodată sortimentele de export vândute în popotele germane. Cu toate acestea, Douglas mai comandă o halbă și acoperi sandvișul cu brânză, care nu avea nici un gust, cu muștar înainte de a-l mânca. Mai erau câțiva ofițeri de la Departamentul Crime în localul Scotland Yard-ului din Derby Gate. Era numit „Red Lion” și obișnuiții lui pretindeau, după câteva pahare, că aici se rezolvaseră mai multe crime decât în toate birourile, laboratoarele și sălile de anchetă luate împreună.

Un vânzător de ziare intră cu *Evening Standard.* Douglas cumpără un exemplar și-l deschise la rubrica de știri de pe pagina a doua.

BĂRBAT MORT ÎNTR-UN
APARTAMENT DE LUX DIN WEST END

Ofițerii de poliție de la Scotland Yard au vizitat astăzi un apartament din Shepherd Market, în Mayfair, unde a fost descoperit cadavrul unui bărbat, a cărui identitate nu a fost dezvăluită. Descoperirea a fost făcută de un vecin care aducea zilnic lapte. Se crede că decedatul era un anticar, expert recunoscut în perle. Scotland Yard-ul consideră afacerea drept o crimă, iar investigațiile sunt conduse de „Archer de la Yard”, cel care a soluționat îngrozitoarele crime ale “maniacului sexual” din vara trecută.

Modul în care era redactat anunțul indica mâna lui Harry Woods. Acesta știa că Douglas nu putea suferi să fie numit „Archer de la Yard”; în plus, Superintendentul ghici că prima declarație a sergentului despre victimă fusese aceea de „expert în fete”[27], cuvinte rectificate apoi cu mirare prefăcută.

Ploua când Douglas părăsi localul. Privind vizavi o văzu pe Sylvia, secretara sa. Era evident că-l aștepta. Douglas lăsă să treacă câteva autobuze și apoi traversă strada, chiar prin spatele a două mașini purtând însemnele comandantului suprem, al căror roți îl împroșcară cu apă. Douglas blestemă, dar ploaia cădea din ce în ce mai puternic.

— Bună scumpule, spuse Sylvia fără prea multă pasiune, ceea ce de fapt îi era caracteristic. Douglas o cuprinse cu brațul și ea își ridică fața udă pentru a fi sărutată.

— Am fost neliniștit toată dimineața. În scrisoare spuneai că pleci.

— Trebuie să mă ierți, dragul meu, spuse Sylvia. M-am disprețuit eu însămi de când ți-am trimis blestemata aia de scrisoare. Spune-mi că m-ai iertat.

— Ești însărcinată?

— Nu sunt absolut sigură.

— La dracu’, Sylvia – în scrisoare ai spus…

— Nu țipa în stradă. Îi puse o mână pe gură, o mână foarte rece. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit?

— După trei zile a trebuit să-ți raportez absența. Femeia care aduce ceaiul a întrebat unde ești. Era imposibil să te acopăr.

— N-am vrut să-ți fac necazuri.

— I-am telefonat mătușii tale din Streatham dar mi a spus că nu te văzuse de luni de zile.

— Da. Va trebui să trec pe la ea.

— Vrei să fii atentă la ce-ți spun, Sylvia?

— Dă-mi drumul, mă doare mâna. Te ascult.

— Nu cum se cuvine.

---

[27] Joc de cuvinte cu pronunție apropiată în original: pearls/girls, perle/fete (n.tr.).

— Ba da, așa cum te-am ascultat întotdeauna.
— Mai ai permisul eliberat de SIPO?
— Ce permis?
— Permisul de la Scotland Yard – ai băut sau ce ai?
— Fii sigur că nu am băut. Ei bine, ce-i cu el? Crezi că am de gând să mă duc pe Petticoat Lane și să vând nenorocitul ăla de permis celui care dă mai mult? Cine dracu' ar vrea să intre în clădirea aceea oribilă dacă nu ar fi plătit pentru asta?
— Haide să ne plimbăm, spuse Douglas. Nu știi că Guvernul a dispus organizarea de patrule permanente ale jandarmeriei?
— Despre ce vorbești? Zâmbi. Dă-mi un pupic. Nu ești bucuros să mă vezi?
O sărută în grabă.
— Ba da. Să mergem spre Trafalgar Square, vrei?
— Mi-e indiferent.
Trecură de Whitehall, prin fata sentinelelor înarmate care stăteau imobile în fața noilor birouri. Aproape că ajunseseră la Whitehall Theatre când observară cordonul de soldați controlând actele de identitate. Parcate vizavi se aflau trei camioane Bedford, proaspăt vopsite cu însemnele Cartierului General al Grupului de Armată German L (Districtul Londrei): o reproducere grosolană a lui Tower Bridge așezată peste litera gotică L. Soldații erau în ținută de campanie, cu pistoalele automate în bandulieră. Se mișcau repede instalând bariera cu arici – special pentru a străpunge anvelopele – așa încât numai un sens de circulație să fie utilizabil în fiecare direcție. Mașina de comandă a punctului de control se afla parcată lângă piciorul statuii lui Carol I. Germanii învățau repede – aici era locul în care Poliția Metropolitană își instala întotdeauna barajele în centrul Londrei. În spatele lor se afla acum o altă barieră – una din soldați.
Sylvia nu păru să se neliniștească, dar sugeră că ar fi mai bine dacă ar coti spre Whitehall și ar merge spre Embankment.

— Nu, replică Douglas. Întotdeauna drumurile laterale se blochează la început.

— Îmi voi prezenta permisul, răspunse Sylvia.

— Te-ai scrântit de tot? o întrebă Douglas. Clădirea Scotland Yard-ului adăpostește SD-ul, Gestapo-ul și toate celelalte. Poate că nu crezi, dar germanii consideră acel permis ca probabil cea mai importantă bucată de hârtie ce poate fi dată unui străin. Nu ai raportat că ești bolnavă, însă ai păstrat permisul. Dacă ai fi citit dispozițiile germane pe care le-ai semnat, ai fi știut că acest lucru echivalează cu un furt. Acum numele tău și numărul permisului sunt pe lista persoanelor căutate de Gestapo. Fiecare patrulă de la Land‘s End[28] la John O’Groats[29] te caută.

— Și ce vrei să fac? Chiar și acum nu se simțea nici un fel de neliniște în vocea ei.

— Stai liniștită. Agenți în civil urmăresc fiecare persoană suspectă.

Opreau orice și pe oricine; mașini de comandament, autobuze supraetajate, chiar și o ambulanță fu reținută până ce comandantul patrulei examină actele de identitate ale șoferului și bolnavului. Soldații ignorau ploaia care le făcea căștile lucioase și le uda ținuta de campanie, dar civilii se îngrămădeau la intrarea Teatrului Whitehall, ce le oferea o oarecare protecție. Se prezenta o revistă, „Viena în vizită la Londra”, cu fete dezbrăcate ascunzându-se printre viori albe.

Douglas apucă brusc mâna Sylviei și înainte ca aceasta să protesteze scoase din buzunar o pereche de cătușe pe care i le trânti pe încheietura mâinii cu destulă violența, încât s-o doară.

— Ce dracu’ faci? Urlă Sylvia, dar Douglas o și târa spre șirul de oameni ce așteptau la barieră. Se auziră câteva voci nemulțumite în timp ce Superintendentul își făcea loc destul de dur cu coatele.

---

[28] Punctul cel mai sudic al Marii Britanii (n.tr.).
[29] Punctul cel mai nordic al Marii Britanii (n.tr.).

— Domnule Comandant! urlă el arogant. Domnule Comandant!

— Ce doriți? întrebă un tânăr Feldwebel plin de coșuri, pe al cărui piept se distingea plăcuța de metal – emblemă a poliției militare de serviciu. Nu era îmbrăcat în ținută de campanie și Douglas ghici că era comandant de pluton. Își flutură permisul eliberat de SIPO prin aer și spuse într-o germană rapidă:

— Wachtmeister![30] Duc această fată la interogatoriu. Iată și permisul meu.

— Unde-s actele ei? întrebă impasibil tânărul.

— Declară că le-a pierdut.

Singura reacție a neamțului fu cea de a lua permisul lui Douglas și de a-l examina cu grijă înainte de a-l privi drept în față pentru a face comparația cu fotografia.

— Haideți odată – mai repede, spuse Douglas acționând după principiul că nici un polițist militar nu este capabil să fată distincția dintre politețe și culpabilitate. Nu am toată ziua la dispoziție.

— Mi-ai nenorocit încheietura, zise Sylvia. Ia uită-te, ticălosule.

Feldwebel-ul le aruncă pe rând câte o privire.

— Următorul, zbieră el.

— Haide, se răsti Douglas și o trase pe Sylvia dincolo de barieră, croindu-și drum printre mașinile ce așteptau la punctul de control. Amândoi erau foarte uzi și nici unul nu vorbi în timp ce un autobuz de lux intră în Trafalgar Square trecând pe sub Admiralty Arch[31]. La ferestre se înghesuiau tineri soldați. Din interior se auzea vocea înceată a ghidului vorbind într-o germană școlărească. Tinerii rânjeau auzindu-l. Unul din băieți îi făcu din mână Sylviei.

Câțiva porumbei uzi zburară prin fața lor în vreme ce traversau piața goală și plină de apă.

---

[30] Sergent major (n.tr.).

[31] Arcul Amiralității, monument național în memoria reginei Victoria (n.tr.).

— Îți dai seama ce ai spus mai adineauri? întrebă Sylvia, în timp ce continua să-și maseze încheietura unde pielea fusese zdrelită.

Tipic pentru o femeie să continue o conversație despre ceva ținând deja de domeniul trecutului – gândi Douglas.

— Una din cele mai importante bucăți de hârtie pe care germanii le dau unor *străini* – asta-i ceea ce-ai spus mai înainte.

— Termină, Sylvia, spuse Douglas. Privi peste umăr să vadă dacă au ieșit din raza vizuală a patrulei, apoi desfăcu cătușele eliberându-i mâna.

— Asta-i ceea ce suntem, în opinia ta – niște *străini!* Germanii sunt cei care au dreptul de a fi aici – noi suntem oaspeții nedoriți ce trebuie să se ploconească; a dracului treabă!

— Termină, repetă Douglas. Nu-i plăcea să audă femeile vorbind atât de urât deși, lucrând la poliție, ar fi trebuit să se obișnuiască până acum.

— Ia-ți mâinile de pe mine, gestapovist ticălos. Îl împinse cu latul palmei. Am prieteni care *nu* fac pe ei de frică când întâlnesc un friț, dar nu cred că ai înțelege asta, nu-i așa? Nu! Ești prea ocupat făcându-le treburile murdare.

— Probabil că ai stat de vorbă cu Harry Woods, zise Douglas într-o încercare zadarnică de a transforma cearta în glumă.

— Ești patetic, zise Sylvia. Știi asta? Ești patetic!

Era o femeie drăguță, dar acum, cu părul ud lipit de cap, cu rujul aproape șters și cu haina de ploaie întotdeauna mult prea scurtă, Douglas o văzu pentru prima dată în adevărata ei înfățișare. Și-o închipui peste zece ani: o zgripțuroaică, cu o voce puternică și un temperament violent. Oricum nu va reuși să conviețuiască în liniște cu Sylvia. Dar atunci când ambii ei părinți fuseseră uciși de bombe – cu câteva zile înainte ca Douglas să-și piardă și el soția, era natural ca unul să caute în celălalt o consolare disperată, disimulată în dragoste.

Ceea ce Douglas considerase odinioară a fi o încredere de sine caracteristică tinereții, o găsi de astă dată mai degrabă un egoism de neînduplecat. Îi trecu prin minte că la mijloc ar fi putut fii un alt bărbat mai tânăr, dar se feri s-o întrebe direct, știind că va răspunde afirmativ doar pentru a-l irita.

— Sylvia, amândoi suntem înduioșători – acesta-i adevărul, spuse el.

Stăteau lângă unul din leii proiectați de Landseer[32], ale căror corpuri din bronz, străluceau – negre ca abanosul – în ploaie. Erau singuri efectiv, pentru că acum chiar și cel mai zdravăn dintre soldații germani se retrăsese la adăpost. Sylvia își ținea o mână în buzunar și cu cealaltă își îndepărta părul de pe frunte. Zâmbi, dar fără nici un fel de veselie – nici măcar o urmă de bunătate sau compasiune.

— Nu fi sarcastic cu Harry Woods, zise ea pe un ton amar. E singurul prieten pe care-l mai ai. Îți dai seama de acest lucru?

— Pe Harry nu-l amesteca în povestea asta, spuse Douglas.

— Realizezi, nu-i așa, că e unul de-ai noștri?

— Ce spui?

— Rezistența, dobitocule! Expresia ce se așternu pe fața lui fu suficientă s-o facă să râdă. O femeie împingând un cărucior cu un sac de cărbuni se întoarse pe jumătate pentru a-i privi, înainte de a se îndepărta în grabă.

— Harry?

— Harry Woods, asistentul lui Archer de la Yard, protejatul Gestapo-ului, reprimatorul celor ce luptă contra cuceritorilor. Și totuși, da, într-adevăr, îți spun acum că acest om îndrăznește să lupte contra friților. Se îndreptă spre fântână și-și privi fața reflectată în apa puțin adâncă.

— Ai băut.

— Doar o doză îmbătătoare de libertate.

---

[32] Cei patru lei culcați, opera lordului Edwin Landseer (1868) încadrează Columna amiralului Horatio Nelson, amplasată în Trafalgar Square (n.tr.).

— Nu lua o doză prea mare, replică Douglas. Era aproape comic s-o vezi într-o astfel de stare sufletească. Să fi fost oare o reacție la teama încercată la punctul de control?

— Ai grijă de prietenul nostru Harry, zise ea cu o voce stridentă, și dă-i asta odată cu toată dragostea mea.

Își scoase mâna din buzunar – și cu ea, și permisul eliberat de SIPO. Înainte ca Douglas să o poată opri, își ridică mâna și îl aruncă cât mai departe posibil în apa fântânii. Ploaia răpăia atât de tare pe pavaj încât stropii formau un fel de pânză compactă. Sylvia se îndepărtă repede în direcția treptelor ce duceau spre National Gallery.

În apa tulburată de picăturile de ploaie, de-abia puteai vedea permisul încadrat de un chenar roșu scufundându-se încet spre fundul acoperit de monedele turiștilor, cutii Agfa și ambalaje de înghețată. Lăsat acolo, putea fi zărit de vreun ofițer superior ce ar fi făcut apoi viața de nesuportat pentru întreg departamentul. Douglas stătu pe gânduri câteva momente, dar era deja atât de ud încât nu mai avea nici o importanță dacă intra în apă până la genunchi.

Cinci

Când Douglas se întoarse în acea după amiază la birou, abia avu timp să se spele și să-și schimbe pantofii uzi, că i se înmână un mesaj din partea generalului Kellerman, dornic să-l vadă la o oră convenabilă. Picase la țanc. Douglas se grăbi să urce la etaj.

— Oh, Superintendent Archer, ce bine că ai putut veni, spuse Kellerman ca și cum Archer ar fi fost un demnitar aflat într-o vizită oficială. Se pare că azi am o zi foarte încărcată. Aghiotantul său personal îi întinse o comunicare sosită pe teleimprimator. Kellerman aruncă o privire pe ea și zise: Tipul de la Berlin, Standartenführer-ul Huth… îți amintești?

— Îmi amintesc tot ce mi-ați spus, domnule.

— Excelent. Ei bine, Standartenführer-ului i s-a rezervat cu prioritate un loc la cursa Berlin-Croydon de după amiază. Bănui că va ajunge pe la cinci. Te-ai putea duce să-l întâmpini?

— Da, domnule, dar mă întreb… Douglas nu știa cum să-i sugereze faptul că un Standartenführer SS de la Biroul Central de Securitate al lui Himmler ar trebui așteptat la aeroport de cineva cu un grad mai mare decât un simplu Superintendent de poliție.

— Standartenführer-ul a cerut să-l întâmpini, spuse Kellerman.

— M-a indicat nominal?

— Vine pentru o anchetă, continuă Kellerman, așa încât am considerat natural să-i repartizez ca ajutor pe cel mai bun detectiv pe care-l am. De fapt Huth îl ceruse expres pe

Archer. Kellerman se opusese cu îndârjire ordinului care-l punea pe Douglas Archer sub comanda noului venit, însă intervenția personala a lui Himmler pusese capăt discuțiilor.

— Mulțumesc, domnule, spuse Douglas.

Kellerman își scoase ceasul de aur din buzunarul vestei și-l privi.

— Plec chiar acum, continuă Douglas înțelegând aluzia.

— Te rog, ia legătura cu aghiotantul meu personal. El se ocupă de pregătirile pentru primirea Standartenführer-ului.

Compania Lufthansa avea trei zboruri zilnice Berlin-Londra, mult mai confortabile decât cursele militare. Standartenführer-ului Dr. Oskar Huth i se rezervase unul din cele cincisprezece locuri ale avionului ce pleca din Berlin la ora prânzului.

Douglas aștepta în clădirea neîncălzită, urmărind o fanfară ce se pregătea pentru sosirea legăturii zilnice cu New York-ul. Germanii aveau singurele avioane capabile de zbor fără escală pe o asemenea distanță și Ministerul Propagandei nu pierdea ocazia să facă o asiduă reclamă.

Plouase până târziu după amiază, dar în prezent la orizont se zărea o spărtură în norii joși. Avionul de la Berlin se învârtea în cercuri, în timp ce pilotul se întreba dacă să-și încerce sau nu norocul aterizând.

După a treia survolare Junkers-ul trimotor coborî brusc și făcu o aterizare perfecta pe pista udă. Fuzelajul lustruit manual sclipi în vreme ce avionul se îndrepta încet spre clădirea terminalului.

Douglas se aștepta ca orice bărbat care-și trecea și titlul de doctor după rang să fie un tip ponderat. Dar Huth era doctor în drept și ofițer SS în același timp, după prima impresie pe care și-o făcu englezul. Și văzuse destui tipi de același calibru!

Spre deosebire de Kellerman, noul sosit era în uniformă și nu dădea semne că ar vrea s-o schimbe cu haine civile. Uniforma lui nu era neagră, obișnuită pentru SS, ci una

gri-argintie, cu cizme înalte și pantaloni de călărie. Pe mânecă avea banderola RFSS-ului[33], purtată doar de statul major personal al lui Himmler.

Douglas îl măsură de sus până jos. În ciuda uniformei vechi dar proaspăt călcate, bărbatul înalt și slab avea înfățișarea unui manechin de vitrină. În jur de treizeci și cinci de ani, era un individ puternic cu o figură și un pas energic, care veneau în contradicție cu ochii înguști ce-i dădeau aspectul de om pe jumătate adormit. Sub braț purta un baston scurt cu măciulia de argint, iar în mână o servietă încăpătoare. Nu se îndreptă spre ușa ce făcea legătura cu vama, ci bătu cu bastonul în portiță până ce un funcționar în uniforma companiei Lufthansa i-o deschise.

— Archer?

— Da, domnule. Ofițerul îi strânse mâna de formă, ca și cum ar fi știut că orice englez era obișnuit cu așa ceva.

— Ce mai aștepți?

— Aghiotanții… bagajele dumneavoastră…

— Poate, vrei să spui puștile de vânătoare, crosele de golf și uneltele de pescuit?! Nu am timp pentru aiureli de acest gen, spuse Huth. Ai mașină?

— Rolls-ul, răspunse Douglas, arătând cu degetul spre locul unde – văzută prin ușile terminalului – se afla mașina strălucitoare cu însemnele oficiale ale lui Kellerman și cu un șofer în uniforma SS-ului.

— S-a îndurat Kellerman să-ți împrumute Rolls-ul? întrebă Huth în timp ce urcau. Și ce folosește în această după-amiază, caleașca de la ceremonia de încoronare? Accentul lui Huth era perfect, așa cum numai cineva cu părinți sau cu o amantă poliglotă îl poate obține. Amabilitatea sa nu-i putea însă disimula ambiția nemăsurată.

Tatăl lui Huth fusese profesor de limbi străine. Familia locuise în Schleswig-Holstein până ce, după primul război mondial, noua frontieră a decis ca zona casei lor să devină parte a Danemarcei. Se mutaseră la Berlin, unde Oskar studiase dreptul înainte de a pleca la Oxford pentru

---

[33] Reichsführer SS (n.tr.).

specializare, doar cu câțiva ani înainte ca însuși Douglas să-și facă studiile în acest oraș. În ciuda diferenței de vârstă, cei doi reușiră să găsească amintiri și cunoștințe comune. În plus, în tinerețe, mama lui Douglas fusese guvernantă la Berlin.

— De ce probleme te ocupi acum? întrebă ca din întâmplare Huth privind pe fereastră. Mașina încetini din cauza circulației anevoioase în zona Norwood, unde un șir lung de oameni așteptau în ploaie să-și ridice rația zilnică de pâine. Douglas anticipă o remarcă din partea colonelului, dar acesta nu făcu decât să se aplece înainte cu pumnii încleștați și să bată cu inelul cu sigiliu în geamul șoferului.

— Folosește sirena, tâmpitule, zise el. Crezi că am timp de pierdut?

Se întoarse spre Douglas.

— Ei, bine?

— Două decese marți în Kentish Town. O cădere pe șinele electrice ale metroului. La început am considerat cazul o crimă, dar apoi am conchis că era o dublă sinucidere; bărbatul era un evadat din lagărul de prizonieri de la Brighton. Douglas își frecă obrazul. Un schimb de focuri într-un club de noapte din Leicester Square, sâmbătă noapte. S-a utilizat un pistol mitralieră, aproximativ o sută cincizeci de cartușe. N-au făcut economie băieții – probabil o bandă; proprietarul declară că s-au furat șase mii de lire, dar dacă ne gândim că nu-și declară niciodată câștigurile reale ca să plătească un impozit mai mic, suma este probabil dublă: bancnote uzate, cele mai multe mărci de ocupație. Administratorul și casierul au murit, trei clienți răniți și unul încă în spital.

— Ce-i cu asasinarea lui Peter Thomas? întrebă Huth continuând să privească pe fereastră la străzile monotone și scăldate de ploaie.

— Dar s-a întâmplat doar azi dimineață, replică Douglas, surprins că Huth era la curent cu această afacere.

Huth aprobă din cap.

— Până acum nu am găsit pe nimeni care să fi auzit împușcăturile, iar medicul crede că moartea a survenit pe la trei noaptea. Victima avea acte pe numele Peter Thomas – probabil false. Numele nu este trecut în cartotecile noastre; o posibilă identificare după amprente va mai lua ceva timp. Asupra lui s-a găsit un bilet de tren pentru Bringle Sands, o mică localitate balneară pe coasta Devonului.

Douglas își privi interlocutorul care continua să se uite fix pe fereastră.

— Știu exact unde se află localitatea, replică acesta.

Douglas fu din nou surprins, deoarece el habar n-avusese de existența ei până ce nu cercetase o hartă.

— Mai departe, rosti Huth fără a-l privi.

— În apartament am găsit un stoc de provizii provenind din depozitele armatei… nu prea multe, de altfel. Lucruri ușor de vândut la bursa neagră: țigări, băuturi, bonuri de benzină. Avem o depoziție scrisă a unui vecin despre vizitele frecvente pe care le făcea în acel apartament un Feldwebel din Luftwaffe. Ne-a furnizat și o descriere, așa încât ajutorul meu s-a dus astăzi după-amiază la Feldgendarmerie. Acum aștept să văd dacă vor prelua ei cazul sau dacă rămâne de competența noastră.

— Cum s-a petrecut crima?

— După toate aparențele, ucigașul a pătruns înăuntru, și-a așteptat victima și…

— Dar nu crezi că așa s-au desfășurat lucrurile, nu-i așa?

Douglas înălță ușor din umeri. Nu era ușor să-l lămurești pe acest ofițer SS de problemele ridicate de un astfel de caz. Pedepsele pentru cele mai mici abateri de la regulamente erau atât de severe, încât chiar oamenii de bună credință preferau să depună mărturii false. Douglas Archer înțelegea aceste lucruri și – ca mulți alți ofițeri de poliție din Anglia – închidea ochii la delictele minore.

— Probabil o răfuială între speculanți, conchise el, deși instinctul îi spunea că era mult mai mult decât atât.

Huth se întoarse spre el și spuse zâmbind:

— Cred că încep să înțeleg felul în care lucrezi, Superintendent. Probabil o răfuială legată de bursa neagră. Schimbul de focuri de sâmbătă: o bandă. Afacerea de marți: dublă sinucidere. Așa se desfășoară lucrurile la Scotland Yard? Etichetările acestea convenabile sunt de fapt moduri rafinate de clasificare a cazurilor ce ar trebui incluse în marea categorie a celor „nerezolvate.” Așa-i?

— Nu eu am folosit cuvântul, dumneavoastră l-ați folosit, domnule Standartenführer. După părerea mea, cazurile sunt clare, dar sunt implicate cadre ale Wehrmacht-ului. În astfel de situații nu am mână liberă.

— Foarte plauzibil, spuse Huth.

Douglas așteptă câteva momente, însă tăcerea prelungindu-se întrebă:

— Nu vreți să vă dezvoltați ideea, domnule?

— N-ai crezut nici un moment că este vorba de o „răfuială între speculanții la bursa neagră”, spuse disprețuitor Huth. Pentru că un polițist ca tine cunoaște pe orice nenorocit de pungaș din Londra. Dacă ai fi crezut că afacerea era legată de bursa neagră, ai fi interogat orice speculant cerându-i să-ți indice vinovatul, amenințându-l cu zece ani de pușcărie. Poți să-mi spui de ce n-ai făcut-o?

— Nu, răspunse Douglas.

— Ce vrei să spui – nu?

— Nu vă pot spune pentru că nu știu nici eu. Probele sunt cele pe care le-am menționat… dar cred că e vorba de mult mai mult.

Huth îl privi pe Douglas și-și împinse chipiul pe spate cu vârful degetului. Era un bărbat chipeș, dar fața îi era lipsită de orice culoare, de parcă și-ar fi petrecut toată viața în birouri prost luminate. Douglas nu avea nici un mijloc de a descoperi ce se petrece în mintea lui Huth, dar avea sentimentul neplăcut ca acesta îi citea gândurile. Totuși nu-și coborî ochii. După câteva momente interminabile, Huth întrebă:

— Așadar, ce ai de gând să faci?

— Dacă Feldgendarmeria îl identifică pe Feldwebel-ul menționat în depoziția vecinului, totul va depinde de Feldgericht der Luftwaffe…

Standartenführer-ul dădu disprețuitor din mână.

— Un mesaj pe teleimprimator de la Berlin, adresat Comandantului Luftwaffe, a ordonat ca toate documentele legate de acest caz să-ți fie înapoiate.

Douglas găsi afirmația uluitoare. Wehrmacht-ul nu obișnuia să lase pe alții să-și vâre nasul în treburile proprii. SD-ul – serviciul de informații al SS-ului – reușise aproape imposibilul când își extinsese jurisdicția nu numai asupra SS-ului, dar și a SA-ului[34] și a Partidului Nazist. Dar nici chiar ei nu încercaseră vreodată să aducă acuzații unui membru al armatei. Doar un singur om putea ordona ca Luftwaffe să renunțe la un caz în favoarea SIPO-ului – și acesta era comandantul suprem al forțelor armate – Adolf Hitler.

Imaginația lui Douglas o luă razna – se întreba dacă crima nu fusese comisă cumva de vreun nazist sus-pus, sau de vreo rudă, prieten sau amantă a unei astfel de persoane.

— Există vreo teorie în legătură cu ucigașul? întrebă el.

— Tot ce ți se cere e să găsești criminalul.

— Dar de ce tocmai această crimă? stărui Douglas.

— Pentru că s-a petrecut, răspunse pe un ton plictisit Huth. Explicația ar trebui să fie de ajuns pentru un englez.

Douglas simțea cum îl cuprinde frica. Nu vroia să continue cercetările într-un caz atât de important, având tot timpul alături pe acest sinistru ofițer SS. Dar nu era momentul să-și formuleze obiecțiile. O rază de soare se strecură printre nori și lumină străzile lucioase de atâta ploaie. Șoferul puse în funcțiune sirena și acceleră.

Douglas spuse:

— Voi veni să vă iau cu mașina la șapte și jumătate pentru a vă conduce la Hotelul Savoy unde se va desfășura o recepție în cinstea dumneavoastră. Dar până a ajunge la reședința rezervată în Brook Street, Mayfair, generalul

---

[34] Sturmabteilung – Batalioane de asalt (n.tr.).

Kellerman s-a gândit că poate doriți să vedeți Palatul Buckingham și Parlamentul.

— Generalul Kellerman e un țărănoi, spuse amabil în germană Huth.

— Asta înseamnă că *ați vrea* sau nu să trecem pe lângă Buckingham Palace?

— Înseamnă, dragul meu Superintendent, că nu am nici cea mai mică intenție de a-mi petrece seara într-o cameră plină de ofițeri și de amantele lor împopoțonate, care între o înghițitură de șampanie și o îmbucătură de somon afumat mă vor informa despre cel mai bun loc de unde mi-aș putea procura un serviciu de porțelan Stafford. Continuă să vorbească în germană, folosind cuvântul *fressen,* de obicei utilizat pentru a indica modul de a hrăni animalele.

— Du-mă la biroul meu, zise Huth. Și fă rost de cel mai bun medic legist pentru autopsia lui Peter Thomas diseară. Vreau să asist și eu. Văzu uimirea zugrăvită pe fața lui Douglas. Curând te vei obișnui cu metodele mele de lucru.

Un individ se poate obișnui și cu frigurile galbene, gândi Douglas, dar mulți mor în această încercare.

— Să contramandez așadar recepția?

— Și să-l lipsesc pe Kellerman și prietenii săi de plăcerea unui banchet? Ce fel de coleg ești, Superintendent, un strică-chef?

Râse. Bătu apoi din nou în geamul despărțitor și strigă șoferului:

— La Scotland Yard.

Șase

Și astfel, în timp ce generalul Kellerman, HSSPf-Great Britain[35], se întreținea cu unele din cele mai importante persoane oficiale din Londra, oaspetele lor de onoare se afla într-o morgă din Baker Street, purtând un șorț alb de măcelar și urmărindu-l pe Sir John Shields, medicul legist, cum ciopârțea cadavrul lui Peter Thomas.

Era o clădire mică și sinistră, despărțita de Paddington Street doar de spațiul necesar pentru ca dricurile și ambulanțele să-și descarce conținutul în spatele ușilor de stejar ce împiedicau orice privire curioasă a trecătorilor. Interiorul fusese vopsit de atâtea ori în verde închis și maro, încât acum pereții erau netezi și lucitori, oarecum asemănători cu scările de piatră și cu podeaua lustruită, din lemn. Becurile de mică putere răspândeau o lumină galbenă, difuză, dar o lampă de alamă cu abajur verde era îndreptată direct spre stomacul nemișcat, ca de ceară, al lui Peter Thomas.

Erau prezenți nouă bărbați: Huth, Sir John Shields și asistentul său, Douglas Archer, un reprezentant al procuraturii, un funcționar, doi muncitori în șorțuri de cauciuc și cizme impermeabile și un maior german de poliție, plin de ifose, sosit în acea zi de la Hamburg. Acesta din urmă lua tot timpul note, cerând explicații despre comentariul sec al lui Shields. În jurul mesei de marmură era destulă înghesuială, așa încât Douglas cedă cu ușurință un loc în primul rând. Nu putea suferi

[35] Höherer SS und Polizeiführer – Comandantul suprem al SS-ului și Șeful poliției din Marea Britanie (n.tr.).

spectacolele sângeroase de acest gen și chiar fără să privească, sunetul bisturiului și al ferăstrăului și gâlgâitul lichidelor îl făcea să vomite.

— Hemoragie, hemoragie, hemoragie! spuse Shields, arătând cu bisturiul. Toți priviră atent la măruntaiele victimei. Nu-mi place cum arată ficatul, continuă Shields, apucându-l, retezându-l și apropiindu-l de lumină. Ce crezi, doctore? Vocea-i răsună ca un ecou în morga întunecata.

Asistentul înțepă ficatul și-l privi îndelung printr-o lupă. Shields se aplecă pentru a mirosi cadavrul.

— Explică-te, ceru nerăbdător Huth.

— Atins de o boală, decise doctorul. Foarte interesant. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Mă mir cum mai supraviețuia tipul.

Maiorul german scria de zor în carnețel. Apoi anunță că vrea să privească și el prin lupă.

— Cât mai avea de trăit cu această boală de ficat? întrebă el în germană și așteptă până ce fraza fu tradusă de Huth.

— N-aș vrea să mă pronunț, zise Sir John. Cineva poate supraviețui al dracului de mult timp cu un ficat bolnav – ar trebui să-i vezi pe băieții de la clubul meu! Râse scurt.

— Nu-i nimic hazliu aici, replică Huth. Era bolnav?

— Cu siguranță că da, răspunse Sir John.

— De moarte?

— Nu i-aș fi dat mai mult de câteva luni, ce spui, doctore?

Aprobarea veni printr-o răsuflare adâncă și o ușoară clătinare a capului.

Huth îl apucă pe maior de după umeri și-l trase într-o parte, la o distanță la care nu se putea auzi nimic, începând să-i povestească ceva. Sir John o consideră ca pe o lipsă de bunăcuviință și nu făcu nimic să-și ascundă dezaprobarea.

Când Huth se întoarse la masa de marmură, îl informă pe Sir John că toate organele interne vor fi împachetate pentru a fi trimise la Berlin cu avionul de a doua zi.

— Atunci eu nu mai am nici o treabă pe-aici, declară Sir John Shields.

— Nu trebuie să vă simțiți jignit, Sir John, spuse Huth cu o voce plină de farmec, pe care Douglas nu i-o mai auzise niciodată. Nu avem pe nimeni cu experiența și cunoștințele dumneavoastră în Berlin. Sper din toată inima că, împreună cu colegul dumneavoastră, veți continua autopsia așa încât să pot avea rezultatul mâine dimineață.

Sir John respiră adânc și spuse cu acea voce pe care Douglas i-o cunoștea atât de bine din ședințele tribunalelor și pe care o folosea atunci când vroia să contracareze teoria vreunui avocat:

— Nici nu poate fi vorba de a continua expertiza cadavrului fără a utiliza laboratorul bine echipat și specializat al unui spital.

Huth dădu din cap dar nu spuse nimic.

Sir John continuă:

— Chiar și în aceste condiții, va fi o muncă de durată. Spitalele din Londra sunt pline până la refuz, iar personalul medical este suprasolicitat – nu este nevoie să vă reamintesc din ce cauză.

Huth dădu din cap cu gravitate.

— Bineînțeles că nu. Iată de ce am aranjat ca Spitalul SS-ului – în Hyde Park Corner – să vă pună la dispoziție laboratorul său. Afară așteaptă două mașini și o ambulanță, aveți o legătură telefonică directă și dacă vă trebuie specialiști sau materiale suplimentare e de ajuns doar să mă anunțați.

Sir John îl privi lung pe Huth înainte de a răspunde.

— Mi-ar place să cred, domnule general, că toată această etalare de resurse ale armatei germane este un compliment adus mie personal. Totuși, cred că ea indică mai degrabă interesul dumneavoastră particular în legătură cu acest caz. De aceea aș aprecia dacă ați vorbi mai deschis – spunându-mi tot ce știți despre moartea individului.

— Standartenführer, îl corectă Huth. Standartenführer, nu general. Tot ce pot să vă spun, Sir John, este că nu-mi

plac misterele, cum nu vă plac nici dumneavoastră, mai cu seamă dacă ele se referă la decese ciudate.

— Epidemie? întrebă Sir John. Boală contagioasă? Virus? Ciumă? Molimă? Ridică vocea. Vreți să spuneți că ați mai văzut până acum așa ceva?

— Câțiva ofițeri din statul meu major au mai văzut cândva ceva asemănător, admise Huth. Și pentru că tot ați amintit de epidemii și de molime, acum avem de-a face cu ceva atât de îngrozitor încât chiar și Ciuma Neagră[36] pare o simplă bagatelă în comparație cu ea – sau cel puțin așa m-au informat experții mei.

---

[36] Cumplită epidemie de ciumă bubonică ce a decimat populația Asiei și Europei, ajungând și în Anglia în 1348 (n.tr.).

Șapte

Trecuse de miezul nopții când Huth și Douglas Archer se întoarseră la Scotland Yard. Pentru prima dată Huth fu convins să intre în biroul ce-i fusese rezervat la mezanin. Era o cameră splendidă, cu vedere spre Tamisa și County Hall. Nimic nu era omis pentru ca totul să fie perfect. Generalul Kellerman avusese grijă personal de pregătiri: biroul din lemn de trandafir proaspăt lustruit, covorul curățat, un televizor Telefunken nou-nouț ce aștepta reluarea emisiunilor BBC cu ocazia Crăciunului, barul aprovizionat cu băuturi alese și un serviciu de cristal Waterford. Sigur că-i va place, ce zici? întrebase Kellerman cu acea voce răgușită pe care Harry Woods o putea imita la perfecție. Oricui i-ar place, sunase răspunsul șefului său de stat major.

— Un birou foarte frumos, spuse sarcastic Huth. Un loc perfect pentru a mă ține deoparte de problemele zilnice ale departamentului. Observ că și telefonul este legat la centrala lui Kellerman.

— Nu vă place poziția camerei? se informă Douglas.

— Descotorosește-mă de mobilă și de toate porcăriile astea, ordonă Huth. Seamănă mai mult cu un bordel victorian decât cu un birou. Ce dracu' crede Kellerman, că am de gând să stau aici și să beau toată ziua până va începe emisiunea la televizor?

— Televizorul e prevăzut cu o legătură prin cablu, spuse Douglas. Poate fi folosit pentru transmiterea de date specifice poliției – fotografiile persoanelor căutate și altele de acest gen.

— Ce-ar fi să-ți fac rost de un post la blestematul acela de Minister al Propagandei? Ți-ar place?

— Dacă mi-ați lăsa timp să mă gândesc, răspunse Douglas prefăcându-se că ia propunerea în serios.

— Scoate toată mobila de aici. Vreau fișete de metal cu încuietori solide, un birou de metal cu sertare sigure, o lampă de birou puternică, nu drăcia asta nenorocită. Vei sta în biroul alăturat, așa încât adu-ți tot ce dorești acolo. Vreau patru telefoane directe și conectează legăturile aparatelor tale la numerele de aici. Pe coridor instalează o masă și un scaun, așa încât santinela să nu fie nevoită să stea tot timpul în picioare – și apropo, unde dracu' este?

Cine, domnule, santinela?

— Nu sta acolo țeapăn repetând orice cuvânt pe care-l spun. Cercetările legate de asasinarea lui Peter Thomas fac parte dintr-o operație denumită în cod „Apocalipsul.” Nici un fel de informație – de fapt absolut nimic – nu trece dincolo de pereții acestei camere fără aprobarea mea scrisă, sau fără cea a Reichsführer-ului SS Heinrich Himmler. Clar?

— Absolut, domnule, răspunse Douglas încercând disperat să ghicească ce se ascunde în spatele acestor ordine.

Huth zâmbi:

— Pe coridor va sta, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, o santinelă SS înarmată. Huth își privi ceasul.

— De fapt, trebuia să fie deja aici, lua-l-ar naiba. Ia legătura telefonic cu comandantul gărzii SS, în Cannon Row. Spune-i să trimită o santinelă și o jumătate de duzină de Oameni ca să scoată mobila afară.

— Mă îndoiesc că la această oră din noapte se vor găsi muncitori disponibili, răspunse Douglas.

Huth își dădu capul pe spate și-l privi pe sub pleoapele lăsate. Curând Douglas avea să învețe că acesta era un semn de primejdie.

— Ce-i asta – o glumă? Un nou fel de provocare?

Douglas ridică din umeri.

— Voi telefona.
— Mă găsești în camera de conferințe numărul 3 împreună cu maiorul Steiger. Spune-i ofițerului SS că toată mobila trebuie să fie scoasă de aici până la întoarcerea mea. Să fie instalat și mobilierul nou.
— De unde să iau dulapuri și birouri de metal? întrebă Douglas.
Huth se întoarse cu spatele ca și cum nu merita să răspundă la o astfel de întrebare.
— Folosește-ți inițiativa, Superintendent. Mergi de-a lungul coridorului și unde vezi un birou care-ți trebuie, înșfacă-l!
— Dar mâine dimineață se va isca un tărăboi grozav. Toți vor veni aici pentru a-și lua înapoi obiectele.
— Și vor întâlni o santinelă SS înarmată care nu va permite ca nimic să fie scos din această cameră – din ordinul Reichsführer-ului SS. Inclusiv mobilierul.
— Foarte bine, domnule.
— În servieta mea vei găsi un tub de carton conținând un mic tablou de Piero della Francesca. Dă-l la înrămat și atârnă-l pe perete pentru a mai acoperi ceva din tapetul acesta oribil.
— Autentic? întrebă Douglas, care auzise povești uluitoare despre jafurile din Polonia, Franța și Țările de Jos.
— În biroul unui ofițer de poliție, Superintendent Archer? Nu ar fi oportun, ce zici?
Ieși din cameră fără a mai aștepta vreun răspuns.
Douglas telefonă comandantului gărzii SS și-i transmise mesajul lui Huth, adăugând prietenește că Standartenführer-ul era extrem de grăbit.
Comandantul gărzii fu consternat. Era evident că dispozițiile lui Kellerman privitoare la noul sosit fuseseră luate în serios de forțele de securitate.
Douglas se îndreptă spre fereastră și privi în jos spre Embankment. Din cauza interzicerii circulației pe timpul nopții, puțini civili se aventurau pe străzi – membrii Parlamentului și muncitorii ce lucrau în schimburi în

întreprinderile cu foc continuu și în diverse servicii. Acum nu se vedeau decât câteva șiruri de mașini oficiale și o patrulă înarmată care-și executa rondul în jurul clădirilor guvernamentale bine luminate. O motocicletă cu ataș se opri la punctul de control dintre Victoria Embankment și Westminster Bridge, apoi acceleră și se pierdu în noapte. De peste drum se auzi clopotul Big Ben-ului. Douglas Archer căscă și apoi se întrebă în sinea sa cum de reușesc oameni ca Huth să reziste fără să doarmă.

Deschise servieta colonelului pentru a scoate reproducerea după Francesca, dar înainte de a avea timp să o deruleze, observă într-un buzunar interior un plic mare sigilat cu ceară roșie și cu însemnele heraldice ale RSHA-ului[37] – teribila organizație a lui Heinrich Himmler. Plicul fusese deja tăiat pe o latură și o hârtie împăturită era vizibilă înăuntru.

Douglas nu-și putu stăpâni curiozitatea. Trase hârtia afară și o despături – era o schiță complexă, de mărimea sugativei de pe birou. Era trasată cu tuș negru pe un fel de pergament. Nici chiar germana fluentă a lui Douglas nu-i permise să înțeleagă complet textul, dar recunoscu câteva simboluri.

Era un triunghi echilateral răsturnat, înscris într-un dublu cerc. Triunghiul conținea două nume în așa fel scrise încât să formeze o cruce – Elohim[38] și Sabaoth[39]. O anchetă încununată de succes prin 1939, legată de o serie de crime ale unor practicanți ai magiei negre, îi permise lui Douglas să identifice o „pentagramă” magică reprezentând „zeul războiului, echilibrul forțelor naturii și armonia numerelor.”

O a doua pentagramă reprezenta un cap omenesc cu trei fete, încoronat cu o tiară și înălțându-se dintr-un vas

---

[37] Reichssicherheitshauptamt – Direcția Generală a Siguranței Reich-ului (n.tr.).

[38] Divinitate plurală în epoca arhaică a mitologiei ebraice, consacrată în special construcției și reconstrucției universului (n.tr.).

[39] Sabaoth – nume biblic târziu al lui Dumnezeu înțeles ca divinitate războinică (n.tr.).

plin cu apă. Mai erau și alte semne legate de simbolul apei. Alături era scris de mână: Laboratorul Joliot-Curie – Collège de France, Paris. Iar lângă alt semn al apei se menționa: Compania Norsk Hydro, Rjukan, Norvegia.

Un morman de pământ, semnele de pică și un diamant străpuns de sabia magică „Deo Duce, comite ferro” formau o emblemă a Marelui Elixir reprezentând, conform schiței, atotputernicia învățatului; dublele litere runice ale SS-ului erau urmate de cuvintele „RSHA Berlin.”

Al treilea simbol era o spirală notată cu „Transformatio”, cuprinzând precizarea: Laboratorul Clarendon Oxford și cuvintele „Formatio” și „Reformatio”, astfel dispuse peste „Transformatio” pentru a forma un triunghi. Dedesubt se menționa „Reactorul german al armatei din Anglia” și era reprezentat un dispozitiv rotitor. Numele Peter Thomas, scris de o altă mână, apărea trecut în creion ca și cum ar fi fost adăugat în ultimul moment.

Douglas ridică capul auzind cadența cizmelor germane pe mozaicul coridorului. Împături mult prea repede schița pentru a fi sigur că nu se va observa că cineva umblase la ea. Îndesă apoi plicul în buzunarul roșu al servietei și o închise.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse Douglas în timp ce derula reproducerea după Francesca.

— O santinelă și șase oameni, raportă ofițerul SS.

— Standartenführer-ul Huth vrea să scoateți mobila de aici și să o înlocuiți cu mobilierul metalic aflat în birourile de pe acest coridor, explică Douglas.

Ofițerul SS nu păru surprins de ordin. Douglas avu impresia că acest fiu de fermier din Hesse – așa cum îl categorisi el – ar fi sărit și pe fereastră dacă i s-ar fi ordonat. Ofițerul își scoase tunica pentru a lucra împreună cu cei șase flăcăi vânjoși, în timp ce camaradul lor înarmat făcea de pază pe coridor.

Totul era aproape terminat până la ora doua noaptea când sosi Harry Woods. Fusese la recepția de la Savoy și

Douglas observa cu oarecare teamă că Harry era puțin cam afumat.

— Sita nouă cerne bine, declară Harry urmărind deplasarea mobilelor. N-am măi văzut așa activitate din noaptea în care a început invazia.

— Știi unde putem înrăma acest tablou? îl întrebă Douglas.

Harry îl luă de o margine și-l privi. Era intitulat „Flagelarea."

Douglas îl cunoștea – o piață cu colonade inundată de un soare strălucitor pe un cer albastru. Pe fundal Hristos este biciuit. Trei bărbați splendid îmbrăcați – Contele de Urbino și cei doi sfetnici ai săi – stau cu spatele la scenă și vorbesc liniștiți. În realitate, cei doi sfetnici imortalizați de pictură fuseseră suspectați de complicitate în asasinarea Contelui. Experții discutaseră în contradictoriu timp de secole despre înțelesul ascuns al tabloului. Douglas îl găsea foarte potrivit pentru a împodobi biroul unui emisar dur de la Curtea Bizantină a Reichsführer-ului SS.

— Un pederast ciudat, nu-i așa? zise Harry privind tabloul.

— Ar fi mai bine să ne obișnuim cu el, răspunse Douglas.

— E în camera de conferințe, continuă Harry, împreună cu acel maior pițigăiat de poliție pe care l-am văzut la morgă. Cine-i individul?

— Habar n-am.

— Discută de parcă s-ar apropia sfârșitul lumii. Harry scoase pachetul de țigări și-l întinse lui Douglas, dar acesta scutură din cap. Erau timpuri când nu se mai făcea să accepți o țigară de la un prieten.

— Șefule, despre ce-i vorba? Dumneata înțelegi vorbele astea în doi peri. Ce se întâmplă?

— Credeam că tu ai fi în măsură să-mi spui, Harry. M-am întâlnit astăzi cu Sylvia. Mi-a declarat că ești amestecat în tot ce se întâmplă prin oraș.

Dacă Harry ghicise ce spusese de fapt Sylvia, nu păru impresionat; nu fu surprins nici de faptul că Sylvia sosise

pe neașteptate la Scotland Yard. Douglas se întrebă dacă nu cumva ea se întâlnise și cu Harry.

— Am să-ți spun un lucru, zise Harry. Maiorul ăla pricăjit nu are nimic de-a face cu patologia, medicina sau ceva de genul ăsta. Aș vrea să știu ce căuta la morgă. Crezi că bătrânul Huth l-a luat cu el doar pentru distracție?

— Ai să afli în curând că noul nostru Standartenführer nu se dă în vânt după așa ceva, replică Douglas.

— Bântuie destui tipi al naibii de ciudați pe aici. Vreau să spun că am greșit luându-l cu noi pe specialistul în radiotelegrafie. Și am să i-o spun și colonelului nostru în față. Am să-i spun că am greșit al dracului de tare. Crezi că n-am s-o fac, dar ai să vezi. Harry se clătină ușor și se îndreptă sprijinindu-se de birou.

— Specialist în radiotelegrafie?

— Ha, făcu Harry cu mulțumirea de sine a cuiva bine amețit. I-am văzut dosarul. Uniforma de polițist e doar de ochii lumii. Am telefonat la Lufthansa și i-am luat numărul de pe declarația de îmbarcare, apoi am urcat la arhive.

— I-ai luat dosarul?

— Doar fișa. Am spus că lucrez pentru Gestapo – așa poți obține orice blestemat de lucru. Știi asta, Douglas?

— Tu *nu lucrezi* pentru Gestapo, îi atrase atenția Archer.

Harry își vântură mâna prin fața feții de par-că ar fi vrut să înlăture o pată de pe un parbriz murdar.

— Se menționează specialist în radiotelegrafie, doctor în teoria telegrafiei fără fir. Nenorociții ăștia de Huni[40] sunt toți doctori, ai observat?... A studiat la Tübingen. A intrat în poliție doar acum un an, direct de la Universitatea din München.

— Radiotelegrafiștii nu studiază la Tübingen și nu predau la München, replică Douglas.

— Bine, bine, spuse Harry. Nu știu atât de bine nemțește ca tine, dar mă pot descurca într-o fișă. Harry zâmbi viclean și ca un prestidigitator ce scoate un iepure

[40] Germani (argou de război începând din 1914) (n.tr.).

dintr-un joben, extrase un carton dintr-un buzunar interior. Uite, bătrâne, citește singur.

Douglas îl luă și citi în tăcere.

— Haide, șefule, zâmbește. Nu ai dreptate și o știi.

— Maiorul, zise Douglas vorbind încet ca pentru a aprofunda bine informația, este fizician, specialist în substanțe radioactive. A fost conferențiar în fizică nucleară.

— M-ai dat gata, declară Harry frecându-și nasul.

— Arsurile de pe brațele cadavrului, spuse Douglas. Sir John nu le-a menționat aseară. Poate că micuțul maior s-a dus să le examineze.

— Provin de la o lampă cu ultraviolete?

— Nu de la așa ceva. Harry, acele arsuri erau grave, genul de leziuni ale pielii pe care cineva le poate căpăta doar prin expunere la radiațiile radiului sau ale altor substanțe de același fel.

Se auzi o nouă bătaie în ușă. Comandantul gărzii SS raportă că fuseseră instalate și testate cele patru linii telefonice. Nici nu termină bine și sună telefonul direct al lui Huth. Douglas ridică receptorul și spuse:

— Biroul Standartenführer-ului Huth, la aparat Detectivul Superintendent Douglas Archer.

— Ah, Archer, splendid. Generalul Kellerman. Standartenführer-ul e acolo? Douglas se uită la ceas. Era ceva uluitor ca generalul să sune la o astfel de oră, cunoscându-se faptul că nu se prea omora seara cu munca.

— Este în camera de conferințe numărul 3, domnule, spuse Douglas.

— Da, am aflat. Urmă o lungă pauză. Din păcate a dat ordin să nu fie deranjat acolo sub nici un motiv. Desigur ordinul nu mă privește și pe mine, dar n-aș vrea să-i fac necazuri centralistului, și în plus, ceva pare să nu fie în regulă cu telefonul de acolo.

Douglas își dădu seama că Huth se folosise iar de numele lui Himmler și apoi scosese receptorul din furcă, încercând totuși să salveze aparențele.

— Probabil că legătura nu funcționează, deoarece specialiștii tocmai au schimbat liniile.

— Ce? urlă Kellerman cu un glas strident. Acum, în miezul nopții? Despre ce e vorba? Trecu pe germană și deveni autoritar. Ia ascultă. Cum să schimbe telefoanele în biroul meu? Explică-mi ce s-a întâmplat. Imediat!

— Pur și simplu schimbări de rutină, domnule general, răspunse Douglas. Standartenführer-ul a preferat ca sergentul Woods și cu mine să ne mutăm în biroul secretarului. Acest lucru însemna linii suplimentare pentru noi, dar și unele legături directe cu exteriorul – de obicei nu se schimbă un număr direct în timpul unei anchete. Informatori… alte probleme…

De undeva de lângă general se auzi un murmur nerăbdător – glasul era feminin și tânăr, și nu semăna câtuși de puțin cu vocea soției lui Kellerman, care cu o săptămână înainte luase avionul pentru Breslau să își viziteze mama.

— Oh, rutină, repetă grăbit Kellerman. Atunci e-n regulă. Făcu o pauză acoperind receptorul cu mâna. Apoi continuă: Te-ai întâlnit în această seară cu Standartenführer-ul?

— Da, domnule.

— Ce s-a întâmplat, Superintendent? Trebuie să știi că n-a ajuns deloc la Savoy.

— Standartenführer-ul are o mulțime de treburi urgente nesoluționate, spuse Douglas.

În acel moment Huth intră în birou. Se uită la Harry Woods, rezemat de masă cu ochii închiși. Apoi îl privi pe Douglas și ridică batjocoritor din sprâncene.

La celălalt capăt al telefonului, generalul Kellerman continuă:

— Crezi că trebuie să vin acolo, Superintendent Archer? Sper, totuși, că pot să mă bazez pe un ofițer loial și conștiincios ca tine pentru a face față situației…

Huth se îndreptase spre biroul său și acum stătea cu capul aplecat spre receptor.

— Sunt sigur că domnul general… Huth încercă să înșface telefonul dar Douglas îl mai ținu o clipă, îndeajuns pentru a spune:

— Standartenführer-ul tocmai a intrat în cameră…

Huth puse mâna pe aparat, își drese glasul și spuse:

— Huth la telefon, generale Kellerman. Ce doriți?

— Sunt atât de mulțumit, dragă Huth, că reușesc în sfârșit să-ți vorbesc. Vreau să-ți doresc…

Huth îl întrerupse:

— Generale, ești într-o casă confortabilă, într-un pat cald, alături de o femeie drăguță și plină de bunăvoință. Stai acolo și lasă-mă să-mi văd de lucru fără să fiu deranjat.

— Dar pur și simplu centrala nu pare să… Telefonul țăcăni, trântit în furcă de Huth. Acesta îl privi aspru pe Douglas:

— Cine ți-a permis să discuți despre activitățile desfășurate în acest birou cu un străin?

— Dar era generalul Kellerman…

— Cum de știi cine era? O voce la telefon. Am informații sigure că amicul tău beat, aici prezent – îndrepta un deget spre Harry care mijea din ochi – reușește să imite perfect engleza generalului Kellerman.

Nici un comentariu. Nici vorbă ca Harry să mai aducă în discuție nedorita prezență a micuțului maior la morgă – poate cu altă ocazie.

Huth își aruncă chipiul în cuierul din spatele ușii și se așeză.

— V-am mai spus odată și acum o repet pentru ultima oară. Nu discutați despre ce se petrece în acest birou cu absolut nimeni. În teorie puteți vorbi deschis cu Reichsführer-ul SS, cu Heinrich Himmler. Huth se aplecă înainte și-l lovi în joacă pe Harry cu bastonul.

— Sergent, știi cine este personajul?… Heinrich Himmler?

— Da, mârâi Harry.

— Da, dar numai în teorie. În practică nu-i veți spune nimic nici lui dacă nu sunt prezent și eu la discuție, cu

excepția, cazului când sunt mort și v-ați încredințat personal de aceasta. Ați înțeles?

— ’nțeles, spuse Douglas repede, temându-se de vreo reacție ostilă din partea subalternului său către neamțul care-și tot flutura bastonul prin aer.

— Orice nerespectare a acestui ordin nu constituie numai o crimă capitală – vezi paragraful 134 din Regulamentul militar emis de Comandantul șef al armatei din Marea Britanie – pentru care pedeapsa este plutonul de execuție, dar și o abatere de la Decretul din 1941 referitor la Puterile extraordinare – emis de Armata germană de ocupație – pentru care pedeapsa este spânzurătoarea în închisoarea Wandsworth.

— Și cu ce ne alegem la început, cu împușcarea sau cu spânzurătoarea? întrebă Douglas.

— Trebuie să lăsăm și juriului ceva să decidă, replică Huth.

Opt

Odinioară cartierul Seven Dials fusese renumit pentru depravare, crimă și violență. În prezent lucrurile se liniștiseră. Douglas Archer cunoștea zona încă de pe vremea când era inspector în uniformă, dar pe atunci nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut să locuiască vreodată acolo.

Când locuința suburbană a lui Archer – situată exact pe direcția de atac a tancurilor germane asupra Londrei – fusese distrusă, doamna Sheenan îi oferise casă și masă lui și băiatului. Soțul ei, polițist pe timp de pace, fusese mobilizat ca rezervist. Făcut prizonier cu un an înainte la Calais, se afla într-un lagăr de lângă Bremen – data eliberării, necunoscută.

Masa era deja pusă pentru micul dejun când Douglas Archer reveni la căsuța din Monmouth Street. Fiul doamnei Sheenan, Bob, și micul Douggie erau pe punctul de a fi îmbrăcați în fața unui foc bun, într-o cameră împodobită cu rufe ude puse la uscat. Douglas recunoscu prosopul vărgat cu care era înfășurat fiul său. Era unul din puținele lucruri pe care reușise să le salveze din ruinele casei din Cheam și brusc îi veniră în minte o serie de amintiri despre zilele fericite, pe care acum însă încerca să le uite.

— Bună, tată! Ai lucrat toată noaptea? Ce-i, o crimă?

— O crimă într-un magazin de antichități, nu-i așa, domnule Archer?

— Exact.

— Ai văzut, ți-am spus eu, spuse tânărul Sheenan. Așa scria și-n ziare.

— Stai liniștit, îl admonesta mama sa încheindu-i haina tricotată de lână. Douglas o ajută să-l îmbrace pe Douggie, apoi doamna Sheenan întinse mâna după o tigaie. Vă plac ouăle moi, nu-i așa, domnule Archer? întotdeauna se exprima astfel, puțin prea ceremonios.

— Mi-am terminat porția pe săptămâna asta, doamnă Sheenan, răspunse Douglas. Două la capac duminică dimineață, vă aduceți aminte?

Femeia scoase ouăle cu o lingură încovoiată și le puse în păhărele.

— Vecina mea le-a primit de la o rudă de la țară. Mi-a oferit și mie șase pentru că i-am dat vechiul dumitale pulover gri la deșirat. Deci ouăle trebuie să fie ale dumitale. Fără nici un fel de discuție.

Douglas bănui că întreaga poveste era doar un mod politicos de a-l face să accepte o parte din propria ei rație, totuși începu să mănânce oul. Pe masă se mai afla o farfurie cu pâine, o mică bucățică de margarină pe ambalajul căreia se menționa că reprezintă un semn de prietenie din partea muncitorilor germani. Mai bine ar fi provenit din partea fermierilor, ziceau șmecherii amatori de unt.

— Să presupunem că într-un avion francez care zboară peste Germania s-a petrecut o crimă, ucigașul fiind italian și victima…, Bob se gândi un moment,… brazilian.

— Nu vorbi cu gura plină, îl apostrofă mama sa.

La radio se auzea un vals de Strauss solicitat de un soldat german staționat în Cardiff. Doamna Sheenan îl închise.

— Sau chinez, continuă Bob.

— Nu-l necăji pe domnul Superintendent. Vezi că încearcă să-și ia micul dejun în liniște.

— În acest caz, avocații ar fi cei care ar trebui să decidă, îi explică Douglas lui Bob. Eu nu sunt decât polițist. Tot ce trebuie să fac e să găsesc făptașul.

— Doamna Sheenan ne va duce sâmbătă la Muzeul de Științe, anunță Douggie.

— Foarte frumos din partea ei. Fii băiat cuminte și ai grijă să faci ce ți se va spune.

— Întotdeauna e cuminte. Și acest lucru este valabil pentru amândoi; sunt băieți buni. Femeia îl privi pe Douglas. Sunteți obosit.

— Tocmai am prins un fir.

— Doar nu vreți să plecați iar fără să vă odihniți?

— E vorba de o crimă. Trebuie.

— Ți-am spus că-i așa, ți-am spus, ți-am spus! strigă Bob. E o crimă! Așa ți-am spus!

— Ia liniștește-te, băiete, rosti doamna Sheenan.

— Sunt cu o mașină. Voi trece prin zona școlii cam peste o jumătate de oră. Ce ziceți, vă convine?

— Cu o mașină? V-au promovat?

— Am un șef nou care consideră că oamenii săi trebuie să aibă tot ce e mai bun. Propria sa mașină are radio, așa încât poate transmite mesaje direct la Scotland Yard chiar și când circulă pe stradă.

— Ascultați aici, interveni Bob. Se prefăcu că folosește telefonul. Scotland Yard, Bob Sheenan cheamă Scotland Yard-ul. Vă place, domnule Superintendent? Așa se procedează?

— E în cod – de fapt în Morse, explică Douglas. Operatorul trebuie să fie capabil să folosească manipulatorul Morse, dar poate primi și mesaje verbale.

— Ce vor mai inventa oare mâine? întrebă doamna Sheenan.

— Pot să vă văd mașina? E una obișnuită? întrebă Bob.

— Poliția are tot felul de mașini, nu-i așa, tată?

— De toate felurile.

— Putem s-o vedem pe fereastră?

— După ce vă terminați pâinea.

Cu strigăte de bucurie cei doi băieți se îndreptară spre camera din față și ridicând fereastra priviră în stradă.

— Apa din baie mai este caldă, spuse doamna Sheenan. Numai băieții au folosit-o. Stânjenită, privi într-o parte. Ca

mulți alții, considera decăderea socială datorată noului tip de sărăcie mult mai greu de suportat decât lipsurile materiale.

— Mă va face să mă simt ca un nou născut, declară Douglas, deși noile birouri de la Yard dispuneau de băi cu apă fierbinte din abundență.

— Ușa are zăvor, zise femeia. Sunteți sigur că nu veți avea necazuri dacă ne duceți până la școală?

— E-n regulă.

— Dispozițiile referitoare la combustibil sunt îngrozitoare. Administratorul depozitului de cărbune din Neal Street a fost condamnat la moarte – cel puțin așa am citit aseară în *Evening News.*

— Nu vor fi probleme.

Ea zâmbi mulțumită.

— Au trecut ani de când nu am mai mers cu mașina. La înmormântarea unchiului Tom. Înainte de război-mi se pare că s-a întâmplat acum un veac, nu-i așa?

Doamna Sheenan se așeză lângă foc uitându-se la flăcări.

— Lemnele aproape că s-au terminat, dar negustorul de ulei îmi va împrumuta câțiva bușteni până ce se vor da noile rații săptămâna viitoare.

Douglas tresări, pentru că mâncarea, ceaiul fierbinte și căldura focului îl făcuseră să închidă ochii și să ațipească.

— Trebuie să vă necăjesc cu ceva, domnule Archer, continuă femeia.

Douglas băgă mâna în buzunar.

— Nu-i vorba de bani. Mă descurc cu ce-mi dați iar cartelele de rație suplimentară mă ajută enorm. Întinse o mână și simți căldura ceainicului sub învelitoarea tricotată. Băieții au o oră de muzică în plus marțea și joia. Costă doar un șiling pe săptămână și se pare că le place.

Douglas știa că de fapt ea voise să spună cu totul altceva, dar nu comentă în nici un fel. În schimb, închise din nou ochii.

— Încă un ceai?

— Nu, mulțumesc.

— De fapt e un înlocuitor nemțesc. Se zice că-i făcut pentru a se adăuga în el lămâie. Nu-i prea bun cu lapte, nu-i așa?

Dispăru după șirurile de rufe, atingându-le pe fiecare să vadă dacă sunt uscate. Întoarse câteva pe dos.

— Femeia care locuiește în capătul străzii a văzut un tren sanitar trecând prin nodul de cale ferată de la Clapham lunea trecută. Vagoane ticsite cu răniți – murdari și cu uniformele rupte – și două aparținând Crucii Roșii, de genul celor folosite pentru transportul brancardelor. Puse cârligele în gură în timp ce rearanja o pijama. Se mai dau încă lupte?

— Aș avea grijă cui să povestesc astfel de lucruri, doamnă Sheenan.

— Nu-i persoana care să inventeze povești e o femeie cu bun simț.

— Știu, răspunse Douglas.

— Nu aș fi spus-o unui străin, domnule Archer, dai am simțit întotdeauna că pot vorbi orice cu dumneavoastră.

— În orașe aruncă doar bombe și ucid soldați germani, La țară sunt grupuri mai mari care organizează ambuscade împotriva patrulelor motorizate. Dar mă îndoiesc că vor rezista până la primăvară.

— Din cauza frigului?

— Nu pot aprinde focuri din cauza fumului care le-ar descoperi pozițiile. Frunzele se scutură din copaci, deci nu mai există nici un fel de refugiu. Și iarna avioanele de recunoaștere pot observa urmele unui om pe pământ mult mai bine, iar dacă ninge… Douglas dădu din mâini.

— Bieții băieți, oftă doamna Sheenan Se spune că e îngrozitor în zona neocupată, deși iarna nici nu a început încă. Nimic nu se mai găsește. Începu să se rotească în jurul lui Douglas și acesta își dădu seama că avea ceva să-i spună. Dar ca orice bun polițist, o lăsă să abordeze ea însăși problema.

— Profesorul de muzică care dă lecțiile e foarte tânăr rănit în război și toate celelalte, așa că nu aș vrea să-mi exprim nemulțumirea. Făcu o pauză, apoi reluă. Dar a

început să pună băieților o mulțime de întrebări și știu că nu vă place acest lucru.

Douglas se trezi de-a binelea.

— Întrebări? Ce fel de întrebări?

— Ieri după-amiază la lecția de muzică. Au un patefon și difuzoare și tot ce le mai trebuie și are pe cineva care le manevrează. De aceea este nevoie de șilingul în plus.

Douglas aprobă din cap.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu, domnule Archer. Doug mi-a spus după aceea că profesorul se interesa de dumneavoastră – la ce oră vă întoarceți acasă și altele de acest gen. N-am vrut să-l întreb prea multe pe Douggie, știți cât de susceptibil este, și de la pierderea mamei… uneori îmi vine să plâng gândindu-mă la el. Zâmbi brusc și clătină din cap.

— Probabil că sunt o bătrână nătângă. N-ar fi trebuit să vă plictisesc niciodată cu astfel de lucruri.

— Ba ai făcut foarte bine. Deci ce fel de întrebări?

— Oh, nici chiar așa, nu vă gândiți la cine știe ce!… Nu e tipul ăla de om. Altfel l-aș simți de la o milă.

— Atunci?

— Cred că vroia să știe dacă vă plac germanii. Se ridică și-și aranjă părul uitându-se în oglindă. Vreau ca nici unul din băieți să nu aibă necazuri. Nici dumneata n-ai vrea, știu acest lucru. Dar dacă se întâmplă ceva cu Douggie sau cu dumneata, cum aș mai putea trăi știind că nu v-am avertizat la timp?

— Ești o femeie deosebită, doamnă Sheenan. Aș vrea să am mai mulți ofițeri de poliție ca dumneata. Și acum spune-mi mai multe despre acești doi profesori.

— Doar unul e profesor, celălalt se ocupă doar de aparatură. Cred că au fost ofițeri – amândoi au fost răniți; unul și-a pierdut o mână.

— Care din ele?

— Dreapta. Cânta la pian înainte de război. Nu-i ceva îngrozitor? Și când te gândești că nu pare a avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, poate chiar mai puțin.

— Cred că am să fac o baie, doamnă Sheenan. Pregătește-i pe băieți și peste aproximativ cincisprezece minute vă duc la școală.

Femeia scoase hainele de ploaie ale copiilor din șifonier. Una era jerpelită.

— Haina lui Bob a fost furată din vestiar săptămâna trecută, așa încât acum o poartă din nou pe cea veche. Le-am pus în vedere băieților să-și ia hainele cu ei în clasă. Sunt o mulțime de oameni îngrozitori printre noi, domnule Archer, dar probabil că știți mai bine decât oricine acest lucru.

— Și ce spuneai, că individul are o proteză la mână?

— Nu, săracul de el, pur și simplu nu are mână.

Nouă

După ce trecu pe la școală, Douglas se întoarse la Scotland Yard și căută un tânăr ofițer de poliție pe nume Jimmy Dunn. Obținu permisiunea de a-l folosi în haine civile. PC-ul[41] Jimmy Dunn de-abia aștepta să intre în rândurile CID-ului. Îl ajutase pe Douglas și în unele cazuri anterioare.

— Vezi ce poți afla despre acest profesor de muzică, îi spuse Douglas. Politic? Sexual? Un tip invidios pe polițiști? Nu vreau să o fac eu însumi pentru că se pare că mă va recunoaște.

— Lăsați pe mine, domnule, spuse Dunn care nu-și mai găsea locul de nerăbdare.

— S-ar putea să fie vorba doar de un individ capricios, spuse Douglas. Sau să nu fie absolut nimic.

Fericit, Jimmy începu să-și aranjeze biroul. Se mulțumise cu slujba pe care o avea în sectorul administrativ doar pentru motivul că biroul său de la mezanin era aproape de Secția de criminalistică și de sediul detașamentului de poliție motorizat.

— Oh, Jimmy…, zise Douglas în timp ce acesta se pregătea să plece. Există o șansă la un milion ca acest tip cu o singură mână să fie implicat în asasinarea lui Peter Thomas. Cred că ar fi bine să iei un pistol de la magazie. Am să-ți dau un ordin scris.

— Un pistol?

Douglas se forță să zâmbească.

---

[41] Police Constable – agent de poliție (n.tr.).

— Ia ceva mic, Jimmy, ceva care să poate fi ascuns cu ușurință. Și să nu-l vadă nimeni – folosește-l numai dacă trebuie să te aperi. Niciodată nu suntem destul de precauți. Sunt prea multe arme în oraș și iese un tărăboi cumplit dacă se pierde vreuna.

În noul birou din cealaltă parte a clădirii Douglas îl găsi pe Harry Woods mințind cu aplomb ca să-i acopere lipsa, căci generalul Kellerman îl căuta încă de la ora nouă dimineața.

De peste tot se auzeau ciocănituri. Berlinul anunțase că – pentru a celebra prietenia dintre Germania nazistă și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste – o săptămână de Kameradschaft[42] avea să fie sărbătorită în toate regiunile celor două vaste imperii. În Londra, ea urma să înceapă duminica următoare printr-un marș combinat al unor unități ale Armatei Roșii și ale Wehrmacht-ului – cu drapele, muzică și celelalte dichisuri.

Întregul traseu era în curs de pavoazare – o atenție specială acordându-se Whitehall-ului și zonei de până la Parliament Square. În afară de sute de steaguri, se vedeau și semne heraldice, îmbinări între seceră, ciocan și zvastică, așezate peste o mică Cruce a Sfântului George[43], cea care înlocuise drapelul britanic în toate ceremoniile oficiale din zona ocupată.

Hitler permisese unităților flotei sovietice să ancoreze la Rosyth, Scapa Flow și Invergordon. Goebbels declarase că întreaga manifestare era un rezultat al legăturilor de prietenie dintre cele două mari popoare, însă cinicii o considerau ca pe o stratagemă a lui Hitler de a-i plasa pe ruși între el și americani.

În ciuda problemelor suplimentare puse în fața Scotland Yard-ului de această săptămână a prieteniei germano-sovietice, generalul Kellerman nu părea câtuși de puțin tulburat.

---

[42] Prietenie (n.tr.).
[43] Sf. George – patronul Angliei; crucea este roșie pe fond alb (n.tr.).

Chiar întors de la o conferința la Feld Kommandantur[44] cu o servietă plină de FK-Befehle[45], era capabil să râdă de felul în care teancurile de ordine referitoare la ceremonie necesitau atenția mărită a unui întreg personal de secretariat.

Numărul sporit de ordine emise de Comandantul militar al Marii Britanii (și de Comandamentul administrației militare ce dirija atât guvernul marionetă englez cât și pe înalții funcționari germani) era un semn al temii crescânde că Săptămâna prieteniei ar fi putut prilejui manifestări violente. Și totuși rivalitatea acerbă – ca să nu spunem ura – ce domnea între generalii armatei germane, organizația SS a lui Himmler și diversele departamente ale poliției, făcuse ca armata să nu ceară sprijinul generalului Kellerman decât în treburi de rutină.

— Ce crezi? îl întrebă Kellerman pe Douglas. Vorbește deschis, Superintendent, știi că poți s-o faci cu mine.

Pe biroul generalului erau întinse ziarele de dimineață. Titluri mari anunțau comunicatele de la Berlin referitoare la Săptămâna prieteniei. Era o oarecare ironie în felul în care ziarul nazist oficial din Londra – *Die Englische Zeitung* – făcea mult mai mult decât să le publice textual într-un chenar împodobit pe prima pagină. Pe de altă parte, *The Daily Worker* dedica patru pagini evenimentului – salutul muncitorilor englezi și fotografii ale oficialităților care urmau să fie prezente la ceremonii. Stalin își redactase deja mesajul, dar cei care-și reaminteau de misiva asemănătoare trimisă lui Hitler după căderea Franței, îl priveau cu circumspecție.

— Vor fi probleme? întrebă Kellerman.

— Din partea cui?

Generalul chicoti.

— Superintendent, regimul are dușmani. Se scărpină în cap ca și cum ar fi vrut să-și reamintească cine erau aceștia. Și nu toți aparțin statului meu major. Kellerman zâmbi, savurându-și gluma. Douglas nu era sigur dacă

[44] Comandantură de campanie (prescurtat FK) (n.tr.).
[45] Ordinele comandanturii de campanie (n.tr.).

trebuia sau nu să se alăture acestei crase defăimări a înaltului comandament german. Dădu din cap ca și cum nu ar fi prea înțeles despre ce era vorba.

— Vom avea probleme în plus, continuă Kellerman. Berlinul insistă ca pe întreg traseul să fie aliniați soldați – deci vor rămâne extrem de puțini pentru a patrula pe străzi. Chicoti din nou. Necazurile armatei păreau să-i ridice generalului starea de spirit. Și se preconizează ca unități ale jandarmeriei să fie amplasate la fiecare trei sute de metri. Cum se vor descurca?

— Și poliția metropolitană?

— Rutina obișnuită, cu excepția eliberării permiselor de liberă trecere.

— Adică?

— Rezidenților din zonele mărginașe ale Londrei li se va permite să circule în centrul capitalei în fiecare zi, doar în săptămână aceea. Secțiile de poliție vor fi obligate să elibereze astfel de permise – îmi pare rău, dar vor trebui să o facă zilnic.

Douglas aprobă din cap. Era ușor de imaginat haosul din secțiile suburbane de poliție. Jumătate din populația Londrei avea rude pe care nu le putea vizita din cauza restricțiilor de circulație.

— S-ar ușura foarte mult munca dacă s-ar elibera permise pentru întreaga săptămână. Kellerman ridică privirea. Douglas continuă: Doar în caz de necesitate dovedită.

Generalul îl privi îndelung înainte ca pe față să i se aștearnă un zâmbet ușor și de nepătruns.

— Desigur, Superintendent. Numai în caz de… cum ai zis?… necesitate dovedită.

Kellerman apucă un ordin al comandaturii și căută paragraful referitor la eliberarea permiselor.

— Nu văd de ce n-aș introduce acest amendament în ordinul respectiv. Zâmbi din nou. Atât el cât și interlocutorul său știau că se crea o portiță prin care volumul de muncă al polițiștilor de la secții avea să se reducă considerabil.

— Iar permisele vor constitui un suvenir splendid. Am să dau ordin să le conceapă un desenator de la secția de propagandă. Multe elemente decorative și doar un minim de cuvinte pe contramarcă.

— Da, domnule, răspunse Douglas, gândindu-se că acesta era un mijloc de a împiedica Wehrmacht-ul să analizeze taloanele cu de-amănuntul.

— Desigur că nimic din toate acestea nu te va afecta personal, dar țin întotdeauna la părerea ta în astfel de chestiuni.

— Mulțumesc, domnule general.

— Știu că ancheta la care lucrezi împreună cu Standartenführer-ul are o importanță deosebită pentru Reichsführer-ul SS. De aceea am considerat de datoria mea să-ți retrag orice alt caz.

— Foarte grijuliu din partea dumneavoastră.

— Pari obosit, Superintendent. Bănuiesc că te-ai culcat târziu astă noapte?

— Nici nu am ajuns în pat, domnule.

— Îngrozitor! Nu pot accepta așa ceva. Nici chiar unui tânăr și excepțional ofițer precum Standartenführer-ul Huth nu i se poate permite să-mi aducă la epuizare subalternii. În special când e vorba de unul din cei mai buni din întregul meu stat major.

— Sunteți foarte amabil și generos, domnule general.

Kellerman se îndreptă spre nișa gen foișor din spatele scaunului său.

— Ai văzut?

Douglas se apropie și el. Amândoi priviră spre Westminster Bridge – echipe de muncitori îl vopseau în auriu. Steagurile roșii și cele cu zvastică erau fixate pe un postament înalt de vreo trei metri. Douglas bănui că reprezenta un mijloc de a disimula podul, râul și șoseaua – probabil pentru a putea plasa în acele locuri unități mobile ale jandarmeriei, cu misiunea de a interveni în orice moment critic.

— Îți place? întrebă Kellerman. Douglas își aminti un citat din clasici despre construcția unui pod aurit pentru dușmani, dar se feri să-și exprime gândul cu voce tare.

— Sunt londonez. Îmi place ca lucrurile să rămână așa cum au fost întotdeauna.

— Iar mie îmi place când un ofițer îmi spune în față ce gândește, zise Kellerman. Vreau să ții minte faptul că dumneata, Superintendent Archer, ești o persoană importantă aici la Scotland Yard. Orice sugestie, orice nemulțumire de-a dumitale va fi analizată cu grijă de cei din eșalonul superior. Kellerman deschise cutia de țigări, dar de data aceasta nu se mai osteni să-i aprindă trabucul. Douglas avu impresia că generalul îl tratează diferit față de întâlnirile lor anterioare.

Kellerman așteptă până când Douglas își alese, tăie și-și aprinse singur havana, apoi spuse:

— Ai mai multă trecere decât crezi, Superintendent Archer. Berlinul ne-a felicitat pentru numărul mic de cazuri nerezolvate. Și știi că aici ai avut o mare contribuție.

— Numai când a fost vorba de omucideri.

— Și cine crezi că se gândește la altceva? Forțele de poliție și comandanții lor, rânji și-și frecă obrazul trandafiriu, sunt judecați în raport cu numărul de crime rezolvate. Nimeni nu se sinchisește de cazurile cu adevărat importante – fraudă, sabotaj, incendieri, tâlhărie, șantaj. Totul se rezumă la omucideri – singura crimă arareori comisă de criminali. De aceea voi cei din Brigada Criminalistică sunteți al dracului de importanți, și tot de aceea vulpi bătrâne ca mine fac totul ca pentru astfel de cazuri să fie desemnați cei mai buni detectivi.

— Înțeleg, domnule, zise cu îndoială Douglas.

— Ceea ce vreau să te fac să înțelegi, Superintendent, este că te voi sprijini până-n pânzele albe. Să ții minte aceasta. Dacă ești mulțumit să lucrezi cu acest individ, Huth, treaba ta. Dar dacă se ivește vreo dificultate, vino și spune-mi, și-i voi repartiza alt ofițer.

— Mulțumesc, domnule. N-am nici un fel de reclamație.

— Nu ești dumneata tipul care să te plângi, Superintendent. O știu foarte bine. Dar ușa mea este întotdeauna deschisă… pentru dumneata, cel puțin.

— Mulțumesc, domnule general.

Douglas ieși clătinându-se din biroul lui Kellerman, cu capul greu din cauza lipsei de somn, a fumului dulce de havană și a nesfârșitelor lingușiri.

Harry Woods era îngropat în vrafuri de hârtii când Archer se întoarse în birou. Jandarmeria habar n-avusese că asasinarea lui Thomas ar fi putut intra sub jurisdicția Wehrmacht-ului până când Harry Woods nu trecuse pe acolo înarmat cu maldărul de tichete de benzină ale Luftwaffe-lui și cu declarația scrisă a Feldwebel-ului despre legăturile cu bursa neagră.

Poliția militară și cea civilă ajungeau de obicei la o înțelegere în astfel de cazuri – ancheta ar fi fost repartizată departamentului cel mai calificat pentru asemenea treburi. Și astfel, i s-ar fi cerut CID-ului metropolitan să dea de urma ucigașului. Însă pe teleimprimator sosise mesajul prioritar de la Oberkommando der Wehrmacht[46], Berlin, care cu o mulțime de Strong Geheim[47], Chef Sache[48] și alte notații de acest gen – ordona ca toate documentele, dosarele și rapoartele să fie înaintate Standartenführer-ului SS Huth la Scotland Yard.

Cine era la curent cu acest ordin știa că orice nerecunoaștere a faptului că poseda vreun document, declarație sau raport referitor la această anchetă, ar fi fost interpretat, în cel mai bun caz, ca o dovadă de lenevie și incompetență, iar în cel mai rău, ca un refuz, premeditat de a se supune unei dispoziții provenite de la cel mai înalt eșalon de conducere.

În aceste condiții ar fi fost nerezonabil din partea lui Harry Woods să-i blesteme pe cei care-i trimiteau foi de hârtie aproape goale, declarații lipsite de orice importanță

---

[46] Comandamentul suprem al armatei (prescurtat OKW) (n.tr.).
[47] Strict secret (n.tr.).
[48] Numai pentru comandanți (n.tr.).

sau fișe de neînțeles, toate purtând inscripția „strict secret.”

Douglas îl ajută pe Harry să le clasifice pe cele mai importante. Multe formulare – tipărite în germană – erau ceva nou pentru cei doi. Douglas trimise un funcționar să le aducă ceai și sandvișuri, și lucrară împreună până după-amiază, într-o armonie deplină amintind de vremurile de odinioară. Nici un semn de viață de la Huth. Se pomenea de o ședință, dar părerea proprie a lui Harry era că neamțul se afla în pat, dormind.

Pe la două și jumătate telefonă Jimmy Dunn.

— L-am văzut pe tip, domnule, îi spuse el lui Douglas. Desigur că nu l-am abordat, dar s-a întâlnit cu amicul său, profesorul de muzică, astăzi la școală, ca să ia masa. Directorul mi-a spus că urmează să vină după-amiază la ora de muzică. Îl cheamă John Spode.

— Bună treabă, Jimmy, aprecie Douglas.

— Nu-i profesor, are doar o slujbă temporară – una de pe o zi pe alta. I-am luat adresa de la școală, declarând că vin din partea Ministerului Învățământului – deși nu știu dacă m-au crezut sau nu. Apoi am mers să văd unde locuiește – un soi de casă prăpădită în Mafeking Street, Marylebone, nu departe de școală. Ușile nu aveau încuietori ca lumea, administratorul era plecat, așa încât am intrat să dau o raită.

— Și?

— Două camere, baia comună. Destul de bine totuși dacă luăm în considerație starea actuală de lucruri. Domnește o, oarecare neglijență, dar am văzut un mic și drăguț birou furniruit și câteva tablouri pe pereți, care par a fi costat ceva parale. Vreau să zic că nu mă prea pricep la antichități, dar aceste lucruri păreau vechi și într-o foarte bună stare. Și cred că de obicei acesta e un semn că obiectele au o oarecare valoare.

— Tipu-i curat?

— Ei bine, aș zice că da; curat, dar nu cușer.

În argoul unui polițist, expresia însemna că era vorba de un delict care putea fi trecut cu vederea.

— Stai acolo, Jimmy, spuse Douglas. Vin să arunc o privire eu însumi.

Zece

Ultimul etaj al casei fusese incendiat de bombe și Douglas putea vedea prin spațiile goale, geamurile de odinioară, păienjenișul de grinzi înnegrite de fum. Din cauza prețului ridicat al sticlei, ferestrele parterului erau acoperite cu scânduri. Apartamentul suspectului se afla ta etajul doi. Jimmy Dunn îi conduse pe scări.

Avusese dreptate când etichetase mobila drept valoroasă. Lucrurile depozitate în încăpere erau de ajuns ca să permită cuiva să trăiască liniștit vreo zece ani – selecția lor fusese făcută cu mai multă grijă decât în cazul apartamentului din Shepherd Market.

— Ceva nou despre administrator? întrebă Douglas.

— În fața ușii e o sticlă cu lapte. Se pare că a lipsit toată noaptea – a depășit ora limită de circulație și a rămas să doarmă la cineva.

Douglas dădu aprobator din cap. Încălcarea dispozițiilor germane – care prevedeau permise speciale pentru a rămâne noaptea în altă casă decât cea proprie – era un lucru curent.

— Jimmy, nu ți se pare ceva ciudat pe aici? Sau poate că am îmbătrânit prea devreme!

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Mobilă de valoare în această cameră și o savonieră crăpată în baie; un covor de neprețuit pe jos și cearșafuri murdare pe pat.

— Poate e avar, domnule.

— Avarii nu-și cumpăra săpun, zise Douglas. Răspunsul era stupid, dar el știa că aceasta nu era locuința unui

zgârcit. Simți mirosul de naftalină? Douglas se lăsă în patru labe și mirosi covorul. A fost depozitat pe undeva, spuse ridicându-se și ștergându-și mâinile. Cel puțin așa cred. Douglas începu să scotocească prin sertare, răscolind câteva cămăși și lenjerie de corp, cele mai multe purtând eticheta armatei engleze. *Trebuie* să fie ceva mai personal pe aici… cartele de alimente, ordinul de demobilizare, un carnet de pensie sau ceva asemănător.

— O mulțime de oameni poartă cu ei aceste acte, interveni Dunn. Cu atâtea spargeri… Și-i foarte greu să obții duplicate.

— Și totuși atât de multe lucruri de valoare – fără a pune măcar o broască bună? Douglas deschise următorul sertar și începu să-l cerceteze cu grijă. Ah! Ia uită-te aici! Sub ziarul întins pe fundul sertarului, simți un plic. Înăuntru, vreo jumătate de duzină de fotografii. Părinții lui Spode, într-o oarecare grădină suburbană, împreună cu doi copii. Un băiat pe o tricicleta. Un bărbat cu greu se poate despărți de astfel de suveniruri, Jimmy. Chiar atunci când ți-e viața în primejdie, ți-e greu să te desparți de familie. Următoarea imagine reprezenta o mireasă și un mire: un instantaneu, puțin neclar.

Douglas privi cu atenție toate fotografiile. Cea mai mare era una de ziar – bine făcută, clară, pe hârtie lucioasă. Într-un laborator, un grup de oameni în halate albe în jurul unui bărbat în vârstă. Legenda, pe verso. Un număr și ștampila unei agenții de presă. „Astăzi Profesorul Frick își sărbătorește cea de-a șaptezecea aniversare. Iată-l fotografiat în laborator cu echipa de colaboratori cu care, anul trecut, a obținut acel rezultat științific de prestigiu. Bombardând uraniul cu neutroni pentru a obține bariu și cripton, el a dovedit valabilitatea teoriilor anterioare despre dezintegrarea nucleului de uraniu.”

Nu era exact tipul de material întâlnit în orice jurnal. Se menționa și numele colaboratorilor. Fără nici o semnificație, cu excepția a două: Dr. John Spode și Dr. William Spode.

Douglas întoarse fotografia să studieze fețele bărbaților, ridicate spre soare în acea zi liniștită de altădată.

— Ăsta-i tipul? îl întrebă el pe Dunn.

— Da, domnule, sună răspunsul. Chiar el.

— Dumnezeule! Și cel de lângă el e mortul din Shepherd Market!

— Să întreb la agenție dacă nu cumva cunosc cine a comandat o copie suplimentară a fotografiei? Doar a fost trimisă la această adresă.

— Merită să încercăm, răspunse Douglas. Făcu din nou înconjurul camerei; nici un fel de urme recente pe pereți, dulapuri sau podea. Nimic ascuns în rezervorul de la toaletă, pe dulapuri doar murdărie și sub covor numai praf.

Douglas privi masa mare de bucătărie ce fusese împinsă într-un colț pentru a face camera mai spațioasă. Pipăi dedesubt pentru a fi sigur că nici un obiect nu se afla acolo prins cu adeziv. Apoi îngenunche și privi.

— Uită-te și tu, Jimmy!

Ca cele mai multe mese de acest tip, avea un sertar de cuțite, acum mascat prin modul în care masa fusese lipită de perete, împreuna o dădură la o parte.

Sertarul era încăpător. Câteva linguri, furculițe și un tel rupt, dar cea mai mare parte a spațiului era ocupat de o proteză – una pentru mâna dreaptă, confecționată dintr-un aliaj ușor, nevopsit, o proteză care se desfăcuse în bucăți după ce o piuliță și un bolț se slăbiseră. Douglas știa exact ce parte lipsea și cu dexteritatea unui prestidigitator o scoase din buzunar și o fixă la locul ei.

Dunn scoase un fluierat aprobator.

— Mi-e de ajuns, spuse Douglas. L-am găsit la locul crimei. Mă întreb dacă s-a desfăcut în cursul luptei.

— Împușcarea lui Peter Thomas?

— De acum înainte, Jimmy, putem vorbi de asasinarea lui William Spode. Puse din nou piesa în buzunar și proteza în sertar. Cu această ocazie mai găsi acolo o pungă de hârtie în care se afla un vechi dar bine întreținut aparat de fotografiat Leica, împreună cu câteva accesorii:

filtre, teleobiective, inele, un set de patru piciorușe la care fusese atașat printr-un cordon un suport de forma unui cerc.

— Costă ceva obiectele astea, mormăi Douglas. Cei doi puseră lucrurile la loc și traseră masa din nou lângă perete.

— Aparatele Leica sunt un fel de monedă forte, zise Dunn. Știu pe cineva care și-a investit economiile de-o viață în câteva duzini.

— Pare o investiție riscantă, opină Douglas.

— Ce să mai spui de banii de hârtie, replică Dunn. Deci credeți că mortul nu a fost bine identificat?

— Nu vom putea dovedi niciodată că a fost ceva premeditat, răspunse Douglas. Deci, după tine, acest individ Spode este la școală în după-amiaza asta?

— Ar trebui să fie; mergem acolo?

— Să anunț centrala, răspunse Douglas. Cred că noul meu șef va dori să acționeze el însuși.

Prezicerea se dovedi corecta. Ca să folosim cuvintele lui Harry Woods, Standartenführer-ul Huth se arătă a fi „un exemplu tipic de SS-ist împuțit.”

Unsprezece

Școala de pe Beech Road avea același aspect sumbru de închisoare victoriană ca multe alte instituții similare în care-și petreceau copiii zilele. Pe o latură se mărginea cu o biserică pe jumătate părăsită, al cărei cimitir pavat era folosit în parte ca zonă de joacă pentru elevi. Ce loc unde să-ți trimiți copiii să-și irosească cei mai frumoși ani ai tinereții, gândea Douglas. Bietul Douggie!

Peste drum de școală se găsea o ceainărie. Odinioară fusese un local drăguț, în care se amestecau mirosul țigărilor Woodbine cu al laptelui condensat și al pâinii prăjite. Douglas și-l reamintea de pe vremea când era tânăr detectiv – pe atunci tejgheaua de-abia se mai vedea de maldărele de budinci de pâine, tari ca plumbul și negre ca tăciunele. Acum samovarul cu învelișul de alamă, tocit de atâta folosință, era plin doar cu surogat – dar și acesta aproape rece din cauza lipsei de combustibil.

— Avem, ca rezervă, patru plutoane de infanteriști, îi spuse Huth lui Douglas. Vor sta ascunși. Restul oamenilor au înconjurat locul. Douglas se apropie de ușa cafenelei și privi afară. Soldații erau în ținută completă de luptă, cu căști pe cap și grenade la centură. Camioanele așteptau în Lisson Grove; lângă ele se aflau echipele operative, măsuțe pliante cu mașini de scris portative, cutii pline cu cătușe.

Douglas știa că era în obiceiul germanilor să facă din „aplicarea legii și a ordinii o demonstrație de forță”, totuși nu se așteptase la așa ceva.

— Trebuia să fiu lăsat singur să acționez, îi spuse el lui Huth.

— Vreau să arăt tuturor că nu glumim, replică acesta. Haide să mergem și să punem mâna pe el!

Traversară strada. Un soldat râse și Douglas se întoarse pentru a privi grupele de asalt, așteptând în acea postură degajată caracteristică clipelor premergătoare unei acțiuni. Se întrebă dacă soldații SS ar da ascultare ordinului de a deschide focul împotriva celor aflați în interiorul școlii. Cunoscând firea copiilor, putea să parieze că în acel moment toți stăteau cu nasurile lipite de geamuri-sau cereau permisiunea s-o facă. Îngrijorat, încercă să deslușească fața fiului său, dar nu reuși.

Pășind în vestibul, fură întâmpinați de un portar aferat. În aer plutea un calm aparent, ca și cum personalului școlii i s-ar fi pus în vedere să ignore complet activitatea militară desfășurată în stradă.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor?

— Cară-te din fața mea! îl repezi Huth. Unde-i directorul, s-a ascuns sub birou?

Douglas îi spuse lui Huth:

— Domnule Standartenführer, acest bărbat este subiectul unei anchete pe care o conduc eu. Sunt nevoit să insist deci ca drepturile sale să nu fie încălcate. Eu voi fi cel care-l va aresta.

Huth zâmbi.

— Nu avem de gând să-l împușcăm „în timp ce încearcă să evadeze”, dacă la asta te gândești. Păși înainte, deschise ușile batante prin care dispăruse portarul și urlă înspre coridorul întunecat: Dar haide odată, directore, lua-te-ar dracu’! Întorcându-se spre Douglas adăugă: Prea multe întrebări fără răspuns ca să-i periclităm într-un fel sau altul viața.

Directorul sosi într-o viteză ce ar fi făcut cinste și unui atlet.

— Ei bine, ce înseamnă această intruziune? întrebă cu o voce pe care Douglas nu o mai auzise de când fusese el însuși elev.

Huth se întoarse să-l privească. Apoi, ridicându-și bastonul cu măciulie de argint, i-l propti în piept.

— Să nu-mi vorbești mie..., articulă el făcând o pauză lungă în timpul căreia se auzi doar respirația întretăiată a directorului,... sau ofițerilor mei de poliție pe acest ton... Huth continuă încet, accentuând cele mai importante cuvinte: ...Dai un exemplu rău... copiilor.

Ochii directorului aproape că ieșiră din orbite și tonul său măsurat și autoritar fu înlocuit brusc de un fel de bolboroseală:

— E vorba de tipul ăla... de Spode? Mai bine nu l-aș fi angajat niciodată. Nu mi-a adus decât necazuri și nu sunt sigur că a fost devotat...

— Unde-i acum? se răsti Huth de parcă ar fi vorbit cu un puști.

— Spode?

— Dar cine altul? Crezi că aș fi intrat aici pe neașteptate pentru a te consulta despre locul unde se află Reichsmarschall-ul Göring? – urmă o pauză lungă – ...sau Regele Angliei, Regina și cele două Prințese?

— Nu, în nici un caz. Foarte amuzant, Herr Colonel. Regele... ei bine, ha, ha, ha! Știu că regele este la Castelul Windsor împreună cu toată familia, și că toți sunt bine sănătoși. Am citit respectivul comunicat și m-am încredințat că tot personalul din subordine cunoaște că nu voi tolera dezonorantele zvonuri referitoare la întemnițarea Maiestății Sale în Turnul Londrei.

— Unde-i Spode? întrebă din nou Huth, dându-și ușor chipiul pe ceafă ca și cum l-ar fi incomodat.

— Spode? Un zâmbet nervos. Spode? Ei bine, doar știți unde este? La poliție. Un alt zâmbet care se transformă într-o expresie contrariată pe măsură ce urmărea fața lui Huth. E acolo, nu-i așa? Un ofițer de poliție a venit astăzi dimineață și i-a cerut adresa de acasă. Huth ridică din sprâncene și Douglas dădu din cap aprobator. Directorul urmări neliniștit schimbul de priviri, apoi continuă: Desigur că l-am ajutat cum am putut mai bine și să nu vă închipuiți că am îndrăznit să-mi bag nasul în treburile dumneavoastră. Nu o fac niciodată. Înainte de război mi-am petrecut unele vacanțe prin Germania. Am admirat

sistemul – încă o fac, desigur, în special în Germania… sau mai degrabă,… asta nu înseamnă că nu-mi place sistemul din Anglia… Douglas traversă holul spre locul unde se găsea Dunn.

— Jimmy, mai bine te-ai repezi până la el acasă și ai pune mâna pe fotografii, pe proteză și pe celelalte lucruri.

— Controlează-te când mi te adresezi, ticălosule, zise Huth. Unde-i acest individ, acest Spode?

— Dar v-am spus, Herr Oberst[49] S-a telefonat de la poliție. I-am permis să-și părăsească clasa și să se ducă acolo.

— Directore, cine a primit telefonul?

— Secretarul. Am trimis imediat după Spode și l-am lăsat să vorbească cu polițistul. Avem doar un singur telefon.

— Cât a trecut de atunci?

Directorul își privi ceasul, îl lovi ușor cu degetul și-l duse la ureche.

— Aproximativ o oră.

Huth se îndreptă spre ușa principală, păși afară și suflă de două ori în fluier. Se auzi un tropot de cizme țintuite și soldații se aliniară în fața lui Huth, cu ofițerul în frunte. Acesta salută.

— Arestați-l pe acest tâmpit și puneți-l într-o celulă separată.

— Vreți să spuneți că telefonul a fost dat de un complice… Oh, Dumnezeule! exclamă directorul. Îl apucă de mână pe Douglas Archer.

— Individul m-a dus cu preșul. Explică-i. Ești englez, știu că ești… Spune-i că sunt nevinovat!

Douglas se simți cuprins de rușine. Un soldat îndepărtă brațul directorului.

— Atunci, cel puțin lasă-mă să-i telefonez soției, imploră acesta.

Prea târziu, soldații îl târau deja spre ușă. Adresându-se ofițerului SS, Huth ordonă:

---

[49] Domnule colonel (n.tr.).

— Ridicați toți profesorii. Și pe elevii din clasele mai mari. Nu putem fi siguri că nu-s implicați și copiii. În ultimele luni, puștani de cincisprezece ani ne-au omorât destui soldați.

— Am să încerc să aflu unde s-a dus Spode, spuse Douglas.

— E undeva departe. Le cunosc eficiența.

— A cui?

— Teroriști, rosti Huth folosind termenul oficial pentru luptătorii din Rezistență, înarmați sau nu. Nu. Du-te și vezi ce-i cu fiul tău – e aici astăzi, nu-i așa? Du-l acasă. Explică-i totul.

— Ce să-i explic? Douglas nu cunoștea vreun mijloc prin care i-ar fi putut explica fiului său nebunia ce cuprinsese lumea.

— Copiii înțeleg. Nu încerca să-ți asumi toată răspunderea pentru că a rămas fără mamă.

Douglas nu răspunse. Ambii urmăriră soldații ce împingeau un grup de profesori spre curtea școlii. Camioanele erau date cu spatele prin porțile înguste.

— Nu era nevoie de așa ceva, spuse Douglas. Profesorii sunt nevinovați – habar n-au de nimic.

— Chiar dacă aș fi de acord cu tine, acum e târziu pentru a mai face ceva, replică Huth.

Peretele rabatabil al unui camion căzu cu un zgomot puternic și primul profesor fu împins înăuntru. Era un om în vârstă și trebui să fie ajutat de un soldat. Unul din colegii săi scoase un ușor strigăt de încurajare și bătrânul zâmbi sfios. Întotdeauna se întâmplă așa ceva în cazul arestărilor în masă, se gândi Douglas. Prizonierii se linișteau dacă se aflau lângă cineva cunoscut. Simțeau că nu li se putea întâmpla nici un fel de necaz. Astfel arestarea devenea o plimbare, un picnic, o ieșire din monotonia cotidianului. Soldații știau acest lucru și-l încurajau, dându-și seama că sarcina lor devenea mai ușoară și mai puțin cumplită dacă prizonierii zâmbeau tot drumul până la locul de detenție.

— Mai ai vreo veste de la fată? întreba Huth.

Luat prin surprindere, Douglas rămase fără glas.

— Ești un tâmpit – știu totul despre întâlnirea din Trafalgar Square. Te-a mai contactat?

— M-ai pus sub urmărire – dar nu și pe ea, așa-i?

Huth făcu o grimasă.

— Drept la țintă, prietene. Sprintenă și inteligenta – mult mai deșteaptă decât cel căruia i-a fost încredințată.

— Unul singur?

— Întrebare de adevărat profesionist! Da, ei bine, oamenii mei mai au încă multe de învățat. Nu și-au dat seama că aveau de-a face cu o agentă foarte experimentată.

— Cine? Sylvia?

— Nu ți-ai dat scama nici tu? Da, o fetișcană importantă. Trebuia să o fi băgat la răcoare când am avut ocazia – înainte de a simți ceva…

— Și-a dat seama că ceva nu era în regulă?

— Sau i-a spus cineva. Se găsește întotdeauna un binevoitor. Cineva i-a telefonat lui Spode și l-a povățuit să-și ia picioarele la spinare, nu-i așa? Pufni pe nas. N-are nici o importanță, vor încerca din nou pentru că doresc cu disperare să ia legătura cu dumneata, Superintendent.

— Oare?

— Așa cred, uită-te ce riscuri își asumă… probabil că data viitoare nu va fi totuși fata. Ar putea fi oricine. Răspunde afirmativ la orice propunere ce ți-o vor face.

— Propunere?

— Probabil e vorba de o nouă tentativă de a-l elibera pe Rege.

— Din Turnul Londrei?

— Nu-i imposibil. Au încercat la începutul lunii trecute, venind de pe Tamisa, și erau cât pe-aci să reușească.

— Dumnezeule mare! Așa se explicau o serie de lucruri. Cea mai importanta responsabilitate a generalului Kellerman era asigurarea pazei Regelui. Douglas își reamintea acum marea zarvă produsă cu o lună în urmă printre unitățile SS și printre ofițerii superiori din statul major al generalului, supuși unui perdaf strașnic.

— Mai bine ar negocia decât să încerce atacuri teroriste, declară Huth.

— Credeți așa ceva?

— Nu-i o părere. E mesajul pe care vreau să îl transmiți.

— Iar eu vreau să-mi duc acum băiatul acasă, spuse sec Douglas.

— Ia Mercedesul. O să-i placă motorul supraturat.

— Nu-i cinstit – și în plus o plimbare pe jos îmi va prinde bine.

Dar Douglas nu plecă. Rămase pe loc, temându-se că elevii ar putea fi brutalizați, sau că acțiunea ar degenera în violență.

Mai era încă de față când tânărul Jimmy Dunn traversă în fugă curtea, roșu la față și transpirat.

— Nu mai e nimic acolo, domnule. Proteza a dispărut. La fel și punga de hârtie, și accesoriile fotografice. Totul.

— Ești sigur?

— Nici nu s-a mai obosit să împingă masa la perete. Trebuie că s-a dus direct acasă în timp ce eu telefonam la Yard.

— Ce coincidență, mormăi acru Douglas.

Tânărul detectiv îl privi o clipă fără să înțeleagă. Apoi întrebă:

— Doar nu credeți că l-a prevenit cineva de la Yard?

— Aș vrea din toată inima să știu aceasta, răspunse Douglas. Ei bine, cel puțin îi lipsește o bucată de proteză, continuă el, pipăind buzunarul cu degetul pentru a se încredința că mai era acolo. Proteza pe care ai văzut-o e modelul obișnuit oferit de Ministerul Apărării răniților de război, nu-i așa?

— Așa părea.

— Dunn, o persoană trebuie să-și declare numele adevărat pentru a o obține. La Minister se face o verificare – nume, grad, număr matricol pentru militari, carnetul de asigurări sociale pentru civili. Fugi acolo și vezi ce poți afla. Dacă face o cerere pentru înlocuirea bucății pierdute, vreau să fiu informat înainte să i se dea vreun răspuns oficial.

— Dar s-ar putea ca tipul să considere o astfel de cerere ca fiind periculoasă, obiectă Dunn.

— *Este* periculoasă, dar având absolută nevoie de proteză *Va* face pe dracu-n patru ca s-o repare. În acel moment Douglas își zări fiul și se îndreptă spre el.

Echipele operative își amplasaseră măsuțele pliante și completau formularele oficiale ce trebuiau contrasemnate de ofițerul comandant. Nu numai că oamenii erau legitimați, dar se cercetau dosarele, cărțile și alte acte existente în școală. Pe fețele soldaților se citea plictiseala pentru că știau că operațiunea – ca și multe altele de același gen – nu avea să ducă la descoperirea vreunui lucru deosebit. Era o piesă bine regizată pentru a accentua ideea că orice opoziție față de invadatorii naziști nu aducea decât neplăceri și celor vinovați, și celor nevinovați.

Profesorii îngrămădiți în camioane deveniseră mai gravi acum. Unii încercau să vadă dacă pe stradă se găsea vreun amic sau rudă, dar soldații se purtau grosolan cu orice trecător. Unul din elevii mai mari din cel mai apropiat camion avea lacrimi în ochi. Un profesor îi vorbea, străduindu-se să-l liniștească. Un bărbat cu părul cărunt îi zâmbi și începu să cânte:

„Dacă ești fericit și o știi, bate din palme.”

Bătu din palme. Vocea-i tremurătoare, fără vlagă, se auzea distinct în liniștea lăsată în curtea școlii. Imediat i se alătură o a doua voce, intonând vechiul cântec al organizației de cercetași:

„Dacă ești fericit și o știi, bate din palme.”

Apoi se auziră bătăile unor duzini de palme și încă plângând, copilul începu și el să bată din mâini. Soldații se uitară unii la alții, așteptând ordinul de a întrerupe cântecul, dar cum acesta nu veni, nu schițară nici o mișcare.

„Dacă ești vesel și o știi, atunci acesta-i felul în care poți să o arăți,
Dacă ești fericit și o știi, bate din palme.”

Toți prizonierii băteau din palme.

— Porniți, zbieră Huth.

Motoarele fură ambalate și camioanele ieșiră pe poartă, întregul convoi cânta – erau vocile unor oameni înspăimântați dar sfidători și aceasta umplea de bucurie inimile trecătorilor:

„Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare,
Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare.
Dacă ești fericit și o știi, atunci acesta-i felul în care poți s-o arăți.
Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare.”

Convoiul se îndepărta înspre Edgware Road, însă se mai auzeau încă bătăile picioarelor pe scândurile camioanelor. Douglas apucă mâna fiului său și o strânse de parcă ar fi fost singurul lucru pe care-l mai avea pe lume. Până acum îi fusese ușor să lucreze cu germanii. La urma urmei nu făcea decât să urmărească criminalii, fapt pentru care nu trebuia să-și facă procese de conștiință. Dar treptat se simțea atras într-un vârtej adânc și întunecat, mișcându-se ca melcul, așa cum se întâmplă de obicei într-un coșmar. Și nu vedea nici un mijloc de scăpare. Conform noilor dispoziții, polițiștilor nu le era permis să-și dea demisia, iar cei care o făceau totuși, se trezeau aproape cerșetori – fără cartele de rație și fără cărți de muncă. Douglas strânse cu putere mâna lui Douggie.

— Mă doare, scânci acesta.

— Iartă-mă, îi spuse tatăl, întrebându-se dacă copilul îl judecă cu aceeași imparțialitate nemiloasă cu care oamenii își judecă părinții.

În Marylebone trecură pe lângă un bărbat care vindea napi prăjiți. Douggie se îndreptă spre tejghea să privească în tigaie și tatăl său îl urmă. Bucățile crocante erau sățioase, calde și neraționalizate și costau doar doi penny punga. Bătrânul puse o bucată în plus pentru Douggie.

— Spune mulțumesc, zise automat Douglas.

— Nu-i nevoie, domnule Archer. Mă bucur că băiatul arată atât de bine.

Douglas fu dezorientat.

— E domnul Samuels, tată, spuse copilul. Ți-l amintești.

Uluit, Douglas își dădu seama că bărbatul fusese proprietarul Restaurantului și Ceainăriei Samuels, un cunoscut local din West End, faimos pentru prăjiturile cu

cremă ce se găseau aici înainte de război. În ultimul timp Douglas observase că localul fusese transformat într-un Soldatenheim, un centru de distracții pentru soldații germani. Iar acum vedea că expropriatul Samuels îmbătrânise brusc, pielea îi devenise ca pergamentul iar ochii i se înfundaseră în orbite.

— Devin atât de distrat, explică Douglas încercând să-și găsească o scuză pentru faptul că nu-și recunoscuse imediat vechiul cunoscut. Înainte de război mergea acolo regulat împreună cu soția și cu micul Douggie, să servească delicioasele prăjituri cu cremă. Poți să-mi dai și mie o pungă? Par grozave!

Domnul Samuels puse câteva bucăți într-un ziar și după ce-l împături îl întinse detectivului. Acesta îi întinse o liră.

— Nu am rest, domnule Archer, sunt dezolat.

— O să-mi dai restul data viitoare.

— Nu, spuse Samuels, dar brusc își schimbă gândul și băgă bancnota în buzunar, prilej cu care Douglas observă steaua galbenă de pe haină.

— Băiatul dumitale mi-a dat întotdeauna bună ziua, continuă Samuels ca și cum alții nu ar fi procedat la fel.

— Totul se va rezolva, domnule Samuels, zise detectivul. Îți promit. – Domnul Samuels zâmbi, însă nu răspunse.

Douglas se grăbi să-și ajungă din urmă băiatul, ce stătea cu nasul lipit de vitrinele magazinului de croitorie al lui Benson. Costul în continuă creștere ai hainelor determinase pe mulți meseriași să se lase păgubași de o așa îndeletnicire, dar Benson – cu o fată care rupea puțin germana – prospera, vitrinele-i erau pline de uniforme, cocarde și embleme hitleriste. Douggie luă mâna tatălui său și ambii se îndreptară spre High Street.

— Tăticule, lucrezi pentru Gestapo? întrebă fiul fără nici un fel de introducere.

— Nu. Lucrez la Scotland Yard. Sunt detectiv la Poliția Metropolitană – așa cum am fost întotdeauna. Doar știi asta, Douggie.

— Dar sediul Gestapo-ului este la Scotland Yard, nu se lăsă băiatul.

— În clădirea alăturată – Norman Shaw North – și aproape întreg personalul este german.

— Dar *tu* lucrezi cu Gestapo-ul, îl măguli băiatul.

— Ei bine, eu…

— Uneori, nu-i așa?

— Asta ți s-a spus?

— Așa vorbeau băieții la școală. Îl trase de mânecă. Tată, eu și câțiva băieți ne întrebăm… Vocea i se stinse.

— Ei, haide odată, Douggie, dă-i drumul. Suntem prieteni, nu-i așa?

— Poți să-mi faci rost de o insignă a Gestapo-ului?

— Cei de acolo nu au insigne, doar legitimații speciale.

— Atunci poate una din acele banderole SS… sau o insignă de argint a SD-ului?

— Nu cred să pot așa ceva, Douggie.

— Oh, tată! Băiatul păru dezolat. Am pus pariu că o să reușești. Am pariat că dacă vei cere așa ceva colegilor de la Scotland Yard, cineva îți va da una.

— Pentru ce? Ce să faci cu ea?

— Oh, nu știu, răspunse copilul. Toți băieții colecționează astfel de obiecte, dar nici unul nu are o astfel de insignă SS. M-au rugat să-ți cer ție.

Până să ajungă la casa doamnei Sheenan, cerul se întunecă și începură să cadă primii stropi de ploaie. Douglas strănută. Se temea să nu facă gripă. Strângându-și bine haina în jurul corpului, se ghemui cu mâinile în buzunare cât mai aproape de focul care de-abia mai ardea; Douggie stătea la masa din bucătărie, făcându-și temele și cerându-i din când în când ajutor. După o vreme auzi respirația profundă a acestuia și-și dădu seama că Douglas adormise pe scaun, așa că nu-l mai deranja.

După cina alcătuită din pește fiert, Douglas îl culcă pe băiat, apoi își turnă sieși și doamnei Sheenan câte o mică porție de whisky dintr-o sticlă păstrată pentru ocazii deosebite. Luându-și paharul și o carte de Agatha Christie, se băgă în pat. Nu citi mai mult de patru pagini însă și căzu într-un somn adânc.

Doisprezece

Douglas Archer își începu ziua dis-de-dimineață și munci din greu. Contactă pe cei mai buni informatori, dar nu după mult timp își dădu seama că legăturile sale cu lumea interlopă nu îi mai erau de nici un folos în acest caz. Câțiva informatori fuseseră deja arestați iar pe la sfârșitul dimineții, Douglas știu că cei implicați în această crimă se ținuseră departe de oricine din afară.

După-amiază, Douglas Archer fu unul din puținii englezi prezenți la Caxton Hall. O înaltă oficialitate a Consiliului Suprem de Conducere a Partidului Național Socialist – Reichsleitung der NSDAP – sosise la Londra pentru cumpărături, turism, mâncare și băutură. Apoi se simțise obligat să-și plătească datoriile printr-un discurs de trei ore ținut în fața ofițerilor superiori de poliție și a statului major din SS. Nici chiar vicleanul Huth nu reuși să se eschiveze. Douglas îl urmări căscând, dând din cap și aplaudând de complezență cu mâna-i înmănușată. Era interesant să-l compari cu Kellerman, așezat și el în prezidiu. Generalul era un obișnuit al unor astfel de ocazii, înclinându-se și dând din cap aprobator la fiecare declarație doar pe jumătate adevărată, și scoțând țipete puternice la auzul fiecărei vechi lozinci. În plus, Kellerman putea să-și mascheze căscatul în zâmbet, iar prin frecarea rădăcinii nasului cu mâna în timp ce capul îi era înclinat în piept, moțăind, părea că meditează profund la cele ce auzea. La sfârșitul discursului, în momentul când Huth își căuta sub scaun chipiul și bastonul, și se uita în jur pentru a găsi cea mai apropiată ieșire, Kellerman era deja la

tribună strângând cu putere mâinile și zâmbindu-i oaspetelui. Și tot Kellerman fu acela care – întrerupând programul dinainte anunțat – improviză la microfon un cuvânt de mulțumire „pentru un discurs îmbibat de adevăratele sentimente național socialiste, clar și fără nici un fel de echivoc.” Și de câte ori nu repetase până atunci aceleași cuvinte aproape, dar în contexte complet diferite, în cursul unei zile de lucru.

În timp ce asistența se împrăștia, tot Kellerman fu acela care – continuând încă să zâmbească tuturor – murmură la urechea lui Douglas:

— Acum poate că n-ai să te mai împăunezi cu cunoștințele tale de germană, ce zici, Superintendent?

Întorcându-se la Scotland Yard, Douglas îl găsi pe Harry Woods mâncând pâine prăjită și bându-și ceaiul.

— A telefonat Dunn, zise acesta pe un ton neobișnuit de ceremonios. Era iritat de faptul că la cercetările legate de caz mai participa și un al treilea ofițer.

— Bine.

— Agenția de presă ne-a comunicat că cineva le-a scris cerându-le o copie a fotografiei. Asta-i tot ce știu. Plata s-a făcut prin mandat poștal. Nici o modalitate de a-i afla identitatea.

— Rău, zise Douglas.

— N-ar trebui să te duci la aceste discursuri naziste dacă te întorc pe dos. Dunn vrea să verifice toate persoanele din fotografie – fără șanse de succes, după părerea mea, dar cine știe?…

— Mai ai niște ceai?

— Nu știam nimic despre fotografia pe care ai găsit-o în apartamentul profesorului de liceu!

— Ei bine, acuma știi.

— I-am spus lui Dunn să mi-o dea mâine. O să văd ce voi putea face. Nu, nu mai este ceai. Oricum avea un gust oribil.

— Ordinul se revocă. Dacă mai sună Dunn, spune-i să-și vadă de sarcinile pe care i le-am dat.

— Dunn e doar un puști. Știi că toată treaba ar putea fi periculoasă. Și în plus nu-s sigur că are destulă experiență pentru a se ocupa de un caz atât de complicat.

Douglas se îndreptă spre o masă situată într-un colț. Aici se aflau rezultatele multor ore de analize minuțioase. Ceea ce mai rămăsese din hârtiile arse din apartamentul din Shepherd Market, fusese adunat cu grijă, bucată cu bucată și pus între lamele de sticlă.

— Harry, fă te rog așa cum ți-am spus. Clar? Douglas privi cu atenție la una din acele bucăți carbonizate de hârtie. Dar nu distinse nimic.

— Da, domnule! răspunse Harry cu un ton de lingușire batjocoritoare.

— Mi-ajunge pentru astăzi. Unde-i Huth?

— În conferință cu niște agenți ai SD-ului din Norvegia. Ceva în legătură cu o fabrică de apă grea. Are vreun sens pentru tine chestia asta?

Douglas mormăi ceva afirmativ.

Harry Woods continuă:

— Și ce să-i mai spun dacă va dori să știe pe unde umbli?

— Spune-i că habar n-ai, sugeră Douglas cu un zâmbet nedefinit și ieși din cameră.

Treisprezece

Localul Berthei era un bar particular în Old Compton Street, Soho, o cămăruță la etajul al doilea, înghesuită între apartamentul unui fotograf și croitoria bătrânului Charlie Rossi. Lumina zilei de-abia pătrundea prin multitudinea de ghivece pline de flori ce creșteau viguroase, în ciuda chiștoacelor de țigări și a paharelor de alcool turnate la rădăcini de animatoarele prudente și de polițiștii neînduplecați.

Bertha trona la casă, limba ei ascuțită și limbajul vulgar asigurându-i respectul cuvenit chiar din partea celui mai bădăran consumator. Localul ei era folosit de nemți ca loc de întâlnire a informatorilor, și adesea se puteau vedea turiști tineri și politicoși stând liniștiți în colțul din spatele pianului, vorbind foarte puțin, dar ascultând totul.

În sală erau deja vreo jumătate de duzină de obișnuiți în momentul când își făcu apariția Douglas. Toți fuseseră la cursa de la Epsom, unul din puținele hipodromuri din sudul Angliei care supraviețuise luptelor. Discuțiile se purtau în jurul pariurilor câștigate sau pierdute. Pe tejghea se afla o sticlă de șampanie franțuzească, alta aștepta la rece într-o frapieră plină de gheață. Asistența îl primi cu căldură pe Superintendentul Archer, deși acesta îi băgase la zdup pe vreo doi din ei și le făcuse zile fripte altor patru. „Cinstitul” Roger era și el prezent, un cartofor australian, cu o figură melancolică, care câștiga o para sigură și constantă la jocul de zaruri, în ciuda faptului că juca întotdeauna cinstit. De vină erau doar zarurile – cădeau pe cifrele mici, fiind îngreuiate cu puțin plumb. Și

mai „cinstite” erau jocurile de noroc ale „teribilului” Jimmy Secker. De obicei, el și ciracii lui pierdeau sume mari, dar partidele ilegale la care jucau erau întrerupte de poliție care confisca cărțile, zarurile și banii – toate corpuri delicte. Și victimele sale erau mulțumite că nu se făcea tămbălău în jurul afacerii.

— Bertha, un pahar pentru vechiul meu amic, Superintendentul Archer de la Yard.

Cuvintele fuseseră rostite de un bărbat, evident liderul grupului. Era îmbrăcat elegant, într-un costum scump cu dungi maro și negre din tweed de Donegal. O batistă de mătase de un galben auriu era etalată ostentativ în buzunarul de sus al hainei. Fața îi era în contradicție cu îmbrăcămintea mult prea îngrijită: era galbenă, cu o tentă ca de ceară, cu ochii mici aruncând priviri furișe. Nici mustața nu se potrivea cu hainele: era subțire și bine îngrijită – ca cea a unui actor specializat în roluri de gigolo.

— Termină, Arthur, spuse Douglas. Era pe punctul de a-i spune cât de mult detesta apelativul „Archer de la. Yard”, însă până la urmă se decise să tacă din gură.

— N-am vrut să te jignesc, bătrâne, spuse Arthur apucând paharul întins de barman și mai adăugând în el o bună cantitate de licoare. Dă-l de dușcă, Superintendente, e șampanie adevărată. Răsuci sticla de pe care picura apa, să-i arate eticheta.

— Te cred, Arthur, zise Douglas.

Arthur făcea negoț cu vinuri și țigări de furat, și timpurile erau prielnice unor astfel de oameni.

— Am auzit că ai plecat de la Yard și te ocupi de o anchetă specială pentru friți.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar după câte știu, mai lucrez încă acolo – cel puțin pentru un timp. Douglas sorbi o înghițitură din pahar. Foarte bună, Arthur.

— Atunci, bea, replică Arthur. Viața-i atât de scurtă.

— Pari să fii bine dispus de când te ocupi de spirtoase, constată Douglas[50].

— Greșești, răspunse Arthur. Eu mă ocup cu tutunul. Scotch Johnny are grijă de spirtoase. Se auzi un hohot general de râs și chicotitul Berthei. Chiar și Douglas zâmbi.

— Nu cred că dumneata ai aranjat afacerea, Arthur.

— Nu fi pisălog, Superintendente. Toți am avut o zi bună astăzi, și în spiritul legii, nu-i așa băieți?

— În sănătatea voastră, spuse Douglas și-și bău paharul.

— Așa mai merge – parcă ai fi Superintendentul Archer pe care-l cunoșteam odinioară, comentă Arthur. Băură cu toții. Chiar și Bertha își ridică paharul și ducându-l la gură își muie buzele în el – așa cum fac cei ce-și duc viața printre aromele sticlelor de băutură.

— Cât ai câștigat, Arthur? Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi interesat în pariuri la cursele de cai.

— Ai dreptate, Superintendente. Am fost azi pe acolo să mă întâlnesc cu niște vechi amici și să văd niște căluți, dar ceea ce am câștigat nu mi-a ajuns nici pentru taxi. Arthur bău cu înghițituri rapide, caracteristice pentru cineva care nu-și terminase încă ideea. Maică-mea, săraca, Dumnezeu s-o ierte și s-o păstreze la el, zicea întotdeauna că bunul simț al cailor îi împiedică să facă pariuri pe oameni – înțelegi ce vreau să spun?

— Maică-ta pare să fi avut simțul umorului, comentă politicos Douglas.

— Ai cunoscut-o. Ai cunoscut-o, Superintendente. Aici, la Bertha. Crăciunul anului 1938. Avea o părere excepțională despre dumneata. I-ai oferit un pahar de vin de Porto cu lămâie, și ea ți-a spus că eu eram un muncitor tânăr și cinstit care s-a înhăitat cu cine nu trebuia. Arthur râse cu atâta poftă încât vărsă o parte din paharul de șampanie pe mâneca lui Douglas. Încă chicotind o șterse cu batista. Scuzele mele, Superintendente. Încă un pic. Produs original – din Franța.

---

[50] Joc de cuvinte în original: spirits – băuturi spirtoase, to be in high spirits – a te simți bine, a fi bine dispus (n.tr.).

— Spre deosebire de toată șampania aia franțuzească fabricată în subsolul pe care l-ai închiriat în Fulham.

— Ei și dumneata, Superintendente – nu e drept, ei? Fiecare cu meseria lui. Eu nu te învăț cum să pui laba pe criminali.

— Dacă n-ai câștigat la curse, atunci ce sărbătorești? Și de unde ai făcut rost de bani?

Arthur observă încă câteva picături de șampanie pe mâneca lui Douglas. Scoase încă o dată batista de mătase din buzunarul de sus al hainei și le șterse tamponându-le ușor.

— Legal, Superintendente, spuse Arthur. Strict legal. Îl cunoști pe Sydney Garin?

— Toată lumea îl cunoaște, veni răspunsul. Micul negustor de artă armean.

— Acum e micul negustor *german* de artă, îl corectă Arthur. Graf[51] von Garin, celebrul expert în arta ariană. Un hohot general. Drept răspuns, Arthur le umplu din nou tuturor paharele cu șampanie. Ei bine, Garin a intrat într-o combinație cu Peter Shetland, care a devenit Duce-de-Ceva de când taică-său a murit anul trecut. Bănuiesc că-l știi, Superintendente: Peter Shetland, un tip înalt, slăbănog, obișnuia să bea și la Bertha din când în când.

— Îl cunosc, răspunse Douglas.

— Peter Shetland – acuma poartă monoclu… Arthur se strâmbă. Se înțelege de minune cu frițiii. Barbarilor le plac titlurile de noblețe! Sydney Garin fiind creierul întregii afaceri și Peter omul de paie, câștigul e ca și asigurat.

— Din ce?

— Vând tablouri și comori de artă germanilor – dar le vând și *în folosul* lor. Când vreun nazist de frunte jefuiește o catedrală în Polonia, Garin e cel care se deplasează până în Elveția sau până la New York acționând ca intermediar pentru a pune în vânzare obiectele, fără prea multe întrebări din partea curioșilor. Nu le lipsesc mijloacele – lui și partenerului său. Vreau să spun că unele din aceste

[51] Conte (n.tr.).

tablouri se vând cu sute de mii de lire – iar comisionul lor e pe măsură, poți fi sigur de asta.

— Sunt, răspunse Douglas.

— Marfa e depozitata în reședința de la țară a lui Peter Shetland – lângă New Market. E grozav de spațioasă – pe acolo a poposit și Elisabeta[52], dar și o mulțime de cârpaci. Acum friții sunt invitați într-un week-end la o partidă de vânătoare sau de pescuit și pleacă cu mașinile încărcate până la refuz.

— Și totuși nu înțeleg cum ai intrat în această combinație, declară Douglas. Și cum de am ajuns să savurez această minunată șampanie.

— Ai clasă, șefule, ți-am mai spus-o vreodată?

— Nu-mi amintesc de așa ceva, Arthur. Parcă mi-aduc vag aminte că țipai la mine din boxa acuzaților când ai fost condamnat pentru atacul contra acelui bookmaker; mai spuneai că vei avea grijă…

— Exuberanță înnăscută, spuse cu modestie Arthur. Eram doar un puști pe atunci, Superintendente. Deci, așa cum spuneam, ai clasă. Dacă mi-ai fi paravan – în fața legii – ce-ar mai merge afacerile!

Douglas ignoră tentativa de corupție.

— Deci ai vândut șampanie lui Sydney Garin?

— Dacă i-am vândut șampanie! Nu mai puțin de cincizeci de lăzi. Astăzi dă cea mai mare și cea mai blestemată recepție care a avut loc în oraș de astă vară încoace. Du-te diseară în Portman Square și vei rezolva jumătate din crimele nesoluționate din Londra.

— S-ar putea să mă duc. Vei fi acolo?

— Glumești! rosti Arthur. Eu sunt ceea ce ei numesc „negustor.” Nici nu m-ar lăsa să intru pe ușa principală, chiar de-ar fi numai pentru a încasa banii ce mi se cuvin pe șampanie.

Spontan Douglas întrebă:

— Și de acolo își procura Peter Thomas antichitățile?

Arthur se îndreptă spre bar, luă un pachet de țigări și se întoarse să continue conversația.

---

[52] E vorba de regina Elisabeta I (1558–1603) (n.tr.).

— Cred că glumești, Superintendente. Nu a existat nici un Peter Thomas, sper că ești conștient de acest lucru! Iar Sydney Garin nu se bagă în astfel de afaceri. Garin și Shetland sunt negustori de primă mână, ei cumpără și vând doar piese de muzeu.

— Și Peter Thomas?

— Peter Thomas nu a existat niciodată. Peter Thomas era doar un paravan pentru cei din Rezistența. Ei foloseau magazinul ca un loc de adunat banii, de plătit oamenii și alte chestii de acest gen. Uneori unii bine-intenționați le aduceau antichități pentru a fi vândute în favoarea unei cauze nobile. Se întoarse și prinse privirea înghețată a Berthei. E-n regulă, Bertha, totul s-a terminat acum, așa că nu mai are importanță dacă aude câteva lucruri care l-ar putea interesa.

— Așadar, cine-i mortul? întrebă Douglas. Pari să știi totul despre această afacere.

— Știu doar ceea ce aud, admise Arthur. Râgâi ușor – băuse prea mult. Era cel mai în vârstă dintre frații Spode; un savant, înainte de război era implicat în porcăria aia de program legat de dezintegrarea atomului. Un tip inteligent, din câte mi s-a spus.

— Și lucra în magazinul de antichități?

— Alta acum! exclamă Arthur. Toți savanții au fost înhățați de friți cinci minute după ce au ajuns aici – știi asta doar, Superintendente. Unii au fost trimiși în Germania, alții-ca Spode – lucrează la niște arme secrete pentru Huni, aici în Anglia.

— Spode?

— Un complex german secret undeva în Devon. Am auzit că încearcă să producă un nou gaz de luptă.

— La Bringle Sands?

— S-ar putea, admise Arthur. Haide, bea!

Douglas continuă conversația cu Arthur, dar curând se lămuri că acesta nu mai știa nimic altceva-iar ceea ce mai știa erau pur și simplu fleacuri fără importanță.

De la telefonul public al barului, Douglas îl Sună pe Sydney Garin la reședința din Portman Square.

— Ah, domnule Superintendent Archer, rosti o voce numai lapte și miere. Ce coincidență extraordinară. Chiar în fața mea, pe masă, se află un pachet de ceai de Ceylon, cântărind o livră, pe care tocmai mă pregăteam să vi-l trimit. Știu cât de mult vă place ceaiul adevărat și n-are nici un rost să-l ofer cuiva care i-ar putea adăuga lapte și zahăr. Vorbea rar, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să vă aduceți aminte de mine, domnule Garin, dar știți cum consider eu acest gen de cadou.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, domnule Superintendent, continuă Sydney Garin fără a se pierde cu firea. Acesta este un cadou personal de la conducătorul unei delegații indiene care tocmai a sosit la Londra. Mi-a dat câteva pachete pentru a le oferi celor ce-i apreciază aroma.

— Poate am putea bea o ceașcă împreună, domnule Garin.

— Plăcerea va fi de partea mea, domnule Superintendent.

— Aud că dați o petrecere diseară.

— Ceva modest în comparație cu cele de dinainte de război, dar am avut norocul să mă împiedic de niște lăzi cu băuturi rare acum câteva zile.

— Tocmai am vorbit cu un individ care transportă așa ceva. Cu Arthur, regele trabucului.

— Ah! Ce amuzant, domnule Superintendent. Da, Arthur, ce tip de treabă. A făcut unul sau două comisioane pentru mine.

În timp ce discutau, Douglas distinse o voce vorbind în șoaptă. Recunoscu timbrul modulat cu grijă al lui Peter Shetland care, reușind în cele din urmă să distingă numele „Archer” mâzgălit pe sugativa de pe birou de Sydney Garin, întrebă:

— Ce dracu’ vrea?

Dar Sydney Garin supraviețuise prea multor situații disperate pentru a nu ști când să se plece în fața inevitabilului.

— Ascultă-mă, Douglas, zise el, reușind să-și aducă aminte prenumele detectivului, ce-ar fi să treci pe aici diseară și să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă? Vei întâlni niște oameni minunați și pe câțiva din superiorii dumitale de la Scotland Yard.

— Pare să fie o adunătură pestriță, replică Douglas.

— Te vei distra, Douglas, râse Sydney Garin. Ha, ha. Dar vei putea oare să-ți faci timp?

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule Garin, răspunse Douglas, dar da – voi veni. Se pare că aveți nevoie de cineva care să vă păzească diamantele coroanei.

— Nu poți lucra douăzeci și patru de ore pe zi, Superintendente.

— Aș vrea să-i explicați acest lucru șefului meu.

— Și cine-i acesta? întrebă Sydney Garin pregătit pentru a auzi o altă glumă.

— Standartenführer-ul SS Dr. Oskar Huth, veni răspunsul.

— Invitații vor începe să sosească pe la opt și jumătate, spuse sec Garin, orice urmă de veselie pierindu-i brusc din voce. Ținută de seară, bineînțeles.

— Sau uniformă?

— Sau uniformă, domnule Superintendent. Da, iată încă o glumă bună. Dar acum trebuie să închid, am niște treburi de rezolvat. *À tout à l ’heure.*

— *Arrivederci,* domnule Garin, spuse Douglas.

Paisprezece

În timp ce *Tatler, Queen* și alte reviste referitoare la înalta societate prezentau modul în care nobilimea engleză își sărbătorea ziua de naștere sau aniversarea a douăzeci și unu de ani cu gustări cu brânză și bere de casă, o nouă categorie de oameni răsărea din cenușa înfrângerii. Shetland, aristocratul cu privire dură, și Sydney Garin, armeanul de odinioară, erau reprezentanți tipici ai acestor îmbogățiți peste noapte. La fel și oaspeții lor.

— Bună seara, Douglas, îi salută Garin în momentul când detectivul intră în sala mare de recepții.

— Bună seara, domnule Garin. Bună seara, doamnă Garin.

Soția lui Garin – o femeie mică și tăcută cu corsajul plin de diamante și perle, cu un păr bine ondulat – zâmbi de parcă era bucuroasă că a fost remarcată. Lângă ei se afla și fiul lor, surâzând continuu fiecărui oaspete nou sosit.

Era de așteptat ca germanii să fie prezenți: generali, amirali și reprezentanți ai administrației civile care, sub ordinele Comandantului suprem, controlau Anglia ocupată. Erau și englezi: membri ai Parlamentului și membri ai guvernului marioneta care învățaseră deja să-și joace rolul în noul super-stat nazist care cuprindea cea mai mare parte a Europei. Primul Ministru se scuzase – se adresa la acea oră unui grup de profesori germani.

Mai erau și oficialități de la Whitehall – birocrați cu funcții importante ale căror departamente funcționau la fel de bine sub drapelul german ca și sub fostele guverne conservatoare sau socialiste. Mai erau prezenți și membri

ai aristocrației engleze, dar și confrați din Polonia, Franța și Italia. Nu lipseau nici oamenii de afaceri – cei care-ți puteau procura fără probleme o mie de perechi de cizme de cauciuc sau o sută de kilograme de sârmă pentru garduri electrificate.

Era ca și cum te-ai fi trezit pe jumătate dintr-un coșmar teribil, gândi Douglas. Rochiile lungi din mătase fină, brodate de mână, costumele impecabile de seară ale bărbaților, chelnerii bine îmbrăcați, constituiau un șoc după atmosfera crudă și cinică a înfrângerii, dominantă dincolo de porțile de fier forjat, aleile bine întreținute și peluzele perfect tunse ce străluceau în lumina lămpilor puternice.

Vocile păreau și ele diferite; răspunsurile prompte și mișcările relaxate în acele camere spațioase, confortabile și bine încălzite, nu semănau deloc cu vocile liniștite și mișcările furișe caracteristice vieții de fiecare zi a englezului. Dar mai mult decât orice, Douglas fu surprins de iluminația feerică din fiecare cameră, ce punea în evidență splendidele ornamente în relief, căminele de marmură și mobila stil Adam[53], candelabrele de cristal și paharele pline de șampanie.

Era o reședință magnifică, adăpostind destule obiecte minunate pentru a fi considerată un adevărat muzeu. Singurul dezavantaj – ca la orice instituție de acest fel – era că toate exponatele erau cumplit de înghesuite, ca și cum s-ar fi aflat într-o absurdă competiție a absolutului.

La capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, între două sălițe mai mici de recepție, și în spatele ușilor cu două canaturi cu încrustații florale din secolul al XVI-lea, zona era luminată de reflectoare. Aici, pe un piedestal special construit și discret acoperit cu catifea roșie, era etalat un mic diptic flamand din secolul al XV-lea pe care Sydney Garin îl cumpărase la Geneva. Doar o singură seară putea fi admirat de oaspeții lui Garin – a doua zi dimineață lua calea galeriei personale de artă a Reichsmarschall-ului

[53] Stil în arhitectură, decorații interioare și mobilă conceput de Robert și James Adam în secolul al XVIII-lea (n.tr.).

Göring de la Karinhall. În schimb, Garin și Shetland acceptaseră opt tablouri „decadente” suprarealiste pe care Göring le confiscase de la niște proprietari ne-arieni.

Mici grupuri de ofițeri germani de rang mijlociu, plini de sine în uniformele lor, dar penibili în încercarea de a se exprima în engleză, erau împrăștiate prin sală. În fața fiecăruia se afla câte un auto-desemnat purtător de cuvânt ce se comporta ca un ghid adresându-se unei turme de turiști în vârstă. Ici-colo se zăreau ofițeri superiori, bărbați în vârstă cu păr cărunt tuns scurt, mulți cu monoclu, unii purtând la vestoanele albe de gală însemnele de aur de amiral, iar alții vipuștile roșii de general la pantaloni. Unii erau însoțiți de translatori personali îmbrăcați în uniforme caracteristice.

Erau prezente și fete. Durdulii, machiate mult prea strident, cu rochii strânse pe bust și adânc decoltate. Oriunde în Londra, fetele ar fi trecut neremarcate, dar în această adunătură pestriță băteau la ochi – ceea ce, de fapt, probabil că și doreau. Învățaseră să încropească câteva fraze în germană – cu o pronunție perfectă – iar când nu mai știau ce să spună, ajungea un surâs sau un hohot de râs. Peste tot se zâmbea și acolo unde conversația nu reușea să se lege, cuplurile dansau.

Circumspect, așezat sub „Răstignirea” lui Cranach, Douglas îi trecu în revistă pe noii oameni de vază ai Londrei, a căror stea începuse să strălucească în noaptea când flash-ul unei agenții germane de știri anunțase cererea lui Churchill de încetare a focului.

Iată un bărbat, posesorul unui modest restaurant din Soho care, în prima săptămână după încetarea ostilităților, vânduse mai mult de două mii de sticle de șampanie. Într-un colț, acoperită de diamante, se afla o văduvă care doar cu un an în urmă de-abia își ducea zilele ca proprietară a unui hotel de categoria a treia – Bayswater Hotel. Situat în apropierea unui club rezervat numai pentru ofițerii germani, devenise un loc favorit al întâlnirilor amoroase – de scurtă durată, discreție asigurată – dintre ofițeri și fete, până în momentul când fusese vândut unui consorțiu de

oameni de afaceri germani pentru suma de aproape un milion de lire.

Toate marile hoteluri promiteau acționarilor dividende mari, dar mai erau și alți beneficiari pentru care nemții deveniseră un fel de Zână bună într-o pantomimă de Crăciun. Pottinger – un bărbat oacheș cu o barbă și o mustață astfel aranjate încât să-i dea alura de francez – se înglodase până peste cap în datorii în perioada când preda cursuri de engleză prin corespondență. Acum nu mai știa ce să facă cu bănetul de care dispunea, așa încât era gata să plătească oricui i-ar fi plasat un pont bun despre domeniile profitabile de investiții.

Roșcovanul în cămașă cu jabou, fustanelă și ciorapi, cu un pumnal încrustat înfipt în centură, era proprietarul unei distilerii învechite din Argyll. Contractul său pe termen lung cu ofițerii germani însărcinați cu aprovizionarea trupelor îi fusese suficient pentru a forma o societate internațională și a se îmbogăți peste noapte. Aceeași oficialitate germană care câștigase masiv de pe urma aranjamentului, îl desemnase pe cumnatul scoțianului achizitor de cai irlandezi și de furaje pe lângă Comandamentul sudic al armatei germane din Marea Britanie. Acum toată această mulțime magnifică de oameni bine îmbrăcați stăteau veseli la taifas la picioarele chinuitului Hristos.

Douglas se dădu la o parte spre a face loc unui colonel în vârstă ce se îndrepta spre una din mesele pline de mâncăruri. Era urmat îndeaproape de un tinerel chipeș, îmbrăcat într-un foarte nou costum de seară. Câțiva piloți de vânătoare din Luftwaffe râseră; colonelul se înroși dar nu reacționa.

— Ai văzut acea mică și splendida acuarelă de Turner, Superintendente? Douglas se întoarse să-l salute pe elegantul Peter Shetland. Nu sunt mulți cei care-și dau seama că Turner a putut picta cu atâta realism. „Rahatul” ăla trecând pe sub Admiralty Arch e Napoleon. O adevărată piesă de colecționar, mai încape vorbă! Shetland căpătase – de la Sydney Garin – felul tipic de a

discuta despre obiecte, ca și cum ar fi fost deja vândute persoanei care le privea.

— L-am mai văzut, spuse Douglas.

— Ah, ce memorie! exclamă Shetland. A aparținut odinioară Galeriei Tate, dar aveau un spațiu atât de redus... și e o rușine să lași o capodoperă să putrezească în depozite.

— E de vânzare?

— Toate muzeele au trebuit să se descotorosească de o serie de obiecte, zise Shetland dând din umeri. De altfel, cred că e mai bine așa. Piața face prețul!

Douglas se uită la tablou.

Shetland își scărpina nasul subțire și osos.

— Subvențiile de stat au fost reduse aproape la zero, și nu ne putem aștepta ca autoritățile germane să ne finanțeze muzeele, nu-i așa?

— Oh, Dumnezeule mare, bineînțeles că nu, spuse Douglas pe un astfel de ton încât îl determină pe Shetland să-l privească pentru a-și da seama dacă fusese sau nu sarcastic. Douglas Archer avea reputația de a fi o persoană de o ironie usturătoare. Dumneavoastră sunteți agenții pentru astfel de tranzacții?

— E mai ușor și mai practic să cumperi de la muzee. Apoi revindem clienților la momentul potrivit.

— Îmi imaginez că e și mai rentabil, continuă Douglas.

— Nu întotdeauna, spuse degajat Shetland.

— Mă uimiți!

— Chiar gândiți ca un polițist, exclamă Shetland zâmbind.

— Prefer să gândesc ca un simplu contabil, replică Douglas.

Aruncând o privire spre celălalt colț al sălii, îl văzu pe Garin prezentându-și fiul, pe David – șaptesprezece ani – unui colonel din justiția militară.

Shetland, zâmbind cu gura până la urechi, se făcu nevăzut.

— Așa mai zic și eu! Ce bine-i să dai nas în nas cu o cunoștință cu care te poți înțelege!

Douglas se răsuci brusc. În fața lui stătea, într-o magnifică rochie lungă de mătase gri cu corsajul de dantelă, Barbara Barga.

— Bună seara, domnișoară Barga. Ce surpriză plăcută!

— Ați putea să-mi admirați rochia. E croită de Schiaparelli, la Paris, și m-a costat salariul pe trei luni. Nu e prea greu să faci cuiva un compliment.

— M-a lăsat cu gura căscată!

— Replică promptă, Superintendente. Râse. Douglas își zise în sinea lui că fata era frumoasă în special când râdea.

Se întoarseră să privească sala unde vreo duzină de cupluri dansau pe o variantă orchestrală a lui „Red River Valley”, axată pe tonalitățile dulci ale saxofoanelor.

— Îmi amintește de anii de școală, spuse ea.

— În America?

— Wisconsin. Prietenul meu era în echipa de fotbal – dar mai avea și cheile de la noul Chevrolet al babacului său. Am avut note bune la examene și singura problemă care mă frământa era dacă mai urma să fiu sau nu conducătoarea locală a galeriei.

— V-ar place să dansați?

— Putem încerca.

Barbara Barga nu era o dansatoare foarte bună, dar se mișca cu mare ușurință; era veselă și gata să se îndrăgostească.

— Ia te uită, Superintendente, știai că ești un dansator grozav?

— Nu trebuie să crezi tot ce citești despre polițiști. Odinioară dansam destul de des.

— Am auzit despre soția dumitale, Superintendente. Ce lucru îngrozitor! Și mai ai și un băiețel!

— Nu-s singurul peste care s-a abătut nenorocirea. Ai început, așadar, să faci cercetări referitoare la persoana mea? Douglas părea măgulit și nu se sfia să o arate.

— Am spus o nerozie. Trebuia să-mi fi reamintit numele dumitale și să-mi dau seama că ești supranumit „Archer de la Yard.” A fost doar după… Te deranjează dacă nu ești recunoscut de o ziaristă băgăreață?

— A nu fi recunoscut face parte din meserie.

Ea zâmbi și fredonă în surdină câteva cuvinte ale cântecului.

— Ce s-a întâmplat cu fotbalistul de la Universitatea din Wisconsin? se interesă Douglas.

— M-am măritat cu el. Ai mai făcut vreun progres în ancheta privitoare la acel asasinat? Înainte ca Douglas să poată răspunde, tot ea adăugă: Dar ce dracu’, doar nu m-ai invitat la dans ca să vorbim despre crime? Sau poate că da?

— Ei bine, eu…

Ea îi astupă gura cu mâna.

— Ei, jupâne, s-ar putea să mă supăr dacă răspunsul e afirmativ – nu crezi?

— Mai sunteți căsătoriți?

— Bine că ai revenit cu picioarele pe pământ, spuse ea cuibărindu-se mai aproape, așa încât capul îi atingea umărul și el îi putea simți parfumul. Îmi place nespus de mult acest cântec, știi asta? Nu, nu sunt măritată. Nu mai sunt – de o bună bucată de vreme.

Ea continuă să fredoneze în surdină aplecându-se cât mai aproape de urechea lui: „Nu te depărta niciodată de mine dacă mă iubești / Nu te grăbi să-mi spui adio / Dar amintește-ți de Red River Valley și de fata care te așteaptă.”

Barbara Barga era o femeie extrem de atrăgătoare. În acea seară corpul ei tânăr și mlădios, mintea ageră și zâmbetul cuceritor treziră în Douglas Archer gânduri pe care le crezuse de mult adormite. Părul ei proaspăt șamponat îl gâdila pe față și el o strânse în brațe puțin mai mult decât s-ar fi cuvenit. Ea își întoarse brusc capul și-i zâmbi timid.

— Douglas, zise ea încetișor, nu pleca acasă fără mine, te rog!

— Nu, n-o voi face, replică el și continuară să danseze, dar de data aceasta fără să mai scoată vreun cuvânt.

Dacă Douglas își făcuse iluzia că ar fi putut monopoliza în seara aceea pe una din cele mai frumoase femei

prezente la recepție, reveni la realitate imediat ce orchestra încetă să mai cânte. Câțiva reporteri proaspăt sosiți de la New York o recunoscură și o acapararā în răstimpul în care Douglas se repezise după două pahare de șampanie.

Își făcu drum cu coatele printr-un grup zgomotos de ofițeri ai Armatei Roșii, mirosind bănuitori caviarul, însă turnând în ei pahar după pahar de Scotch.

— Două pahare cu șampanie! Nu e prea mult, Superintendente? Vocea de bas îi aparținea lui George Mayhew.

— Unul e pentru maică-mea, domnule. Mă așteaptă afară în stradă.

— Cred că am văzut-o. Nu cumva poartă uniformă de Gruppenführer SS?

Douglas încercă să nu guste această glumă deplasată despre înfățișarea de matroană a generalului Kellerman, dar își permise totuși să schițeze un zâmbet în colțul gurii.

— Ce bine că te-am întâlnit, Archer! George Mayhew era un bărbat care îmbina mișcările suple ale unui atlet cu alura unui soldat profesionist. Costumul său de seară avea un stil învechit – ca să nu zicem demodat. Părul îi mai era încă negru și des, pieptănat pe spate, dar mustața era la fel de neîngrijita ca și atunci când și-o lăsase pentru prima dată – prin 1914, cu scopul mărturisit de a arăta ca un adevărat comandant de companie ce era. Asta înainte de a purta baretele DSO-ului[54] și ale MC-ului[55].

Între cele două războaie, colonelul George Mayhew devenise un personaj important în lumea tenebroasă a criminalității și a contra-spionajului. Mayhew era văzut adesea la Whitehall; cadrele Scotland Yard-ului, ale Home Office-ului[56], Foreign Office-ului[57] și cele de la House of

---

[54] Distinguished Service Order – Ordinul de merit (medalie acordată pentru comportare deosebită pe câmpul de luptă) (n.tr.).

[55] Military Cross – Crucea militară (medalie acordată începând cu 1914 ofițerilor, sub gradul de maior, și subofițerilor) (n.tr.).

[56] Ministerul de Interne (n.tr.).

[57] Ministerul de Externe (n.tr.).

Commons[58] îl considerau de-al casei. Jucase nu arareori în echipa de rugby a Poliției Metropolitane și chiar și în prezent nu pierdea nici un meci important, iar vocea lui de bariton intonând „Old Man River” era de nelipsit la concertele poliției.

— Ce mai face zilele astea Harry Woods?

Douglas Archer și George Mayhew datorau legăturile lor cu lumea sportului timpului petrecut de Harry Woods în echipa de rugby.

— Traversează o perioadă dificilă, răspunse Douglas.

— Ca și noi toți, spuse Mayhew frecându-și mâinile de parcă i s-ar fi făcut brusc frig.

Mayhew avusese întotdeauna o afecțiune deosebită pentru Harry Woods și pentru modul său sincer de a-și exprima gândurile.

Cântărindu-l din ochi pe Douglas – și în special costumul lui de seară împrumutat – Mayhew încerca să-și dea seama în ce calitate se afla acolo Superintendentul. Doar nu pentru caviar și șampanie; nici cel mai înverșunat adversar al său n-ar fi crezut așa ceva.

— Vârsta are aici o mare importanță, spuse Archer. La anii lui Harry nu-i ușor să te resemnezi cu ideea că din mijlocul unui Imperiu ai ajuns într-un avanpost al unei colonii ocupate.

— Săracul Harry. Presupun că va demisiona în curând?

— Nu-i ușor de trăit dintr-o pensie de sergent.

— Situația se va îmbunătăți, zise Mayhew ca și cum ar fi avut un motiv special pentru a fi atât de sigur pe el. Dar asta va depinde numai de noi.

— Și cam cum s-ar putea face?

— Chiar vrei să știi, bătrâne?

— Desigur.

— Putem sta de vorbă… mai târziu?

— Fără îndoială.

— Aș vrea să întâlnești pe cineva.

---

58 Camera Comunelor (una din cele două camere ale Parlamentului englez) (n.tr.).

Douglas aprobă din cap și se uită să vadă ce făcea Barbara Barga. Colonelul Mayhew îi surprinse privirea și comentă:

— Ai dat lovitura, amice. Domnișoara Barga crede că polițiștii londonezi sunt minunați.

— Adevărat?

— E o tipă a dracului de bine, Archer. Dacă aș fi mai tânăr cu câțiva ani, ți-aș face concurență. Douglas îl privi cu surprindere. Mayhew crezu că l-a jignit și adăugă în grabă: Nu mi-o lua în nume de rău, n-a fost nimic personal.

— Aștept cu nerăbdare să ne vedem mai târziu, domnule.

Pentru Douglas seara trecu mult mai repede decât altele de care i-ar fi plăcut să-și reamintească. Dansă cu Barbara, mâncară homari, căzură de acord că Manet picta mai bine ca Rubens, că șampania ți se urcă la cap și că Londra nu mai era ceea ce fusese altădată.

Bernard Staines – odinioară cârmaci în echipa de rame a universității – fu cel care-l anunță pe Douglas că Mayhew ar vrea să-l vadă. Staines avea același aspect fizic de pasăre, dar din cauza figurii mai sobre, a umerilor puțin aduși de spate și a ochelarilor, se transformase dintr-o codobatură în bufniță.

— Douglas, nu te-am mai văzut de mult prin Oxford sau prin Cambridge.

Bernard, spre deosebire de ceilalți prieteni din vremea studenției, nu-i spunea niciodată Archer.

— Ca să-ți spun adevărul, mă simt cam stingher. Astăzi oamenii doresc să poată merge la cluburile lor, să-și lase părul lung fără să se neliniștească că s-ar ivi prin preajmă vreun polițist.

— Oricine crede că se poate relaxa în acest oraș fără ca vreun polițist să-i asculte conversația, este un nebun, declară Bernard cu aceeași voce slabă și timidă care-i făcuseră pe mulți să-l contrazică atât la universitate cât și-n sala de consiliu.

— Ai dreptate, Bernard. Și asigură-te că n-ai să uiți vreodată acest lucru.

Bernard păru mulțumit de aprobarea prietenului său. Ca și mulți alții, el continua să regrete faptul că nu-și folosise cunoștințele într-un mod mai științific. Detectivul Superintendent Douglas Archer personifica aceste nerealizate ambiții, și deși Douglas n-avea habar, Bernard îl invidia, admirându-l în același timp.

Precum cele mai multe reședințe somptuoase construite prin secolul al XVIII-lea, uși mascate și scări înguste asigurau un spațiu ideal de mișcare pentru personalul de serviciu. Un servitor în livrea se dădu la o parte, în vreme ce un altul deschise o ușă bine ascunsă în lambriurile peretelui. Bernard îl conduse pe scări în sus. La etajul al doilea întâlniră un alt servitor, un bărbat înalt, cu fizicul și cu nasul turtit al unui boxer profesionist.

— Mi s-a spus că pe aici va avea loc o partidă de cărți, declară Bernard.

Înainte de a răspunde, bărbatul se uită lung la Bernard apoi la Douglas.

— Da, domnule. Celălalt gentleman a sosit deja. Se dădu la o parte să-i facă loc lui George Mayhew.

— E-n regulă, Jefferson, spuse acesta. Sunt cei pe care-i așteptam.

Toți trei își continuară drumul de-a lungul coridorului întunecos, trecând pe lângă o cameră goală de biliard și pe lângă alte câteva saloane în care praful se așezase din belșug pe mobile. Douglas era sigur că aceste încăperi fuseseră folosite timp de câteva decade pentru jocuri de noroc interzise de lege. La capătul coridorului se afla o cameră luminată. Mayhew se îndreptă într-acolo.

O elegantă lampă de aramă, cu abajur de sticlă verde, arunca un con de lumină galbenă pe o măsuță de joc, lăsând restul încăperii într-o penumbră verzuie, ca de junglă, prin care se ghiceau uriașe ierbivore decapitate. Așezat, cu fața scăldată în jocul de lumini, se afla Sir Robert Benson. Douglas îl știa doar după reputație – un om influent prin cabinetele Whitehall-ului, refractar la orice fel de publicitate dar capabil de a câștiga orice litigiu fără a-și ridica vocea mai sus de șoaptă. Destul de recent

Douglas îi auzise pe mulți mirându-se cum de-și suporta impunătorul Sir Robert noua funcție – una de marionetă pe lângă Comisarul general german pentru Administrație și Justiție, care conducea cele mai vitale departamente ale Home Office-ului. Poate, se gândi Douglas, misterul va fi dezlegat în seara asta.

— Ce-ați zice de un bridge? întrebă colonelul Mayhew apucând un pachet de cărți. Un penny punctul?

— N-aș fi crezut niciodată că voi apuca ziua să încep un joc cu un pachet de cărți folosite, declară Sir Robert. Apoi râse și spuse: Archer, nu mi-aș dori ca altcineva să fie printre noi în această seară. Strânse cu putere mâna detectivului.

— Vă mulțumesc, Sir Robert, răspunse Douglas. Sunt onorat să mă aflu aici.

Tonul său precaut nu le scăpă celorlalți. Adresându-se colonelului Mayhew, Douglas continuă:

— Cred că abilitatea mea la bridge ar pune la grea încercare chiar și recunoscuta diplomație a lui Sir Robert. În special dacă s-ar întâmpla să-mi fie partener.

Sir Robert, situat vizavi, zâmbi strâmb.

— Atunci whist, zise Mayhew ca și cum ar fi fost o decizie de o importanța capitală.

— Minunat, admise Sir Robert fără entuziasm. N-am mai jucat așa ceva de când eram în tranșee.

Bernard Staines bătu cărțile, le dădu lui Douglas să le taie, apoi începu să le împartă. Îi explică detectivului:

— De obicei jucăm pe bani. E mai… Dădu din umeri și zâmbi.

— Mai atractiv, completă Mayhew din locul în care stătea.

— Și mai…, începu Sir Robert.

— Superintendentul a înțeles ideea, interveni Mayhew.

— Desigur, conchise Sir Robert. Douglas aprobă din cap. Înțelesese că dacă aparțineai unei celule de-a Rezistenței și te întâlneai în mod regulat în jurul unei mese de joc pline de bani, puteai să prostești pe cineva că singurul lucru de care te făceai vinovat era jocul ilegal de noroc.

Mayhew se îndreptă spre un bufet unde, de-abia distingându-se în penumbră, se afla o tavă cu patru pahare și o carafă de vin. Chelnerul lăsase sticla goală lângă tavă. Mayhew o apucă și-i privi eticheta înainte de a o pune la loc.

— Sydney ne-a trimis câteva sticle de Château Lafite 1918.

Luând carafa, turnă vinul cu grijă.

— Politicos din partea lui, declară Bernard. Dar aș fi preferat un pahar de vin de Bordeaux. Mă tem că șampania îmi provoacă indigestie.

— Șampania e pentru tinerei. Bordeaux-ul e singura băutură potrivita pentru vârstă mea, se pronunța ferm Sir Robert.

Mayhew se întoarse cu fața spre lumină să privească în zare paharul cu vin, apoi declară:

— Sydney Garin e un bărbat de nădejde.

Douglas își dădu seama că remarca îi era adresată doar lui, dar nu comentă câtuși de puțin – și nici colonelul nu-și ridică privirea. Mayhew avea înfățișarea tipică a unui ofițer de carieră – gâtul drept și încordat și mâinile într-o continuă mișcare. Douglas bănuia că Mayhew ar fi continuat să-și țină bărbia sus și degetele în linie cu vipușca pantalonilor chiar dacă ar fi fost beat mort. Astfel de persoane nu se relaxau niciodată.

Dintre toți patru, numai Bernard părea oarecum plămădit dintr-un alt material – avea mișcări încete, o tendință evidentă spre obezitate, mâini albe și un mod ezitant de exprimare. Își scoase ochelarii cu ramă de baga și îi șterse cu batista de mătase din buzunarul de sus al hainei. Mayhew așeză un pahar de vin în fața sa. Bernard clipi din ochi, apoi îi mulțumi cu o simplă mișcare a capului.

Sir Robert gustă vinul.

— Destul de bun, declară el rezervat.

Nu era o băutură pe gustul său, dar se mândrea că nu avea idei preconcepute în privința unor lucruri, oricare ar fi fost ele. Zâmbi. Genul de zâmbet al cuiva neobișnuit cu

astfel de apucături. Fața îi era dură, tăiată parcă în granit, exceptând poate venele subțiri de pe obraz și nas. Părul îi era gri și destul de lung pentru a se bucla peste urechi și gât. Fruntea era îngustă; sprâncenele stufoase aproape că se contopeau cu părul. Orbitele erau adânci, cu cearcăne negre așa încât uneori ochii păreau să dispară într-o umbră tainică.

Sir Robert Benson avea șaizeci de ani, însă vitalitatea sa îl făcea să arate mult mai tânăr. Se spunea că putea rezista zile întregi fără somn, puterea de muncă rămânându-i aceeași. Doar ochii săi mici și albaștri îi trădau spiritul pătrunzător și mintea ascuțită, deoarece mișcările îi erau încete și calculate ca acelea ale unui invalid. Vorbea răgușit de parcă ar fi fost tot timpul răcit.

— George a fost la Harrow împreună cu fratele meu mai tânăr, spuse Sir Robert, adresându-se colonelului Mayhew. Din câte mi s-a spus, erau niște secături… Au organizat un club de pariuri. Vă dați deci seama la ce mă puteam aștepta din partea lor.

— Iar celălalt frate al lui Sir Robert era tot acolo, dar cu Winston, adăugă Mayhew.

— Sir Robert, e adevărat că Winston Churchill a fost executat? întrebă Bernard.

Sir Robert dădu cu gravitate din cap.

— Judecat de Tribunalul militar secret de la cartierul general al Flotilei 1 a Aerului din Berlin. Toți l-am sfătuit pe Winston să nu îmbrace blestemata aceea de uniformă a RAF-ului[59], dar nici n-a vrut să audă. Sir Robert oftă. Și astfel germanii au avut un pretext pentru a-l aduce în fața curții marțiale. Luă cărțile ce zăceau în fața lui și le sortă fără a le vedea cu adevărat. Faptul le-a fost comunicat câtorva politicieni cu funcții importante, dar execuția nu va fi încă anunțată oficial o bună bucată de vreme. Trânti cărțile pe masă.

— Vreți să spuneți că Churchill este mort? întrebă Bernard.

---

[59] Royal Air Force – Forțele aeriene regale (n.tr.).

Sir Robert se scărpină în cap, culese perechea repartizată lui Bernard și le privi și pe acestea. Toți îi observară gestul, însă nimeni nu zise nimic.

— Împușcat! De un pluton de execuție trimis de Luftwaffe, în cazarma Berlin-Lichterfelde. Dispensă specială din partea Führer-ului – adăugă sec Sir Robert. Se spune că Winston a refuzat să fie legat la ochi și a făcut semnul victoriei cu degetele. Vreau să cred că e adevărat. Așeză cărțile lui Bernard după culoare. Ei și acum haideți odată, ce ne împiedică să jucăm? Se uită la ceilalți trei bărbați, apoi la cărțile de pe masă înainte de a-și da seama că se uitase și în acelea ale vecinului. Oh! Nerod mai sunt!

Colonelul Mayhew se întinse și adună toate cărțile, vorbind grăbit pentru a masca stinghereala lui Sir Robert.

— Și tânărul Bernard – aici prezent – este căsătorit cu verișoara soției mele. Norocosul naibii, ce fată frumoasă.

— Am copilărit împreună, spuse Bernard. Familia mea mergea în Scoția în fiecare vară; rubedeniile ei aveau o fermă prin apropiere.

— Din păcate, toți sunt morți acum, adăugă Mayhew. Clădirile sunt lăsate în părăsire iar ogoarele în paragină.

Bernard vorbi din nou:

— Când Sir Robert și-a dus campania în linia întâi, înainte de bătălia de la Amiens în 1918, tatăl meu era comandantul companiei pe care o înlocuia.

Armată, familie, școală – fire întrețesute atât de strâns încât legau familiile din înalta societate mult mai bine decât ar fi făcut-o banii sau afacerile. Totalitariștii de stânga sau de dreapta vorbeau în mod curent de credința pe care o împărtășeau în comun. Dar pentru acești oameni – ca și pentru alte mii ca ei – mijloacele erau totul: jocul în echipă era mult mai important decât jocul în sine, cu condiția ca partenerii să fie de aceeași categorie socială.

— Și eu am fost cu Douglas la Oxford, spuse Bernard aducând în discuție persoana prietenului său. Cum te mai invidiam în timp ce îți dădeai deja examenul final, în timp ce eu mă chinuiam la cel de drept civil.

Sir Robert îl privi atât de mult pe Douglas încât acesta începu să se simtă stânjenit.

— Archer, l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Adevărat, domnule? Tatăl lui murise pe când era încă un copil. Când?

— Am fost buni prieteni, începând de prin 1916 până în momentul când a fost ucis. Când l-am întâlnit prima dată, avea douăzeci și opt de ani; prea mult pentru a fi considerat un simplu subaltern. O știu, pentru că am fost și eu odată subaltern și aveam cu zece ani mai mult decât tatăl tău. Sir Robert râse pe un ton sec. Eram cei doi bătrâni excentrici ai batalionului; ceilalți mai tineri trebuiau întotdeauna să se întoarcă și să ne ajute să ne eliberăm din șirurile de sârme ghimpate, sau să ne încurajeze să stăm jos și să ne odihnim atunci când trebuia să ne antrenăm. Tatăl tău era inginer constructor, nu-i așa?

Douglas încuviință din cap.

Sir Robert continuă:

— Trebuia să fi intrat în unitățile de geniu, dar a simțit că nu-și poate dezamăgi vechii camarazi de batalion. Să știi că tatăl tău merita de vreo duzină de ori Victoria Cross[60]. Toți erau conștienți de acest lucru, iar sergentul major al companiei îl diviniza.

— Maică-mea a primit o scrisoare de la sergent. Încă o mai păstrează.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, dar totul părea atât de personal… Și nici nu eram sigur că ai fi acceptat să vorbim despre aceste lucruri.

— Vă sunt recunoscător, spuse Douglas.

— Ar fi fost mândru de tine, continuă Sir Robert. Ți se spune „Archer de la Yard”, nu-i așa?

— Mă tem că da, domnule.

---

[60] Crucea Victoria – cruce malteză de bronz, acordată pentru fapte deosebite de vitejie pe câmpul de luptă, decorație înființată de Regina Victoria în 1856 (n.tr.).

— Ei bine, riscurile meseriei. Rezolvând o crimă sau doua nu faci nimănui nici un rău. Ba unii chiar pot să citească despre tine în ziare.

— Sunt sigur că aveți dreptate, declară Douglas.

Mayhew făcu cărțile.

— Vrei să joci, Archer? Ești sigur?

Implicația era mult mai subtilă – nu se referea la un simplu joc de cărți.

— Da, vreau.

— Taie, să-ți aflăm partenerul, avansă Mayhew și puse cărțile în fața lui Douglas. Acesta se conformă – doi de pică. Sir Robert luă și el un doi, ceilalți două figuri.

Pentru câteva momente nu vorbi nimeni, apoi Sir Robert declară:

— Facem pereche. Tonul era același cu care anunțase mai devreme moartea lui Winston Churchill.

Mayhew deschise cu un patru de cupă, Douglas jucă un șapte, Bernard un popă și Sir Robert câștigă levata cu un as.

— Tare aș fi vrut sa studiez dreptul, declară Sir Robert. O diplomă în istorie nu prea ajută când încerc să descâlcesc toate aceste regulamente germane. Știi, unul din băieții mei mi-a spus astăzi că membrii Gestapo-ului au imunitate – nu pot fi arestați. Nu-i adevărat, nu-i așa? Nimeni nu răspunse. Trebuie să cunoști aceste lucruri, Archer. Așa-i sau nu?

— Nu, Sir Robert. În conformitate cu legile germane, nimeni nu se poate sustrage arestării. Probabil că se referă la faptul că membrii SS-ului pot fi judecați doar de tribunalele proprii. Dar Gestapo-ul nu face parte din SS.

— Aha, făcu Sir Robert. Trefla era atu și el conduse, ridicând din sprâncene când dama lui Douglas îi tăie asul. După terminarea treflelor, făcu patru levate în caro. Câștigă dona cu zece la trei. Îmi pare rău de dama ta, dar trebuia să-i curăț. Să fiu fără milă.

Mayhew continuă ideea în timp ce făcea cărțile.

— Serios? Gestapo-ul *nu* face parte din SS?

— Câtuși de puțin, spuse Douglas. Gestapo-ul aparține de poliție. Unii agenți ai Gestapo-ului sunt membri ai SS-ului, alții ai Partidului nazist, alții nici ai unuia, nici ai altuia.

— Fă-mă să pricep bine, zise Mayhew aplecându-se înainte. SS-ul nu aparține Partidului nazist?

— Din punct de vedere tehnic – da, îi răspunse Douglas. Pe fiecare legitimație SS scrie Schutzstaffel der NSDAP[61], dar în realitate nu este nici o legătură între cele două organizații. Iar SA, Cămășile Brune, se consideră încă și mai independente.

— Așa se explică multe lucruri, declară gânditor Mayhew. Și SD-ul, de care aparține amicul tău Huth?

— Acesta este serviciul secret al naziștilor. Un fel de super elită, singurii care au voie să-și bage nasul peste tot. De fapt fac tot ceea ce doresc.

— Dar nu și în ce privește Wehrmacht-ul, adăugă Bernard.

— Așa-i. Forțele armate germane au propriul lor sistem. Nimeni de la Gestapo, nici chiar de la SD nu poate acționa direct împotriva unui soldat. Douglas dădu jos o treflă de valoare mică.

— Haide odată, îl apostrofă Sir Robert. Doar jucăm cărți. Și câștigă levata. Îmi pare bine să confirmi toate acestea. Unele cadre ale armatei ne-au ajutat foarte mult. Dacă ar fi luați în colimator de Gestapo, ar trebui să fie mai circumspecți.

Douglas aprobă din cap. Tare ar mai fi vrut să afle în ce calitate fusese ajutat Sir Robert de membri ai armatei germane, dar se feri să pună vreo întrebare.

— Și ce hram poartă tipii cu ranguri SS onorifice, sau ofițerii SS angajați în administrația civilă? continuă să-l chestioneze Sir Robert. Avem câțiva care lucrează la noi. Și ei sunt supuși numai sistemului juridic al SS-ului? Își împinse cutia de țigări de foi spre Douglas care-și alese una și mulțumi înclinându-și capul.

---

[61] Trupe de protecție ale Partidului național socialist (n.tr.).

— Himmler este personajul cheie în sistemul polițienesc, însă în același timp este conducătorul SS-ului, își continuă expunerea Douglas. Decizia sa importă în astfel de cazuri. Oricum ar fi, personalul auxiliar SS este supus legilor civile obișnuite. Își aprinse trabucul și trase din el înainte de a adăuga: Dar Himmler folosește aceste titluri onorifice pentru a închide gura și a-și mitui oponenții. Unii dintre aceștia sunt cei mai aprigi dușmani ai lui Himmler.

— Dumnezeule, am câștigat o levată, exclamă Mayhew. Continuă fără nici un fel de pauză: Ce credeți despre acest individ, contra-amiralul Conolly? Întrebarea părea să nu fi fost adresată nimănui în special, dar Douglas înțelese că era o problemă pe care ceilalți o discutaseră de multe ori înainte.

— Un tip dur, după câte am auzit. Deși prea multe amănunte nu posed. Să pășești pe puntea unui portavion în Halifax, în Noua Scoție și să te autodeclari conducător al „Marii Britanii Libere” indică o îndrăzneală de ți se taie respirația. Douglas făcu o pauză. Toți ceilalți păreau a fi cu totul absorbiți de jocul de cărți, așa încât continuă: În special când, așa cum a menționat Serviciul de propagandă german, Conolly nu este decât un căpitan comandor pe listele marinei militare.

Sir Robert trase ultima treflă.

— Cred că celelalte sunt ale noastre. Își etală mâna.

Douglas spuse:

— Mă întreb dacă cineva își mai reamintește de acel ofițer al armatei franceze, de Gaulle, care s-a refugiat la noi în Anglia atunci când Franța a capitulat? A făcut oarecum un lucru asemănător, după câte mai țin minte: s-a autoavansat la gradul de general, declarând că este purtătorul de cuvânt al întregii Franțe. N-a ieșit nimic bun de aici. Din câte știu, germanii nu s-au obosit nici măcar să-l includă pe lista prioritară de arestări.

— Aici greșești și o știi, rosti cu blândețe Sir Robert. Conolly a acționat în virtutea unor ordine ale Cabinetului de Război. A fost ideea lui Winston, după ce el însuși refuzase să se îmbarce în unul din acele hidroavioane care

s-au îndreptat, în ultimul moment, spre Islanda. Iar avansarea lui Conolly la gradul de contra-amiral a fost semnată de însuși Regele. Asta am văzut-o cu ochii mei. Deși serviciile de propagandă ale lui Goebbels au declarat că amicul în cauză s-a adresat Congresului autodenumindu-se conducător al „Marii Britanii Libere”, Buletinele Oficiale ale Congresului Statelor Unite înregistrează faptul că el a vorbit ca un împuternicit al națiunii engleze și ca Ministru al Apărării, numit de Cabinet și confirmat de Rege. Iar la sfârșitul cuvântării, Conolly a repetat că rămâne un supus loial al Regelui George și al urmașilor săi legali.

— Dar câți oameni de această parte a Atlanticului știu exact ce a spus? întrebă Douglas Și care sunt posibilitățile să-i facem cunoscute spusele?

— Nu asta ne interesează în primul rând, declară Sir Robert. Prima noastră sarcină este de a ne asigura ca poziția Contraamiralului Conolly în Washington să nu poată fi contestată legal prin Direcția Protocolului din Ministerul de Externe. Săptămâna trecută a trebuit să luptăm din răsputeri ca să împiedicăm ocuparea ambasadei prin forță. Iar germanii folosesc serviciile unora dintre cei mai reputați avocați americani.

Bernard adăugă:

— Problema nu este încă tranșată. Dacă nemții reușesc să ocupe clădirea, va fi o lovitură puternică dată prestigiului lui Conolly la Washington.

— Deci sunteți în legătură cu Conolly? Douglas nu reuși să-și mascheze nota de surpriză din voce.

Nimeni nu-i răspunse. Declinând oferta uneia din țigările de foi Upmann ale lui Sir Robert, Mayhew își aprinse extrem de tacticos una proprie – o Romeo y Julieta. Bernard! îi fulgeră prin minte detectivului. El trebuie să fie curierul.

Continuară să joace, schimbând fraze de complezență așa cum se întâmplă când partida pare să fie singura preocupare. Doar Sir Robert juca cu ardoarea celui ce detestă înfrângerea.

— Aproape nimeni nu mai vizitează astăzi Turnul Londrei, aruncă degajat Mayhew, ca și cum ar fi discutat despre numărul de spectatori de la un meci de rugby contra Australiei.

Deci asta era, se gândi Douglas. Huth avusese dreptate. Se punea la cale eliberarea Regelui din Turn.

— Acolo e încartiruit un detașament special SS, îi informă Superintendentul.

Ochii lui Sir Robert se măriră pentru o fracțiune de secundă. Mayhew își permise un început de zâmbet. Dacă fraza nu însemna un refuz politicos al Superintendentului Archer de a se angrena în plănuita operație, atunci era un avertisment insistent împotriva unei astfel de acțiuni.

— Dacă Regele ar fi liber și ar putea confirma public gradul și funcția lui Conolly, atunci poziția Angliei în lume ar fi schimbată, declară Bernard.

Așa să fie oare, se întrebă în sinea sa Douglas! Era destul de cinic pentru a bănui că tot ce s-ar schimba ar fi poziția lui Conolly și a asociaților săi. Se uită la ceilalți trei bărbați, iritat de tonul lor politicos.

— Doar nu vă gândiți serios la un asalt al Turnului Londrei, nu-i așa?

Jenați, ceilalți schimbară între ei câteva priviri. Apoi Mayhew spuse:

— Să nu mi-o luați în nume de rău, Sir Robert, dar în ciuda celor discutate anterior, va trebui să-i explicăm deschis situația Superintendentului Archer.

— Tocmai mă gândeam și eu la același lucru, replică Sir Robert.

Bernard rămase tăcut. Nu trebuia să le reamintească că era singurul lucru pe care-i sfătuise să îl facă.

— Armata germană ne va ajuta cum va putea mai bine, cu condiția să nu se ajungă la o confruntare armată, continuă Mayhew.

— Dar de ce? întrebă Douglas.

— Membrii ei consideră că este incompatibil cu onoarea armatei germane ca Regele Angliei să se afle în custodia și sub paza unităților SS.

Sir Robert adăugă:

— Evadarea Regelui ar face ca SS-ul să cadă în dizgrație și ar consolida poziția Comandantului Suprem al armatei staționate în Anglia.

— Nu numai a celui de aici. Repercusiunile s-ar simți și la Berlin. În această problemă avem asigurat și sprijinul Statului Major General al Trupelor de Uscat.

Douglas încuviință din cap. Oricât de absurd ar părea pentru modul de gândire al unui englez, totul se potrivea cu firea și concepțiile germanilor.

— S-ar putea să vă asigure sprijinul unui aliat mult mai prețios, spuse el. Cred că Standartenführer-ul SS Dr. Oskar Huth ar binecuvânta acțiunea dumneavoastră.

— Huth? se miră Mayhew. Dar de ce?

— Kellerman este ofițerul SS cu gradul cel mai mare din Anglia, pe lângă faptul că este și șeful poliției. Evadarea Regelui ar duce imediat la înlocuirea sa din funcție. Bănuiesc că Huth îi râvnește postul, dar cei doi se urăsc cu atâta înverșunare încât ambiția sa ar avea doar o importanță secundară.

— Fir-aș al dracului, exclamă Sir Robert.

— Mie mi se pare normal, declară Mayhew. Dacă un tip ca el s-ar face că nu vede nimic, lucrurile ar fi mult mai ușoare.

— Care-i următoarea mișcare? întrebă Sir Robert. Poți să-l verifici pe Huth?

— Nu fără să menționez niște nume. Cel mai bine ar fi să numiți pe cineva care să acționeze ca intermediar.

— S-ar putea să fie periculos, interveni Mayhew. Dacă ni se întinde o capcană?

— Monumentală idee! comentă Douglas. E posibil să fie și o capcană.

— Voi face eu pe intermediarul, se oferi Bernard. Cred că merită riscul. Ce va trebui să fac?

— Nimic, răspunse Douglas. Pur și simplu trebuie să am pe cineva pe care să-l consider drept purtătorul de cuvânt al tuturor. Dar mai gândește-te, Bernard. Sir Robert și

Colonelul Mayhew ar putea decide că ești prea prețios pentru a-ți risca viața într-un astfel de gambit.

— Asta cam așa e, interveni Sir Robert. Regret, Bernard, dar nu-ți permit. Se lăsă o lungă tăcere; discuția se:sfârșise.

— Ei bine anunțați-mă când ajungeți la o înțelegere, spuse Douglas. Îl voi proteja cum voi putea mai bine.

Mayhew strânse cărțile.

— Cred că asta ar fi tot.

Douglas își privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Doar o clipă, spuse Sir Robert. Acești gentlemeni ne datorează niște bani.

Se schimbară un pumn de penny. Douglas ură noapte bună lui Sir Robert și lui Bernard și se lăsă condus de Mayhew de-a lungul coridorului întunecat. Se opriră în capul scărilor.

— Îți urez noapte bună, Archer. Continuă să stea nemișcat de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Nu mi-ați cerut să abandonez cercetările referitoare la crima din Shepherd Market, zise Douglas.

Mayhew tresări.

— Ar fi un lucru bun pentru toți cei implicați, replică el.

— Inclusiv pentru mine?

— Pe termen lung, da. Zâmbi. Știi ce vroiam să spun?

— Jumătate din populația Londrei pare a dori să nu rezolv enigma. De ce-ați face dumneavoastră excepție?

Zâmbetul lui Mayhew semăna cu cel al unei măști ieftine de mucava.

— Ei bine, mai gândește-te, Archer!

— Am și făcut-o, declară Douglas. Bună seara.

Nu-i întinse mâna.

Cincisprezece

Douglas se trezi în mașină alături de Barbara Barga înainte de a schimba un salut de conveniență și a o îmbrățișa circumspect. Femeia nu era beată – nici măcar sub influența alcoolului, cum s-ar fi exprimat cineva cu o politețe englezească – dar era relaxată, comportându-se ca o pisică și zâmbind la orice glumă.

— Nu-i așa că a fost o petrecere grozavă?

— Trebuie să capeți gust pentru ele ca să-ți placă cu adevărat.

— Atunci consideră că l-am și căpătat, replică ea. Chiar și când eram pe punctul de a pleca, chelnerii mai aduceau încă lăzi cu Moet și cutii de o livră cu icre negre. Au gust tipii!

— E ca și cum ai spune că Al Capone avea stil.

— Dar, scumpule, chiar e-am spus-o. Acum un an, sau chiar mai mult, într-un articol în două părți din *The Saturday Evening Post.* Am identificat doi barosani ce se ocupau odinioară de comercializarea berii în Gary, Indiana – asta vine cam pe undeva pe lângă Chicago, știi, fostul paradis al huliganilor – …și ce reportaj a mai ieșit! Și am spus că Al Capone avea stil. Pe Dumnezeul meu că am spus-o. Îl apucă de mânecă pe Douglas cu acel fix de a fi înțeles și crezut al unuia care dăduse pe gât câteva păhărele în plus.

Douglas privi pe fereastră. Îi displăcea modul în care Garin și Shetland asiguraseră mașini pentru oaspeții lor, dar și faptul că apelase la cineva sus-pus pentru ca fiecare să fie prevăzută cu inscripția „Serviciu vital” care le

permitea să circule nestingherite toată noaptea. Îi displăcea și modul în care trebuia să-și revizuiască opiniile despre Garin și Shetland – colaboraționiști fără rușine și escroci – împăcându-se cu ideea că erau respectați și admirați de Mayhew, de Sir Robert și de vechiul său prieten Bernard. Dar cu greu își putea reține indignarea. Iar Barbara Barga ridicând în slăvi petrecerea, nu-l ajuta cu nimic.

— Nu fi necăjit, spuse ea întinzându-i o mână din locul unde stătea tolănită pe canapeaua moale de piele. Nu-l lăsa pe Al Capone să ne despartă.

— Îmi pare rău. Douglas se întoarse spre ea tocmai în momentul când femeia se înclina în față. Se ciocniră.

— Auuu! făcu ea și-și frecă nasul. Contactul fizic brusc și neașteptat redeșteptă în Douglas un amestec de sentimente de disperare, stângăcie, ardoare și dorință pe care nu le mai încercase din perioada liceului.

Mașina se îndrepta spre Belgravia.

— Nu-i ăsta drumul spre Dorchester, spuse Douglas.

— De ce trebuie să te comporți ca un polițist douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Am închiriat o mică casă în Belgrave Square. Aparține unui prieten care s-a reîntors în Missouri pentru trei luni și n-a vrut s-o lase goală. Știi că au fost vreo paisprezece spargeri în acele mici grajduri în ultimele trei luni?

— Nu mă fă răspunzător de toate crimele din Londra, zise stingherit Douglas. Așa se întâmplase întotdeauna când era tânăr: fetele pe care le dorea cel mai mult erau acelea pe care le jignea și în fața cărora se acoperea de ridicol.

— Te-aș invita sus la un pahar, spuse Barbara, dar ni s-a recomandat să trimitem mașinile înapoi cât mai repede posibil pentru a-i transporta pe ceilalți invitați.

Douglas se întinse peste ea și-i deschise ușa înainte ca șoferul s-o facă.

— Nu-i nici o problemă – nu te deranja, amice! – pot să telefonez la Yard pentru o mașină.

Coborâră împreună.

— O păsărică mi-a șoptit că pentru a dispune de o mașină în acest oraș trebuie să fii cu adevărat cineva important – e un semn de favoare. Își scoase cheile din geantă.

— Toți îmi spun acest lucru, replică Douglas, privind micuța casă tip grajd, cu pereții îmbrăcați în iederă și cu o curte exterioară pietruită. Cu câțiva ani în urmă astfel de locuințe erau considerate bune doar pentru vizitii și șoferi; astăzi, când șoproanele de trăsuri erau transformate în camere de zi, celelalte erau considerate elegante.

Odată intrați, femeia aprinse luminile unele după altele. Douglas admiră tapetul, lambriurile – lucrate cu o pricepere pe cale de dispariție – și mobilierul. Nu era ceva pe gustul său – vase chinezești, uriașe, transformate în lampadare, mochetă albă pe podea și un covor persan pe perete; însă era confortabil.

— Din ce trăiește prietenul tău din Missouri? Are cumva o fumătorie de opiu?

— Ești un mare ticălos! Tonul îi era afabil.

— Ei bine, totul e foarte luxos.

Își scoase paltonul. Barbara nu-și scosese haina, dar își desfăcea gulerul de blană.

— Știi de unde vine denumirea acestor case? întrebă ea și continuă grăbită înainte ca el să-i răpească plăcerea de a-i da o lecție de cultură. De la cuștile pentru șoimi. În zilele de demult aici erau ținuți șoimii regali de vânătoare.

— N-am știut acest amănunt, o asigură el.

Ea zâmbi. Pentru o clipă și-o închipui ca pe o fetiță – zâmbind mândră la fiecare laudă adusă. O iubea pe acea mică fetiță, cât și pe inteligenta, frumoasa și tânăra femeie în care aceasta se transformase și pentru prima dată îndrăznea să se gândească că ea i-ar putea împărtăși sentimentele.

Dar nu-și lăsă mintea să hoinărească prea mult asupra subiectului. Se întoarse și începu să cerceteze cărțile de pe raft, încercând să le citească titlurile pentru a-și scoate orice altă idee din cap. *Encyclopaedia Britannica*, ediția a XIV-a, patru ghiduri ale Londrei – din care unul cu cotorul

rupt – un mare catalog Scars-Roebuck cu mai mult de o duzina de pagini vizibil însemnate, o carte de telefon din Manhattan, un mic atlas, un dicționar de buzunar englez și unul german. O simțea cum îl urmărește, dar nu se întoarse. În schimb se uită la mașina de scris plasată pe o mică măsuță lângă cămin. Lângă ea se afla un top pe jumătate folosit de hârtie de scris, un aparat de fotografiat Rolleiflex, un borcănaș cu cremă de față și o duzină de agrafe de păr. Coșul de gunoi era aproape plin de foi rupte și pe jumătate scrise la mașină.

— Ai nevoie de chibrituri? Se îndreptă spre ea ca s-o ajute.

— Voi ăștia, englezii, sunteți obișnuiți cu frigul, nu-i așa? Acum erau foarte aproape unul de celălalt, chirciți lângă cămin. Douglas îi putea simți căldura-corpului. Ea îl privea încercând probabil să-și dea scama de ce nu-i era frig, apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de el. Nu vine nici un fel de căldură, constata ea.

Își dădu seama că se referea la încălzirea centrală. Zâmbi, deschise robinetul și dădu drumul la gaz. Acesta se aprinse cu un zgomot puternic. Douglas se îndreptă din Șale.

— Acasă, în America, nici chiar un muncitor necalificat n-ar accepta așa un mod de încălzire, zise ea dintr-o Suflare, și dându-se înapoi rămase complet nemișcată. Pentru o clipă Douglas avu intenția s-o cuprindă pe după umeri, însă ea se înfioră și întorcându-se, intră în bucătărie dând de perete ușile batante.

— Ei, mulți neciopliți au mai fost acolo, strigă ea.

— Se mai întâmplă în vreme de război, zise Douglas urmând-o în bucătărie.

— Toată lumea spune același lucru. Am trecut prin Catalonia și prin Madrid. Crede-mă, la fel e și pe-acolo. Cămăși negre, roșii sau brune, aceiași escroci păduchioși care încearcă să cucerească lumea. Aceiași politicieni hrăpăreți pe care-i poți întâlni de la Chaco până la Addis Abeba.

— Da’ la multe războaie ai mai luat parte!

— Aveam optsprezece ani când ziarul la care lucram m-a trimis să relatez despre luptele din Chaco, în Paraguay. De atunci am mai colindat prin China, Etiopia, Spania; anul trecut am fost în Abbeville tocmai când au sosit diviziile blindate germane.

— Ciudată meserie pentru o femeie.

— Nu fi un englez încuiat! Deschise robinetul de apă. Țevile scoaseră un sunet strident în timp ce filtrul de cafea se umplea. Luă o cutie de metal din dulap. Ce zici de o cafea adevărată; ți-ar place, Superintendente?

— Ai asistat la un război la vârsta de optsprezece ani? Ce a zis taică-tău?

— Era proprietarul ziarului.

Se uită la el și-i zâmbi. El îi susținu privirea, privind-o fix în ochi. Până atunci fusese doar perspectiva unui flirt, sau cel mult a unei aventuri. N-ar fi fost prima dată când Barbara ar fi influențat o oficialitate oarecare în interesul meseriei sale. Dar iată că acum datele problemei se schimbaseră: începea să-i placă acest atrăgător și viril polițist englez și nu-și mai putea controla pornirile.

Încercă toate stratagemele care-i reușiseră atât de bine în alte ocazii. Își aduse aminte de toți ceilalți nenorociți de amanți străini pe care-i avusese. Se concentră asupra ultimei perioade din căsătoria ei falimentară, suferințele produse de despărțire și amărăciunea provocată de divorț. Fără nici un rost; bărbatul acesta părea diferit.

— Vrei zahăr, Superintendente?

Să fi fost oare faptul că ea era mai vulnerabilă, mai singură ca niciodată în acest mizerabil și uitat de Dumnezeu oraș?

— Douglas, zise el. Așa îmi spun toți. E o lipsă de formalitate datorată războiului – cel puțin așa susțin ziarele.

Deschise cutia neîncepută de cafea și degetele li se atinseră în momentul când i-o puse în mână. Barbara fu scuturată de un fior.

— Nu mai spune, Douglas deci? De fapt cred că-mi place mai mult decât „Superintendente”! Răsturnă cafeaua în

filtru, închise capacul și-l puse pe foc. Îi simțea privirile îndreptate asupra ei. Spuse dintr-o suflare: Sper că acum n-ai de gând să mă iei la tăbăcit întrebându-mă de unde am făcut rost de cafea, nu-i așa?

— Sunt informat că Ambasada americană asigură un fel de cartelă pentru cetățenii ei care trăiesc aici.

— Glumeam. Într-adevăr, am făcut rost de ea de la Ambasadă. Își făcu de lucru cu o tavă cu ceșcuțe, farfurioare, lingurițe de argint și zaharniță. Deschise apoi o cutie cu lapte și-i răsturnă conținutul în cana de smântână. Adu sticla de brandy și paharele, îi ceru ea în timp ce ridica tava. Iarna petrecută în Londra mă va da gata dacă nu găsesc vreun mijloc să mă încălzesc cât de cât.

— Poate reușesc să-ți fiu de vreun folos.

Trecură în camera de zi. Pe vremuri constituise partea centrala a grajdului, lipit de impunătoarea clădire de care aparținea. Zidăria originală fusese căptușită cu lemn, peste care fuseseră plasate covoare albe, dar nici măcar așa nu se realizase o protecție eficientă împotriva frigului. Barbara așeză tava cât mai aproape posibil de cămin. Apoi aduse câteva perne de pe canapea și le trânti pe jos. Se așezară amândoi în apropierea focului. Douglas turnă brandy în pahare. Abia apucă să-și moaie buzele când o văzu pe Barbara dându-și de dușcă paharul.

— Să nu mă înțelegi greșit, explică ea, dar sunt pe punctul de a îngheța. Pentru a-i demonstra cele spuse, îi lipi de față o mână rece. Douglas se întinse și stinse lampa de pe birou. Ei, așa mai merge, comentă ea cu un oarecare sarcasm în voce. Cât de mult, probabil că nu știa nici măcar ea. Camera era acum luminată doar de licărirea roșie a focului, singurele sunete fiind cele făcute de aerul ce scăpa prin conducta de gaz. Douglas o cuprinse în brațe. O să dea cafeaua în foc, zise ca încercând să se ridice.

— Am oprit gazul.

— Și eu ți-am oferit ultima mea rezervă de cafea. Încercă să mai spună ceva dar cuvintele se pierdură în

sărutarea și în îmbrățișarea care urmă. Rămaseră tăcuți și nemișcați o bună bucată de vreme. Era atât de bătător la ochi? spuse ea în cele din urmă. Undeva, în subconștientul ei, mai era încă aprins un mic semnal de alarmă.

— Nu rosti nici un cuvânt!

— Povața unui polițai! Mă las în voia valurilor, ce zici?

Se sărutară din nou și se instalară mai bine pe perne. Intensa lumină roșie a focului făcea ca pielea lor să capete culoarea metalului topit. Părul ei era ciufulit și ochii îi erau închiși. Douglas începu să-i descheie micii nasturi de la corsaj.

— Să n-o rupi. S-ar putea să nu mai pot cumpăra cât voi trăi o altă rochie de la Paris.

Din bucătărie se auzi zgomotul cafelei care dădea în foc dar nici unul nu-l luă în seamă – cu condiția să-l fi auzit.

Șaisprezece

Douglas fu deșteptat de sirena unei patrule motorizate germane ce trecea în mare viteză spre Knighisbridge. Se uită la ceas: patru fără un sfert dimineața. Lângă el dormea Barbara; cât despre haine, nu se vedea nici una. Dormitorul era luminat de lumina focului cu gaz. Mișcările sale o treziră.

— Doar n-ai să pleci, șopti ca somnoroasă.

— Trebuie.

— Să te duci acasă?

— N-am de gând să mă duc la birou, dacă la asta te gândești.

— Nu fi urâcios, zise ea mângâindu-l ușor cu vârful degetelor. Încerc doar să aflu dacă mai e altcineva între noi. Voia să-l îmbrățișeze și să-l păstreze lângă ea, dar nu-și puse în aplicare intenția.

— O altă femeie? Nici să nu te gândești!

— Siguranța cu care mi-o declari înseamnă întotdeauna sfârșitul poveștilor de dragoste.

— Exact.

— Sărută-mă.

Douglas o făcu – blând. Apoi se desprinse din brațele ei, se ridică și trecu în camera alăturată. Își culese hainele de unde, le lăsase și se îmbrăcă la lumina focului. Urmărindu-l ea îi spuse:

— Aș vrea să mai stai un pic, așa încât să-ți pot pregăti un mic dejun bun. Vrei niște cafea? Probabil că afară e un ger de crapă pietrele.

— Stai unde ești; încearcă să mai dormi.

— Vrei un brici și toate celelalte?

— Un brici adevărat?

— Nu te uita așa la mine. Aparține proprietarului apartamentului. Îl găsești în dulăpiorul din baie, pe raftul de sus.

Douglas se aplecă și o sărută din nou.

— Îmi pare rău. Când ne mai vedem?

Se temuse cumplit că n-o să-i pună această întrebare.

— Aș putea să-ți cunosc băiatul? I-ar place să meargă la grădina zoologică? Eu sunt nebună după ea.

— Și lui îi place. Lasă-mi o zi sau două ca să aranjez lucrurile. E mult de când nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

Se gândi că ea ar putea râde de el, dar Barbara nu făcu decât să încuviințeze din cap.

— Douglas, începu ea. Bărbații cu care ai vorbit aseară, Sir Robert Benson, colonelul Mayhew și Staines…

— Da… ce-i cu ei?

— Nu-i refuza. Spune-le că da, spune-le că te vei hotărî săptămână viitoare sau când vrei tu, dar nu-i refuza.

— De ce? Făcu un pas înapoi înspre dormitor să o vadă mai bine. Barbara își întorsese capul și stătea nemișcată. De ce? Cearșaful era mototolit în jurul gâtului ca și cum ar fi fost un guler de pe vremea Elisabetei, iar lungi șuvițe de păr aruncau umbre pe pielea asemănătoare cu marmura. Cine sunt acești oameni? Ce legături ai tu cu ei?

— Mi-au spus să mă duc în magazinul lui Peter Thomas și să te întreb dacă n-ai găsit cumva o rolă de film.

— Și ai făcut așa cum ți-au spus?

— Nu chiar. Mi-au mai spus să trec și pe la morgă și să identific cadavrul ca fiind al lui Peter Thomas.

— Ar fi fost un delict serios, spuse Douglas.

— Dar mi-am dat seama că nu era prea ușor să tratez cu tine așa încât am bătut în retragere. De altfel nu le datoram nimic.

— Altceva mai ai să-mi spui?

— Încă un lucru numai, un prieten, reporter la *Daily News,* acreditat pe lângă Casa Albă, mi-a spus că Bernard Staines s-a întâlnit cu președintele de trei ori luna trecută.

Una din întâlniri a avut loc pe iahtul prezidențial și a durat aproape două ore.

— Cu Președintele Roosevelt?

— Doar nu cu cel al rețelei magazinelor Macy. Indivizii ăștia pun la cale ceva important, Douglas. De aceea-ți spun, nu te întoarce acolo să refuzi propunerea.

Douglas mârâi.

— Te vor ucide.

Lui Douglas nu-i venea să-și creadă urechilor. Dar timpurile ieșiseră din făgașul lor obișnuit așa încât era imprudent să nu iei în seamă fie și cele mai năstrușnice idei.

— Vorbești serios?

Ea se răsuci în pat să-l privească.

— Douglas, sunt reporter de război. Am văzut mii de oameni ca aceștia pretutindeni în lume. Dacă ar fi să aleagă între viața ta și o șansă ca guvernul american să-l recunoască oficial pe Conolly, crezi că s-ar gândi de două ori la ce au de făcut?

— Regina – e și ea în Turn? o întrebă Douglas pe femeia din fața lui, care părea să-fie la curent cu toate lucrurile esențiale.

— Regina și cele două Prințese sunt în Noua Zeelandă, ca persoane particulare. N-au nici un fel de importanța politică.

Nu atâta timp cât Regele va fi în viață, se gândi Douglas, dar se feri s-o spună cu voce tare.

— Pot să dau un telefon pentru o mașină?

— Ca la tine acasă, dragă, răspunse ea cuibărindu-se mai bine printre perne.

— Barbara…

Ea ridică din nou privirea. El era pe punctul de a-i spune „Te iubesc”, dar amintindu-și de câte ori rostise aceleași cuvinte în fața Sylviei, renunță. Va lăsa să mai treacă câteva zile până când…

— Lui Douggie și mie – amândurora ne plac grădinile zoologice.

Douglas formă Whitehall 1212 și ceru să vorbească cu ofițerul de serviciu pe serviciul criminalistic. După ce-și dădu numele, urmară o serie de declicuri și apoi o pauză lungă. În cele din urmă se auzi vocea lui Huth:

— Ai nevoie de o mașină – unde ești?

La naiba! Nu putea să-i pomenească de fată, dar nici să-l mintă deliberat.

— La capătul lui Belgrave Square, zise Douglas dându-i o adresă pe undeva prin apropiere.

— Prostule! replică Huth fără a se supăra. De ce crezi că autorizăm folosirea mașinilor pentru petreceri de felul celei de aseară?

Era limpede că șoferii raportaseră care din oaspeți se întorseseră acasă, care stătuseră după ora de întrerupere a circulației, probabil și remarcile celor care, prea îmbibați de băutură, își dăduseră drumul la gură.

— Ești cu fata, nu-i așa? întrebă Huth.

— Da, domnule. Se aștepta ca Huth să facă vreo remarcă dar acesta nu făcu nici un fel de comentariu.

— Stai acolo. Trimit pe cineva să te aducă la mine.

— La Yard?

Huth puse telefonul în furcă fără a-i răspunde.

Douglas se rase în grabă fără a o trezi pe Barbara. Chiar și când se pregăti să coboare scările, ea continua să doarmă – semn că avea conștiința împăcată.

Era o motocicletă BMW mare, cu un ataș în formă de zepelin și cu o osie suplimentară care cupla roțile din spate. Cu așa un vehicul se putea urca un munte. Avea plăci de înmatriculare ale SS-ului și însemnele Cartierului general SS din Londra, Douglas se urcă în ataș și făcu semn șoferului. Apoi trebui să se tină cu nădejde de afetul mitralierei în timp ce goneau ca din pușcă din Grosvenor Place, făcând un zgomot capabil să trezească jumătate din Londra.

Era o ceață tipică – verzuie, plină de funingine – dar șoferul nu încetini câtuși de puțin. O patrulă a jandarmeriei trecea prin fața Gării Victoria fără a acorda vreo atenție motocicletei SS. Pe măsură ce se apropiau de

Tamisa, ceața devenea tot mai deasă și mai urât mirositoare. După Vauxhall Bridge, motocicleta o luă la dreapta, pe o stradă cu case pipernicite și cu ziduri înalte de cărămidă pe care se lăfăiau afișe ce solicitau voluntari pentru fabricile din Germania, anunțau dispoziții pentru raționalizarea alimentelor și preamăreau plănuita Săptămână a prieteniei sovieto-germane.

Odată ajunși pe malul dinspre sud al râului, motocicleta parcă lângă un complex oficial ce părea ridicat în grabă – de fapt o parte a unei străzi înconjurate cu baraje de sârmă ghimpată păzite de santinele – în fața unei clădiri mici și urâte, pe nume Brunswick House, Southern Railway. Ceața era mult mai deasă în această zonă deschisă, întinsă până la antrepozitele și hambarele situate pe malul râului. Dinspre Pool[62] se puteau auzi zgomotele de pe vasele care se pregăteau să ridice ancora odată cu fluxul – în aproximativ jumătate de oră.

În fața clădirii, rigide ca niște statui și nepăsătoare la ceața ce-i înconjura, stăteau două santinele SS în ținută de ceremonie – mănuși și centiroane albe. Șoferul îl duse pe Douglas până la ușa complexului, unde adresându-se caporalului de gardă îl anunță:

— Superintendentul Archer care e așteptat de Standartenführer-ul Huth.

Un ofițer SS mai în vârstă etamină permisul lui Douglas apoi îi spuse într-o engleză excelentă:

— Va trebui să mergeți până la capătul stației de triaj. Ar fi mai bine să vă păstrați mijlocul de transport cu care ați venit. Vă dau un soldat ca să vă conducă până acolo.

Nu multe vehicule ar fi reușit să ajungă la destinație trecând peste șinele de cale ferată și peste traversele de lemn pe jumătate îngropate în pământ. Douglas nu mai fusese niciodată aici – Nine Elms, unul din cele mai mari triaje de mărfuri din Europa. Era ceva dezolant, terenul presărat cu sfărâmături ce dansau parcă în lumina farurilor, roți de tren ruginite, lăzi distruse, macazuri cu aspect de lance, vagoane părăsite. Pe unele linii treceau

---

[62] Partea Tamisei de sub London Bridge (n.tr.)

vagoane pline cu mărfuri, clănțănind din toate încheieturile ca niște monștri ascunși în ceața întunecată.

În fața lor se iviră brusc proiectoarele puternice și o linie de santinele încotoșmănate în mantale lungi de piele, folosite de obicei de trupele dislocate în țările nordice. Cabina unui cantonier fusese transformată în post de gardă. La barieră, permisul lui Douglas fu cercetat cu atenție înainte ca sosirea sa să fie anunțată telefonic mai departe. Ultimii două sute de metri îi parcurse cu escortă înarmată. Traversară liniile și trecură pe sub manșoanele de racordare ale unui marfar. În fața lui se vedeau un șir dreptunghiular de lumini galbene pierzându-se în ceață: un tren, destinația sa.

Trecură pe lângă un vagon de pasageri din care se auzea zgomotul instalației de aer condiționat și o melodie de Franz Lehar; un miros de ceapă prăjită se răspândea încet în jur.

Trenul se distingea clar acum – foarte lung, cu acoperișurile vagoanelor plate pe care erau amplasate mitraliere grele în poziție de tragere.

— Ce-i cu trenul acesta? îl întrebă Douglas pe SS-istul care-l însoțea.

— Am ajuns aproape. Vă rog să nu fumați, se mulțumi acesta să răspundă.

Urcară într-un vagon, dar nu într-unul obișnuit. Totul era proiectat cu gust și finisat în oțel cromat și piele. Scaunele și mesele erau astfel construite încât se puteau strânge în timpul mersului, vagonul transformându-se într-un post de observație. Douglas se așeză pe o canapea moale de piele.

Așteptarea dură două sau trei minute; la celălalt capăt al vagonului se deschise o ușă și Huth își vârî capul înăuntru.

Văzându-l pe Douglas făcu un semn și dispăru. Dar chiar înainte ca ușa să se fi închis complet, Superintendentul văzu în spatele lui un bărbat într-o cămașă cu mâneci scurte. Capul îi era întors iar părul tuns atât de scurt încât aproape că i se vedea țeasta. Făcând o mișcare spre Huth

pentru a-i spune ceva, bărbatul se regăsi direct în raza vizuală a englezului și acesta se trezi holbându-se la fața rotundă, mustața scurtă și pince-nez-ul Reichsführer-ului SS Heinrich Himmler.

Trecură încă cinci minute până ce Huth ieși din sala de conferințe. Douglas fu uluit de înfățișarea sa. Bărbatul înalt cu figură de prinț italian, cu uniforma impecabilă se transformase acum într-un individ doborât de oboseală, cu ochii încercănați și roșii de nesomn. Uniforma îi era boțită și pătată, iar haina de piele ce-i atârna pe umăr era sfâșiată și la fel de murdară de noroi ca și cizmele pe care le purta.

Huth nu era singur. Era însoțit de un bărbat în uniformă de Gruppenführer SS, cu reverele hainei îmbrăcate în argint – onoruri rezervate doar celor din super-elita SS-ului. Douglas îl recunoscu imediat: Profesorul Springer. În anturajul lui Himmler, o adunătură de bătăuși de stradă, birocrați ambițioși, avocați veroși și ex-polițiști, Profesorul Maximilian Springer era singurul universitar. Dar ca atâția alți germani, Springer își însușise fără efort modul de comportare al unui general prusac. Era înalt și slăbănog, cu o față osoasă și cu spatele drept. Odată ieșit din sala de conferințe a Reichsführer-ului, Springer își smulse ochelarii de pe nas și-i vârî în buzunar. Soldații nu purtau ochelari.

— Cine-i ăsta? întrebă Springer.

— Asistentul meu, răspunse Huth. Puteți vorbi nestingherit de față cu el.

Springer desfăcu hârtiile pe care le avea în mână. Printre ele – aceeași schiță pe care Douglas o văzuse în servieta lui Huth. Se distingeau clar atât simbolurile apei și ale focului cât și sabia magică.

— Ați auzit vreodată de bomba atomică? se adresă Springer lui Douglas.

— Înainte de război… în niște articole de ziar, dar nimeni nu prea le-a luat în seamă.

Springer încuviința din cap și se întoarse. Numai înșirând niște gogorițe referitoare la Magia Neagră putea

să trezească interesul Reichsführer-ului SS. Chiar și acum foarte puțini erau dispuși să creadă estimările sale despre pierderile cauzate de o explozie atomică, dar și mai puțini erau în stare să urmărească raționamentul care-l condusese la această concluzie. Douglas stătu retras într-un colț în timp ce Springer vorbea cu Huth.

Curând deveni evident că toate cunoștințele Standartenführer-ului se limitau doar la niște teorii citire în grabă și aplicate la problemele zilnice. Dar chiar și acestea depășeau vocabularul fluentei germane pe care o vorbea Douglas, așa încât nu înțelese aproape nimic. Singurul lucru de care devenise sigur acum, era felul în care cei doi își asiguraseră concursul astrologului personal al lui Himmler. Cu ajutorul unei diagrame magice, ei îl convinseseră pe Reichsführer-ul SS că o explozie atomică era o parte a unui destin prestabilit, un mijloc prin care Himmler și Führer-ul său aveau să-i conducă pe germani la cucerirea întregii lumi. Dar Springer și Huth nu-și făceau iluzii asupra eficacității Magiei Negre – ei erau preocupați de aspectele mai practice legate de viitorul lor.

— Știm cât de departe au ajuns specialiștii armatei cu cercetările lor? îl întrebă Springer pe Huth.

— Reactorul trebuie să fi funcționat, răspunse acesta. Probabil că s-a supraîncălzit și reacția n-a mai putut fi controlată. E singurul mod în care se pot explica arsurile de pe corpul lui Spode.

— Armata a știut să-și păstreze bine secretele, continuă Springer. Trebuie să fi capturat documentația englezilor mai mult sau mai puțin intactă.

— Sper să descoperim dacă arsurile lui Spode provin de la uraniu sau de la plutoniu, zise Huth.

— Nu de la plutoniu, spuse savantul. Dacă ar fi ajuns atât de departe cu cercetările, n-ar fi reușit niciodată să pună sub control reacția.

— Acest ofițer de poliție anchetează asasinarea lui Spode. Springer se întoarse să-l privească pe Douglas, ca și cum l-ar fi remarcat pentru prima dată.

— Știți ce-i aceea radioactivitate?

— Nu, domnule, răspunse Douglas hotărât să nu spună vreo tâmpenie în fața acestui bărbat.

— E o emisie de radiații din partea unor nuclee atomice instabile – particule alfa, nucleoni, raze gama, electroni și așa mai departe. Pot fi fatale unui om – noi o numim boala de radiații, îl informă Springer.

— Ar produce arsuri ale pielii, asemănătoare cu cele date de soare?

— Da, spuse Huth, anticipându-i următoarea întrebare. Din această cauză era pe moarte doctorul Spode.

— E infecțioasă sau contagioasă?

— Nu, răspunse Huth.

— Nu știm încă, îl contrazise Springer uitându-se încruntat la el. Dar, neprotejată, orice substanță radioactivă poate ucide un număr nelimitat de oameni.

— Să percheziționez casa din Shepherd Market? întrebă neliniștit Douglas.

— Deja am făcut-o. Nu-i nimic acolo. Am lăsat la fața locului o echipă specială cu aparatură de detectare – ziua și noaptea.

Springer aprobă din cap.

— Și acum trebuie să mă întorc la Reichsführer. Făcu sul diagrama. Sunt mulțumit că și-a dat seama că acesta poate însemna sfârșitul nostru, al tuturora.

Douglas se întrebă dacă se referea la distrugerea întregii omeniri sau numai a carierei politice a stăpânului său și a clicii acestuia. Springer își pocni călcâiele și-și înclină țeapăn capul înainte de a reintra în sala de conferințe.

— Ultima dispoziție, îi comunică furios Huth detectivului, este ca toți ofițerii superiori să-și lase adresele sau numerele de telefon, indiferent că-i zi sau noapte.

— Am înțeles.

— Ziua și noaptea, repetă Huth ca și cum ar fi avut chef să provoace o ceartă. Brusc se liniști și-l bătu pe umăr pe Douglas. Să ieșim de aici. Am să-ți dau o lecție pe care n-ai s-o uiți vreodată. Deschise ușa vagonului și coborî scările.

De undeva din depărtare se auzi șuieratul unei locomotive, urmată de un șir lung de sunete metalice în timp ce un tren de marfă se puse în mișcare.

Ajungând la motocicletă, Huth îl împinse jos fără nici o vorbă pe șofer. Trecându-și cizma peste șa, porni motorul. Dacă era conștient de pericolul de a parcurge străzile întunecoase în uniformă germană, nu o arătă câtuși de puțin.

Începură o călătorie cumplită și dătătoare de fiori prin ceață, Huth cramponându-se de ghidon ca o vrăjitoare de mătură. Își fixase bine căciula pe cap și-și pusese o pereche de ochelari de motociclist scoși din buzunarul hainei de piele. Mizeria adunată pe fața sa coincidea cu forma ochelarilor și cu nasul coroiat. Părea să fi uitat de prezența lui Douglas în ataș. Era mânat de o furie, de o forță motrice ce-i înzecea puterile mult peste posibilitățile sale fizice.

Douglas nu avea să uite niciodată acea călătorie cu o viteză nebună prin ceața rău mirositoare a Londrei, o ceață revelată de farurile puternice, o ceață care uneori îi orbea cu o reflecție verzuie, alteori le deschidea coridoare spectrale terminate în mizerabile străduțe cenușii. Un singur sunet îi întovărăși tot timpul: zgomotul asurzitor al motorului. Neprotejați și neprevăzuți cu amortizoare, cei patru cilindri ai motorului mugeau și scrâșneau pe străzile înguste ale zonei sudice a capitalei, exprimându-și parcă și ei, în felul lor, furia și disprețul ce-l încerca pe Huth.

În acea seară Douglas fu îngrijorat pentru integritatea psihică a lui Huth. Ca un apucat, acesta se apleca pe ghidon, fără să privească nici în stânga nici în dreapta, mulțumindu-se doar să urle în întuneric:

— O să-ți arăt ceva! Mai așteaptă! Ai să vezi de ce sunt în stare prietenii tăi! Deși vântul îi deforma cuvintele, Douglas sfârși prin a le înțelege, deoarece de prea multe ori le repetase Huth în accesele sale de mânie.

Depășiră suburbiile din partea de sud a râului – pustii, cu excepția patrulelor. După Clapham întâlniră din ce în ce mai des urmele luptelor de stradă. Pâlniile de obuze și

grămezile de moloz erau marcate doar prin simple benzi galbene de hârtie ce atârnau de țărușe cioplite în grabă.

La jumătatea arterei ce ducea la Wimbledon – un colț ce se dovedise un amplasament ideal pentru o ambuscadă – se odihnea carcasa înnegrită a unui Panzer IV, un monument închinat unui tânăr necunoscut care, cu o sticlă de bere Worthington plină cu benzină luată de la o stație service din apropiere și cu o cutie de chibrituri Swan Vesta, intrase în legendă dar și în cântecele fredonate în surdină când nu se vedea nici un neamț prin preajmă.

Ajunseră la Motspur Park înainte ca Douglas să-și dea seama că se îndreptau spre Cheam Village, locul în care odinioară trăise atât de fericit, înghesuit între parcuri, terenuri de golf, stadioane și sanatorii psihiatrice. Pentru cei mai mulți oameni era doar punctul unde șoseaua cotea spre Sutton, șerpuind printre case moderne dar urâte ca aspect. Strada pe care locuise Douglas era mărginită de cabane acoperite cu șindrilă, construite cu mult timp înainte ca dispozițiile oficiale să interzică astfel de locuințe, prăzi ușoare pentru incendii. De aceea și suferiseră atâtea distrugeri în cursul luptelor de stradă în care fusese angrenată Divizia 29 de infanterie motorizată, în Sycamore Road infanteria folosise aruncătoare de grenade fumigene, drept pentru care distrugerile le depășiseră pe cele datorate de nu mai puțin de cinci atacuri ale avioanelor Stuka.

Afetul mitralierei plasat pe ataș îl lovi pe Douglas în falcă în momentul când Huth roti brusc – în plină viteză – ghidonul pentru a se îndrepta spre ceea ce mai rămăsese din vechea casă a Superintendentului, în prezent niște ruine calcinate pe care ploile din ultimele luni nu reușiseră să le spele ca lumea. Coborând din motocicletă, Douglas simți mirosul inconfundabil al războiului: un amestec de deșeuri organice, funingine, praf de cărămidă, pământ impregnat de apele stătute deversate de rețelele distruse de canalizare. Miresmele încă mai persistau cu toate că orice rămășiță organică dispăruse. Trăgând pe nas aerul rău mirositor, Douglas fu recunoscător pentru că el aliena

acest loc, atenuându-i memoriile, așa cum se întâmplă cu un vis într-un somn intermitent.

— E vorba de Jill?

Huth își șterse fața murdară cu muchia palmei.

— Ce-ai spus?

— Soția mea. E ceva în legătură cu ea?

— Nu, replica scurt Huth. Douglas îi urmări privirea până la locul unde erau parcate un camion militar german, o ambulanță și-alte câteva mașini, undeva prin fosta grădină a vecinului. Dar nimeni nu mai putea distinge acum unde începea sau unde se termina o proprietate. Din locul unde stătea, Douglas zărea ceea ce mai rămăsese din șirul apropiat de case făcute una cu pământul de focul unei baterii britanice în timpul distrugerii unui cuib de tunuri germane de calibrul 8,8. Încă se mai puteau vedea țevile lor, răsucite sub unghiuri imposibile.

Aici, la intrarea în Surrey, ceața se ridicase, dar luna era încă acoperita de nori joși, așa încât forma ei neclară se modifica încontinuu, dispărând uneori aproape complet, pentru a lăsa în întuneric împrejurimile pustiite.

Huth se răsuci ca să urle la câțiva tehnicieni ce instalau un cablu electric.

— Aduceți-mi o scară! Repede! Da’ mișcați-vă odată! Vocea era poruncitoare și soldații își dublară eforturile. Încă doi SS-iști veniră în fugă ducând o bobină pe un țăruș de metal. În spatele lor se desfășura cablul ducând la un generator mobil lângă care se agitau alți specialiști.

— Vino după mine, ordonă Huth și fără să mai aștepte scara, începu să urce o grămadă de moloz. Douglas îl urmă îndeaproape, cățărându-se peste bârnele șubrezite și stârnind un nor de cenușă și mortar. Huth tuși și înjură în momentul când catarama centironului, agățându-se într-o sârmă ruginită, se rupse. Sprijinindu-se cu vârful cizmei într-o grămadă de cărămizi și în tapetul cu ursuleți ce acoperea un perete a aceea ce fusese odinioară camera fiului lui Douglas, se săltă cu oarecare efort până la balustrada aproape intactă a etajului superior. Respira din greu așa încât nu făcu nici o încercare de a-l ajuta pe

detectiv, dar se dădu totuși la o parte ca acesta să pună și el piciorul pe îngusta balustradă. Greutatea celor doi făcu ca grinda să cedeze și Douglas de-abia avu timp să-l apuce pe neamț de braț. Se auzi zgomotul bucăților de lemn căzând undeva printre sfărâmăturile de sub ei. Dacă se aștepta ca Huth să-i mulțumească pentru că-l salvase de la o fractură de picior sau una de craniu, speranțele sale nu se împliniră. Tot ceea ce obținu fu un zâmbet înghețat ce dură doar o clipă – necesară pentru a-și scoate batista din buzunar și a strănuta zgomotos în ea.

— Ați pățit ceva, domnule Standartenführer? se auzi o voce venind din întunericul de dedesubt.

— Doar un mic început de răceală, replică acesta. Sunetul nasului suflat se contopi cu un râs ușor de undeva de jos, Strecoară-te aici.

Douglas îl urmă, în timp ce Huth dispărea prin ceea ce mai rămăsese dintr-un dulap de rufe. Boilerul, acum o masă informă, se balansa în camera de dedesubt. În această parte din față a casei, bârnele podelei, intacte încă, mai susțineau enormul pat de alamă, darul de nuntă al părinților lui Jill.

— Aruncă odată cablul! urlă Huth. Imediat cineva îi azvârli un colac de sârmă. Cu o mișcare expertă, îl înfășură și-i atașă un bec. Lua-v-ar naiba, dați drumul la curent, țipă el văzând că nu se întâmplă nimic.

— Imediat, Herr Standartenführer, imediat, se auzi o voce anonimă încercând să mai câștige câteva secunde printr-un răspuns conciliant.

Ochii lui Douglas se obișnuiseră cu penumbra ce domnea în fostul său dormitor. Distinse patul, rama îndoită peste putința de a fi reparata, arcurile devenite un amestec de sârme ruginite. Și totuși vreun hoț îl râvnise pentru că masivul obiect fusese răsucit pe o parte, ridicat și rezemat de locul în care existase odată o fereastră cu vedere spre micile grădini de pe Sycamore. Road. Norii mânați de vânt se risipiseră aproape, așa încât luna începu să răspândească o lumină mai puternică. Și Douglas o văzu… Mai era cineva cu ei. Dar neluându-le în seamă

vocile, persoana zăcea răsturnată – cu mâinile și cu picioarele larg desfăcute – peste pat, într-o poziție ce sfida orice lege a echilibrului.

— Lumină! urlă încă o dată Huth. Lumină, ce dracu' faceți acolo! Douglas se obișnuise deja cu acest stil de exprimare. Se auziră niște murmure în germană, zgomote, un strigăt urmat de înjurături în momentul când generatorul dădu un rateu.

Uluit, Douglas făcu un mic pas înainte. Sub el se zăreau lanternele soldaților. Schelăria casei trosni și vântul începu să miște firele de telefon ce treceau peste bârnele carbonizate ale acoperișului. Cu un huruit asurzitor generatorul porni, dar luminile nu se aprinseră, nici lampa din mâna lui Huth, nici reflectoarele pe care tehnicienii le instalaseră în curte.

— Ți-a spus cineva vreodată că germanii sunt un popor eficient? se interesă Huth.

— Totul e o chestiune de prioritate, răspunse Douglas, chiar în momentul când reflectoarele se aprinseră despicând bezna nopții ca niște bisturie de oțel. Orbit Archer închise ochii și se întoarse cu spatele înainte de a-și putea ațînti privirea asupra patului și a ocupantului său. Acesta era îmbrăcat doar în lenjeria de corp pătată de sânge, mâinile îi erau legate de cadrul metalic, capul aplecat pe piept, fața însângerată: ca un Hristos ceea ce probabil fusese și intenția celor care-l torturaseră.

— Jimmy Dunn! exclamă Douglas.

— Doar ai mai văzut asemenea morți până acum, Superintendent!

— Săracul Jimmy!

— Vreo însărcinare din partea dumitale?

— Cerceta unele aspecte ale crimei de care ne ocupăm.

Huth se întinse și folosindu-se de un băț, împinse bucata de carton prinsă cu sârmă pe pieptul mortului. „Am fost un câine de vânătoare englez în solda vânătorilor germani", suna inscripția respectivă.

— Bietul Jimmy! Deci Harry Woods avusese dreptate. *Era* prea periculos pentru un tânăr și neexperimentat

polițist, iar acum Douglas purta întreaga responsabilitate a acestei morți.

— Galanții patrioți englezi! spuse Huth. Ești mândru de ei? Douglas se întoarse cu spatele. Oh, nu, n-ai s-o faci! replică Huth încercând să-l facă să privească din nou cadavrul scăldat în lumină pe care se distingeau clar tăieturile și arsurile ce marcaseră ultimele ore de viață ale tânărului agent de poliție. Cei doi se luptară câteva clipe pe maldărele de gunoi, apoi Douglas îl împinse violent pe neamț, smulgându-i un geamăt de durere și începu să coboare printre ruine.

În spatele său venea Huth.

— Deci, în, cele din urmă, o licărire de emoție! Credeam că n-am s-o mai văd niciodată.

— Jimmy era un bun polițist, zise Douglas.

— Și ăsta-i cel mai important lucru, după opinia dumitale?

— Eu l-am trimis.

— Iar prietenii tăi din Rezistență l-au ucis. Huth se împiedică dar își regăsi echilibrul. Și dumneata m-ai împins, pe *mine,* adăugă el.

— Pe aici, pe undeva – dedesubt se află soția mea, spuse Douglas încercând să-și explice ieșirea necontrolată, dar tonul nu-i era nici pe departe unul de scuză.

— Știu, știu, făcu Huth.

— Când s-a întâmplat?

Huth sări de pe ultima grămadă de moloz.

— O patrulă a armatei l-a găsit acolo la orele 22:47. În intervalul dintre fiecare rond trec două ore… auzi, patrule la ore regulate! Idioții ăștia de soldați nu vor învăța niciodată cum să procedeze cu partizanii.

Se îndreptară împreună spre vehicule.

— A fost doar un avertisment că intenționează să te omoare, rosti încet Huth. Îți dai seama de acest lucru, nu-i așa?

— Poate că da.

Ajuns lângă mașini, Huth se adresă unui tânăr ofițer SS ce aștepta în poziție de drepți, ca un robot, orice comandă ce s-ar fi năzărit superiorului său.

— Fotograful să urce sus. Vreau ca tot acest tablou grotesc să dispară de aici înainte de a se face ziuă. Apoi adresându-se lui Douglas, îi spuse: Mai bine te-ai duce acasă să te schimbi de hainele acestea ridicole. Detectivul își reaminti brusc că era încă în haine de seară.

— Ia o mașină, adăugă Huth. Fața îi era trasă și nebărbierită. Își scărpină nasul și încercă să strănute, dar nu reuși. Sunt aproape frânt de oboseală, recunoscu el într-un acces extrem de rar de slăbiciune.

— Îl aduceți jos pe Jimmy?

— Du-te acasă. Acela nu-i „Jimmy”, e doar un leș. Urmărind privirea lui Douglas, adăugă: Am evacuat toate casele până la gară. Nici unul din foștii tăi vecini nu a văzut nimic.

Huth avea un talent pervers de a descoperi modul în care funcționa mintea detectivului. Ceea ce-l făcea pe acesta să se disprețuiască pe sine. De ce i-ar fi păsat lui Douglas dacă vecinii ar fi văzut ceea ce pățise Jimmy, sau de ce ar fi trebuit el să se simtă vinovat de toate cele întâmplate? Și totuși se simțea.

— Nu te-a abordat încă nici o iscoadă? Nu ți-a pus nimeni niște întrebări subtile despre felul în care te simți lucrând pentru Huni?

— Nu! spuse hotărât Douglas. Un răspuns pozitiv i-ar fi fost de ajuns lui Huth pentru a pune sub urmărire fiecare invitat la petrecerea lui Garin, și până la urmă s-ar fi aflat despre întâlnirea clandestină. Nu, repetă el, de data aceasta mai puțin categoric.

— Ciudat. Huth se smârcâi și-și șterse nasul cu o batistă colorată. Foarte ciudat, continuă el adresându-se batistei. Mă așteptam ca cineva să-ți dea târcoale până acum.

— Mă întorc acasă. Poate că mă așteaptă vreun porumbel călător.

— Păstrează-ți glumele pentru Harry Woods. Doar sergenții *trebuie* să râdă la glumele superiorilor. Neamțul

își suflă nasul. Amice, ăștia sunt oameni periculoși. Nu încerca să mizezi pe discordia dintre adversari.

Douglas deschise ușa Volkswagen-ului.

— Știi vreun remediu pentru sinuzita mea? îl întrebă brusc Huth.

Douglas fu surprins, dar răspunse totuși:

— Ce-ați zice de un inhalant?

— Am deja prea multe pe cap! Du-l acasă, ordonă el șoferului.

Vântul împrăștiase norii și noaptea redevenise senină. Când ajunseră în centrul Londrei, zorile înscriau deja dungi roșii pe cer. Douglas închise cu grijă portiera mașinii pentru a nu trezi toată casa, dar doamna Sheenan îl auzise deja.

— Dumneata ești, domnule Archer?

Urcă scările în vârfurile picioarelor. Peste tot se simțea un miros de lemne proaspăt tăiate și de petrol lampant. Se obișnuise cu el: era un semn de bun venit acasă.

— Îmi pare rău că te-am trezit, doamnă Sheenan.

— Tocmai îmi beam ceaiul. Vreți o ceașcă?

De când îi avea în gazdă pe cei doi, ea dormea în camera din față situată deasupra prăvăliei. Acum Douglas o găsi așezată pe pat, cu o vestă groasă de lână înfășurată strâns în jurul corpului.

— Ceștile și farfurioarele sunt în dulap. Cu doi copii în casă, doamna Sheenan își mutase în această odăiță toate obiectele care-i aminteau de trecut: două statuete din porțelan reprezentând doi căței, un tablou în sepia, un ceainic ciobit de Stafford, ceasul de buzunar gravat cu numele tatălui ei și cu urările de sănătate ale patronului acestuia după 25 de ani de serviciu, două fotografii ușor colorate ale soțului ei și toate cele patru cărți poștale primite din lagărul de prizonieri unde acesta era închis.

Îi turnă ceai lui Douglas.

— Plouă?

— Nu. S-a ridicat și ceața. Sorbi din ceașcă. E bun!

— Am adăugat o linguriță de ceai adevărat la surogatul obișnuit. Întotdeauna mă trezesc pe la patru și nu mai dorm cu adevărat după aceea.

— Nu prea arăți bine, doamnă Sheenan; ai grijă, bântuie gripa prin oraș.

Femeia observă costumul de seară de sub haina de ploaie dar nu făcu nici un comentariu.

— Domnule Archer, credeți că-l voi mai vedea vreodată pe Tom? Amestecă lichidul din ceașcă cu o atenție și o grijă inutila. Băiatul mă tot întreabă și nu-mi trece prin cap ce i-aș putea spune.

Îl privi și Douglas își dădu seama că plânsese. Știa că nu mai are nici un fel de rude în viață și toată responsabilitatea pentru creșterea copilului cădea pe umerii ei.

— Tom se va întoarce, doamnă Sheenan.

— Avem vești de la el o dată la două sau trei luni. Chiar și atunci tot ce are voie să trimită e o carte poștală prin care ne anunță că e sănătos.

— Tot e mai bine decât o scrisoare lungă în care să spună că-i bolnav.

Cu un oarecare efort, ea zâmbi.

— Aveți dreptate.

— În armistițiul încheiat nu se menționează vreo dată, dar germanii au promis să elibereze prizonierii cât mai repede posibil.

— Ce le pasă nemților? zise ea cu amărăciune în glas. Ei s-au întors de luni de zile la mamele și nevestele lor. Ce-i interesează pe ei soarta flăcăilor noștri? Îi folosesc ca mâna de lucru ieftină. Ce le-ar putea da în schimb guvernul nostru?

Douglas nu fu în stare să găsească vreo fisură în raționamentul ei. În ultimul timp germanii promiseseră că un prizonier de război va fi eliberat în schimbul a zece muncitori care se vor oferi voluntari să lucreze în fabricile lor. Pentru Tom însemna o așteptare chinuitoare.

— Nu-ți lăsa băiatul să vadă că ești nefericită, doamnă Sheenan. S-ar putea să-l afecteze mult mai mult decât lipsa de acasă a tatălui său.

— La școală au un nou profesor care le-a spus că Churchill, și toți soldații englezi, sunt criminali. Băiatul a venit acasă și m-a întrebat de ce.

— Am să stau de vorbă cu el și am să-i spun că tatăl său este un om minunat.

— Li s-a spus să anunțe orice afirmație pe care o fac părinții împotriva propagandei oficiale.

— Germanii au lansat o mulțime de idei primejdioase.

— Fiul meu are o considerație deosebită pentru dumneata, domnule Archer.

Douglas își termină ceaiul și se ridică.

— Nu știu ce ne-am face fără dumneata. Și nu mă refer numai la cartele și la bani.

Detectivul păru stânjenit.

— Oh, am uitat să vă spun despre pachet, continuă repede doamna Sheenan.

— Ce pachet?

— Pe etichetă e menționat ca provenind de la Scotland Yard. M-am gândit că poate l-a trimis sergentul Woods. Știu că-l iubește pe Douggie ca un tată.

— Un pachet pentru dumneata? întrebă Douglas.

— Nu, pentru Douggie. Pentru Douglas Archer Junior, cum s-ar spune în filmele americane la modă. Observă frica ce se așternea pe chipul său. L-am pus în camera dumitale. N-am făcut nimic rău, nu-i așa?

— Nu, nu, nu, zise repede Douglas. Am să mă uit eu la el. Dar scările le urcă în fugă.

Douglas cercetă cu mare atenție pachetul. Eticheta Cartierului general și ștampila Scotland Yard-ului păreau autentice, iar numele și adresa păreau să fi fost dactilografiate la noile mașini Adler instalate de germani în toate birourile. Taxa poștală fusese plătită, dar nu cu timbre obișnuite ci cu mărcile speciale ce francau orice corespondență oficială germană.

Cântărindu-l în mână, Douglas decise că era prea ușor pentru a conține o bombă. De altfel era mult prea obosit pentru a mai lua precauțiile obișnuite, așa încât tăie sfoara și ambalajul cu briceagul. Înăuntru se afla o mașină de curse în miniatură, produsă de fabrica de jucării Schuco din Nüremberg. Era extraordinar de bine reprodusă, cu schimbător de viteze și diferențial, cu volan și cu o capotă care se ridica permițând expunerea întregului motor. O carte de vizită însoțea cadoul – cu scrisul său înflorit, generalul Kellerman nota: „Lui Douglas Archer, un brav băiat, cu ocazia zilei sale de naștere. Cu nețărmurită dragoste, Fritz Kellerman.”

Douglas știu dintr-o dată că fiul său va adora mașinuța și va prețui și mai mult autograful generalului. Totuși ceva îl neliniștea. Puse jucăria din nou în cutie și refăcu ambalajul. Până la ziua de naștere a băiatului său mai erau trei săptămâni; timp îndeajuns ca lumea să-și schimbe cu totul înfățișarea.

Șaptesprezece

Douglas de-abia adormise când un gând referitor la Jimmy Dunn îl făcu să se trezească brusc. Ce se întâmplase cu fotografia din plicul cenușiu de la care plecaseră cercetările tânărului polițist? Complet lucid se ridică în capul oaselor. Oare unde aș ascunde eu un plic ce fusese adresat deja cuiva? Un excelent loc îl reprezenta cea mai apropiată cutie poștală. Șansa era infimă, dar știa că nu va avea liniște până nu o va cerceta. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era mult prea târziu pentru a o intercepta la biroul de sortare a corespondenței. Trebuia să fi fost deja pe drum.

Strada pe care trăise tânărul Spode, Mafeking Road, avea ceva respingător în ea. Succesele militare ale englezilor de la începutul acelui secol, urmate de pompoasa lor sărbătorire, nu avuseseră nici un fel de ecou pe acolo – în afară de numele ce se păstrase până astăzi[63].

Nici urmă de poartă. Fusese scoasă în cursul uneia din acele colecte de deșeuri de metal din ultimele luni. În ruinele unei case învecinate cineva plantase varză, dar deja buruienile năpădiseră toată zona. Neputând găsi soneria, Douglas bătu cu putere în scândura aplicată peste fereastra de la intrare. De abia după cinci minute căpătă un răspuns; un bărbat gras, nebărbierit, într-un maiou murdar și niște pantaloni de catifea reiată, deschise ușa. Căscă, își ridică bretelele și mormăi:

— Daaa? Ce-i?

---

[63] Referire la orașul Mafeking din Africa de Sud, asediat de buri și eliberat de englezi în mai 1900 (n.tr.).

— Am mai fost aici, spuse Douglas. Profesorul de la etaj, Spode.

— Ce mai e acum?

— Trebuie să intru în casă.

— Mai bine mi-ați spune despre ce-i vorba, insistă grăsanul fără a se mișca nici măcar cu un centimetru.

Douglas își propti o mână în burta individului și-l împinse. Degetele aproape că-i dispărură în carnea fleșcăită înainte ca omul să se miște din loc.

— Nu-ți bate capul tău frumos cu astfel de treburi, somnorilă. Dispari și du-te din nou la culcare.

— Sunt treaz de ore întregi, replică grăsanul. Douglas trecu pe lângă el, merse de-a lungul coridorului și deschise ușa călduțului și bine luminatului cuibușor din care ieșise tipul. Mirosea a corpuri nespălate și a varză. Privi în jur. Bufetul cuprindea o adunătură pestrița de farfurii, cești și farfurioare, facturi neachitate, câteva tablete de aspirină, un pocal de cristal în care se aflau rămășițele unui ceas de buzunar sfărâmat, un deschizător de conserve și o legiune întreagă de muște moarte. Pe raftul de sus se afla un calendar pătat de muște, reprezentând muntele Snowdon și menționând luna, octombrie 1937. În colțul camerei era un pat nefăcut, fără cearșafuri și cu o pernă colorată ce se învecina cu o revistă de benzi desenate – *Dandy.* Pe un scaun în apropierea patului se găsea o tavă cu rămășițele unui mic dejun copios, urme de ouă și slănină. Curățenie și ordine era doar pe o mică măsuță – creioane și stilouri frumos aranjate lângă o foaie de sugativă albastră. În spatele telefonului se afla o cutie și un dosar cu o etichetă: Donații – Mafeking Street 1941. Și totuși ceea ce domina camera era focul viu din cămin. Rar se puteau vedea în acele zile atât de mulți cărbuni!

— Teribil de frig dimineața asta, ce ziceți, domnule sergent?

— Superintendent. Detectivul Superintendent Archer, Scotland Yard. Din difuzorul radioului se auzea semnalul emisiunii de interviuri „Astă seară în oraș.” Douglas închise aparatul.

Grăsanul râgâi și-și adună toate forțele pentru a-și freca energic brațele goale înainte de a verifica încă o dată dacă ușa era bine închisă – ce să-i faci, era curent pe coridor!

— Domnule Superintendent… de fapt asta și vroiam, să spun: domnule Superintendent.

— A fost cineva să cerceteze camera de la etaj? se interesă Douglas în timp ce încerca să vadă dacă poșta sosise deja. Pentru că individul era un „dulău de pază.” Germanii folosiseră organizația de apărare antiaeriană civilă pentru a-și asigura colaborarea unor persoane care distribuiau cupoane suplimentare de hrană, poșta provenită din lagărele de prizonieri, ajutoare pentru perioada de iarnă și alte lucruri pentru cei nevoiași. În schimbul înlesnirilor de care se bucurau, acești „dulăi” trebuiau să supravegheze orice „element anti-social.” Interceptarea corespondenței unui vecin putea intra foarte bine în sfera lor de activitate.

— Bine-nțeles că nu. Camera-i sigilată așa cum a lăsat-o poliția.

— Nu fă pe prostu' cu mine, îl repezi Douglas deschizând dosarul cu „Donații.” E vorba de o crimă.

— Doar nu credeți că l-aș proteja pe micul ticălos, făcu indignat grăsanul. Douglas îl privi. Nu-și putea imagina cum ar fi putut acesta să protejeze pe cineva. Nenorocitul de aristocrat! continuă bărbatul. Dându-se mare prin împrejurimi, cu accentul său grotesc și ordonându-mi toată ziulica să arunc gunoiul. Individul îl urmă pe Douglas prin cameră. Epoca aristocraților a trecut, nu mai au ce căuta aici, nu sub acest regim, nu-i așa?

— Râgâind, pârțâind și mâncând două sau trei ouă și jumătate de duzină de feliuțe de slănină la micul dejun!… O mulțime de aristocrați ar vrea să știe unde să găsească atâta lux!

— Ei și dumneata acuma. Într-o dărăpănătură ca asta trebuie să încerci să-ți scoți umezeala din oase.

— Poșta a sosit?

Grăsanul trase un sertar și consultă un ceas deșteptător.

— Trebuie să pice dintr-un moment în altul, domnule Superintendent, zise el cu o urmă de sarcasm în voce.

Douglas se apropie de sertar și frunzări cărțile poștale și scrisorile nepredate. Erau adresate altor persoane.

— Colecționez timbre, explică bărbatul. Vecinii mi le dau. Se îndreptă spre un dulap. Ați fi amator de ceva pentru a vă mai încălzi puțin, domnule Superintendent?

— Ce anume, o haină de vizon?

Un chicotit.

— Sunteți precaut. Bărbatul scoase o sticlă de rom, o desfăcu zgomotos și turnă o oarecare cantitate în ceaiul pe care se pregătea să-l bea dintr-o ceașcă cu emblema Hotelului Savoy. Hotărând că răspunsul lui Douglas constituia un refuz ferm, puse la loc sticla și se așeză cu un oftat adânc.

Peste câteva minute se auzi cum cineva umblă la cutia de scrisori. „Dulăul” încercă să se ridice dar Douglas îl împinse din nou în fotoliul moale cu un bobârnac puternic în umăr.

— Ai făcut destul efort fizic pentru astăzi. Îți aduc eu corespondența. Ieșind din cameră detectivul înhăță cheia de la apartamentul lui Spode ce stătea atârnată la locul ei pe panou.

Ideea lui Douglas se dovedi justă. Ultimul gest al lui Jimmy înainte de a fi fost răpit fusese de a pune la cutie un plic mare ce purta indicația „Conține fotografii – a nu se îndoi.” Superintendentul îl luă și urcă la etaj. În camera în care el și Jimmy găsiseră proteza în sertarul mesei, Douglas rămase un moment nemișcat înainte de a rupe plicul.

Înăuntru era fotografia Profesorului Frick și a colaboratorilor săi, dar și o scrisoare scrisă cu creionul pe spatele unui formular galben deschis referitor la rațiile suplimentare de săpun destinate muncitorilor din ramurile vitale ale industriei. Astfel de formulare se găseau cu sutele la orice oficiu poștal – o eroare a vreunui imbecil de șef ce răspundea de distribuția hârtiei în Londra.

Domnule Sergent Woods,

Având în vedere că de mâine urmează să continuați cercetările pe care le-am început eu, m-am gândit că e folositor să vă comunic bibliotecile și arhivele pe care le-am vizitat în legătură cu adresele curente ale savanților care au lucrat odinioară cu regretatul Profesor Frick. Precum se vede din lista alăturată, n-am pierdut timpul de pomană. Dar alții mi-au luat-o înainte reușind să distrugă toate documentele referitoare la cercetările profesorului. Cu toate eforturile făcute, nu am reușit să găsesc nici măcar o singură lucrare scrisă de el. Mai mult decât atât, orice hârtie care cuprindea o cât de mică referire la profesorul nostru a dispărut.

Crezând că ar fi putut exista vreo dispoziție oficială în acest sens, am verificat arhivele Scotland Yard-ului, Gestapo-ului și SS-ului, dar mi s-a spus că operele Profesorului Frick nu au fost interzise, confiscate sau cenzurate, și că nu există nici un ordin expres referitor la persoana sau familia sa. V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați spune dacă am făcut vreo greșeală în cercetările mele de până acum. Și poate că-mi veți comunica și mie – după ce veți afla – care este misterul dispariției tuturor acestor documente.

Apropo, spuneți-i, vă rog, Detectivului Superintendent Archer că am aflat proveniența piesei pentru proteză. Un individ pe nume Spode a fixat o întâlnire în acest sens la Little Wittenham Depot – Lagărul de internare – Berkshire, pe data de 17 noiembrie, orele 15.30.

Al dumneavoastră,
James Dunn

Să fi fost oare, se întrebă ulterior Douglas, un presentiment, o simplă curiozitate sau nevoia de mai multă lumină care îl împinse să se apropie de fereastră pentru a mai citi încă o dată biletul? Peste drum se afla o căruță în care un bărbat tocmai încărca un fotoliu; terminându-și treaba se urcă și el în vehicul, al cărui coviltir îl împiedica să fie văzut de Douglas. La vreo cincizeci de iarzi mai încolo, doi bicicliști se opriseră și stăteau de vorbă. Începuse să plouă; pete întunecate se zăreau deja pe caldarâm. Bărbații își încheiară strâns hainele.

Douglas își deschise servieta și vârî înăuntru scrisoarea și fotografia. După o clipă le scoase iar. Citi biletul pentru a treia oară. În întreaga sa carieră avusese un respect deosebit pentru probele descoperite în cursul unei

anchete, dar de data aceasta totul se schimbase. Cu remușcări în suflet rupse scrisoarea și lista ce o însoțea.

Se întoarse la fereastră. Acum nu mai era nimeni în căruță; frâiele fuseseră legate de un stâlp de felinar. Calul aștepta liniștit, indiferent la ploaia ce cădea de sus. Douglas își închise servieta și începu să coboare scările. Nu se întâlni cu nimeni, se lovi doar de niște bucăți de mobilă care fuseseră dezmembrate pentru a fi puse pe foc. Apăsă pe întrerupătorul din hol dar lumina nu se aprinse. Așteptă câteva clipe ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul din jur. O geană de lumină se strecura pe sub ușa „dulăului”; tot de acolo venea și o muzică lentă: orchestra lui Harry Roy cânta „somebody loves me, I wonder who”[64]. Brusc volumul se schimbă și se auzi o voce:

— Nu te opri, copoiule! Era cea a unei persoane ce stătea complet nemișcata pe covorul din fața ușii, cu spatele rezemat de aceasta.

— Cine dracu’ ești? întrebă Douglas.

— Un Colt calibrul 45 îndreptat spre burta dumitale, polițistule! Nu te opri! Accentul părea cel al unui bărbat din vest, probabil din Devon. Și singurii care foloseau apelativul „polițist” erau cei care doreau să apară ca membri respectabili ai claselor de mijloc. Foarte încet, Douglas mai coborî o treaptă. Bărbatul făcu un pas înainte. Mai erau încă trei scări când brusc Douglas îi azvârli servieta în față și făcu un salt înainte. Se auzi un gâfâit și sunetul înăbușit al unui pistol cu amortizor, urmat de un zăngănit de geamuri în momentul când glonțul trecu prin fereastra în formă de evantai a ușii din spate. Dar era prea târziu. Douglas nu era într-o condiție fizică prea bună, dar ca atâția oameni care neglijau gimnastica zilnică, era masiv. Forța săriturii îl proiectă pe adversarul său înapoi și acesta se izbi de ușă cu atâta forță încât aproape o scoase din balamale.

— Auuuu! fu singurul sunet pe care reuși să-l scoată individul în timp ce Douglas îi mai aplică o scurtă în

---

[64] Cineva mă iubește, oare cine-o fi (n.tr.).

stomac, urmată imediat de o lovitură de picior care-i azvârli pistolul din mână. Douglas îl ridică și-l îndreptă asupra bărbatului din fața sa. Coltul 45 cu uriașul său amortizor improvizat era la fel de mare ca o espingolă[65] și de două ori mai prost echilibrat. Cu o armă mai ușoară celălalt ar fi avut o șansă excelentă ca să-l lichideze.

— Ridică-te! spuse Douglas. Ia să-ți văd fața la lumină. Detectivul făcu un pas înapoi. Dacă tipul de pe podea nu ar fi fost atât de amețit, poate că un gest al său l-ar fi prevenit pe Douglas. Brusc se trezi înlănțuit pe la spate de cineva cu mușchi de oțel. Încercă să se elibereze dar nici măcar nu reuși să întoarcă capul. O pată de lumină se ivi brusc pe peretele murdar când o ușă se deschise în spatele său și muzica lui Harry Roy deveni asurzitoare.

— Cine dracu' trage aici? Era vocea grăsanului.

— Gorilo, întoarce-te în cușca ta, spuse o voce foarte apropiată de urechea lui Douglas. Nu durează mai mult de un minut.

Detectivul fu învăluit de un miros dulceag în timp ce o cârpă udă îi era aplicată pe față; ochii începură să-l usture. Simțind că se sufocă, deschise gura, dar nu reuși decât să inhaleze mai bine acel miros pătrunzător. Încercă să întoarcă capul într-o parte dar strânsoarea era prea puternică. Lumina începu să se estompeze și Douglas simți cum se prăbușește într-un hău fără fund.

Când își recăpăta cunoștința, lângă el se afla Harry Woods. De undeva se auzi o voce:

— Nu mai avem nevoie de ambulanță, își revine.

Fața lui Harry deveni uriașă.

— Cum te simți?

— Ca un tâmpit, răspunse Douglas și închise din nou ochii.

— Am mașină. Crezi că reușești să te scoli dacă te ajut?

— Unde mi-e servieta?

Harry clătină din cap.

---

[65] Armă de foc din bronz, cu țeava scurtă și răsfrântă, montată pe un pivot (n.tr.).

— Am căutat-o; bănuiam că o ai la tine… trebuie să o fi luat cu ei.

— Supraveghetorul?

— Evaporat!

— Hai să mergem, zise Douglas. Îl privi pe Harry și se întrebă dacă nu reușise cu adevărat să-i găsească servieta – și, cel mai important, fotografia Profesorului Frick care se afla înăuntru. Douglas îl privi fix pe adjunctul său, acuzându-l în gând de toate cele întâmplate, dar acesta îi susținu liniștit privirea.

— Îți cheltuiești energia în mod inutil. Toată lumea devine neatentă când e obosită. Ascultă-mi sfatul: stai în pat și dormi douăzeci și patru de ore.

— Vreau să merg la birou.

— Te rog, Douglas, spuse Woods. Rar i se adresa superiorului său pe numele de botez. Nu-ți vreau răul. Trebuie să te odihnești.

Indiferent cât de mult ar fi fost implicat Harry Woods în activitatea unuia sau altuia dintre grupurile ce făceau parte din Rezistență, Douglas nu putea să neglijeze devotamentul și loialitatea pe care Sergentul i-o arătase întotdeauna, la început în copilărie și apoi din perioada când devenise Superintendent, Harry îi fusese ca un tată. Disensiunile dintre ei se adânciseră, dar prietenia se păstrase.

— Harry, trebuie să mă întorc la Yard. Dar nu voi sta mult și promit să mă culc devreme.

— Ar fi mai bine, spuse Harry cu o asprime prefăcută.

Optsprezece

Se făcuse după-amiază când generalul Kellerman se interesă dacă Douglas se refăcuse îndeajuns ca să ia parte la o mică „discuție amicală.” Superintendentul intră în binecunoscutul birou pentru a-l găsi pe neamț în acea stare euforică de după masa de prânz pe care Harry o numise eufemistic „supra-înviorare.”

Garderoba lui Kellerman – în stil englezesc – se îmbogățise simțitor în ultimul timp. În prezent era îmbrăcat cu un costum în spic la un singur rând, vestă, cămașă crem de bumbac, papion și ghete. Era genul de haine pe care orice străin și-l închipuia purtat de un conferențiar de la Universitatea Oxford, iar aluzia era limpede.

Pe o măsuță rezemată de un perete se afla o tavă de argint cu o cafetieră mare, de unde se ridicau aromele unei cafele veritabile. Mai erau două cești de porțelan de Limoges, două farfurioare și alte câteva „accesorii.” Kellerman nu se grăbi cu preparatul cafelei; adăugă o cantitate apreciabilă de frișcă peste care presără praf de ciocolată.

— Ah, Viena, oftă el amintindu-și că Douglas o prefera fără adaosuri. Atât de demodată, învechită, atât de decadentă… și totuși rămâne orașul cel mai fermecător din lume. Din punct de vedere spiritual voi rămâne întotdeauna vienez.

— Într-adevăr? remarcă politicos Douglas sorbind eu nesaț cafeaua neagră. Toți austriecii pe care-i întâlnise în Londra găseau cu cale să se autoconsidere germani. Poate

numai cei ce purtau mica insignă de aur – semn distinctiv pentru primii o sută de mii de membri ai Partidului nazist – cum ar fi Kellerman și al căror accent era neîndoios münchenez își permiteau să se amuze autobotezându-se vienezi.

— Da, într-adevăr Viena este un oraș aparte. Chiar vorbind englezește, Kellerman utiliza acel ușor accent nazalizat care l-ar fi determinat pe un adevărat austriac să se prăpădească de râs. Ai o vânătaie, spuse el brusc. Și-a schimbat deja culoarea. Ticăloșii de gangsteri! Sigur nu vrei să treci pe la Spitalul St. George din Hyde Park Corner? Din considerație pentru sentimentele subordonatului său nu-i dădu titulatura actuală: Spitalul trupelor SS.

— Am luat câteva aspirine din trusa de prim ajutor de la secția de poliție din Cannon Row. Douglas bău încă o gură de cafea. Și vă mulțumesc pentru cadoul pe care l-ați trimis fiului meu. Am să i-l dau de ziua sa. Cu siguranță că o să vă scrie câteva cuvinte.

— Toți băieții adoră mașinile și m-am gândit că era mai potrivită decât vreo jucărie militară.

— Grijuliu din partea dumneavoastră, domnule general!

— Ești pescar amator, Superintendent?

— Nu, domnule.

— Păcat. După părerea mea, e cea mai bună distracție pentru un ofițer de poliție. Pescuitul îl învață pe om ce e răbdarea, dar și multe altele despre semenii săi. Traversă camera pentru a bate cu degetul într-un acvariu de sticlă unde se afla un păstrăv apreciabil ca dimensiune. Eu l-am prins!

— Nu mai spuneți! făcu Douglas, deși Kellerman îi mai arătase nefericita creatură de vreo zece ori, iar împrejurările în care fusese capturată erau înscrise cu litere aurii pe acvariu.

— Pe de altă parte, Standartenführer-ul Huth, reluă Kellerman întorcându-se la biroul său dar rămânând în picioare, este un campion de schi. Generalul ridică

cafetiera și-i zâmbi lui Douglas. Dându-și seama că se aștepta o reacție din partea sa, acesta răspunse calm:

— N-am știut acest lucru, domnule.

— A luat parte la Jocurile Olimpice din 1936 de la Garmisch, spuse Kellerman – incapabil, în ciuda animozităților dintre cei doi, să-și stăpânească un oarecare sentiment de mândrie în voce. Probele de coborâre și slalom uriaș. N-a câștigat nici o medalie, dar e totuși o cinste să participi la o astfel de competiție, ce zici?

— Într-adevăr, replică Douglas. Începea să-l doară capul: efectul întârziat al eterului cu care fusese drogat.

— Sportul pe care-l practică un om îți spune multe despre personalitatea lui. Kellerman zâmbi. Standartenführer-ul Huth e întotdeauna grăbit. Eu, nu. Înțelegi ce vreau să spun, Superintendent?

— Desigur, domnule.

— Mai servește-te cu niște cafea, îl invită Kellerman și i-o turnă el însuși în ceașcă. Apropiindu-se, Douglas simți aroma bomboanelor de mentă pe care generalul le sugea ca să îndepărteze mirosul de tutun.

În curte, fanfarele unite ale Corpurilor de armată aparținând Districtului Londrei își începuseră repetițiile în vederea ceremoniilor prilejuite de Săptămână prieteniei. Douglas recunoscu „Petersburg March”, pe care odinioară numai Brigada 2 de Infanterie de gardă îl folosea la diverse sărbători, dar pe care berlinezii îl cântau cu versuri deșuchiate.

— Sigur nu vrei frișcă?

Douglas clătină din cap. Kellerman închise bine geamul, dar muzica tot se auzea.

— Reichsführer-ul SS m-a întrebat despre mersul anchetei referitoare la crima din Shepherd Market. I-am spus că nu prea sunt la curent cu faptele… ca să-ți spun adevărul, m-am simțit ca un dobitoc. Generalul se juca mestecând cu lingurița zahărul colorat din pocal.

— Nimic interesant de semnalat, răspunse Douglas.

— N-am înțeles de ce te-ai întors acolo astăzi dimineață.

Douglas sorbi din cafea pentru a nu se pripi cu răspunsul.

Huth îl avertizase să țină cercetările secrete, dar fără nici un fel de instrucțiuni scrise de la cineva mai mare în grad decât cei doi nemți, Douglas continua să-l considere pe generalul Kellerman ca pe superiorul său direct.

— Unul din ofițerii mei, lucrând în civil…

— Cel care a fost omorât noaptea trecută?

— Da, domnule. Jimmy Dunn m-a ajutat mult. Am găsit o fotografie în apartamentul suspectului; îi reprezenta pe cei ce lucraseră sub conducerea Profesorului Frick înainte de război. L-am trimis să facă cercetări în legătură cu acei oameni. Bănuiesc că Dunn și-a dat seama că era urmărit și a avut doar timpul să pună la cutie o scrisoare, pe adresa Mafeking Street, știind că în cazul unei astfel de anchete ea va ajunge la mine, la Scotland Yard.

— Dar totuși te-ai dus personal după ea?

— Da, domnule.

— Nu, ți se pare ciudat că acești agenți ai Rezistenței, și astfel de grupuri au întotdeauna mijloacele de a fura corespondența pe drum, nu numai că au trebuit să se deplaseze până acolo, dar au ajuns și prea târziu pentru a-l intercepta pe poștaș?

— Supraveghetorul trebuie să le fi telefonat. A dispărut odată cu cei care m-au atacat.

— Deci ai pierdut fotografia Profesorului Frick și a colaboratorilor săi?

— Da, domnule.

— Nu trebuie să fii surprins cât de multe știu, Superintendente. Ofițerul dumitale a dat telefoane referitoare la cunoscutul savant la arhivele Scotland Yard-ului, Gestapo-ului și SS-ului. Era normal ca să fiu anunțat.

— Desigur. Muzica de afară încetase. O mică pauză și apoi se auziră acordurile cunoscutului „Tannenbaum, O Tannenbaum”? Sau poate erau acelea ale „Steagului roșu”? se gândi Douglas. Ce bine că muzica era aceeași!

— Profesorul Frick este mort – în cursul luptelor de anul trecut. Echipa sa făcea unele cercetări speciale pentru Reich.

— Cercetări speciale?

— Oh, aceasta nu înseamnă că ți se va cere să renunți la anchetă. Pur și simplu înseamnă că nu trebuie să te mai preocupe cei care au lucrat cu Profesorul Frick. Kellerman luă o linguriță de frișcă. Ordinul vine de la Führer în persoană. Nici chiar Reichsführer-ul însuși nu poate să-l contramandeze. Sper că m-am făcut înțeles, nu-i așa, Superintendent?

— Nici că se putea mai bine, domnule.

— Ești un băiat bun! exclamă Kellerman împingând la o parte cana cu frișcă ca și cum nu ar mai fi avut nevoie de ea. Își ridică privirea, zâmbi radios și-și dădu brusc capul pe spate ca să-și aranjeze o șuviță de păr alb căzută în ochi. Știam eu că n-am să vorbesc la pereți în ceea ce te privește.

— Expresia se referă la orbul care nu poate vedea lumina[66], replică Douglas.

— Glumeț ca întotdeauna, Superintendent, spuse generalul Kellerman.

Un soare palid își trimitea razele deasupra Londrei. Douglas se opri pe culoar și privi pe fereastră în stradă. Fanfarele unite mărșăluiau în uniformele lor magnifice, lumina reflectându-se în multitudinea de instrumente de alamă. Abili, germanii își foloseau muzica militară ca să inspire frică și să potolească popoarele cucerite ale Europei. În momentul când Douglas intră în biroul său, de afară se auzeau acordurile melodiei „Greensleeves.”

Ușa de la biroul lui Huth era deschisă și Douglas îl putu vedea pe Harry Woods frunzărind prin hârtiile oficiale îngrămădite pe biroul Standartenführer-ului.

— Ce dracu’ faci? întrebă Douglas în timp ce se așeza la propriul său birou și începea să-și sorteze corespondența.

— Sincronizare perfecta, domnule.

---

[66] Joc de cuvinte intraductibil în original (n.tr.).

— Încep să-mi dau seama că-mi spui „domnule” numai când ești pe cale de a intra într-o belea.

Harry rânji. În ciuda stratului gros de briantină, părul tuns scurt nu vroia să stea la locul lui, fapt care-i conferea proprietarului un aspect oarecum comic.

— Uită-te la asta, zise el vânturând o copie la indigo, de culoare roz, a unui raport dactilografiat. Nu înțeleg tot ce scrie aici, dar am prins esențialul. Douglas intră în biroul lui Huth dar nu luă foaia de hârtie. Citește-o, repetă Harry. Te vei prăpădi de râs. Haide odată! Machiavelli al nostru nu se va întoarce înainte de cinci minute sau cam așa ceva; i-am cronometrat timpul pe care-l petrece la toaletă.

Douglas apucă raportul.

DOSAR PERSONAL

RAPORT CONFIDENȚIAL. SECRET

Det. Suptd. Douglas ARCHER

1. Într-un moment când puțini ofițeri ai Poliției Metropolitane au studii universitare sau competență profesională, sus-numitul a demonstrat cât de mult contează o astfel de pregătire, în ciuda opoziției existente în majoritatea serviciilor poliției de a promova direct pe post de Inspector astfel-de cadre.

2. Dificultatea oricărui absolvent al Academiei de Poliție din Hendon de a cere transferul în cadrul CID-ului trebuie să fie infirmată de aptitudinea pe care o dovedește Det. Suptd. D. Archer în cercetările criminalistice.

3. Douglas Archer este fiul unui inginer constructor – cu nu prea mari succese în carieră – care a fost ucis pe frontul de vest. Mama sa este fiica unui cunoscut șofer de curse. A studiat ca extern la un liceu de mâna a doua, a urmat apoi dreptul la Universitatea Oxford înainte de a intra la Academia de Poliție din Hendon. Educația sa strictă și-a pus puternic amprenta pe personalitatea sa conservatoare, lipsită de simțul umorului, ce s-a dedicat în întregime metodelor anevoioase, ineficiente și

învechite care mai dăinuie încă în sistemul polițienesc englez.

4. Deși este creditat cu o mare putere de intuiție, o explicație mai rațională a carierei sale remarcabile în poliție ar putea fi studiul amănunțit pe care l-a consacrat metodelor științifice ale teoreticienilor practicii judiciare, în care putem include și pe marele nostru înaintaș, Dr. Hans Gross. Metodele sale exacte, zilele întregi pe care le consacră anchetelor indică o personalitate nervoasă, obsedată de necesitatea arestării criminalilor. Din acest motiv – dar și din altele – categoria de clasificare a acestui ofițer este schimbată din Ba în Aa.

5. Mai trebuie adăugat atât faptul că acest ofițer este unul dintre cei mai populari și respectați din toate cadrele Poliției Metropolitane, dar și acela că – în contradicție cu datele acestui raport – colegii săi englezi îl consideră un om de spirit și un povestitor remarcabil.

Semnat, Fritz Kellerman, Gruppenführer,
(Höherer SS und Polizeiführer)

— Ce zici? Parcă ai fi trecut pe o listă pentru o funcție de stat major la Hendon. Era mai mult o critică a Academiei de la Hendon decât o laudă adusă partenerului său.

— Sunt eu cu adevărat conservator și fără simțul umorului?

— Erai așa cum trebuia până în momentul când au venit bastarzii ăștia. Cu hunii suflându-ți în ceafă, toți ne pierdem simțul umorului. Harry luă raportul și-l băgă din nou în dosar. Și uită-te și la acesta.

— Nu mai vreau să mai văd nici unul, răspunse Douglas.

Afară orchestra cânta „D'ye ken John Peel”[67].

— Ticăloșilor ăstora de friți le place să-și vâre nasul în toate, nu-i așa? declară Harry. Douglas se încruntă dar Harry rânji la el și continuă: Adică vroiam să spun „vizitatorilor noștri germani.” Consideră probabil că

[67] Îl știi pe John Peel – cântec popular scoțian (n.tr.).

intonând vechi melodii populare englezești ne gâdilă amorul propriu și ne face să-i îndrăgim.

Harry făcu un gest grosolan.

— Mulți gândesc ca tine, îi spuse Douglas, dar își păstrează ideile pentru ei.

— Aș prefera să n-o facă, replică cu amărăciune Harry. Se apropie mai mult de superiorul său. N-ai vrea să te întâlnești cu, câțiva din prietenii mei?… te vor interesa, pot pune pariu.

Douglas dorea să se destăinuie vechiului său prieten, să-i povestească despre întâlnirea cu Mayhew, despre faptul că intrase deja în contact cu câteva grupuri anti-naziste. Avusese întotdeauna încredere în Woods încă de când era copil. Îi ceruse sfatul în legătură cu orice hotărâre pe care o luase în decursul carierei sale de polițist; îl anunțase pe Harry despre intenția de a se căsători, încă înainte de a vorbi cu propria lui mamă. Când Jill rămăsese însărcinată, în drum spre casa părinților ei trecuseră pe la Harry să-i anunțe vestea cea bună.

Dar de data aceasta nu i se confesă.

— Harry, tu ai fost întotdeauna o persoană sociabilă. Odinioară frecventai Rugby și Boxing Club. Apoi ai devenit secretar la Clubul Colecționarilor de timbre…

— Se numea Societatea filatelică, îl corectă afectat Harry.

— Ți-a plăcut întotdeauna să te întâlnești cu prietenii, să stai la taclale și…

— Să bei, asta voiai să spui, nu-i așa?

Douglas ridică mâna într-un gest de respect.

— De aceea ești un bun copoi. Și un bun partener. Întotdeauna ai făcut munca cea mai grea, filajele, ai ascultat toate fleacurile pe care alții ți le debitau, ai sporovăit cu răufăcătorii și ai înregistrat în memorie tot ce credeai că poate fi folositor. Eu nu sunt tipul acesta de om – eu sunt întruchiparea legii.

— Vorbește cu prietenii mei, Doug. *Te rog,* vorbește cu ei.

— Harry, nu mă ajuți de loc. Am venit astăzi aici ca să încerc să te determin să rupi legăturile cu ei. Și în loc de asta, tu încerci să mă atragi și pe mine în combinațiile tale.

— Te rog, Doug. Era doar o șoaptă, dar venea din inimă și numai cu mare dificultate reuși Archer să facă ceea ce știa el că era logic și cu bun simț. Clătină din cap.

De pe coridor se auzi tropăitul greu al cizmelor pe mozaic și bătaia din călcâie a santinelei înarmate, însoțita de un ușor „Heil Hitler.” Ușa se deschise și intră Huth. Purta o jachetă de piele neagră tip Luftwaffe și pantaloni ofițerești. Din uniforma sa obișnuită nu mai păstrase decât cămașa și cravata.

— Cunoașteți vreunul din voi un croitor? Am nevoie de o nouă uniformă. Nu păru să observe faptul că cei doi subordonați se sprijineau de propriul său birou.

— E un tip în Lambeth Road, răspunse Harry, pregătit pentru astfel de întrebări. Confecționează uniforme germane. Are foarte multe comenzi de la confrații din Savile Row. Lucrează foarte bine – material de primă clasă.

— Nu mă duc la un concurs de frumusețe. O face repede? Am nevoie de ea până mâine seară.

— Îi dau un telefon, șefule. Huth nu reacționă de fel la acest apelativ și Douglas bănui că această formă de adresare devenise obișnuită, Woods nereușind încă să-și însușească sistemul complex al gradelor SS.

— Harry, spuse amabil Huth, vrei să trimiți asta la laboratorul fotografic și să ceri trei duzini de copii și negativul? Le vreau într-o oră. E vorba de persoane „date în urmărire.” Îi dădu sergentului aceeași fotografie a Profesorului Frick ce-i fusese furată lui Douglas. Ai grijă să treci fiecare persoană fotografiată pe lista de arestări prioritare și ad-o s-o semnez.

— Generalul Kellerman e singura persoană autorizată să semneze lista, protestă Harry.

— Nu mai este, îl informă Huth.

Douglas schimbă o privire cu Harry care ridică din sprâncene.

După ce Woods plecă și Archer se așeză la biroul său, Huth se apropie de el și proptindu-se de marginea ferestrei constată:

— Sergentul Woods muncește din greu.

— E cel mai bun copoi din toată clădirea.

— N-ar ajuta la nimic dacă n-ai fi dumneata aici ca să-l acoperi.

— Ce vreți să spuneți, întrebă Douglas fără a se întrerupe din lucru.

— Sergentul Woods e un obstacol în calea dumitale – unul periculos. Cât crezi că ai să mai fii capabil să-l ferești de inevitabil?

— Cât credeți? îi întoarse Douglas întrebarea cu un calm de care nu se știuse capabil.

— Nu pentru mult timp. Douglas ridică privirea la timp pentru a surprinde unul din acele zâmbete sardonice ale neamțului. Nu pentru mult timp.

— Trebuie doar să semnați, spuse Archer. Răsuci formularul așa încât să poată fi citit de Huth, dar acesta scoase un pix de aur din buzunarul de la cămașă și semnă după ce aruncă doar o privire fugară pe hârtie.

— Nu vreți s-o citiți?

— E un raport de la Kellerman în care se menționează că una sau alta din conferințele sale se va ține pe viitor marțea, în loc de altă zi a săptămânii. O mulțime de decizii se vor lua în aceste marți. Am dreptate, Superintendent Archer?

Huth scoase din buzunar un pachet de Player și-și aprinse o țigară cu abilitatea degajată a unui cowboy. Inhală și scoase fumul pe nări.

— Toate acestea deoarece eu nu pot fi prezent la ședințe marțea. Generalului îi este frică de remarcile pe care le-aș putea face în decursul acelor drăgălașe adunări. Huth băgă pachetul în buzunar fără a-i oferi și detectivului. Generalul Kellerman e afectat de faptul că cineva i-ar putea sufla frumușica funcție pe care o are la Londra. Sunt măgulit să observ că eu par a fi principalul candidat, nu crezi?

— Curat măgulitor, domnule!
— Ești un cretin, nu-i așa, Archer?
— Foarte mulți și-au exprimat aceeași părere în ultimul timp, domnule.
Huth se întoarse și privi pe fereastră. Telefonul de pe biroul lui Douglas sună. Era linia directă.
— Detectivul Superintendent Archer? Colonelul Mayhew.
Îngrijorat, acesta îi aruncă o privire neamțului dar acesta nu acordă nici o atenție apelului telefonic.
— Da? răspunse precaut polițistul.
— Mi s-a spus că-i vei face o vizită domnișoarei Barga în această seară.
— Da, zise încet Douglas, întrebându-se dacă operatorul de la centrală înregistra convorbirea.
— Atunci ne vedem acolo… pe la nouă?
— Foarte bine. Douglas puse receptorul în furcă fără a zice „la revedere.” Se uită la Huth dar Standartenführer-ul continua să privească fix pe fereastră.
— Să înțeleg că ați ordonat arestarea tuturor persoanelor care apar în fotografie?
— Exact, răspunse Huth fără a se întoarce.
— Pentru asasinarea doctorului Spode?
— Pentru a fi anchetați în legătură cu această crimă.
— Există motive să credem că a fost asasinat de fratele său mai tânăr. Cu siguranță acesta a fost în apartament în acea zi.
— Prefer să nu am idei preconcepute, replică Huth. Vreau ca toți să fie arestați.
— Dar dacă aș găsi pe vreunul din colaboratorii Profesorului Frick, vreți să-l arestez și să-l întreb ce știe despre crimă? Douglas era exasperat de reticențele neamțului.
— Nu-l vei găsi pe Profesorul Frick și mă îndoiesc că vei pune mâna pe cineva din echipa lui.
— De ce nu?
Huth se întoarse încet și-l privi pe Douglas.
— Pentru că toți sunt sub protecția armatei germane.

— Dar afișele cu „persoanele date în urmărire” pe care i-ați ordonat lui Harry să le pregătească...?

— O stratagemă, să-i forțez pe idioții ăia din armată să ne dezvăluie locul unde sunt... poate chiar să ne lase să-i vedem.

— Înțeleg, zise Douglas, deși de fapt nu pricepuse nimic. Oare nu remarcase Huth biletul de tren pentru Bringle Sands din buzunarul mortului? Harry Woods trebuia să-l fi distrus. În prezent Douglas nu mai avea nici o îndoială: foștii colaboratori ai Profesorului Frick lucrau pentru armata germană într-un loc în apropiere de Bringle Sands, acolo de unde venise defunctul Spode.

Huth spuse:

— Găsește locul unde armata i-a ascuns pe savanții din echipa lui Frick și eu îi voi asigura lui Harry Woods o imunitate pe care n-ar îndrăzni nimeni s-o încalce. Trase din țigară, continuând să-l privească fix pe detectiv. În Berlin aveam în solda mea un homosexual. Unele dintre remarcile sale te-ar fi făcut chiar și pe dumneata să roșești.

— Mă înroșesc foarte ușor, replică Douglas.

Huth nu-l asculta. Ochii săi cenușii de oțel parcă-l străpungeau pe Archer.

— Știi ce-am făcut? Continuă, fără nici o pauză: I-am lăsat instrucțiuni să acționeze ca agent provocator. Huth râse scurt. Acoperire perfectă. De atunci nu i-a mai fost frică de nimeni.

— Și de cine trebuie să-i fie frică lui Harry?

— Bineînțeles că nu de bătrânul cu părul alb, de Fritz Kellerman. Acesta e un gentleman prusac de modă veche. Huth râse, se ridică, își îmbrăcă haina și luă bucata de hârtie pe care Harry Woods notase numele și adresa croitorului din Lambeth Road. Ajungând la ușă, se întoarse și întrebă:

— Ai de gând să mi-l găsești pe tânărul Spode?

— Așa cred.

— Mai avem foarte puțin timp la dispoziție, spuse Huth și ieși din cameră.

Noăsprezece

Lui Douglas îi fu dificil să nu se simtă mândru de sine însuși în momentul când își observă urmăritorul. Era exact tipul de individ pe care l-ar fi utilizat Huth. Avea vreo douăzeci de ani, poate ceva mai puțin, bine legat, cu o față roșcovană ce păstra încă urmele de acnee ale adolescenței. Îmbrăcat cu o haină legată cu un centiron, o șapcă de tweed, des folosită de profesori și pescari, purta o umbrelă strânsă neglijent și un ghid al străzilor pe care-l tot consulta ori de câte ori Douglas se oprea pe undeva.

În Haymarket Douglas sări într-un autobuz. Era aglomerat dar oamenii îi făcură loc. Privi în spate: tinerelul își făcea loc cu coatele printre funcționarii ce se îndreptau spre casele lor, întinzându-și lung gâtul pentru a nu-l pierde din vedere pe Douglas. Ajuns în Picadilly Circus nu-și mai zări urmăritorul. La jumătatea lui Regent Street, detectivul coborî din autobuz și se îndreptă spre Soho.

Era prea devreme ca să treacă pe la barul Berthei. Douglas urcă un etaj mai sus și-i înapoie costumul de seară lui Charlie Rossi. Acesta bombăni ceva observând urmele de pe stofă; dar fu îmbunat cu câteva țigări. Bine curățat și călcat – cum nu prea fusese niciodată – îl aștepta pe detectiv propriul său costum. Douglas își amintea de timpurile când magazinul lui Rossi era cunoscut pentru hârtiile de ambalat din mătase cu dungi albe și negre, duzinile de ace cu gămălie și cutiile pe ale căror panglici era imprimat numele proprietarului. De data aceasta,

bătrânul îi înfășurase costumul în ziare, permițându-și să folosească numai două pagini.

Douglas insistă să plătească pentru închirierea costumului. Drept compensație, Rossi scoase de sub tejghea o sticlă cu vin de Marsala și două pahare. În comparație cu ceilalți mici comercianți, Rossi era un tip norocos. Ca italian, se bucura de statutul special de aliat al germanilor. Dar după cum declara el însuși, cu o expresie serioasă dar cu ochii scăpărători, englezii nu-l internaseră în vreun lagăr la începutul războiului, ceea ce dusese la ruina sa. De fapt, ambii știau că Charlie fusese celebru pentru glumele sale îndreptate contra lui Mussolini – și aceasta vreme de mai bine de o decadă.

Spre amurg, Douglas își făcu apariția pe străzile aglomerate din Soho. În ciuda restricțiilor de folosire a electricității, mai erau aprinse încă o mulțime de reclame luminoase, iar grupuri de germani în tot soiul de uniforme își cheltuiau banii pe tot felul de atracții ieftine. La capătul lui Old Compton Street, o patrulă a Feldgendarmerie-i aparținând de secția de poliție din West End Central instalase un post de control. Subofițerul îl recunoscu pe Douglas și-i făcu semn să treacă înaintea a doi ofițeri tanchiști în uniforme negre și a prietenelor acestora. Aceștia protestară, dar Feldwebel-ul le spuse că Douglas făcea parte din SIPO, afirmație prin care le închise imediat gura.

Douglas grăbi pasul, îndreptându-se spre sud pe lângă ruinele teatrului Palace, pline acum de bălării și de flori sălbatice ce păreau să se hrănească cu praf de cordită. Ajuns în Charing Cross Road, se opri în fața unui anticariat. Atunci îl observă din nou. Cu siguranță că Huth îi pusese pe urme un agent experimentat. Douglas se întrebă dacă totul era legat de apelul telefonic al Colonelului Mayhew, deși neamțul păruse să nu-l bage în seamă. Superintendentul se opri să dea un penny bătrânului flașnetar din colțul străzii, prilej cu care privi înjur. Individul se oprise să-și consulte harta.

Iritat, Douglas decise să-l piardă pe drum, o dată pentru totdeauna. Se mișcă cu repeziciune prin înghesuială, strecurându-se pe lângă pereții clădirilor așa încât, ajuns la intrarea dinspre Leicester Square a metroului, putu să coboare liniștit scările, evitându-i pe cei care intrau sau ieșeau. Ajuns la nivelul inferior, începu să alerge prin holul principal, trecu pe lângă casele de bilete și chioșcurile ce etalau o oarecare diversitate de mărfuri. Arătându-și permisul, trecu pe lângă controlorul de bilete. Se grăbi, aproape alergând pe scara rulantă, și se îndreptă spre peronul pe care urma să sosească garnitura pentru Picadilly.

Era mare aglomerație, și Douglas și-l imagină pe tinerel stând la coadă la bilete sau certându-se cu controlorul de la barieră. Dar nu încercă să se bazeze pe astfel de lucruri – croindu-și drum printre oameni, se urcă în primul tren care sosi. Un funcționar fu nevoit să-i împingă pe ultimii pasageri, ușile automate se închiseră și vagoanele se puseră în mișcare.

La următoarea stație, Picadilly Circus, Douglas așteptă până când ușile erau pe punctul de a se închide înainte de a coborî pe peron. Traversă apoi spre linia venind dinspre partea de nord a capitalei, așteptă până când primul tren își revărsă pasagerii, apoi se amestecă printre ei îndreptându-se spre ieșire.

Era deja în apropierea scării rulante când își văzu din nou urmăritorul. Acesta renunțase la ideea de a trece neobservat și nu își mai băgă nasul în hartă în momentul când Douglas se uită peste umăr. Detectivul păși pe scară și așteptă liniștit ca aceasta să-l transporte până sus. Ambii bărbați aveau nevoie de un moment de liniște să-și adune forțele, ambii – părând a se ignora reciproc – priveau fix reclamele ce defilau prin fața ochilor lor, aspirând cu nesaț aerul cald și stătut.

Disputa începea să devină un război al nervilor, fiecare încercând să se convingă că nimic altceva nu avea importanță. În starea sa de surescitare și oboseală, Douglas sfârși prin a crede că urma să devină bătaia de joc

a întregii Poliții Metropolitane dacă nu ar fi reușit să se debaraseze de această „coadă.” Se întoarse pentru a-și cântări din priviri adversarul. Garniturile circulând pe linia Picadilly mergeau până departe spre periferia orașului, zonă în care scările rulante te lăsau uneori la jumătatea drumului. Individul se juca cu mânerul umbrelei și nu-și ridică privirea. Poate că era un semn bun – dacă se gândea că Douglas renunțase la ideea de a-l dribla pe parcurs, un ultim vicleșug din partea detectivului ar fi putut avea sorți de izbândă.

Ajungând sus, Superintendentul își flutură permisul prin fața controlorului, dar în loc să se îndrepte spre ieșire, se întoarse să pășească pe scările ce coborau. Curând cei doi se aflau față în față, dar mergând spre direcții diferite. Fața bărbatului se strâmbă de furie. Înfigându-și umbrela în centură, începu să urce scările rulante două câte două. Prinzându-se cu o mână de stâlpul electric, se roti cu tot corpul până ce reuși să pună un picior pe balustrada scării pe care cobora Douglas. Pentru o clipă păru să-și piardă echilibrul, dar cu agilitatea și forța unui atlet și printr-o mișcare bruscă se apucă cu mâna liberă de balustradă. Umbrela, prost prinsă în curea, căzu cu zgomot pe scări, urmată de proprietarul ei. Se auzi țipătul unei femei.

Bărbatul ateriză greoi, cu genunchii îndoiți și cu corpul aplecat în față ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina sau a vomita. O mișcare scurtă și Douglas văzu lama strălucitoare de oțel ascunsă în bățul de bambus. Fulgerător, individul se aruncă înainte, fandând cu furia disperată a unui asasin. Brațele îi erau larg desfăcute, lama era îndreptată în sus, ținută strâns în pumn. Se aplecă, descriind o curbă care ar fi trebuit să se oprească în inima lui Douglas Archer dacă groaza nu l-ar fi făcut pe acesta să se clatine pe marginea scării. Oțelul străpunse epoletul de pe haina de ploaie a detectivului și o dâră de sânge îi țâșni din ureche.

O femeie începu să țipe fără a se mai opri, în timp ce o altă voce cerea ajutorul poliției. Bărbatul se pregătea deja pentru o a doua lovitură. Fața îi era atât de apropiată încât

Douglas îi simțea respirația caldă și-i vedea ochii dilatați fixați asupra pieptului său în timp ce-și calcula lovitura în inimă. Experiența și antrenamentul îi spuneau să stea liniștit, folosind doar minimul de forță pe care legea îl permitea în cazurile de autoapărare. Dar instinctul îl împingea la luptă.

Atacă. Auzi țipătul de durere al adversarului și-și simți pumnul luând contact cu fața acestuia. Totuși nu reuși să-i oprească coborârea. Individul se prăbuși cu toată greutatea peste Douglas și un moment lumea din jur crezu că ambii se vor rostogoli pe jos. Apoi Archer apucă balustrada ca să-și recapete echilibrul. Țintuit de rama de fier de forța de inerție, Douglas dădu din picioare, atingându-l pe tip cu vârful pantofului în genunchi; se auzi un urlet prelung de durere.

Dar atacatorul continua să înainteze. Genunchii i se muiară și cu brațele întinse, plonjă cu capul înainte pe trepte producând un sunet îngrozitor. Bătu aerul disperat cu mâinile și cu picioarele, dar de-acum nimic nu-l mai putea opri. Se rostogoli ca un bolovan pe scara aparent fără de sfârșit. În momentul când atinse planșeul de beton, păru să se dezintegreze, pantofii, șapca, umbrela și harta zburându-i în diferite direcții, centura și haina desfăcându-i-se și înfășurându-se în jurul capului.

Se adunase deja un grup de oameni. Sosi și poliția feroviară. Omul era mort – fractură de craniu; fața îi era aproape desfigurată. Douglas îi percheziționa buzunarele. În jachetă, într-un buzunar special confecționat, se afla un vraf subțire de manifeste ale Rezistenței, reduse în prezent la o grămadă informă de hârtie. Portmoneul conținea mai mult de două sute de lire în bancnote de cinci și un permis falsificat de circulație pe timpul nopții care nu ar fi putut înșela nici pe cel mai miop comandant de patrulă.

Douglas așteptă până ce cadavrul fu ridicat, apoi avu o mică conversație cu ofițerul de serviciu de la Scotland Yard pentru a fi sigur că un raport va fi înaintat imediat Standartenführer-ului Huth. Superintendentul refuză propunerea de a merge la spital pentru a fi supus unui

examen medical și a fi pansat la gât și la ureche. Era deja în întârziere la întâlnirea cu Barbara Barga.

Douăzeci

Pe când eram un tânăr inspector subdivizionar, mă găseam adesea în mijlocul vreunei încăierări cu bețivii, sâmbătă noaptea. Dar de data aceasta, totul a fost diferit. N-am visat niciodată cum ar fi să întâlnesc un tânăr puternic și dârz care să se repeadă la mine cu un cuțit cu intenția de a mă omorî. Douglas se lăsă pe spate în cel mai bun fotoliu și sorbi din supa fierbinte.

Barbara Barga spuse:

— Nu crezi că ar putea avea vreo legătură cu Standartenführer-ul Huth?

— Ca să mă ucidă Huth nu trebuie să se complice într-atât. Acum că este împuternicit să semneze mandatele de arestare, mă poate arunca direct într-un lagăr de concentrare de unde să nu mai ies niciodată.

Femeia se înfioră.

— Să-l fi trimis oare numai să te sperie?

— Huth inspiră și așa frică, replică Douglas. Nu are nevoie de un tip care să agite pumnale. Barbara înconjură scaunul pe la spate și se aplecă să-l sărute.

— Dragul de tine! Mai vrei puțină supă?

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine acum.

— Cred totuși că un Scotch ți-ar prinde bine, zise ea luând o felie de pâine și furculița de prăjit. Ești încă în șoc.

Douglas îi luă pâinea și furculița din mână și se aplecă înainte pentru a le ține aproape de flăcările sâsâitoare ale focului. Mâna îi tremura.

— În Anglia, bărbatul prăjește pâinea.

Era felul lui de a face cunoscut că nu-i plăcea să fie tratat ca un invalid.

— Și își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Era felul ei de a-i arăta că a înțeles.

— Asta-i părerea ta despre englezi?

— Despre unii din ei… oamenii sunt deprimați și nervoși, nu-i așa, Douglas? Această lipsă de încredere în sine îi face nesinceri și nesiguri. Vru să mai spună ceva, dar se opri neștiind dacă l-a jignit sau nu.

— Întotdeauna am fost așa, replică Douglas neluându-i în serios vorbele. Dar dacă așa ne consideri, de ce-ți riști viața cu… Nu mai era nevoie să menționeze numele lui Mayhew, Benson sau Staines.

— Oh, Dumnezeule, ce discret mai ești. Cu tine alături, o doamnă n-are de ce să se teamă pentru reputația ei, nu-i așa, Doug?

Pâinea începu să se ardă. Douglas o întoarse pe cealaltă parte, apoi întrebă:

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

— Să zicem că nu pot să suport un englez „îndoit din mijloc.”

Douglas își dădu seama că motivele erau altele însă nu insistă. La radio se transmitea muzică de dans – în direct de la Savoy Hotel. Cânta Carrol Gibbon. Câteva minute ascultară în liniște „Anything Goes.”

Untul era deschis la culoare și neuniform amestecat, dar era de casă și delicios la gust. Brusc femeia spuse:

— Nu sunt amestecata direct. Dar având o rubrică permanentă în ziar, sunt folositoare lui Mayhew și celorlalți… și, Doug, din punctul meu de vedere, nici un ziarist n-ar refuza o astfel de ocazie.

— Cum i-ai contactat? Și de ce ar avea ei încredere în tine?

— Fostul meu soț lucrează la Departamentul de Stat în Washington.

Oh, deci *asta* era, se gândi Douglas, fostul soț!

— Îi ajuta pe cei din anturajul contra-amiralului Conolly…

— Care sunt șansele acestuia?

— Conolly e… era pe punctul de a face o remarca insolenta, dar își dădu seama că Douglas avea să pună mare preț pe răspunsul ei. Nu prea bune. Congresului îi displac conducătorii militari, au văzut prea mulți în America de Sud. Dacă în Washington ar fi fost Churchill, sau chiar lordul Halifax sau oricare tip de care-ar fi auzit înainte… Făcu o pauză pentru a urmări reacția englezului. Acesta aprobă din cap. Colonelul Mayhew crede că eliberarea Regelui ar merita orice risc.

— Așa mi-a spus și mie. Dar tu ai fost aceea care m-ai avertizat în legătură cu Mayhew și cu ceilalți complici ai săi.

— Și încă o mai fac, spuse ca și întinzându-se îi apucă mâna. Când Mayhew a declarat că va risca orice, s-a referit la faptul că va pune în primejdie viața oricăror oameni asemeni ție ca să-și atingă scopul.

— Nu-ți place Mayhew?

— Seamănă prea mult cu fostul meu soț. Douglas aprecie ambele afirmații.

Colonelul Mayhew sosi la nouă și un sfert.

— Bună seara, Archer, zise el intrând în micuța cameră de zi și-și scutură picăturile de ploaie de pe paltonul de stofă de Melton. De când cu interzicerea circulației pe timpul nopții, un gentleman ca mine nu prea are unde să-și petreacă seara; toate cluburile închid devreme.

Barbara și Douglas zâmbiră politicos. Ambii știau că Mayhew nu era genul de bărbat care să-și facă veacul în cluburile exclusiviste.

— Ce-ai pățit la gât? ‘

— Un puștan a încercat să mă înțepe cu cuțitul în această seară.

— Dumnezeule, făcu Mayhew. Și după cum arată rana, aproape că a reușit să te curețe. Cine era?

— Bănuiesc că unul din băieții dumneavoastră.

— Eu nu am *băieți,* replică rece Mayhew. Ai un tirbușon? continuă el ridicând înspre lumină sticla de vin pe care o scosese din buzunarul paltonului.

Barbara avea deja unul în mână.

— Practică, ca orice americancă. Cu dexteritatea unui chelner, îndepărtă foița de staniol, șterse dopul și-l scoase fără a zgâlțâi măcar sticla. Nu am băieți, repetă el, cercetând sticla să vadă dacă vinul se tulburase. Și nici ucigași cu simbrie.

— Avea un buzunar plin cu astfel de porcării, zise Douglas întinzându-i un manifest.

Mayhew îl apucă de un colț, examinându-l cu un vădit dezgust. Ce-s petele acestea? întrebă el, înapoindu-l detectivului.

— Sânge, tipul e cât se poate de mort.

Mayhew manevrase manifestul cu aceeași delicatețe cu care ținea acum sticla din care turna vinul de Bordeaux.

— Oamenii vor să facă ceva, zise Barbara, chiar dacă împrăștie doar hârtiuțe cu sloganuri ca cel de față. Vor să arate cât de mult îi urăsc pe germani.

— Vezi? Americanii ăștia! Impetuoși, nerăbdători, atât de plini de energie. Colonelul întinse un pahar Barbarei și altul lui Douglas.

— În sănătatea dumneavoastră! zise detectivul și toți băură vinul adus de Mayhew.

— Meseria mea e rezolvarea crimelor. Oamenii au dreptul să fie protejați împotriva asasinatelor, furturilor și violenței. Trebuie oare să le spun victimelor unor astfel de fapte că nu-mi place să lucrez sub ordinele germanilor? Își pipăi gâtul: era sensibil și pulsa.

— Ține-ți firea, bătrâne. Nimeni nu critică poliția așa cum nimeni nu se plânge că pompierii sunt neloiali pentru că sting incendiile sub regimul german.

— Aș fi vrut ca cineva să-i fi explicat aceasta puștiului care s-a repezit la mine astă seară.

— Ești un caz aparte. Mayhew își puse jos paharul și ridicându-și mâinile deasupra focului începu să și le frece cu vigoare. Toată publicitatea cu „Archer de la Yard”…

desigur că n-ai făcut nimic ca s-o încurajezi. Zâmbi scurt ca un star de film fotoreporterilor. Dar întotdeauna oamenii de seamă sunt ținta atacurilor. Nici unul din coriștii, dansatorii sau cântăreții care dau spectacole speciale pentru Wehrmacht la Palladium nu au primit scrisori de amenințare, însă Maurice Chevalier și alți câțiva ca el, da!

Barbara întinse paharul gol și Mayhew îl umplu.

— Colonele, conversația e pur teoretică. Lucrul cel mai urgent este să faceți ceva ca pe viitor Douglas să nu mai fie atacat de vreun membru al Rezistenței.

— Și ce-ați vrea să fac, scumpă doamnă? Să trâmbițez în toate părțile că de acum înainte Douglas Archer este un membru cu drepturi depline al Rezistenței?

— Sfinte Sisoie, Colonele! Ai de gând să-l lași drept țintă pentru orice țicnit căruia nu-i place mutra lui?

— Voi face tot ceea ce dumneata și Superintendentul doriți. Dar cred că după câteva minute bune de gândire, veți accepta ideea că este mult mai periculos să fii considerat un membru al Rezistenței decât… Nu-și mai continuă fraza.

— Barbara, colonelul Mayhew are dreptate. Va trebui doar să fiu mai atent.

— E lucrul cel mai bun care probabil ni s-a întâmplat vreodată, continuă Mayhew. Din câte mi-ai relatat, nimeni n-ar crede că e o afacere aranjată dinainte. Își muie buzele în pahar. De acum germanii te vor considera drept unul din cei mai siguri oameni pe care-i au.

— Și dacă viitorul atentat la viața mea *va avea succes,* germanii îmi vor ridica o statuie. Foarte drăguț ceea ce spui, domnule colonel.

Mayhew zâmbi, fermecător, și în ciuda propriei sale voințe, Douglas se trezi și el surâzând.

— Așa-i mai bine, continuă celălalt. Când Regele va fi liber și va face o declarație referitoare la adevăratul statut legal al contra-amiralului Conolly, totul va începe să se lămurească.

— Și unde va pleca Regele? întrebă Barbara.

— Mulți oameni vor fi dezamăgiți. Bănuiesc că o parte din canadieni îl vor aștepta în Ottawa. Dar din punct de vedere politic, rolul său va fi mult mai eficace în Washington D.C. Pe de altă parte, s-ar putea ca Maiestatea Sa să dorească să meargă în Bahamas să-și întâlnească fratele – sau chiar în Insulele Bermude.

— Să bem în cinstea acelei zile, declară Barbara.

— Și pentru reportajul exclusiv al Barbarei Barga, adăugă Mayhew atent să nu treacă niciodată cu vederea interesul legitim al fiecărui participant la vreo discuție.

— Nu prea cred în el. Ar fi totuși vreo posibilitate?

— Am avut unele contacte cu un individ pe nume Georg von Ruff, un general-maior din statul major al amiralului Canaris, șeful Abwehr-ului – serviciul de informații al armatei; o fi el un general neamț, dar are convingeri anti-naziste. A lăsat să se înțeleagă că ar exista chiar și un plan în pregătire pentru a-l asasina pe Hitler.

— Și l-ați crezut? se interesă Douglas.

— Da. Aceștia sunt bărbați dintr-o bucată, provenind din familii germane de modă veche, soldați de carieră din vechea școală. Nu-i pot înghiți nici pe naziști și nici pe brutele din SS.

— Există disensiuni serioase între armata de ocupație și SS, fu de acord Douglas.

— Și noi trebuie să le speculăm. Dar mulțumesc providenței divine că trebuie să tratez cu prusacii, nu cu cuțitarii de la SS.

— Dar vor face ei oare ceva cu adevărat? interveni Barbara. Sau sunt doar vorbe-n vânt?

— Există aici și o doză de egoism, continuă Mayhew. Armata se opune din răsputeri ideii că în curând Marea Britanie va fi condusă de un Reichkommisar și nu de un Comandant suprem. Armata vrea ca ea să dețină puterea aici și cred că acest lucru este în interesul nostru. Orice acțiune care știrbește – oricât de puțin – prestigiul lui Kellerman și al SS-ului, favorizează armata.

— Eliberarea Regelui ar fi o lovitură grea dată SS-ului, zise Douglas. Kellerman ar fi probabil înlocuit.

— Fapt ce i-ar conveni de minune lui Huth; parcă așa ai spus?

— Exact. Dar rămâne de văzut cât de mult va fi dispus să ne ajute. Iar dacă Huth va fi informat de operația noastră, s-ar putea să ne trădeze.

— Superintendentul Archer a promis că ne va ajuta strecurându-i unele zvonuri și urmărindu-i reacțiile.

— O voi face.

— Doug, fii prudent, îl rugă Barbara. Acesta îi apucă mâna și i-o strânse pentru a o liniști.

Colonelul se ridică.

— Ei bine, ăsta-i următorul nostru pas, Archer. Depinde numai de tine cum o vei scoate la capăt. Se privi în oglinda frumos înrămată de deasupra căminului. Nu forța totuși, e prea riscant. Doar o aluzie e de ajuns. Mayhew se încruntă la propria-i imagine reflectată și trase de ambele capete ale papionului să-l îndrepte. Simpson, îl știi, în Picadilly, mai are un mic stoc de lenjerie groasă de iarnă din lână, rămasă încă dinainte de război. Mi-am luat câteva articole ieri. Va fi o iarnă teribilă.

— Nu-mi va fi rece în scaunul în care stau, replică Douglas.

Celălalt zâmbi.

— Ei bine, noapte bună. Dă-mi telefon când vei avea un răspuns. Nu trebuie să-ți spun ce se va întâmpla dacă ceva va fi înțeles greșit.

— Nu, nu-i cazul.

— În regulă. Și… bătrâne, stai cât mai departe de revistele la modă cel puțin pentru o săptămână sau două. Douglas dădu din cap. Știa că lui Mayhew îi plăcea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

Douăzeci și unu

Norii se împrăștiaseră. Aerul era rece. Douglas luase micul dejun cu băieții și cu doamna Sheenan înainte de a pleca spre Little Wittenham – Lagărul de internare, Berkshire.

Douglas reușise să obțină una din mașinile brigăzii mobile în vederea călătoriei de-a lungul Tamisei spre Wallingford. Era un Railton Special și, odată ieșit la drum deschis, detectivul apăsă cu nădejde pe accelerator, depășind nouăzeci de mile pe oră. Ajunse la destinație cu mult înainte de amiază.

Era un loc ideal pentru un lagăr de prizonieri: o parte dintr-o fermă, așezată într-o meandră a Tamisei și învecinată cu drumul ce trecea prin cele două sate Wittenham. Dinspre vest se ridicau cu repeziciune nori negri prevestitori de ploaie. Înspre est, profilate pe cerul încă senin, se vedeau fortificațiile preistorice de pe Sinodum Hills.

Pe o distanță de o milă pătrată se întindeau barăcile de lemn familiare oricărui soldat britanic, dar de data aceasta erau înconjurate cu garduri înalte de sârmă ghimpată ce despărțeau lagărul propriu-zis atât de zona în care se fabricau protezele cât și de gheretele de lângă Day’s Lock, acolo unde răniții veneau să le încerce.

Biroul comandantului era în perimetrul de maximă siguranță – o veche casă din satul numit Long Wittenham. Douglas avu parte de o primire de un formalism exagerat; nimeni nu încercă să-și ascundă ostilitatea, iar

comandantul, după o scurtă înclinare a capului, îl lăsă în grija unui subaltern.

Căpitanul de artilerie era un bărbat tânăr, înalt și slab, cu o față palidă; părul îi era blond și des așa încât sprâncenele îi erau aproape invizibile, ochii îi erau adânciți în orbite și încercănați, buzele îi erau palide și lipsite de sânge. Și totuși înfățișarea nu era aceea a unui om care trăise o viață libertină; avea mai degrabă aspectul bolnăvicios și sensibil al unui model coborât de pe pânzele pictorilor pre-rafaeliți[68].

— După dumneavoastră, spuse ofițerul deschizându-i cu exagerată politețe ușa lui Douglas.

Tânărul căpitan era nervos – stăpânit de acea nervozitate excesivă caracteristică unor gazde ambițioase aflate în fața unor oaspeți importanți. Era din Cologne, dar accentul și modul său afectat de exprimare era în totală contradicție cu restul cadrelor regimentului de pușcași ca și ai diviziei 35 de infanterie din care făcea parte și a cărei bază de operațiuni se afla la Karlsruhe. În ciuda faptului că era un neadaptat social, era un foarte bun ofițer de carieră ce lucrase în Ministerul de Război din Berlin și în statul major al diviziei. Era unul din puținii ofițeri specialiști în noile tunuri autopropulsate pe șenile. Și ajunsese aghiotant într-un lagăr de prizonieri! Degradant! Faptul îl râcâia atât de mult încât nu se sfii să i-l spună și lui Douglas.

Totul era monoton: pietrele vopsite în alb marcând fiecare cărare, frânghiile care delimitau curtea exterioară a corpului de gardă, extinctoarele bine lustruite și aranjate la milimetru conform tipicului existent în orice armată. Trecând de șirul de barăci, Douglas observă plăcuțe indicatoare ce îndreptau vizitatorii spre biroul comandantului gărzii, și notă faptul că nu era un lagăr

---

[68] Grupare formată în 1848 de șapte artiști plastici – printre care W.H. Hunt, J.E. Millais, D.G. Rossetti, Ed.B. Jones – care-și revendicau principiile estetice din școala italiană anterioară lui Rafael, caracterizată prin simplitatea expresiei și atenția acordată detaliului (n.tr.).

obișnuit, ci unul unde germanii închiseseră ofițerii britanici și aliați peste gradul de general de brigadă.

— Le dăm de lucru, explică tânărul căpitan. Sunt aduși aici în fiecare zi ca să confecționeze și să repare protezele necesare răniților.

— Lucrează și ofițerii prizonieri de război?

— Vă referiți la cei protejați de Convenția de la Geneva? își aranjă eșarfa cenușie de mătase și-și îndreptă gulerul de la mantaua groasă. La început a fost o problemă, dar au rezolvat-o cei de la juridică. Generalii britanici au fost trecuți în rezervă. Din punct de vedere tehnic, ei sunt acum civili aflați în stare de detenție.

— Atunci ar trebui să se afle în custodia poliției civile.

— Aici e șmecheria. Așteaptă, în stare de arest, să fie judecați pentru ce au făcut în perioada în care făceau parte din cadrele armatei. De aceea sunt ținuți în acest lagăr militar.

— Foarte inteligent.

— Și nici nu vor fi deferiți curții marțiale, continuă căpitanul. Conform uzanțelor legilor internaționale, un prizonier de război are aceleași drepturi de a fi judecat ca și un soldat de grad egal din armata care l-a capturat. Și în armata germană acest lucru înseamnă că trebuie să fie judecat de ofițeri de același grad. Vă puteți imagina așa ceva? Pentru oricare din acești indivizi ar trebui constituit un tribunal format numai din generali ai armatei germane! Chicoti numai la gândul unei astfel de absurdități.

Mergeau în pas vioi. Vântul biciuia cu furie copacii și le lipea hainele de corp. Ajunseră la barieră și la gardul de sârmă ghimpată. Santinelele salutară și căpitanul se îndreptă în grabă spre primul atelier, invitându-l pe Douglas să-l urmeze.

— E o muncă ușoară. Li se asigură hrană și un pat unde să doarmă. Mulți civili n-au nici măcar așa ceva.

— Așa credeți dumneavoastră, domnule căpitan? întrebă Douglas.

Atelierul nu era încălzit. Prizonierii mai în vârstă lucrau la bancuri servindu-se de unelte simple – prese manuale,

burghie, ciocane – pentru a confecționa proteze. Zgomotul era infernal. Nici unul nu acordă vreo atenție vizitatorilor.

— Vreți să vedeți ce fac? întrebă ofițerul ridicând vocea pentru a se face înțeles.

Douglas clătină din cap. Dar văzând un profil pe care-l recunoscu imediat din ziare și din jurnalele de actualități ale ultimelor zile de luptă se răzgândi.

— Aș vrea să stau de vorbă cu acel om.

Căpitanul îl apucă de mână pe bărbatul indicat de Douglas.

— Tu! se răsti el. Nume, gradul deținut, număr în lagăr!

Bătrânul luă poziția de drepți, degetele bine întinse, bărbia în piept, ca și cum ar fi fost un recrut la o școală militară prusacă.

— Am înțeles, domnule căpitan, spuse el răspicat fără a ridica ochii. Wentworth, general maior, numărul 4583.

— Dumneavoastră ați comandat Forța W? întrebă Douglas.

— Da, eu sunt acela, recunoscu bătrânul. Se întâmplase spre sfârșitul războiului, când brigada sa mobilă luase poziție de-a lungul râului Colne. Blindatele germane încercaseră să învăluie din flanc Colchester-ul și să distrugă fortificațiile atacând dinspre mare. În acel moment rezultatul războiului era evident pentru toți, dar rezistența înverșunată a trupelor lui Wentworth a permis unei întregi flotile să părăsească în liniște portul Harwich. Se spunea că la bordul unor vase se aflau Churchill și Regele în persoană. Unii mai credeau încă acele zvonuri, necunoscând adevărul gol-goluț.

— Ați luptat bine, domnule general, declară Douglas.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac!

— Mai mult decât atât. Ați creat o pagină nemuritoare de istorie.

Ceva tresări la viață în întreaga înfățișare a bătrânului. Ochii îi scânteiară și-l privi fix pe Douglas ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă Churchill și Regele scăpaseră. Apoi dădu din cap și-și întoarse privirea de parcă brusc ar fi devenit interesat de metalul pe care-l lustruia. Douglas

fu satisfăcut că bătrânul fusese atât de impresionat. Ciocăniturile aproape că încetaseră și era liniște în atelier. Poate că discuția s-ar fi oprit la acest stadiu, dar nimeni nu se mișcă.

— Am fost și eu acolo, interveni căpitanul. Comandam o baterie de tunuri autopropulsate de atac – singurele din acea zonă.

— Vă deplasați dinspre Londra. Era aproximativ cinci după amiaza, spuse Wentworth. Comandantul artileriei diviziei a venit să-mi raporteze că focul bateriilor sale nu era eficace deoarece erați într-o continuă mișcare.

— Fusesem trimis în sprijinul batalionului de tancuri ca să atac zona de fortificații de la sud de Colchester. Pierderile noastre nu aveau nici o importanță – sau cel puțin așa ni se comunicase.

— În momentul când ați ajuns, totul era aproape terminat, continuă generalul. Am fost surprins să constat că băieții mei au putut rezista atât de mult. Erau trupe bune, trebuie s-o recunoașteți. O pală de vânt lovi cu putere în geamuri și uși, producând destul zgomot pentru ca bătrânul să-și ridice îngrijorat privirea. În acea seară pe la orele șapte, le-am ordonat tunarilor să distrugă închizătoarele. Fiecare comandant de subunitate a primit dispoziția să acționeze cum crede el mai bine de cuviință. Deja infanteria încercuită pe insula Mersea era pe punctul să ridice steagurile albe. Iar marina raportase că tunurile dumneavoastră de calibru greu deschiseseră focul asupra portului Harwich.

— Vreți să transmiteți ceva cuiva de afară? îl întrebă Douglas pe bătrân. Se uită la căpitan, așteptându-se ca acesta să protesteze, dar neamțul se îndepărtă fără să mai acorde vreo atenție generalului.

— Soției mele. Spuneți-i că m-ați văzut, că sunt bine și optimist. Încet își desfăcu nasturii cămășii militare și scoase o bucată de hârtie cu adresa și numărul ei de telefon. Era ca și cum purtase cu el acel crâmpei mototolit luni și luni de zile, sperând că, odată și odată, cineva i-ar face o astfel de ofertă.

Douglas luă hârtia și-l urmă pe neamțul ce se îndrepta deja spre ușă. Întoarse capul să-l privească pe Wentworth care stătea nemișcat înfruntându-și camarazii de captivitate pe ale căror fețe se citea mirarea, disprețul, ura sau gelozia.

— De ce tocmai el? De ce Wentworth? întrebă căpitanul.

Douglas scoase din buzunarul de sus al hainei permisul său eliberat de SD, cu semnătura de neconfundat a însuși Reichsführer-ului SS. Era un scris curios, în zig-zag, ce semăna – tulburător de mult – cu runele SS. Douglas ridică permisul până în dreptul ochilor căpitanului. Acesta zâmbi forțat și aprobă din cap. Problema Wentworth fusese definitiv închisă.

— Tot mai vreți să mergeți la atelierul de unde se eliberează acele obiecte?

— De asta mă aflu aici.

Afară frigul se întețise. Trecură pe lângă șiruri de barăci identice; doar numerele erau diferite. Dealurile din depărtare fuseseră înghițite de ceață, iar cerul era traversat de nori negri, de culoarea fumului de cărbune emanat de locomotive. În momentul când ajunseră la destinație, patru gherete unite între ele, începu să picure.

Cea mai lungă era împărțită în două de o tejghea în spatele căreia o duzină de bărbați în vârstă îmbrăcați în halate cafenii manevrau documente, unelte și piese de schimb. În fața tejghelei se aflau răniții, în ordinea în care le fusese stabilită întâlnirea.

— Cine-s cei care-și primesc aici protezele?

— Foștii combatanți britanici, indiferent de grad, care locuiesc în zona de sud-est, răspunse căpitanul. Vocea îi era tăioasă și oficială. Entuziasmul cu care-și descrisese participarea la lupta de la Colchester se evaporase de mult.

— Sau care trăiau acolo în momentul înregistrării cererii?

— Corect, replică căpitanul.

— Ce documente le sunt necesare pentru a fi admiși înăuntru?

— Nimeni nu trece nici măcar de poarta exterioară fără un act prin care să dovedească că a fost demobilizat din armata britanică fără obligativitatea muncii forțate, și de o adeverință specificând că nu este căutat pentru crime de război. Mai are nevoie și de o legitimație ținută la zi unde să se specifice că se află în evidența poliției din localitatea în care își are domiciliul. Și, desigur, trebuie să prezinte cartea poștală ce i-a fost trimisă pentru confirmarea întâlnirii respective.

— Mi se pare corect, zise Douglas.

— *Este* corect. Își netezi gulerul în locul în care ar fi trebuit să se afle Crucea de Fier dacă această decorație i-ar fi fost vreodată acordată.

— Ceea ce mi-ați spus e pură teorie, continuă Douglas. Care a fost ultima dată când cineva a intrat fără nici un fel de document?

Căpitanul făcu o strâmbătură și dădu din cap.

— Vreți să alertez santinelele?

— E ultimul lucru pe care l-aș dori. Vreau ca omul meu să intre înăuntru. Douglas se întoarse și privi de-a lungul tejghelei. Acum vă rog arătați-mi unde păstrați articulația cotului și pivoții.

— Ce-i asta? O glumă?

— Când glumesc, mișc din urechi.

— Înlocuirile se fac la capătul cel mai îndepărtat al tejghelei. Pe acolo e o ușă ce comunică cu un atelier în care se montează și se ajustează protezele necesitând numai mici reparații. Amândoi se întoarseră să urmărească un tânăr cu un picior nou-nouț și strălucitor. Era evident că-l purta pentru prima dată. Probabil că se gândise că era suficient să-l aplice bine ca s-o și ia la fugă spre casă. Dezamăgirea i se putea citi clar pe față. Un bătrân într-un halat cafeniu îl sprijinea cu un braț înlănțuit în jurul corpului lui subțire, preluându-i aproape întreaga greutate.

— Întotdeauna e dificil la început, spuse el blând. Fruntea băiatului era îmbrobonată de sudoare.

— Lasă-mă-n pace! ceru tânărul încet dar hotărât. Lasă-mă singur!

— Nimeni n-a reușit de prima dată! Vocea bătrânului era amplă și dulce, însă autoritară. Făcea tot ce putea pentru a suporta greutatea rănitului; buzele îi erau albe din cauza efortului.

— Eu voi reuși, insista băiatul cu o voce la fel de slăbită ca și corpul din care provenea.

— Ai să cazi, flăcăule!

Până la barele orizontale era doar o mică distanță și mâna tânărului se și întinsese după ele. Bătrânul nu-i dădu drumul.

— Lasă-mă! Vocea băiatului era mai puternică și mai ascuțită. Se zbătu să se elibereze. Nu mai ești un blestemat de general. Ia mâna de pe mine, dobitoc bătrân!

Acesta înțepeni brusc, se opri și-i dădu drumul dar mâna-i rămase în aer ca și cum ar fi fost țintuită de un fir invizibil. Băiatul se clătină aplecându-se înainte, mușcându-și buzele și bătând aerul cu brațele. În primul moment păru că va reuși dar înainte de a putea apuca bara, proteza metalică se răsuci și el se prăbuși cu o trosnitură puternică care aproape că-i tăie răsuflarea. O clipă rămase nemișcat și fără de viață, apoi corpul începu să-i tremure în timp ce izbucnea într-un plâns cu sughițuri.

Bătrânul aștepta, urmărindu-l, fără a mai da nici o atenție celorlalți din jur. Apoi îngenunchind cu grijă, ca orice om în vârstă, șopti:

— Haide să mai încercăm o dată, ce zici?

Băiatul nu răspunse. Fața îi era ascunsă în mâini dar capul i se mișca aproape imperceptibil. Bătrânul îi ciufuli părul cu un gest dojenitor dar și afectuos.

— Piesele separate sunt aici, spuse căpitanul.

Erau stive întregi – aproape până în tavan, așezate meticulos fie în tăvițe, fie în cutii de tablă cositorită, fiecare cu o etichetă descriind pe scurt respectivul articol.

Douglas identifică imediat cutia de care avea nevoie. Mută scara cu trepte și se urcă până la raftul cel mai de sus. Piesa aflată înăuntru era la fel cu cea găsită în

apartamentul din Shepherd Market. Nu era o componentă cu prea mare căutare și de aceea probabil că în cutie se afla doar una singură. Și o etichetă: Robert John Spode, urgent. Uitându-se mai atent, Douglas văzu că nu era perfect identică. Armătura tubulară care-i dăduse atâta rezistență și greutate celeilalte nu mai era prezentă în această versiune simplificată și mult mai ușoară. O puse în buzunar. Se uită în jos la căpitan dar fața acestuia era inexpresivă.

— Ați terminat? întrebă acesta. Dacă nu ajungem la masă la ora unu fix, vom fi nevoiți să mâncăm împreună cu ofițerii de serviciu la popota trupei – și nu cred că veți uita curând un astfel de prânz.

— Nu mănânc. Sper să arestez pe cineva, zise Douglas coborând treptele.

— Nu aici, replică tăios căpitanul.

— Cum adică?

— Ați spus că vreți să stați de vorbă cu un civil – nimic rău în asta. Numai că teritoriul acesta este al armatei; poliția civilă, nici măcar SS-ul nu au nici o putere aici. Chiar și autoritatea lui Heinrich Himmler ne lasă reci. Ordinele noastre provin de la OKH[69] din Berlin via Comandantul suprem al armatei de ocupație și Kommandantur. Nu veți aresta pe nimeni în incinta acestui complex.

— Cercetez o crimă. Armata britanică întotdeauna a permis poliției să...

— Nu mă interesează istoria antică. Dacă cineva trebuie arestat, acest lucru îl va face armata germană. Dar va trebui să-mi puneți la dispoziție toate documentele necesare, inclusiv autorizația de a-l lua în custodie pe prizonier.

— Atunci voi aștepta dincolo de poartă și-l voi aresta *în afara* perimetrului aflat sub jurisdicția armatei.

— Excelent, rosti căpitanul. Fața îi era calmă dar vocea acră. Dar dacă sunteți înarmat și se produce un schimb de

[69] Oberkommando des Heeres – Înaltul comandament al armatei (n.tr.).

focuri, santinelele vor primi ordinul de a lua orice precauție necesară pentru a proteja atât propria lor viață, cea a ofițerilor și deținuților, cât și integritatea instalațiilor. Și acest lucru ar însemna și mai multe schimburi de focuri. Responsabilitatea va fi a dumneavoastră, și în plus voi considera o arestare efectuată atât de aproape de gardul ce împrejmuiește zona noastră ca pe un act de provocare. Raportul meu va menționa acest lucru.

— Sunt în poliție de când dumneata erai în școală. N-am avut niciodată nevoie de o armă ca să arestez pe cineva și cu siguranță că nu voi avea nevoie de una nici astăzi.

Căpitanul aprobă din cap și se uită din nou la ceas să verifice cât timp mai rămăsese până la ora prânzului.

— De ce nu vă instalați în ghereta santinelei? spuse el pe un ton conciliator. Vă veți vedea omul urcând dinspre Clifton Hampden – oricine se îndreaptă spre această poartă trebuie să urmeze acel drum – și-l veți putea înșfăca cu mult înainte de a ajunge aici.

— Foarte bine, acceptă Douglas și ieșiră împreună, îndreptându-se spre respectiva gheretă.

— Vă deranjează dacă mă duc să-mi iau prânzul? Am pierdut masa de astăzi dimineață.

— Doar n-ați dormit mai mult decât de obicei? îl întrebă Douglas cu o urmă de sarcasm în voce.

— Am fost la biserică, spuse arogant neamțul. Vă trimit o tavă în gheretă. Doriți ceva în mod special?

— Pe vremuri da, dar acum am uitat cum se cheamă.

— Cotletul de porc este bun întotdeauna.

— Sunteți foarte amabil, replică Douglas.

Tânărul căpitan își atinse cozorocul într-un salut în bătaie de joc. Ochii îi erau reci și neprietenoși.

— Îi ajut întotdeauna cu plăcere pe domnii din Sicherheitspolizei, declară el deschizând ușa gheretei și făcându-i semn lui Douglas să intre înăuntru.

Era o construcție de lemn, cu ferestre pe toate părțile – ca un post de manevră feroviar – ce ocupa mijlocul

drumului de țară. Într-o parte se afla o mică tejghea și o fereastră glisantă prin care vizitatorii își prezentau actele.

Era cald înăuntru; aerul mirosea a gaz lampant și a țigări stinse în grabă. Unul din cei trei oameni stătea la fereastră privind fix la drumeagul ce se ramifica de la șoseaua ce ducea spre Oxford, ceilalți doi ședeau la o masă încercând să repare o aripă deteriorată a unui model uriaș de aeroplan. Soldații luară poziția de drepți.

— Acesta este Superintendentul Archer de la Scotland Yard. Va rămâne în această gheretă o oră sau două, dar nu va face nimic care să contravină ordinelor pe care le aveți, nu-i așa, domnule?

— Bineînțeles că nu, răspunse detectivul.

Căpitanul odată plecat, soldații se relaxară și-i oferiră lui Douglas un scaun lângă sobă. Acesta se așeză în așa fel încât să vadă drumeagul pe toată lungimea lui. După câteva minute santinela de la tejghea își aprinse o țigară în timp ce ceilalți își văzură mai departe de treabă cu lemn de plută și clei urât mirositor.

Supravegherea se dovedi obositoare și Douglas fu bucuros când o ordonanță în halat alb îi aduse o tavă pe care se aflau niște cotlete de porc cu varză, salată verde, brânză Limburger, pâine neagră și o ceașcă cu bulion.

Mai mânca încă, la trei și un sfert, când se întoarse căpitanul.

— Nimic, nimic? Îi lăsă pe soldați în poziție de drepți în timp ce-și trăgea un scaun în fața lui Douglas. Cât îl mai așteptați?

— Va veni în curând. Ofițerul se lăsă să cadă pe scaun.

Nori negri acoperiseră deja cerul și se pornise o ploaie măruntă. Căpitanul își descheie mantaua udă, își întinse picioarele încălțate în cizme și oftă mulțumit ca după o masă copioasă.

— Îmi aduc aminte timpurile când aveam în grijă opt sute de prizonieri – de la Harwich până-n Germania. Era noapte… era normal ca să încerce să evadeze, doar toți aveau neveste și familii în Anglia. Unii își puteau zări chiar propriile case – făceau parte dintr-un regiment recrutat de

prin partea locului. Știam că trebuia să fiu vigilent. La transportul precedent, ofițerul comandant fusese trimis în fața curții marțiale pentru că doi prizonieri dispăruseră pe drum. Căpitanul păru să nu observe că cei trei soldați stăteau tot în poziție de drepți. Deși fuseseră aduse probe evidente că cei doi dispăruți se înecaseră, ofițerul a fost retrogradat – ghinion, ce să-i faci.

— Curat ghinion, repetă Douglas dar sarcasmul din voce trecu neremarcat.

— Soldații din regimentele scoțiene erau cei mai duri, și erau două astfel de companii pe acel vas. Nu prea le plăcea ideea de a fi trimiși într-un lagăr de prizonieri…

Ceva neobișnuit în tonul și comportarea căpitanului i se păru ciudat lui Douglas. Îl văzu aruncând câteva priviri piezișe. Detectivul se ridică să privească prin fereastra din spatele său. La nici treizeci de iarzi se afla un bărbat îmbrăcat în obișnuita haină cafenie a prizonierilor cărând o cutie mare de carton, dar ținând-o în așa fel încât din ghereta santinelei nu i se putea desluși fața.

Douglas se îndreptă spre ușă. Căpitanul îl urmărea:

— O clipă, strigă el. Dar celălalt deja o deschisese. Cutia îl împiedică pe bărbatul care o purta să-l vadă pe Douglas care se apropia în grabă călcând pe iarba udă de ploaie. Douglas băgă mâna în buzunarul din spate. Nu trage, altfel deschid focul, urlă ofițerul german gândindu-se că englezul vroia să scoată un pistol.

Dar deja Douglas apucase brațul bărbatului. Mâna se ivi din buzunar împreună cu o pereche de cătușe pe care le trânti peste încheietura lui Spode înainte chiar de a apuca cutia de cartofi. Brațul drept al hainei de bumbac se balansa liber în vânt.

— O.K., rosti Spode, O.K. și lăsă să cadă cutia cu o bufnitură surdă.

Douglas privi peste umăr spre căpitanul ce stătea lângă gheretă, ținând în mână o pușcă înșfăcată din rastel. Douglas nu-și putea da seama dacă pentru a-l împușca pe el sau pe Spode, sau pentru a apăra teritoriul sacru al lagărului german de prizonieri de la Little Wittenham.

Douglas îi zâmbi și-și trecu cealaltă jumătate a perechii de cătușe peste propria-i încheietură.

— Spode, ești arestat.

— Pentru ce?

— Crimă. Sunt de la Scotland Yard și e de datoria mea să te previn că orice vei spune poate fi folosit împotriva dumitale.

— Oh, pentru crimă, făcu trist Spode.

Douglas dădu cu piciorul în cutia de carton care rostogolindu-se, dădu la iveală piesele protezei. Superintendentul le ridică aplecându-se cu stângăcie din cauza prizonierului de care era acum legat. Căpitanul se apropie de ei.

— Și ce spuneați despre arestarea cuiva pe un teritoriu aparținând armatei, domnule căpitan?

Acesta se uita la cătușe și la prizonier, apoi din nou la Douglas.

— Și ce mai dorești acum? Ropote de aplauze?

Detectivul îl păcălise pe neamț. Singurul lucru pe care acesta îl mai putea face pentru a împiedica transportarea arestatului la Londra era reținerea lui Douglas. Dar nu avea cum să știe dacă cheile de la cătușele automate se aflau în buzunarul polițistului, iar percheziționarea acestuia însemna atacarea unei persoane oficiale, acțiune pe care nici căpitanul nu și-o putea permite.

— Am nevoie de o cameră pentru interogatoriu, spuse Douglas.

— Desigur, dar tocmai mă întrebam cum veți conduce mașina, îi răspunse căpitanul. Zâmbi. Haideți să facem un compromis, sugeră el. Voi fi prezent la primul interogatoriu. Dacă mă convingeți că aveți dovezi ca să vă susțineți acuzația, vă voi pune la dispoziție o mașină și o escortă înarmată până la Londra.

— Foarte bine, răspunse Superintendentul. Prizonierul nu dădu vreun semn că ar fi înțeles germana pe care o vorbeau cei doi, dar în momentul când toți se puseră în mișcare, părea să știe încotro se îndreptau. Trecură prin atelierul din care se eliberau protezele și printre șirurile

de rafturi pline cu piese. Douglas observă că acea cutie în care fuseseră pivoții se mai afla încă pe tejghea, așa cum o lăsase, dar că cineva desfăcuse eșantionul care atârnase în exteriorul acesteia. Desigur, totul fusese pus la punct în vederea sosirii lui Spode. Uneori, se gândi Douglas, resursele concetățenilor săi erau de admirat.

Căpitanul se îndreptă spre una din barăcile de lemn îmbibat cu creozet. Nu se schimbaseră prea multe de când fuseseră folosite de cadrele RAF-ului: aceleași treizeci de paturi metalice, cincisprezece dulăpioare, două mese simple de lemn, patru scaune, o sobă și o cutie de metal pentru cocs. Exista totuși o deosebire: înainte de armistițiu nimeni dintre foștii ocupanți nu ar fi lustruit linoleumul pentru a-l face să strălucească ca o oglindă, nu ar fi poleit soba de metal, nu ar fi frecat masa de lemn până ce aerul ar fi mirosit a scândură proaspăt geluită, și nu ar fi împăturit cuverturile cu atâta pedanterie.

Deasupra fiecărui pat se afla o mică ramă de lemn conținând o bucată de hârtie cu numele unui general britanic. Căpitanul se îndreptă spre camera de la extremitatea barăcii care odinioară fusese biroul utilizat de NCO-ul[70] comandant. Douglas observă că sub stratul de vopsea se mai puteau distinge vag numele unui caporal RAF, acum uitat de mult. În acel loc atârna o ramă de alamă cu o carte de vizită pe care era notat cu litere gotice: Dieter Scheck, Unterfeldwebel[71], 34 Füsilier-Rgt[72].

— Scheck este unul din oamenii mei, explică căpitanul. Fost artilerist. E acasă în permisie, așa încât îi putem folosi camera. Le deschise ușa.

Era o simplă cămăruță, dar soldatul își dăduse toată osteneala să o facă confortabilă. Pe perete atârna un crucifix – fără îndoiala german, cu un Hristos colțuros și încordat; deasupra patului metalic se afla o reproducere colorată a „Madonei cu copilul” a lui Giotto. Douglas aruncă o privire spre raftul de cărți: o biografie a lui

[70] Non-Commissioned Officer – subofițer (n.tr.).
[71] Caporal (n.tr.).
[72] Regiment de pușcași (n.tr.).

Wagner, o traducere din Wordsworth[73], o Biblie, câteva romane polițiste și câteva cărți despre șah. Pe noptieră se afla o cutie cu piese de șah, un carton îndoit, câteva scrisori cu ștampila poștei de campanie și o notă de plată cu adresa unui negustor de pânzeturi din Oxford.

— Vă convine?

Era prea mică, dar Douglas acceptă fără să protesteze.

— Rămâneți și dumneavoastră? îl întrebă el pe căpitan sperând că acesta se răzgândise între timp.

— Desigur, sună răspunsul. Douglas răsuci cheia în broască și o puse în buzunar.

— Sunteți înarmat, domnule căpitan?

— Nu. De ce?

Douglas vroia pur și simplu să știe dacă se afla vreo armă în cameră, dar ridică din umeri fără a răspunde. Nu-i plăcea niciodată să dea explicații. Nici chiar lui Harry. Descuie cătușele lui Spode.

— Să nu faci ceva necugetat, flăcăule, povățui el. Prizonierul zâmbi. Avea o față de copil, genul de bărbat care la treizeci de ani arată ca la șaisprezece. Nu era arătos ca un actor de cinema, nu avea prezență de spirit, nici voce groasă și nici trăsături caracteristice. Și totuși avea maniera și calmul inocent al unui puști, o calitate greu de trecut cu vederea.

— Te numești Spode și ești fratele lui…

— Nu-i nevoie să pierdem timpul cu așa ceva. Zâmbi. Pot să…, zise el și-și scoase haina de bumbac; era destul de dificil cu o singură mână, dar reuși până la urmă. Udă, așa cum era, o puse pe spătarul scaunului. Îmbrăcămintea era veche dar de bună calitate și Douglas observă că mâna îi era albă și moale, exact ca a unui copil. Spuneți-mi cum ați dat de mine? Tonul nu-i era tânguitor, amar sau acuzator. Puțini erau arestații care se comportau atât de liniștit ca acesta.

— Pivotul de la proteză. L-am găsit în apartamentul din Shepherd Market, alunecase sub scaun.

---

[73] William Wordsworth (1770–1850) – poet romantic englez

— Știam că era riscant să vin astăzi aici, dar e al dracului de greu să mă descurc fără ea.

— Ghinion, admise Douglas.

— Așa-i, recunoscu arestatul, consolat parcă de remarcă. Bănuiam că putea să fi căzut în apartament, dar era o șansă la un milion.

— Una la un milion. Lucrezi aici în lagăr, nu-i așa?

— Actele mele de demobilizare sunt în regulă! Și nu trebuie să prestez muncă forțată în Germania – aceea e doar pentru bărbații sănătoși între optsprezece și patruzeci de ani. Vă așteptați să vin pe acel drum, așa-i? Aproape că reușisem să trec, ce ziceți?

— Foarte aproape de țintă.

— V-am lăsat cu buzele umflate la școala de la Beech Road?

— Eu am fost cel neglijent, recunoscu Douglas.

— Aveam nevoie doar de un prilej de a sta de vorbă cu dumneavoastră. Băiatul dumneavoastră – ce simpatic e! L-am întrebat când vă pot găsi acasă ca să trec pe acolo.

— Să te predai?

— Se spune că sunteți un om cumsecade. Întotdeauna l-ați prins pe făptaș – așa menționează ziarele, eh? Se pare că aveau dreptate. Spode zâmbi.

— Ți-ai ucis fratele?

— Da, am făcut-o. Acum nu mai zâmbea.

— De ce?

— Are cineva dintre dumneavoastră vreo țigară?

— Da, răspunse Douglas, dar căpitanul de artilerie scosese deja din buzunar un portțigaret masiv din acelea pe care mamele le fac cadou fiilor aflați sub arme, sperând că le va proteja inima de gloanțe.

— De ce nu încercați amândoi câte una de-a mea? sugeră căpitanul. Ce marcă preferați, domnule Superintendent? Am franțuzești, turcești, americane.

Douglas îl urmări o clipă fără a-i răspunde. Apoi recunoscu:

— E mult de când n-am mai fumat una franțuzească. Căpitanul îl servi cu una și i-o aprinse înainte de a-l întreba:

— Îi permiteți prizonierului să fumeze?

— Desigur.

Spode stătea pe un scăunaș cu spatele aproape lipit de ușă. Ofițerul german îi întinse tabachera.

— Turcești în stânga… aici sunt cele franțuzești, întotdeauna cu tutunul risipit… americane în dreapta.

— Mulțumesc, spuse Spode. Căpitanul aprinse și țigara acestuia. După ce inhală un nor de fum albastru cu miros dulceag, prizonierul continuă: Mi-am iubit fratele… mai mult decât altceva pe lume. Privi pe fereastră spre soarele roșu în jurul căruia se învârteau furioși nori de ploaie. Dorea ca eu să devin muzician. Se opri ca și cum această afirmație i-ar fi fost suficientă lui Douglas pentru a înțelege de ce-l iubea atât.

— Tatăl meu nu avea încredere în mine. Mă iubea, dar nu avea încredere nici în mine, nici în Dumnezeu, nici în orice altceva. Privea țigara ca și cum gândurile i-ar fi hoinărit pe alte meleaguri. Îl regret pe tata; Dumnezeu să-l ierte. Preocupat parcă de ceva, duse țigara la gură cu un gest delicat și trase adânc din ea.

— Deci de ce ți-ai ucis fratele?

Tonul lui Douglas era brutal, așa cum și intenționase de fapt.

Spode nu se lăsă provocat atât de ușor. Fuma și zâmbea.

— Am făcut-o. Nu-i de ajuns? N-ați dori cumva și o mărturisire semnată?

— Ba da, admise Douglas.

Spode folosi singura hârtie disponibilă – o scrisoare de pe masă. Scoase un creion din buzunar și mâzgăli neîndemânatic ceva pe ea.

— Mi-am ucis fratele. Semnă și trecu hârtia căpitanului. Semnați ca martor, domnule căpitan, vă rog!

Acesta își trecu numele, gradul, numărul matricol și data, apoi dădu hârtia lui Douglas.

— Mulțumesc, zise acesta, dar totuși vreau să știu de ce ai făcut-o?

— Parcă sunteți coborât direct din paginile unui vechi roman polițist, comentă Spode. Un detectiv trebuie să caute mijloacele, motivul și prilejul. Nu asta se învață în școlile speciale ale poliției?

— Nu, îl corectă Douglas. Așa ceva se menționează doar în cărți.

— Aceasta-i cea mai bună țigară pe care am fumat-o în viața mea. A dumneavoastră e tot atât de bună, domnule Superintendent? Cred că nu au țigări la închisoare. Cuvintele nu se doreau a fi o provocare. Era doar un băiat simplu, niciodată nesincer sau intrigant. Douglas simțea că înțelege de ce atâția oameni încercau să-l protejeze pentru ceea ce făcuse.

— Ai fost în armată? îl întrebă Douglas.

— Fratele meu și cu mine am lucrat într-un laborator. Dar când au apărut tancurile germane am încercat să incendiez unul cu o sticlă de benzină – li se spune cocteiluri Molotov. Părea simplu când ne-a explicat instructorul, dar cel pe care l-am confecționat eu a refuzat să se aprindă. Ați luat și dumneavoastră parte la lupte?

— Nu, răspunse polițistul. Primii germani pe care i-am văzut erau cei dintr-o fanfară militară ce trecea pe Oxford Street, și mi s-a spus că Londra fusese declarată, în cursul nopții anterioare, oraș deschis.

Douglas nu intenționase să se disculpe în vreun fel, dar arestarea unui bărbat ce-și pierduse o mână înfruntând un tanc fără nici o armă se dovedea a fi dificilă.

— N-ați pierdut mai nimic, declară Spode. Totul se sfârșise înainte chiar de a fi început. Numai un zăpăcit de nebun încearcă să blocheze coroana de lanț pentru antrenarea șenilei unui Mark IV cu un levier pentru pneuri. A trecut peste mine fără ca tanchistul să-și fi dat măcar seama – și mi-a luat și mâna. Oftă și zâmbi. Dacă ați fi fost acolo, n-ați fi putut schimba nimic, credeți-mă, domnule Superintendent.

— Și totuși… începu Douglas.

— Ceea ce doriți e o mărturisire, sau o dezlegare de păcate?

Zâmbi.

Căpitanul își scoase chipiul și-i șterse banda de piele. Chelea prematur și părul moale și lins nu-l ajuta câtuși de puțin pentru a-și acoperi pielea galbenă de pe craniu. Fără chipiu părea îmbătrânit cu douăzeci de ani, deoarece ochii nu erau aceia ai unui tânăr. Camera nu era prielnică pentru un interogatoriu adevărat, se gândi Douglas. Spode nu părea să ia în serios faptul că fusese arestat.

— Fratele dumitale prezenta urme de radiații. Știi despre ce vorbesc, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu; doar sunt fizician.

— Ai lucrat cu el?

— Am făcut parte din echipa Profesorului Frick.

— Unde?

— Într-un laborator.

— Nu fă pe prostu’ cu mine, băiete. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-mi spui.

— Ce sunt radiațiile? întrebă căpitanul.

— Un fel de emisie a unor nuclee atomice instabile, răspunse Douglas. Pot fi fatale.

— Era prima dată când ne certam cu adevărat. Fratele meu avusese întotdeauna grijă de mine. Mă ajuta la teme, mă scotea din mâinile însoțitorilor proctorilor, primea pedepse în locul meu. Îl admiram și-l iubeam… nu ne-am certat niciodată până când am început să lucrăm la acest blestemat de experiment cu bomba atomică. N-am vrut niciodată să iau parte la așa ceva. I-am spus că va însemna pieirea noastră, și așa a și fost.

— Moartea i s-a tras de la un glonț, replică Douglas.

Spode reflectă preț de o clipă apoi dădu din cap aprobator.

— Aveți la dumneavoastră pivotul pentru cot?

Douglas băgă mâna în buzunar și-l scoase. Îl arătă lui Spode care-l cercetă de parcă nu l-ar fi văzut niciodată până atunci.

— Acesta e cel pe care l-ați găsit în apartament?

— Desigur. Spode trata componenta din aliaj ca și cum ar fi fost o adevărată minunăție a tehnicii. Faptul nu-l surprinse pe detectiv, pentru că văzuse o mulțime de alți vinovați procedând la fel cu proba materială ce-i costase viața. Doar după ce băgă piesa din nou în buzunar, simți diferența de greutate între acesta și cea care se afla în celălalt buzunar, își dădu seama că-i arătase modelul mai ușor, cel fără armătura tubulară. Dar nu vedea nici un motiv să-i comunice prizonierului acest fapt. În acel moment părea fără importanță.

— Am ajuns acolo devreme. Știam că lăsa întotdeauna cheia sub preșul de la intrare. Am pătruns înăuntru și l-am așteptat.

— Cu un pistol?

— El avea un pistol, domnule Superintendent. Îl cumpărase într-o crâșmă de lângă gara Euston. Cu trei lire. Se făcuse întuneric în cameră și o rafală de ploaie lovi brusc geamul. Lumina slabă ce răzbătea prin fereastra îngustă cădea direct asupra crucifixului de deasupra mesei.

— De ce?

— Suferea foarte mult. Studiase și medicina – în afară de fizică. Știa că-i terminat.

— Vrei să spui că a fost o sinucidere?

— E greu de explicat. Amândoi cunoșteam riscurile. Odată începută experiența, fluxul de neutroni crește și înainte ca să mai poți face ceva, se ajunge la o reacție în lanț.

— Dar v-ați certat? insista polițistul.

— Nu avusese nici un fel de ecran de protecție, pe când eu unul da. Spode își făcu semnul crucii. Ne-am certat deoarece eram îngrijorat pentru el, pentru el și pentru sufletul lui.

Căpitanul își puse chipiul pe cap.

— Se poate numi așa ceva crimă, domnule Superintendent?

— Crimă este uciderea cuiva cu premeditare – exprimată sau implicată.

— Deci nu-i vorba de crimă în acest caz?

— Acest lucru îl vor decide jurații. Haide, băiete. Ia-ți haina și să mergem. Douglas se ridică și privi pe fereastră. Plouă.

— Eleazar, spuse Spode. A ales moartea ca să-și salveze compatrioții[74].

— Cine-i Eleazar? întrebă Douglas.

În timp ce se întoarse spre Spode, văzu că acesta îngenunchează pentru a se ruga. Stânjenit, așteptă câteva clipe. Rugăciunea era doar o șoaptă, prizonierul ținându-și mâna apropiată de față. Apoi brusc se prăbuși lângă genunchii detectivului, se rostogoli într-o parte și rămase cu fața în jos.

Douglas se aplecă și-l apucă de guler, băgându-i degetele în gură. Simți mirosul de migdale amare.

— Cianură. S-a otrăvit! Răsturnă corpul și căută cu privirea niște apă să-i spele gura. Chemați un doctor. Să aducă un tonic cardiac. Poate îl putem salva.

Căpitanul ridică receptorul telefonului.

— S-a terminat, zise el calm. Am văzut efectele acestor capsule de cianură atunci când au fost arestați criminalii de război în prima zi a armistițiului. Bătu nerăbdător în furcă. Haide odată, dar haide!

Corpul fără vlagă al lui Spode nu avu nici o reacție la încercările disperate ale lui Douglas de a-l face să vomite. Ochii îi erau sticloși, pulsul nu se mai simțea.

Căpitanul puse în furcă telefonul fără a primi vreun răspuns.

— Blestemații de telefoniști. Acum că războiul s-a terminat, nimic nu mai merge ca lumea în armată. Nu se gândesc decât cum să se întoarcă mai repede în civilie.

— Bietul băiat, rosti Douglas închizându-i ochii.

— Nu sunteți catolic, nu-i așa?

— Nu. Nu aparțin nici unei religii.

— Deci nu puteți înțelege, declară căpitanul.

— Ce-ar fi să mă puneți la încercare?

---

[74] Referire la fratele mai mic al lui Iehuda Macabeul, mort eroic în luptele cu sirienii în toamna anului 163 î.e.n. (n.tr.).

Căpitanul îl privi gânditor apoi se uită la cadavrul lui Spode.

— Toma d'Aquino[75] consideră că sinuciderea este un păcat deoarece este o ofensă adusă societății. Luându-și propria viață un om privează societatea de ceva care-i aparține de drept. Teologia modernă își extinde compasiunea asupra acelora care-și dau viața pentru binele tuturor… medicii care-și riscă deliberat viețile în timpul epidemiilor, preoții care riscă persecuțiile unor conducători de state fără frică de Dumnezeu. Și mai sunt și fecioarele care preferă să se sinucidă decât să fie violate. Toți aceștia sunt venerați ca martiri.

— Eleazar. L-am auzit rostind acest nume.

— A ales moartea ca să-și salveze compatrioții. Da, prin sinucidere nu se pierde totul. Esența și frumusețea jurământului este și trebuie să rămână întotdeauna împăcarea. Și dacă avem dragoste de semeni în noi pentru a crede că înainte de moarte ne vom căi, oricui i s-ar putea acorda liniștea spirituală.

— Dar?

— Și-a ucis fratele. Un catolic nu ar dori să trăiască mult timp cu o astfel de crimă pe conștiința.

— Trebuia să-l fi percheziționat.

— Și ce vă pasă acum? Aveți mărturisirea semnată așa încât puteți închide dosarul, nu-i așa?

---

[75] Teolog și filozof medieval (1225–1274) (n.tr.).

Douăzeci și doi

Ar trebui să dau ordin să te împuște pentru ceea ce ai făcut, îi spuse Huth de îndată ce activă aparatul special contra interceptării convorbirilor.

Douglas nu răspunse nimic.

— Pleci de capul tău, fără să lași un număr de telefon în caz de urgență, și fără să-mi spui ce ai de gând nici mie dar nici sergentului Woods. Apoi pătrunzi prin forță într-un complex al armatei… Huth se opri de parcă nu-și mai găsea cuvintele. Ticăloșii ăia de la armată de-abia așteaptă să ne prindă pe picior greșit, iar dumneata le-ai dat un prilej perfect pentru o reclamație bine întemeiată. Îți dai seama că mi-am petrecut ultimele zece minute cerându-i scuze unui nenorocit de colonel?… Te urăsc, Archer. De ce dracu' nu spui nimic? Ai rămas cu gura căscată, sau ce?

— Am mărturisirea sa semnată.

— Cretinule! O mie de oameni sunt angajați în această anchetă. Cercetările se desfășoară pe un teritoriu cuprins între uzina de apă grea din Norvegia și Laboratorul Curie din Paris. Crezi că mă interesează o mărturisire mâzgălită pe un petic de hârtie despre o crimă împuțită? Și ucigașul mai e și mort!

— Mi-ați zis să-l găsesc pe criminal. Ei bine, l-am găsit. Iar ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă de oameni de care tot îmi pomeniți, n-au putut s-o facă. Pe deasupra, am și o mărturisire scrisă. Ce naiba mai vreți?

O tăcere scurtă, apoi Huth spuse:

— Oh! Așa-i mai bine. Nu credeam că ai curajul. Nu te-am auzit până acum ridicând tonul.

— De acum știind că vă place, am să țip tot timpul.

— Ascultă-mă bine, Archer. Ai dat toată ancheta peste cap. Nu voiam cadavrul lui Spode. Voiam să știu mai multe despre el: cât de multe lucruri cunoștea, ce făcea, cu cine vorbea la telefon. I-aș fi interceptat corespondența pentru a afla mai multe despre banda asta de proscriși. Înainte ca Douglas să poată replica ceva, Huth continuă: A scos-o din buzunar sau o ținea în gură… capsula de cianură, unde o ținea?

— Ce importanța mai are?

— Am să-ți spun eu ce importanță are, se răsti Huth cu o mânie renăscută. Dacă a scos-o din buzunar, am nevoie de ofițeri mai eficienți. Dacă indivizii ăștia au reușit să-și implanteze capsulele în dinți, atunci va trebui să revizuim tehnicile de arestare. În acest caz, ordinele trebuie să fie pe teleimprimatoare înainte de mâine dimineață.

— Din buzunar. Și-a făcut cruce și a început să se roage. Putea să și-o fi băgat atunci în gură.

— Și ai stat acolo și l-ai privit senin, cap pătrat ce ești?

— Da.

— Și neghiobul ăla de căpitan a făcut același lucru?

— Da, recunoscu Douglas.

— Și nici unul din voi nu l-a văzut înghițind capsula?

— Nu.

— Există vreo șansă ca acest ofițer să i-o fi strecurat?

— Nu, domnule. Nici vorbă de așa ceva.

— Nu mă plictisi cu răspunsurile de genul „nu, domnule, desigur că nu.” Le-am auzit de atâtea ori încât… Am ordonat să se verifice dosarele din Berlin ale Gestapo-ului în timp ce vorbeam la telefon. Tocmai a sosit răspunsul prin teleimprimator. Acest căpitan Hesse e catolic. Știai acest lucru?

— N-am discutat teologie.

— Preferam să o fi făcut. Și Spode era catolic. Știai?

— Acum am motive să cred așa ceva.

— Nu fi sarcastic când vorbești cu mine, Archer. Nu-mi place. Ți-am pus o întrebare simplă și vreau un răspuns la fel de simplu. Din momentul când l-ai arestat pe Spode, a

existat chiar și cea mai mică șansă ca acest blestemat de căpitan să-i fi strecurat ceva, orice?

— Nici cea mai infimă, domnule.

Douglas auzi foșnetul hârtiilor pe care le frunzărea Huth. În cele din urmă acesta spuse:

— Pentru moment nu fă nici un raport scris, nici măcar notițe. Vom rediscuta împreună cele întâmplate. Dacă o greșim și de această dată, Superintendent Archer, te vei trezi la Dachau. Știi ce este acolo?

— Am auzit niște zvonuri.

— Crede-mă, toate sunt adevărate. În voce i se simțea o notă de neliniște. S-ar putea ca Reichsführer-ul SS să-mi ceară un raport în legătură cu Spode. Vreau să fiu sigur că totul corespunde realității, așa încât voi face eu însumi o ciornă diseară.

— Foarte bine.

Urmă o altă pauză lungă.

— Archer, recunosc că ai făcut o treabă bună în ceea ce privește aspectul pur detectivist.

— Mulțumesc, domnule, spuse Douglas dar Huth termina-se deja convorbirea.

Superintendentul rămase nemișcat o bună bucată de vreme în biroul pe care i-l pusese la dispoziție căpitanul. Era cel al ofițerului însărcinat cu transporturile. Armata germană depindea încă aproape în totalitate de tracțiunea animală, așa încât de la fereastra biroului Douglas putea vedea șirurile de grajduri din prefabricate și simțea mirosul emanat de grămezile de bălegar din curte. Se întunecase, dar detectivul nu părea să ia în seamă faptul. Privi pe geam. Lumina lămpilor de deasupra ușilor barăcilor se reflecta în bălțile negre ce luceau sub vântul rece. Era o liniște de moarte. Lui Douglas aproape nu-i venea să creadă că sute de prizonieri – deținuți, cum îi numeau germanii – dar și cea mai mare parte a supraviețuitorilor regimentului 34 de pușcași, însărcinați cu paza, erau găzduiți în acest vast complex.

Aprinse lampa de pe birou și frunzări alene prin teancurile de ziare și reviste, exemplare expediate prin

poștă ale unor gazete din Stuttgart și ultimul număr din *Signal,* pe a cărui copertă se afla o fotografie de format mare a generalului Fritz Kellerman, stând în picioare sub o plăcuță indicatoare: „Spre Scotland Yard.” Legenda menționa: „Pe urmele lui Sherlock Holmes. Un general de poliție german conduce celebrul Scotland Yard din Londra.”

Douglas deschise revista. Reportajul era intercalat printre trei pagini duble pline de fotografii, cea mai mare prezentându-l în prim plan pe însuși Archer, studiind împreună cu Kellerman un articol din *Angler's Times* – al cărui titlu bineînțeles că nu se vedea, retușat fiind. „Generalul Kellerman dând ordine faimosului Archer de la Yard, tânărul maestru detectiv al Angliei, supranumit «Sherlock Holmes al anilor o mie nouă sute patruzeci». Ca și mulți alți polițiști londonezi el folosește cu pricepere metodele științifice moderne de luptă contra criminalității, introduse de noul comandant german. Superintendentul Archer, ca și colegii săi, se înțeleg bine cu generalul lor pe care în secret îl numesc «Tată».”

Mai erau încă multe fraze la fel de stupide. Lui Douglas îi îngheță sângele în vine la gândul că prietenii săi ar putea crede cu adevărat toate aceste absurdități. Acum înțelegea remarca stranie a lui Mayhew cu privire la revistele de modă. Bineînțeles că da! Acest articol trebuia să fi provocat atentatul la viața sa din stația de metrou din Piccadilly. Închise revista și-o acoperi cu mâinile ca și cum ar fi vrut să-i disimuleze conținutul. Lua-l-ar dracu' pe Kellerman! Totul era din cauza disensiunilor cu Huth și cu SD-ul. S-ar putea să fi fost un pas important spre funcția de Reichskommissar, dacă asta era ce urmărea Kellerman. Dar Douglas era prins la mijloc în această luptă pentru putere, iar viața îi era în primejdie.

Lua-i-ar naiba pe toți, gândi Superintendentul. La naiba cu Scotland Yard-ul și cu Harry Woods, cu Mayhew și cu cei de teapa lui. Toți erau hrăpăreți. Chiar și Harry părea să-și urmeze dorința adolescentină de a deveni erou. Și blestemat să fie acel căpitan de artilerie care-l numise pe

Douglas „gestapovist.” Poate că ar fi fost mai bine să nu fi încercat să-i scoată din cap lui Huth ideea referitoare la capsula de cianură și cu aceasta ocazie ar fi aflat pe propria lui piele cum decurge un interogatoriu al Gestapo-ului.

În momentul acela Douglas își dădu seama de ceva ce existase până atunci doar în subconștientul său: căpitanul îi *furnizase* otrava lui Spode. Trebuia să fi fost disimulată în țigară. Alesese una pentru detectiv și i-o dăduse cu propria lui mână, apoi îi oferise prizonierului tabachera. Douglas își reaminti remarca despre tutunul care se scutura; oare lovise capătul țigării să-i arate capsula aflată acolo? Căpitanul era omul potrivit pentru a avea la îndemână astfel de „fleacuri” mortale. Recunoscuse chiar că le întâlnise cu ocazia unor arestări în primele zile după încetarea luptelor. Un ofițer ce comanda echipele de arestare nu se putea să nu fi ajuns în posesia unor capsule nefolosite!

Totul se lega. Remarcile referitoare la slujba sa proveneau din nervozitatea datorată sosirii neașteptate a unui ofițer din SIPO. Căpitanul se oferise să-l însoțească și apoi încercase să împiedice arestarea, pretextând jurisdicția armatei asupra complexului. Poate că el însuși îi făcuse rost lui Spode, un conspirator, de permisul ce-i îngăduise accesul în lagăr pe poarta principală.

Și desigur căpitanul fusese acela care desfăcuse pivotul de pe cutie să i-l dea ulterior lui Spode. Tot el îl plasase pe Douglas în poziția aceea din ghereta santinelei și se așezase în fața lui pentru a-i bloca vizibilitatea, în timp ce fizicianul se apropia nu dinspre drumeagul public, ci din interiorul lagărului. Prânzul prelungit și comportarea ulterioară de om puțin afumat, nu fusese decât o stratagemă; probabil că-și petrecuse timpul scotocind tot lagărul pentru a-l găsi pe Spode. Nereușind, se întorsese în ghearetă să-l țină de vorbă pe polițist și să-i distragă atenția la momentul precis când trebuia să apară suspectul. Chiar și faptul că-i lăsase atâta timp pe soldați în poziție de drepți nu fusese o pură întâmplare, ci o

acțiune premeditată, menită să le reducă capacitatea de reacție. Iar în momentul când se făcuse arestarea, căpitanul pusese mâna pe o pușcă. Intenționase oare să-și ucidă confratele conspirator înainte ca acesta să vorbească?

Remarcile sale cinice despre Convenția de la Geneva și felul dur în care-l tratase pe Wentworth fuseseră doar acțiuni deliberate ca să îndepărteze suspiciunile. Nu același lucru s-ar fi putut spune despre convorbirea referitoare la credință. Camera caporalului catolic fusese aleasă cu bună știință ca loc de interogatoriu, pentru ca prezența crucifixului să constituie o ultimă mângâiere pentru Spode. Iar concepțiile teologice despre sinucidere și crimă nu fuseseră numai ale tânărului fizician, dar și în acela al însuși căpitanului – aceea vocea îi era marcată de un accent de agonie: ofițerul păcătuise de moarte!

Douglas se îndreptă spre fereastră. Clădirea era șubredă și se puteau simți vibrațiile produse de bătăile din copite ale cailor neliniștiți din grajduri. Curtea era udă, dar ploaia încetase. Câteva stele se zăreau printre norii răzleți. De-abia acum când, pentru prima dată în viață, începea să-și piardă credința în meseria pe care o făcea, înțelegea tortura sufletească religioasă a oamenilor.

Se auzi motorul unui vehicul greu trecând prin curte de cealaltă parte a grajdurilor. Era în afara razei sale vizuale, dar Douglas își privi ceasul și calculă că era timpul ca ambulanța să fi sosit de la Londra.

În biroul de transport auto erau doi bărbați. Unul era un funcționar cu aspect anemic, cu coșuri, dar cu un zâmbet plăcut. Celălalt era un mecanic, un tip solid de vreo șaizeci de ani, cu o mustață stufoasă și ochelari cu ramă metalică. Nu sosise încă nici o ambulanță. Douglas se așeză lângă ei și-i întrebă dacă le place în Anglia; ei se interesară unde învățase să vorbească atât de corect germana.

— Deci dumneavoastră ați condus acel Railton, zise solidul Oberfeldwebel[76]. Asta zic și eu mașină. Nu ca rablele pe care le avem aici. Arătă cu un deget pătat de

[76] Plutonier major (n.tr.).

nicotină spre șirurile de camioane vechi Opel Blitz, Austin-uri rechiziționate și noile modele militare VW[77] pe care era trecuta emblema diviziei, un pește. Cea mai mare parte a trupei fusese recrutată din zona Schwarzwald[78], iar accentul bărbatului avea nuanța acelor cântece vesele des auzite în satele respectivei regiuni.

Detectivul privi înjur. Pe perete atârnau obișnuitele planșete pentru hârtii, iar deasupra un ordin semnat de ofițerul comandant menționând lista cadrelor care aveau dreptul la o mașină pentru transportul personal.

— V-am mai văzut undeva, spuse brusc bărbatul mai în vârstă.

— N-aș crede, replică Douglas preocupat să citească lista mașinilor.

— Nu uit niciodată o figură, nu-i așa, Walter? Nu, așa ceva nu uit niciodată.

— E renumit prin asta, remarcă slugarnic funcționarul. Nu uită niciodată vreo față.

— Sunteți polițist… asta-i! Zâmbi larg. De la Scotland Yard. Îmi amintesc că v-am văzut într-o fotografie în timp ce făceam plinul la mașină. Un minut… nu, nu-mi spuneți, îmi vine imediat în minte…

Camaradul său îi zâmbi lui Douglas, ca un comerciant ce încearcă să vândă o jucărie mecanică.

— Archer de la Yard. Sunteți Archer de la Yard. Unde Dumnezeu am citit despre dumneavoastră, acum recent…

Douglas nu-l ajută să-și reamintească.

Oberfeldwebel-ul clătină din cap, emoționat la paroxism.

— Sunteți detectivul care a rezolvat cazurile de otrăvire de la Bethnal Green și l-a arestat pe „Spintecătorul din Rottingdean” înainte de război.

Douglas nu comentă deloc, nu ar mai fi avut nici o importanță pentru cel din fața sa.

— Archer de la Yard! Ei bine, să mă ia dracu’! Sunt pasionat de crimele misterioase, atât în literatură cât și în viața de toate zilele. Acasă, în Forbach, am o cameră

[77] Volkswagen (n.tr.).
[78] Pădurea neagră (n.tr.).

întreagă plină cu cărți, reviste și tăieturi din ziare. Își scoase bereta soioasă și se scărpină în cap.

— Citeam despre dumneavoastră recent… foarte recent… Desigur că auzisem despre dumneavoastră cu mult înainte: sunteți celebru… dar am citit ceva, acum câteva zile… Unde oare, Walter?

— În *Signal,* Herr Oberfeldwebel.

— Bineînțeles, zise bătrânul, lovindu-și palma cu un pumn uriaș. Prima dată când am auzit despre dumneavoastră a fost cu ocazia anchetei din Camden Town. Soțul care și-a omorât nevasta cu scoici sau pești comestibili alterați, ce erau oare?… crabi, și aproape că reușise să scape. Bună intuiție ați avut! Trebuie să fi fost prin 1938.

— Decembrie 1937. Și nu se întâmplă în Camden Town ci în Great Yarmouth.

— Oh, da, Great Yarmouth; și ați aflat de la sora victimei că aceasta era alergică la astfel de vietăți. Se dădu înapoi să-l vadă mai bine pe detectiv. Îl măsură din cap până-n picioare și clătină iar din cap.

— Cine ar fi crezut că o să apuc ziua în care să stau de vorbă cu Archer de la Yard. Doriți o cafea?

— Mulțumesc, cu plăcere.

Bătrânul își scoase ochelarii și-i introduse într-un toc de piele înainte de a-i pune în buzunarul salopetei negre.

— Walter, adu trei cafele. Spune-i Feldwebel-ului că-i pentru mine și că vreau cafea adevărată, nu porcăria aia de erzaț. Și o ceașcă cu frișcă, dacă mai dorește să-i mai repar vreodată blestemata aia de motocicletă.

— Ambulanța trebuie să sosească dintr-un moment în altul, zise Douglas.

— Se vor opri să bea o cafea pe drum. Sunt SS-iști, nu? Tipii ăștia știu cum să-și poarte de grijă, iar Feldgendarmeria nu îndrăznește să-i deranjeze. Își privi ceasul de buzunar. Din câte am auzit, vin să ridice un cadavru. Ar fi trebuit să deduc când mi s-a spus că sunteți împreună cu căpitanul Hesse.

— Ce să deduceți?

— Ceea ce era logic. Veniți „de” la Scotland Yard și vă petreceți întreaga ziulică cu un ofițer al Abwehr-ului.

— Căpitanul Hesse face parte din Abwehr?

— Nu trebuie să vă prefaceți față de mine. Râse. Nu voi spune nimănui. Și, oricum, zeci de oameni știu acest lucru.

Douglas îl privi lung încercând să-și dea seama ce dorea să spună. Abwehr-ul era acel departament al serviciului de informații și contrainformații al armatei ce se ocupa cu serviciile secrete ale altor state.

— Ce face un ofițer al Abwehr-ului în acest lagăr?

— Știți mai bine decât mine. Căpitanul – de fapt e doar locotenent, dar cei din Abwehr folosesc orice uniformă le place – vine și pleacă ori de câte ori dorește. Mașina aia frumoasă de acolo, fără semne distinctive după cum se vede, e pentru folosința sa exclusivă. În acel moment Walter apăru cu o mică tavă și cu două căni.

— Tocmai vorbeam despre căpitanul Hesse; îi povesteam Superintendentului Archer ce băiat de viață este.

Walter zâmbi și înregistră pretenția Oberfeldwebel-ului de a fi în relații amicale cu polițistul. Turnă trei cești de cafea și toți băură în liniște.

— Soția și fiul nu vor crede niciodată când le voi scrie, zise Oberfeldwebel-ul. Ambii urmăresc marile procese criminale. La viitoarea excursie la Londra, am să fotografiez casa din Pimlico unde s-au găsit resturile acelei fete – crimele cu cuțitul de pâine, vă aduceți aminte, nu?

Săltă capacul unei căni și inhală aroma cafelei fierbinți.

— Oh, Walter, să nu uit. Căpitanul Hesse a telefonat chiar înainte de a sosi oaspetele nostru. Va veni să ia mașina la noapte, pe la doisprezece. Ai grijă ca rezervorul să fie plin și actele să fie pregătite. Știi doar că nu-i place să aștepte. Își puse din nou ochelarii să studieze lista vehiculelor ce trebuiau pregătite pentru a doua zi.

— Deci, domnule Superintendent, așteptați până vine ambulanța? Își răsuci vârful mustății.

— Nu, replică Douglas luând o hotărâre bruscă. Dispozițiile pentru transportul corpului au fost deja date.

Iau mașina și voi încerca să ajung devreme la Londra, să dorm și eu ca lumea măcar o noapte.

Oberfeldwebel-ul îl conduse la locul unde îi fusese parcat automobilul. Conversația se axă de astă dată în jurul vitezei pe care o putea atinge Railton-ul. În timp ce Douglas se urcă înăuntru, celălalt mângâie afectuos caroseria.

— Știu cum să facă mașini bune, declară el.

Ușor, în aerul rece al nopții, se auzea de departe sunet de muzică. Bătrânul îl văzu pe Douglas ciulindu-și urechile.

— Corul. Corul Cartierului general al diviziei. Copii! Au fost chemați sub arme după încetarea luptelor. Nu știu cum e războiul. Uitați-vă la bubosul de Walter – turist, nu soldat.

— Și cei de-o vârstă cu el cântă în cor? Melodia se auzea mai bine acum: „Silent Night, Holy Night”, cântată de vreo douăzeci de voci bărbătești, tinere și viguroase.

— Se va da o mare serbare pentru copiii localnicilor cu ocazia Crăciunului. M-a surprins câți bani au reușit să adune. Însă până atunci mai sunt câteva săptămâni bune. Vor veni din ce în ce mai mulți recruți. Noi, cei bătrâni, vom pleca acasă. Curând luptele vor fi complet uitate.

— Poate, zise Douglas.

— Nu de noi, cei care am luat parte la ele, dar nu vom mai fi prin preajmă să vorbim despre așa ceva, ce părere aveți?

Detectivul mări turația motorului.

— Foarte bună cafeaua.

Bătrânul se aplecă spre el.

— De câte ori veți dori să vă reparați mașina, veniți și mă căutați, domnule Superintendent. Se bătu ușor peste nas, indicând că era vorba de o chestiune confidențială.

— Mulțumesc și noapte bună. Douglas se îndreptă spre bariera ce închidea parcul de mașini. În timp ce aștepta ca aceasta să se ridice, tânărul funcționar apăru din birou agitând un obiect, ceva care în lumina slabă părea un pistol de calibru mare. Îi împinse țeava prin fereastră, îndreptând-o drept spre capul polițistului. Observând

mișcarea bruscă, o santinelă din turnul de pază îndreptă spre ei un reflector, orbindu-i.

— Ce s-a întâmplat? articulă nervos Douglas.

— Vreți să-mi dați un autograf? Ceea ce semăna cu țeava unui pistol, era-de fapt un exemplar strâns răsucit al revistei *Signal.* Cu o mână tremurătoare, Douglas își mâzgăli semnătura pe colțul coperții.

— Mulțumesc și mult succes în vânarea criminalilor, îi ură neamțul cu un ton care trăda o pregătire anterioară.

— Bună seara, răspunse polițistul în timp ce bariera se ridica. Douglas trecu de Barley Mow și de îngustul pod dinspre Clifton Hampden – singurul drum permis după căderea serii când toate celelalte porți ale lagărului erau închise. La pod era un punct de control al armatei. Odată trecut de el, Superintendentul găsi o cale de acces spre sat nefolosită, parcă acolo mașina, stinse luminile și se pregăti să aștepte trecerea căpitanului Hesse în mașina sa decapotabilă, cu patru uși și fără semne distinctive.

Nu dură mult. Căpitanul luă dreapta la intersecția în formă de T de după pod, apoi se angajă pe șoseaua spre Londra prin Shillingford și Wallingford.

Luna era în descreștere, iar cerul prea înnorat pentru a permite o vizibilitate bună. Douglas nu era expert în astfel de urmăriri, dar nu-i fu greu să se țină după Horch-ul neamțului. Circulau doar convoaie oficiale: căruțe ale armatei, câteva camioane cu însemnele aviației militare germane, câțiva curieri pe motociclete, un autobuz cu civili îndreptându-se spre case după ieșirea din schimb. Douglas reuși să treacă neobservat.

Trecură fără a fi opriți prin câteva puncte de control. Căpitanul Hesse părea să cunoască bine Londra. După Shepherd’s Bush și Holland Road, se angajă într-un labirint de străduțe. Douglas încetini pentru a nu fi remarcat în acele locuri pustii. Dar Hesse nu dădea semne de suspiciune. Se îndrepta spre Vauxhall Bridge Road și spre sărăcăcioasele hoteluri și pensiuni de lângă gara Victoria. După câte își amintea Douglas, acea zonă nu fusese niciodată prea salubră, dar după sosirea germanilor

devenise una din cele mai notorii din întreaga Europă. Nu numai femeile îi atrăgeau aici pe soldați – în definitiv bordelurile oficiale ale Wehrmacht-ului erau mai curate, mai ieftine și mai ademenitoare pentru toți, exceptându-i pe cei perverși – ci și comerțul. Aici se putea cumpăra orice: bărbați, femei, copii, heroină cu kilogramul, pistoale P.38 noi-nouțe, încă învelite în ambalajele pline de unsoare, acte false, uneori chiar și autentice. În ciuda patrulelor și a pedepselor severe, soldații continuau să frecventeze zona ca și cum, în absența unui câmp de luptă, aveau nevoie de o alternativă la fel de riscantă.

Hesse își parcă mașina în ruinele a ceea ce fusese odată Victoria Palace Music Hall. Părinții lui Douglas îl duseseră odată acolo pe când era copil. Buruieni și flori înalte crescuseră în fosa orchestrei, iar un șir de scaune se înclinau periculos dinspre zona lojei oficiale. Superintendentul așteptă până ce căpitanul reapăru dintre umbrele dărâmăturilor și traversă strada; la început spre curtea interioară a gării Victoria, unde portrete enorme ale lui Hitler și Stalin și steaguri uriașe se unduiau în vântul rece. Douglas nu se clinti din locul său până ce o patrulă a Feldgendarmeriei nu-l depăși trecând pe Victoria Street. Lunga sa manta cu guler de blană, chipiul moale lăsat într-o parte, mănușile negre de piele și mersul hotărât, îl identificau fără greș drept ofițer german.

Douglas îl lăsă să se îndepărteze de Vauxhall Bridge Road luminată de țipătoarele neoane ale pensiunilor, hotelurilor și cafenelelor deschise toată noaptea. Un bărbat într-un palton de tweed țâșni spre căpitan dintr-un gang, dar dându-și seama că nu era omul care să-i cumpere pozele pornografice scoase din buzunar, făcu stânga-mprejur. Hesse grăbi pasul și-și ridică gulerul de blană pentru a-și ascunde fața.

Era clar că mai fusese aici deoarece nu se uită nici la stânga, nici la dreapta și nici nu-și ridică ochii spre firma pictată de un amator, pe care se menționa „Hotel Lübeck.” Câteva cioburi de un verde închis – probabil de la vreo sticlă – se zăreau printre crăpăturile linoleumului murdar.

Scândurile trosniră când Douglas îl urmă înăuntru, dar căpitanul nu întoarse capul în vreme ce urca scările. Întinse mâna după comutator și-l găsi, fără greș, în întuneric. Un bec chior se aprinse la primul etaj.

— Ei bine, amice, ce pot face pentru dumneata?

Un tip palid, într-o haină de ploaie bine strânsă pe mijloc, ieși parcă din pământ barându-i drumul detectivului.

— Mă duc până sus, spuse moale acesta, să nu atragă atenția cuiva.

— Totu-i particular. Hotel particular, toate camerele-s ocupate, accesu-i permis numai oaspeților și personalului de serviciu. Îi puse o mână în piept, moment în care Douglas – deși recunoscut pentru răbdarea și tactul său – simți o dorință irezistibilă de a-l pocni pe individ. Dar n-o făcu.

— Un ofițer german tocmai a urcat, spuse el.

— Cunosc, prietene, spuse bărbatul cu tonul unui bătăuș. Dar, dumneata, regret, vei rămâne aici.

— Sunt șoferul căpitanului. A uitat să-mi spună la ce oră să revin după el.

Ochii alunecoși ai tipului în haină de ploaie cercetară atent hainele lui Douglas, apoi se fixară pe fața acestuia.

— Ești șoferul? făcu el neîncrezător.

— Da. Detectivul se baza pe legătura firească dintre cerberii hotelurilor și șoferii care le aduceau clienți.

— Grăbește-te, spuse omul în silă.

Superintendentul trecu pe lângă el și ajunse la primul etaj tocmai la țanc pentru a desluși pașii căpitanului trecând dincolo de etajul al doilea. Se aprinse altă lumină.

Hesse aproape că ajunsese la etajul următor când o ușă se deschise brusc și se ivi un soldat. Era un bărbat uriaș, roșu la față de prea multă băutură; cascheta îi stătea strâmb și, în timp ce-și încheia nasturii de la pantaloni, cânta „Ich hatt' einen Kameraden”[79]. Observându-l pe căpitan urcând scările, soldatul se îndreptă și încercă să-și încheie nasturii de la tunică. Hesse dădu să treacă pe

---

[79] Am avut un camarad (n.tr.).

lângă el dar celălalt întinse o mână barându-i calea și se aplecă spre el. Avea acel aer de superioritate tipic bărbaților de statura sa și jovialitatea familiară a bețivilor.

— Pari un soi bun, căpitane. Putea să vadă tunica lui Hesse și însemnele gradului de pe guler. Soldatul își păstră echilibrul apucându-se de balustradă. Mai sus, nu-i așa? Hesse încercă să treacă pe lângă el, fără să reușească. Bine… Fetele ofițerilor sunt la etajul de sus, eh?! Chiar mă miram de ce nu-l lasă pe un sărac de Feldgrauen[80] să urce până acolo.

— Te rog, lasă-mă să trec.

— Am fost rănit la Dover, căpitane, spuse mândru soldatul. Am debarcat cu primul val de asalt. Uită-te la asta! Se bătu cu mâna peste decorația ce-i atârna de buzunarul de la piept. N-o să vezi multe din astea prin împrejurimi. S-au acordat numai celor din primul val. Și nu mai sunt mulți în viață, căpitane.

— Lasă-mă să trec, spuse Hesse, impacientat.

— N-are nici un rost să mă amenințí cu blestemata aia de Feldgendarmerie, declară bețivul pronunțând cuvântul cu o grijă exagerată. Bătu cu palma în pieptul ofițerului. Pentru că toți suntem niște păcătoși aici. Am dreptate, căpitane, nu-i așa că am dreptate?

Hesse îl împinse cu blândețe și se strecură pe lângă el.

Soldatul se întoarse spre a-l vedea cum urcă următorul rând de trepte. Ridică vocea.

— Toți suntem păcătoși aici, căpitane. Am dreptate, ce zici? Neobținând nici un răspuns, se agăță de balustradă și începu să pășească cu grijă pe scara abruptă. Râgâi zgomotos și începu să zbiere: „Ich hatt' einen Kameraden…”

Douglas se făcu mic în umbra palierului în timp ce bărbatul ajunse la același etaj cu el. Se auzi un sunet înăbușit și totul se cufundă în beznă. Cântecul se întrerupse brusc.

— N-am mai rămas mulți în viață din cei care am debarcat cu primul val, căpitane, spuse neamțul încet și

[80] Soldat simplu (n.tr.).

trist, în timp ce-și continua drumul, trezit parcă de amintirile acelor zile.

Superintendentul se grăbi pe scări și avu timp să-l audă pe ofițer sunând la o ușă undeva la ultimul etaj. De două ori scurt, de două ori lung. Sunetul se auzi puternic în acel labirint murdar. După o lungă pauză, zăvoarele bine unse ale ușii fură trase și Hesse fu admis înăuntru fără o vorbă. O dungă de lumină galbenă se strecură pe palier și se auziră cizmele ștergându-se pe un preș. Apoi ușa se închise.

Douglas urcă scările până ce ochii îi ajunseră la același nivel cu podeaua ultimului etaj. Ușa prin care intrase Hesse era veche, cu vopseaua albastră înnegrită și scorojită de timp. Un număr de alamă – 4a – fusese prins neglijent de ea.

Un alt sunet înăbușit și întreaga scară fu cufundată în întuneric. Douglas se apropie de ușă și ascultă. Muzică. Judy Garland cânta „When You Wish Upon a Star.” Sunetul părea să vină de la alt etaj. Douglas apăsă pe sonerie repetând semnalul lui Hesse. Avea totuși senzația că este supravegheat de cineva pe care nu-l putea vedea.

Zăvoarele se dădură în lături și ușa se deschise încet. Douglas făcu un pas înapoi, neștiind la ce să se aștepte. Sursa de lumină se găsea în spatele bărbatului care-i deschisese. Purta o manta de piele cenușie a armatei germane, iar mâna dreaptă o ținea în buzunar.

Detectivul clipi din cauza becului puternic din hol.

— Aș vrea să vorbesc cu căpitanul Hesse, spuse el repede ca să câștige timp.

— Superintendent Archer! Cel mai bine ar fi să intri. Vocea era a colonelului Mayhew. Își mușca buza cu un gest de îngrijorare. Cum dracu’ de ai găsit acest loc?

Apartamentul era mic și sărăcăcios: trei camere și o bucătărie. Aspectul obișnuit al unei camere de bordel, trei fete la lucru, o femeie în vârstă care deschidea ușa clienților, făcea curat după ei și prepara nenumărate cești de ceai. Cel puțin așa trebuia să fi arătat până mai recent.

În prezent paturile fuseseră sprijinite de perete iar bideul emailat fusese vârât după dulap. Dosare erau îngrămădite pe jos. Din mobila originală mai rămăseseră doar perdelele – acestea fuseseră întotdeauna frumoase în astfel de camere.

Căpitanul Hesse stătea lângă radiatorul electric. Mai era încă îmbrăcat cu mantaua cu guler de blană și nu-și scosese nici mănușile. Își mișcă capul imperceptibil să-l vadă pe Douglas, dar nu se întoarse să-l privească în față. În schimb, îl scutură un frison și se apropie mai mult de foc.

— E-n regulă, Hans, spuse Mayhew E unul din oamenii mei. Hesse încuviință din cap ca și cum acest lucru nu ar fi făcut decât să-i amâne soarta.

— Ce te-a adus aici? întrebă Mayhew cu o voce neutră.

— Căpitanul Hesse. Îl urmăresc de la lagărul din Wittenham.

— Mi-a telefonat. Știu totul despre ce s-a întâmplat acolo.

— Și?

— Mai devreme sau mai târziu ai fi fost pus în temă.

Ușa camerei vecine se deschise și un maior în uniforma Feldgendarmeriei anunță:

— Hesse. Poți să vii acum.

Căpitanul luă poziția de drepți, pocni din călcâie și-l urmă pe maior, care închise ușa după el.

Singur cu colonelul Mayhew, Douglas se îndreptă spre foc să-și încălzească mâinile, dându-i astfel răgaz celuilalt să decidă ce urma să spună.

— Toți aparțin Abwehr-ului. Tratăm cu ei de câteva luni.

— Tratați?

— Ne vor ajuta să-l eliberăm pe Rege. Armata germană consideră că onoarea ei este înjosită de situația actuală. Întotdeauna au fost de părere că Regele trebuie să fie păzit de unități ale armatei, nu de cele ale SS-ului.

— Mi se pare lipsit de importanța, rosti cu îndoială Douglas.

— Nu și pentru *ei.* Comandamentul suprem din Berlin a autorizat în secret Abwehr-ul să ne ajute în această acțiune. Ei vor înscena întreaga operațiune, cu condiția ca noi să-i acoperim după aceea.

Superintendentul îl privi fix pe Mayhew încercând să citească gândurile acestui bărbat viclean și imprevizibil.

— Domnule colonel, nu-mi spuneți întregul adevăr.

Mayhew își încreți buzele ca și cum ar fi gustat o lămâie extrem de acră.

— Germanii au preluat Centrul de cercetări experimentale de la Bringle Sands, în Devon. Speră să producă o bombă atomică. Acolo a căpătat doctorul Spode arsurile pe care le-ai văzut. Spode a furat câteva din cele mai importante documente, însumând ani și ani de calcule matematice.

— Hârtiile arse în apartamentul din Shepherd Market?

— Da. Fratele său mai tânăr, John, l-a convins că trebuie să-i împiedice pe germani să realizeze o astfel de armă. Mayhew se apleacă și el spre radiator.

— Huth încearcă să reconstituie rămășițele arse, dar pe ele nu scrie nimic.

— Unii germani consideră că întregul proiect nu-i decât o pierdere de bani. Alții, Huth și Springer printre ei, au înțeles că dacă reușește, acest fantastic experiment ar putea însemna dominația militară a întregii lumi. Toți oamenii și organizațiile care iau parte la un astfel de proiect vor deveni extrem de importanți în cadrul întregului sistem. Mayhew își frecă vioi mâinile. Era un tic nervos și îi zâmbi lui Douglas ca și cum ar fi recunoscut că-l neliniștește ceva, un lucru despre care nu putea vorbi.

— Dar dacă documentele sunt distruse, va mai respecta armata angajamentul luat referitor la eliberarea Regelui?

Mayhew îl apucă de mână pe detectiv, strângându-l cu putere.

— Suntem aproape siguri că există o serie de duplicate ale documentelor, Superintendent Archer. William Spode era prea grijuliu pentru a încredința munca de o viață cuiva fără să își ia măsuri de precauție.

— Credeți așa ceva?

Mayhew se uită peste umăr la ușa pe care intrase Hesse.

— Amândoi credem, Archer, spuse el cu un ton conspirativ. Ai grijă să le spui asta. Dacă nu speră în recuperarea acelor hârtii, atunci nu mai există nici o șansă să-l mai vedem pe Rege în viață.

De-abia își terminase Mayhew cuvintele când ușa se deschise iarăși. Maiorul anunță:

— Domnul general vă va primi pe amândoi.

Camera fusese bine frecată cu peria și curățată, dar tapetul floral pătat, scândurile deformate ale podelei și becurile fără abajur confereau un aspect de sărăcie lucie întregului ansamblu. În centrul camerei, o jumătate de duzină de scaune erau dispuse în jurul unei mese frumos lustruite, pe care se aflau patru blocuri de hârtie de scris, o cană cu creioane bine ascuțite și câteva hărți făcute sul.

Maiorul care-i introdusese în cameră își reluă locul la masă. Lângă el se mai aflau doi bărbați în uniformă de căpitani de infanterie și unul înalt, în vârstă, cu părul alb, într-un costum civil cenușiu. Ochelarii cu rame de aur și mustața sa îngrijită se potriveau perfect cu gulerul tare în formă de aripă și cu papionul de culoarea aurului. Douglas îl recunoscu pe generalul maior Georg von Ruff ale cărui echipe de șoc puseseră mâna pe rezervoarele de benzină și pe echipamentul portului Portsmouth înainte ca soldații din comandourile marinei să le fi distrus. Pentru această acțiune primise imediat Crucea de Cavaler. Fuma dintr-un țigaret de fildeș și se juca cu o tabacheră aflată în fața sa pe masă.

Căpitanul Hesse, tot în manta, era așezat la o oarecare depărtare de ceilalți.

— Deci și tânărul Spode este mort? se interesă maiorul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă de baga și cu obiceiul de a bate darabana pe masă cu vârful creionului.

— Așa mi s-a spus, răspunse Mayhew. Se ținea drept ca și cum ar fi fost într-o curte cu juri. Tuturor părea să le fie frică de von Ruff – tuturor, cu excepția lui Douglas Archer.

— Și ofițerul dumitale de poliție l-a urmărit pe căpitanul Hesse până aici?

— Da, l-am urmărit până aici, interveni Douglas iritat de felul în care prezența sa era ignorată.

— Mă voi adresa dumneavoastră mai târziu, spuse maiorul.

Douglas făcu un pas înainte, apucă un scaun și se așeză neinvitat.

— Și acum, ascultați-mă, domnule maior, rosti cu o voce calmă. Și anunțați-l și pe generalul dumneavoastră să facă la fel pentru că mi se pare că nu poate să vorbească singur. N-am intenția să stau cu brațele încrucișate în timp ce discutați despre mine. Dacă vreți să cooperez, va trebui să mă rugați frumos, deoarece sunt o persoană greu de mulțumit.

Generalul își întoarse bățos capul și-l privi pe Douglas fără a-și schimba mina inexpresivă. Apoi aprinse o nouă țigară de la mucul celeilalte.

Maiorul bătu cu creionul în masă și rosti calm:

— Aveți manierele insolente ale unui revoluționar, dar nu vă vor ajuta cu nimic. E nevoie să vă reamintesc că poziția dumneavoastră…

Douglas se întinse peste masă suficient de mult pentru a atinge mâna maiorului cu vârful degetului. Acesta se înfioră.

— Nu, zise detectivul. Să vă reamintesc *eu* poziția *dumneavoastră.* Sunt polițist și anchetez o crimă. Am motive să cred că domnul căpitan Hesse este implicat și l-am urmărit până aici pentru a-i pune o serie de întrebări. Îi privi pe cei din jurul mesei, unul câte unul. Și-l găsesc în niște circumstanțe pe care le pot descrie drept extrem de ciudate. Dacă cineva trebuie să dea explicații, atunci dumneavoastră trebuie s-o faceți.

— V-ați angajat într-un joc periculos, domnule Superintendent, spuse maiorul.

— Nu chiar atât de periculos ca acela pe care-l jucați dumneavoastră. Douglas simți cum îl cuprinde frica și-și dădu seama că tonul vocii i se ascuțise, iar corzile vocale îi erau strânse de un spasm nervos. Chiar vă imaginați că veți fi sprijiniți de Comandantul suprem al armatei dislocate în Marea Britanie sau de Berlin dacă îmi înaintez raportul, referitor la moartea tânărului Spode?
— Încă n-ați ieșit din această cameră, declară maiorul. Ochii generalului se îngustară ca și cum ar fi suferit din cauza amenințării brutale.
— Mașina mea este echipată cu radio-telefon. Nu m-aș fi aventurat într-o zonă atât de deocheată ca aceasta, în timpul nopții, fără să-mi fi luat precauțiile necesare.
— Ce le-ați spus?
— Nimic care să nu poată fi retractat, replică Douglas. Urmă o lungă tăcere. Archer își încleșta pumnii și simți cum sudoarea îi năpădea palmele. În tot acest răstimp, Mayhew rămăsese tăcut, gata să se ralieze celui mai puternic.
Generalul von Ruff se înclină în față ca și cum ar fi fost pe punctul să împărtășească cuiva un secret. Vocea îi era șuierătoare, ca cea a unui fumător înrăit.
— Ați putea să ne ajutați să recuperăm documentele doctorului Spode, domnule Superintendent?
— Cred că da, domnule general.
— Avem nevoie de garanții, interveni maiorul, bătând cu creionul în masă înainte de a începe să scrie ceva pe o foaie.
— Desigur, acceptă polițistul.
— Căpitanul Hesse nu trebuie să fie pomenit în raportul pe care-l veți înainta superiorilor.
— Va fi menționat doar ca martor la moartea lui Spode. E un lucru pe care nu-l mai pot schimba.
Generalul ridică încet ochii spre locul unde stătea Mayhew, cu o mână în buzunar și cu un zâmbet imobil pe buze. Era o poză artificială și Douglas ghici că era la fel de înspăimântat.

— Aș vrea să știu ce măsuri veți lua pentru transportul Maiestății Sale, întrebă generalul, cu o voce ce trăda o oarecare venerație față de monarhul întemnițat. Onoarea noastră ne cere ca securitatea sa să fie asigurată până la capăt.

— Va fi urcat într-un avion care va decola de pe unul din aerodromurile dezafectate, spuse Mayhew. Unul din ofițerii dumneavoastră ni-l va indica pe cel mai potrivit pentru o astfel de acțiune.

— Veți merge și dumneavoastră?

— N-am primit încă nici un fel de ordin în acest sens.

Era genul de răspuns pe care generalul îl înțelegea și aproba întru totul. Îl privi pe Douglas cu speranța că va distinge pe fața acestuia aceeași dorință de a se supune ordinelor, dar n-o văzu. Detectivul scoase o batistă și-și șterse nasul. Generalul privi într-o parte și scoase un vălătuc de fum pe nări.

— Nu mai avem ce discuta, zise el, concediindu-i pe toți cu un semn din cap și ridicându-se în picioare. Ofițerii luară brusc poziția de drepți și rămaseră nemișcați până ce superiorul le ură noapte bună. Apoi unul din căpitani îl ajută pe general să-și îmbrace paltonul. Douglas rămase așezat și von Ruff nu-i acordă nici o atenție, ieșind din cameră fără a mai rosti vreun cuvânt. Numai după ce șeful părăsi încăperea, ofițerii se mai muiară puțin. Maiorul își descheie gulerul, oftând ușurat, nemaiinteresându-se câtuși de puțin de persoana polițistului.

Urcându-se în mașina lui Douglas, Mayhew își dădu frâu liber nervilor acumulați:

— Bastard nebun ce ești! Te cunosc de atâția ani dar n-am crezut niciodată că te poți purta ca un descreierat, așa cum ai dovedit astă seară. În tonul său nu se simțea nici invidia și nici admirația.

— Într-adevăr! Nu-i păsa câtuși de puțin de părerea lui Mayhew. Douglas Archer se schimbase total iar acum își savura noua personalitate.

— Generalul von Ruff este șeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Înțelegi ce înseamnă aceasta?

— Nu mă interesează ce înseamnă. M-am săturat să fiu luat în șuturi de acești nemți.

— Foarte impresionant, replică Mayhew pe un ton ce sugera mai degrabă reproș decât respect. Și cum se presupune că voi descurca eu această încurcătură?

— Ce încurcătura?

— I-ai convins pe Huni că ai cu adevărat însemnările acelui fizician atomist. Ceea ce ne asigură doar câteva zile de liniște; curând vor dori câteva pagini, ca probă. Ce dracu' o să fac atunci?

— Locuiți tot în Upper Brook? întrebă Douglas dând colțul.

— Da.

— Un avion, decolând de pe un aeroport dezafectat… Ideea era doar pentru urechile Hunilor, sau chiar credeți cu adevărat că ar fi cea mai bună metodă de a-l scoate pe Rege din țară?

— Ai alta mai bună?

— Dacă ceea ce mi-ați spus despre Franklin Roosevelt e adevărat, atunci e suficient să-l ducem până la Ambasada americană. L-ar putea scoate împreună cu poșta diplomatică. Am văzut destule containere – chiar și pentru transport feroviar – cu sigiliul diplomatic pe ele.

— Premiu pentru ingeniozitate, remarcă Mayhew pe un ton condescendent. Numai că ambasadorul Statelor Unite acreditat la Londra este domnul Joseph Kennedy. Trebuie să-ți reamintesc ce-a declarat săptămână trecută în fața industriașilor germani? Nu e un prieten al Angliei și mai mult ca sigur nu e monarhist.

Douglas mârâi ceva nedeslușit.

— Ești naiv în politică, Archer. Îți poți imagina ce s-ar întâmpla cu Roosevelt – din punct de vedere politic – dacă s-ar afla că l-a ajutat pe Rege să scape din Marea Britanie?

— Atunci să folosim documente falsificate care să-i convingă pe germani că e vorba de un transport diplomatic, sugeră detectivul.

— Și mai rău, replică Mayhew. „Evadarea familiei regale” va fi menționată în toate cărțile de istorie scrise de

acum înainte. Vrei să se spună că am reușit să-l scoatem pe Rege din țară doar falsificând semnătura unui străin? Clătină din cap pentru a-și îndepărta din minte ideea. Și din aceleași motive nu putem ridiculiza pe Maiestatea Sa îmbrăcându-l în valet sau transformându-l într-un oarecare funcționăraș german.

— Ar fi mai bine dacă manualele de istorie ar menționa că a murit curajos?

— Nu fi obraznic, Archer, spuse Mayhew cu o voce liniștită, însă mult mai amenințătoare prin sinceritate. Spune-mi doar cum trebuie s-o scot la capăt cu povestea fermecată pe care le-ai servit-o... ce le spun legat de documente?

Douglas apăsă pe accelerator și trecură în trombă pe Park Lane îndreptându-se spre nord, pe lângă ruinele bombardatului Dorchester Hotel. Douglas nu-i răspunse înainte de a ajunge în fața casei elegante unde locuia Mayhew.

— Nu va trebui să rezolvați nici o încurcătură, domnule colonel. Am hârtiile cu calculele respective; problema este doar de a decide dacă amicii noștri nemți trebuie să pună mâna pe ele ori nu.

Mayhew coborâse deja din mașină dar se aplecă spre polițist:

— Unde? articulă el, incapabil să-și disimuleze surpriza și curiozitatea pe care în alte circumstanțe le-ar fi considerat de prost gust. Unde sunt hârtiile?

Douglas se aplecă să închidă portiera. Apăsă apoi pe accelerator, turând motorul de câteva ori.

— În buzunarul de la vestă, declară el zâmbind și se îndepărtă în viteză. În retrovizor îl văzu pe colonel uitându-se fix în urma lui cu atâta uimire întipărită pe față, încât izbucni singur în râs cu o plăcere copilărească.

Douăzeci și trei

A doua zi dimineață cei doi băieți observară o oarecare schimbare în dispoziția lui Douglas, deși nici unul nu realiza cât de profundă și permanentă avea ea să fie. Superintendentul ieșise din starea de deprimare care-l copleșise atât de puternic din momentul sosirii nemților. Se frământase cumplit încercând să împace meseria sa de polițist cu aparatul represiv, aducător de moarte, al administrației naziste. Acum știa ce avea de făcut. Și se simțea fericit într-un fel pe care nu-l mai încercase de la moartea soției sale.

La micul dejun, Bob și Douggie răspunseră bucuroși la glumele și șicanele detectivului, iar doamna Sheenan își aduse aminte de o rimă prostească referitoare la cimpoi. În loc de clătite – modul obișnuit de a prepara ultimul ou din rație – ea puse pe masă un mic borcan de miere de casă trimis de verișoara ei de la țară.

Deja ziua devenise astfel memorabilă.

Douglas se îndreptă spre Soho, oprindu-se pentru început în Moor Street. Odinioară Peter Piper avusese un splendid birou la câteva blocuri mai spre vest, într-o casă în stil georgian în Mayfair. Pe atunci „Pip” era un tânăr și strălucit regizor al cinematografiei britanice.

Poate că un observator neatent sau un turist n-ar fi văzut o mare diferență între aceste case din cărămidă neagră și cele din Mayfair, dar odată intrat înăuntru, totul devenea clar. Exista o singură conductă de apă, introdusă printr-un colț al îngustei scări, și o singură canalizare, la toaleta din micuța curte interioară.

În prezent Pip dormea pe un pat pliant în camera obscură situată la ultimul etaj. Pe cealaltă parte a palierului mai avea încă o încăpere ce-i servea drept birou, cameră de primire și studio. Pe perete se aflau duzini de fotografii lucioase, unele deja cu colțurile îndoite.

— Sunt în camera obscură. Cine-i?

— Doug Archer. Se auzi sunetul apei care curgea și detectivul ghici că Pip se spăla în grabă pe față după ce fusese deșteptat din somn de clopoțelul de la ușa exterioară. În timp ce-l aștepta pe fotograf, se uită la fotografiile starurilor de altădată, jucându-se în același timp cu pivotul găsit în apartamentul din Shepherd Market. Așa cum descoperise noaptea trecută – oprind mașina dincolo de raza vizuală a colonelului Mayhew – armătura interioară era de fapt un container conținând o casetă metalică cu un film de 35 mm; conținea treizeci și șase de poziții.

— Doug! îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, bătrâne! Nu erau prea mulți comercianți în Soho care să i se adreseze lui Douglas atât de familiar, dar cei doi se cunoșteau de când Pip conducea un Rolls-Royce argintiu, ținea unele din cele mai reușite petreceri din Londra și putea să le facă rost prietenilor de bilete la cele mai somptuoase premiere de gală.

— Poți să-mi developezi un film, Pip?

— Dar ce-i, bătrâne, laboratoarele de la Yard sunt în grevă?

— Cam așa ceva.

Dându-și seama că pusese o întrebare deplasată, Pip o drese în mare viteză.

— Ce zici de un ceai cu chifle prăjite? Din camera alăturată se auzi brusc o melodie de jazz, făcând pereții să vibreze.

— Poate când vin să iau pozele.

— În regulă. Vor fi gata după-amiază pe la patru jumătate. Vreo instrucțiune specială? Sub-expuse, supra-expuse? Granulație fină? Grupate, cinci sau șase?

— Singura instrucțiune e să-ți ții gura.

Pip dădu din cap. Era mic de statură, îmbrăcat îngrijit într-un costum prea mic pentru el și cu o cămașă ce-l strângea la gât, fapt pentru care își tot băga mâna după guler să-l mai lărgească puțin. Părul era vopsit în negru și îmbibat de ulei al cărui miros îl acoperea pe acela al fixativului utilizat în baia de developare, dar și pe acela de whisky.

— Mut ca peștele, bătrâne. Chiar dacă Harry Woods ar veni să-i fac portretul, nu aș menționa faptul că te-am văzut în ultimul timp. Pip râse scurt. Excelentă glumă – cea cu Harry lăsându-se fotografiat!

— Ai înțeles perfect.

— Am fost spion, zise Pip.

— Ce-ai zis? întrebă Douglas brusc alarmat.

— Fotografia la care te uitai… e Conrad Veidt[81] în „I Was A Spy.” Bine făcut. Filmat în Studiourile Gaumont din Lime Grove… sau poate în Studiourile Gainsborough din Islington? Drept să-ți spun, Doug, mă cam lasă memoria.

În camera alăturată cântăreții de jazz, repetând propria lor versiune a cântecului „South of the Border”[82], zguduiau întreaga clădire cu instrumentele. Douglas întrebă mirat:

— Cum de mai ești teafăr după atâta zgomot?

— Trăiește și lasă-i și pe alții s-o facă, replică Pip. Își îndreptă cravata și-și aranjă părul – un tic al unui tip care încearcă să-și infirme reputația de bețiv notoriu. Vrei să fac și copii prin contact?

— Nu, numai filmul.

— Mi-a părut rău când am auzit de soția ta, Doug.

— N-a fost singura, Pip. Cel puțin băiatul a scăpat.

— E bine că gândești așa. Sigur nu vrei o ceașcă de ceai? Nu durează mai mult de un minut și luna asta am făcut rost de niște ceai bun.

Douglas își privi ceasul.

---

[81] Actor și regizor german de film (1893–1943), și-a părăsit țara în 1933 plecând în Anglia, apoi în America; filmul menționat a fost turnat în 1933 în regia lui Victor Saville (n.tr.).

[82] La sud de graniță (n.tr.).

— Nu, trebuie să plec ca să ajung la Highgate pe la zece jumătate.

— Ceremonia Săptămânii prieteniei sovieto-germane?

— Nu am putut să mă eschivez, zise Douglas cerându-i parcă scuze.

— Ei bine, cel puțin acum știm cum stăm. Între bastarzii ăștia de roșii și ticăloșii de naziști – pe cine să alegi?

— Fără nici o îndoială că ai dreptate, fu de acord Douglas.

— Am auzit că transportă osemintele lui Karl Marx, e adevărat? Călătorie sprâncenată!

Douglas atinse mâna prietenului său: un gest de afecțiune dar și un avertisment de a-și ține gura. În acel moment se auziră pași pe scări. Ușa se deschise și intră un soldat german. Într-o engleză stricată ceru să fie fotografiat.

— Stați acolo, zise Pip. Aprinse niște reflectoare puternice și Douglas clipi din ochi, orbit. Mișcați-vă umărul puțin mai înainte. Soldatul se răsuci pe taburet, așa încât treselele nou nouțe de Stabsgefreiter să iasă perfect în evidență.

Reflectoarele declanșară ceva în mintea lui Douglas. Desigur, becul de la lampa de birou din apartamentul din Shepherd Market! Fratele mai tânăr trebuie să fi folosit un bliț ca să fotografieze hârtiile cu calculele matematice ce fuseseră apoi arse în cămin. Acum Douglas era sigur.

— Ne vedem mai târziu, Pip, spuse el. Acesta își scoase părul ciufulit de sub pânza care acoperea aparatul.

— Te aștept, Doug. Se întoarse spre clientul său. Uitați-vă la Tallulah Bankhead[83], domnule caporal, și ridicați puțin bărbia.

[83]Actriță americană de teatru și film (1903–1968) (n.tr.).

Douăzeci și patru

Cimitirul Highgate semăna cu un platou pe care tocmai se turna un film de groază. Năpădit de arbuști și copaci negricioși, înecat în buruieni, cărările sale înguste erau mărginite de pietre funerare străvechi, mucegăite și pline de mușchi. Nici chiar eforturile supraomenești ale unui pluton de geniști nu reușiseră să împrăștie sentimentul că acolo se derula un remake după Frankenstein.

Și totuși încercaseră. Pentru că pe el urma să se desfășoare ultimul act al manifestărilor Săptămânii prieteniei sovieto-germane – simultan cu ceremoniile ținute la Moscova și Berlin – exhumarea, din acest pământ viermănos și înnegrit de fum situat în nordul Londrei, a osemintelor lui Karl Marx.

Fanfara corpului L de armată stătea îngrămădită sub copaci. Nu se reușise plasarea întregii delegații sovietice în imediata vecinătate a mormântului, câtorva sute dintre membrii ei fiindu-le rezervate locuri într-o tribună pe Highgate Hill.

Lângă mormânt se aflau cele mai importante personalități. Ministrul de externe von Ribbentrop, într-o splendidă uniformă, se întreținea amical cu omologul său sovietic, Molotov, sosit de la Moscova special pentru această ocazie. Dr. Josef Goebbels – pentru care această săptămână de evenimente larg comentate pe plan internațional reprezenta un triumf personal – schimbă câteva vorbe cu ceilalți doi demnitari și-i prezentă lui Molotov o mistrie de argint ce avea să fie folosită când noul bloc de marmură, cu simbolurile împletite ale

nazismului și comunismului și cu o lungă declarație de prietenie, avea să fie amplasat peste mormântul gol.

Etajele superioare ale spitalului din Dartmouth Park Hill asigurau personalului și pacienților o perfectă vizibilitate a străzii pe care se vedea un afet german tras de cai negri a căror coamă lucioasă sclipea în vreme ce loveau nerăbdători pământul cu copitele. Surugiii reușiră să-i calmeze iar escorta de cavaleriști își strânse rândurile. Bătu ora unsprezece. Comandantul gărzii de onoare, un colonel din Regimentul 5 cavalerie, aproape că pierdu controlul asupra frumosului său cal murg în clipa când motocicliștii, cu căștile de oțel strălucind în soarele hibernal, își porniră motoarele.

Fanfara intona o melodie solemnă, în timp ce soseau ultimii oaspeți: Primul Ministru marionetă al Marii Britanii însoțit de proaspăt numitul guvernator german al Băncii Angliei. În spatele lor, Douglas îl recunoscu pe Gruppenführer-ul SS, Profesorul Max Springer, membru al SD-ului. Șeful lui Huth, ofițerul SS cu cel mai înalt grad la această ceremonie, era reprezentantul personal al lui Himmler.

Șase ciocli, reprezentând armata, marina, aviația, SS-ul, partidul nazist și SA-ul, așteptau să preia rămășițele pământești ale lui Karl Marx, într-o primă etapă a drumului lor până în Piața Roșie. Locul fusese deja pregătit în Mausoleul lui Lenin; aici osemintele urmau să fie depuse cu ocazia aniversării Revoluției din Octombrie de săptămâna viitoare.

Douglas nu avea o vizibilitate prea bună. Stătea lângă Kellerman pe partea dinspre spital a mormântului. Fanfara continua să cânte o muzică ostășească solemnă. Kellerman tocmai făcuse o remarcă banală și Douglas întorsese capul să răspundă când suflul exploziei îl lovi drept în față. Văzu pământul din jurul gropii erupând într-un nor compact de noroi și fum, apoi acesta îl acoperi, doborându-l la pământ și umplându-i gura cu țărână.

Încercând să se ridice în picioare îl observă pe Kellerman pe jumătate îngropat sub o masivă lespede

funerară. Buzele i se mișcau fără zgomot. În jur nu se auzea nici un sunet, nici măcar cel produs de ofițerul care se chinuia să se degajeze din faldurile însângerate ale unui drapel. Rupse fâșia de steag înfășurată pe ceea ce în urmă cu câteva clipe fusese un braț, acum doar un ciot de unde țâșnea sângele. Bărbatul se clătină într-o parte și-n alta ca un bețiv apoi, golit de sânge, se prăbuși la pământ.

Brusc zgomotul deveni atât de puternic încât pătrunse chiar și prin timpanele aproape distruse ale lui Archer: un amestec de gemete de agonie și frică ale răniților, de claxoane și de sirene ale ambulanțelor încercând să răzbată printre caii înnebuniți ai cortegiului funerar. Murgul arab al colonelului o luă la goană. Călărețul rămase în șa, dar după câteva salturi peste câteva morminte, calul trecu pe sub un șir de copaci ale căror crengi îl izbiră în plin pe ofițer, frângându-i coloana vertebrală.

Aproape de poarta dinspre Retcar Street, câțiva orchestranți încercau să-și scoată camarazii morți și răniți dintre sfărâmăturile instrumentelor și ale tobelor rupte în două. Peste tot se vedeau cadavre și pentru a accentua și mai mult macabra scenă, osemintele fuseseră azvârlite din coșciugele lor și împrăștiate peste pietrele acoperite cu iarbă, ca și cum ar fi răspuns la sunetul cornului anunțând judecata de apoi.

Generalul Kellerman scăpase doar cu o ruptură de ligament. Douglas îl ajută să ajungă până la doi sanitari SS care-l urcară într-o ambulanță. Cu o remarcabilă previziune, Kellerman ordonase pentru acea zi prezența la festivitate a unui astfel de vehicul și a unei echipe de medici de la Spitalul SS. Ordinele fuseseră stricte: orice cadru SS – indiferent de grad și de gravitatea rănilor – avea prioritate la îngrijire. Și iată că cel dintâi căruia i se acorda primul ajutor era însuși Kellerman!

Ceremoniile săptămânii fuseseră organizate de statul major al Grupului L de armată (Districtul Londra) fără a ține seama de Militärverwaltung chef[84], de guvernul englez

[84] Șeful administrației militare (n.tr.).

marionetă, de Kellerman sau de unitățile sale de poliție. Cele mai bune locuri fuseseră atribuite ofițerilor superiori din armată și grangurilor veniți de la Moscova. Așa se explică de ce ei fuseseră decimați pe capete împreună cu garda de onoare, membrii fanfarei și ai corului pregătit să intoneze noile versuri ale cântecului „Horst Wessel”[85].

Suflul ucigător al exploziei atinsese în plin echipa de filmare a companiei de propagandă aflată pe acoperișul special consolidat al carului lor de reportaj, Steyr-A. Mișcându-se încet înainte, cu motorul V-8 răcit cu aer, puternic ambalat, echipa lua imagini de prim plan ale inscripției de pe monument înainte de începerea ceremoniei. Bomba explodase în momentul când ei se îndepărtau deja, însă violența ei distrusese complet masiva mașină, împrăștiind părți ale corpurilor dezmembrate până în Waterlow Park. Protejați de car, celebritățile – Goebbels, Molotov, von Ribbentrop – nu suferiseră decât „neajunsuri” mici – două timpane sparte, o gleznă răsucită și câteva pete pe haine.

Standartenführer-ul Huth se așezase, ca de obicei, cât mai aproape de ieșire. În momentul exploziei se afla lângă poarta dinspre Swains Lane. După spusele ofițerului de lângă el, nici măcar nu clipise când suflul îl lovise. Harry Woods înflori relatarea adăugând că Huth își astupase calm urechile cu degetele cu treizeci de secunde *înainte.* Gluma făcu înconjurul birourilor Scotland Yard-ului. Chiar și Kellerman râse când o auzi, deși era defăimătoare și extrem de periculoasă. Cu toate acestea, atât Huth cât și Kellerman își ascundeau cu greu satisfacția pe care o simțiseră la o atât de publică demonstrație a incapacității serviciilor de securitate ale armatei.

Și totuși acestea reacționaseră prompt. La cincisprezece minute după explozie fu convocată o conferință la înalt nivel în centrul mobil de comandă ce trebuia să asigure controlul de siguranță pe întregul traseu al cortegiului funerar. Adjunctul comandantului grupului de armată

[85] Imnul Partidului național-socialist. Horst Wessel a fost textierul acestui cântec (n.tr.).

discuta cu un colonel din Feldgendarmerie, cu un ofițer din GFP încă în haine civile și cu doi specialiști – unul din ei ușor rănit – în problemele de securitate militară de pe lângă serviciul administrativ. Doi ofițeri ai Abwehr-ului erau deja prezenți, iar alții continuau să sosească. Autobuzul de șase tone era parcat în fața unei tribune în stil gotic unde, păziți acum de santinele înarmate, soldații, repetându-și în gând depozițiile, își așteptau rândul la ancheta ce inevitabil trebuia să se termine prin rostogolirea unor capete în țărână.

Huth se uită la uriașul Befehlskraftwagen[86] – zece roți, produs de uzinele Krupp – și la cei dinăuntru, niște siluete vagi în spatele geamurilor înghețate. Îi zâmbi lui Douglas și-și scutură de pe tunică o parte din mizeria și praful depus pe toți și pe toate. Își privi apoi mâna murdară:

— Să plecăm de aici, zise el evident dezgustat. Vreau să-mi curăț părul de rămășițele pământești ale lui Karl Marx.

În jurul lor echipele medicale aplicau comprese, opreau hemoragii, ridicau răniții pe tărgi și rupeau uniforme pentru a pansa răni. Peste tot numai gemete și urlete. Un amiral care stătuse lângă Douglas în momentul exploziei primea ultima împărtășanie de la un preot militar german.

— Nu ești de părere că explozia s-a produs chiar din mormânt?

— Nici o îndoială în această privință.

— Probabil că au operat noaptea trecută. L-au scos pe bătrânul Karl din frumoasa sa haină de lemn și l-au îmbuibat cu explozibil. Huth adulmecă și se strâmbă. Corpurile dezgropate și mormântul răvășit al cimitirului răspândeau un miros greu.

— Pun pariu că armata n-a instalat aici santinele. Se îndreptă spre poartă croindu-și drum cu coatele prin mulțime. Trecu pe lângă un muzicant rănit care aștepta liniștit cu o mână ridicată, în timp ce strângea un cordon în jurul brațului să oprească sângele ce țâșnea din venă. Tunica îi era complet pătată și Huth se feri să nu se

---

[86] Autovehicul de comandă (n.tr.).

murdărească și el. Apoi, parcă rușinat de comportarea sa, spuse:

— Du-te și caută o ambulanță. Ai să-ți pierzi brațul dacă stai așa fără să faci nimic.

— Mi s-a ordonat să aștept aici, spuse tânărul.

Huth dădu din umeri. Cu conștiința împăcată, își continuă drumul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ascuns după căsuța paznicului se afla vehiculul său preferat, „Krad-ul”[87] său, marca BMW. Fără îndoială că sperase să o șteargă de la ceremonie înainte ca ea să se sfârșească. SS-istul în uniformă care îl păzea șterse cu mâneca pulberea fină așternută pe ea înainte ca Standartenführer-ul să se urce înăuntru.

Problemele pe care Huth le avea cu sinusul se agravaseră din cauza prafului și vegetației aruncate în aer de explozie. Ochii îi curgeau și-și suflă nasul cu zgomot.

— Știi pe cineva pe nume George Mayhew? întrebă el, ștergându-și din nou nasul.

— Colonelul Mayhew? Toți polițiștii din Londra îl cunosc. A fost cel mai bun demi-meleu pe care l-a avut vreodată echipa de rugbi a poliției.

Huth îl privi fix, încercând să-și dea seama dacă era un răspuns evaziv sau nu.

— Și toți polițiștii s-au întâlnit cu el săptămâna trecută?

— Foarte probabil. Eu l-am întâlnit cu siguranță.

— Îl știi bine? își duse o mână la frunte. Ai avut vreodată probleme cu sinusul, Superintendent?

— Din fericire, nu! Vreau să spun, da, îl cunosc bine pe Mayhew, dar nu sufăr de sinus.

— Uneori nu-s sigur că știi ce vorbești. Huth scoase câteva hârtii din buzunar și răsfoindu-le îi întinse o mică fotografie. Îl recunoști cumva pe Mayhew?

Imaginea era proastă, dar dacă Douglas ar fi fost conștient atât de problemele puse de un lung teleobiectiv, necesitatea unei expuneri adecvate fără nici un fel de influență dăunătoare din partea acesteia, cât și curajul tehnicianului care ținuse negativul în baia de developare

[87] Prescurtare de la Kraftrad: motocicletă (n.tr.).

de două ori mai mult decât de obicei, ar fi considerat-o ca fiind una foarte bună.

— S-ar putea să fie colonelul Mayhew, admise Douglas. Bărbatul care se uită drept la obiectiv este generalul maior Georg von Ruff, nu-i așa?

— A observat mașina în care se afla omul meu. E un porc bătrân și extrem de suspicios. Al treilea e profesorul Frick.

Huth avea un simț ascuțit al percepției pe care i l-ar fi invidiat orice comic ce-și etala talentele într-un local de noapte.

— Profesorul Frick! exclamă Douglas cu o surpriză nedisimulată. Dar credeam că a murit de mult – în luptele de anul trecut?

— Atunci înseamnă că s-a întors din mormânt, declară Huth. Ce crezi că ar putea avea în comun acești trei oameni – exceptând dorința lor vădită de a nu se lăsa fotografiați?

— Explozibilul atomic?

— Trebuia să te faci detectiv! Dar sunt sigur că te poți gândi și la altceva.

— Oare?

— Generalul von Ruff este ofițerul cu gradul cel mai mare din Abwehr aflat actualmente în Anglia. În spatele lui, undeva în umbră, se găsește un colonel din Heereswaffenamt[88]. E clar că amândoi l-au abordat pe bătrânul Frick în speranța că acesta va încerca să realizeze o superbombă pentru armată. Dar ce rol joacă colonelul Mayhew în această afacere?

— Habar n-am.

— Tratează o afacere, asta face, răspunse Huth.

Cei doi bărbați se priviră îndelung. În cele din urmă Douglas rupse tăcerea:

— Credeți că Mayhew le vinde date referitoare la cercetările științifice de ultimă oră?

— Îmi pun capul dacă nu le vinde copii indigo ale calculelor arse în apartamentul din Shepherd Market.

---

[88] Direcția de aprovizionare a armatei (n.tr.).

— Pentru bani?

— Ce dorește colonelul Mayhew mai mult decât orice pe lumea aceasta? Haide, ești englez, știi răspunsul!

— Eliberarea Regelui?

Huth îl bătu pe umăr cu un zâmbet sardonic. Apoi porni motorul motocicletei.

— Ce vreți să fac? urlă Douglas pentru a acoperi zgomotul.

— Transmite-i lui Mayhew că vreau acele calcule.

— Și în legătură cu cealaltă problemă?

— Care?

Douglas se uită peste umăr. Huth micșoră turația motorului până când zgomotul deveni asemănător cu cel al unor tobe.

— Regele, spuse detectivul.

Huth luă fotografia din mâna lui Douglas și o introduse printre plicurile, hârtiile și rapoartele pe care le scosese din buzunar. Căută o clipă și găsi un formular mic, galben deschis, împăturit în două. Fără să-l desfacă, Huth îl mai îndoi o dată așa încât îl strecură cu ușurință în buzunarul de sus al hainei Superintendentului. Apoi zâmbi fără haz:

— Archer, uită-te la cele întâmplate aici, spuse el ridicându-se în rezemătoarele de picioare ale motocicletei pentru a vedea mai bine haosul și măcelul din jur. Ivanii ne vor socoti vinovați. Mâine vei vedea această scenă pe prima pagină a *Pravdei.*

Douglas se întoarse să-i urmărească privirea. Cei mai mulți morți și răniți zăceau în jurul înălțimii unde se aflase mormântul. Poziția privilegiată a oaspeților ruși de la începutul ceremoniei îi expusese la cel mai mare pericol. Demnitarii comuniști de elită fuseseră însoțiți de soții, fiice și amante – înregistrate ca secretare. Acum rochiile de mătase cumpărate din Bond Street și costumele de lână procurate în Savile Row erau rupte și însângerate, iar mulți dintre rușii răstigniți peste fragmentele de marmură împrăștiate pretutindeni nu aveau să se mai ridice niciodată de jos.

Dar imaginile nu aveau să apară în nici un ziar de a doua zi. Nici în *Pravda* sau în *Völkischer Beobachter,* nici în *Times, Tribune* sau în oricare alt ziar sau revistă. La intrarea dinspre Swains Lane și pe străzile, în parcul și în curtea spitalului învecinat unități ale Feldgendarmeriei verificau toate aparatele și percheziționau pe oricine prezenta un permis eliberat pentru presă. La poartă creștea grămada de filme pe 35 mm scoase din aparate de fotografiat sau de filmat – folosite sau nu; așa cum tremurau și se desfășurau în soarele glacial semănau cu un grup de vipere încolăcindu-se în cuibul lor.

Un ofițer SS se grăbi spre ei, adresându-se lui Huth.

— Veniți repede. E vorba de Gruppenführer-ul Springer.

Lăsat singur, Douglas scoase din buzunar formularul galben. Deja îl recunoscuse ca fiind unul din noile mandate de arestare. Mai puțin laconic decât un simplu extras din tabelul de arestări prioritare, avea notat pe el doar numele și adresa lui George Mayhew și motivul reținerii: Schutzhaft (Detenție preventivă) – un cod ce indica faptul că bărbații, femeile și copiii respectivi trebuiau să dispară și să nu mai fie văzuți niciodată. Iar felul în care Huth autentificase ordinul, cu o iscălitură lăbărțată și indescifrabilă în creion, indica o cruzime insolenta. Douglas vârî hârtia în portofel. Se auzi un țipăt ascuțit. Se întoarse și văzu o grupă de geniști ridicând o dală de piatră de pe corpul unui bărbat care tocmai își dădea sufletul gemând prelung.

Douglas străbătu în grabă Waterlow Park și descoperi un telefon public în Highgate Hill. Îi răspunse valetul colonelului Mayhew, un polițist pensionat care câștigase de două ori consecutiv titlul de cel mai bun boxer de categoria grea și fusese cât pe ce să-l câștige și pe al treilea. După câteva secunde Mayhew ridică receptorul.

— Aici Detectivul Superintendent Archer, spuse Douglas pe un ton oficial, și dețin un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Poți vorbi deschis?

— Sunt într-o cabină telefonică. Standartenführer-ul Huth tocmai mi-a înmânat formularul. L-a semnat el însuși. Nici un fel de acuzație, doar o detenție preventivă.

— Și acum?

— Circulația e atât de anevoioasă…

— Am ascultat comunicatul oficial la buletinul de știri. Germanii probabil că regreta deja faptul că au permis postului BBC să transmită în direct… Foarte bine, nu vei putea ajunge aici mai devreme de o jumătate de oră.

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc, Archer. Să văd dacă pot să aranjez ceva. Oricum, te contactez la apartamentul fetei.

Douglas avu impresia că Mayhew nu înțelesese pericolul în care se afla. Poate că totuși credea toată propaganda aceea oficială după care un lagăr oficial consta într-un pat tare, un duș rece și un program dur de exerciții fizice. Dacă așa stăteau lucrurile, surpriza ce-l aștepta urma să fie teribilă.

— Domnule colonel, s-ar putea să mai fie și alte mandate despre care nu știu nimic. Sau anumite dispoziții referitoare la familia dumneavoastră.

Mayhew rămase imperturbabil.

— Da, am înțeles perfect. De fapt nu-i o surpriză. Totuși îți mulțumesc, Archer.

— La revedere, domnule colonel, zise Douglas și agăță receptorul.

Vizita Superintendentului la frumoasa locuință a colonelului Mayhew din Grosvenor Square, colț cu strada Upper Brook, Mayfair, fu un fel de formalitate. Valetul avea toate răspunsurile pregătite așa cum de altfel era și de așteptat din partea cuiva ce-și petrecuse cea mai mare parte din viață în serviciul comandat. Îl conduse pe Douglas prin toate încăperile, deschizându-i chiar și dulapurile.

— Te rog să-mi telefonezi imediat ce se va întoarce colonelul Mayhew, îi puse în vedere detectivul.

— Așa voi face, domnule Superintendent, îl asigură valetul. Ambii bărbați zâmbiră și Douglas își luă rămas bun.

De-abia după ce se întoarse în atelierul lui Pip Piper și privi negativele, Archer fu sigur că teoriile sale erau corecte. Cadru cu cadru, prin fața ochilor i se derulau sute de calcule, notații și însemnări. Pip rămase deoparte în timp ce Archer le examina.

— Ce crezi despre calitatea lor?

— Puțin supra-expuse, dar nu-i așa de grav. Nu va fi nici o problema să le poți citi. Vrei o lupă?

Douglas o luă și studie cu atenție negativele. Cifrele și cuvintele se distingeau clar.

— Nu-mi spun nimic, declară el.

— Nu-mi cere mie părerea, răspunse Pip. N-am fost niciodată prea bun la socoteli.

— Slavă Domnului că și-a terminat repetițiile orchestra aceea de jazz. De ce dracu' nu se gândește Huth că ar putea exista niște clișee, se întrebă în gând detectivul. Neamțul continua să caute niște copii la indigo – suficiente ca să intre fără probleme într-o servietă. Brusc, Douglas își dădu seama că specialiștii lui Huth nu găsiseră nici o urmă care să le sugereze posibilitatea utilizării unui aparat de fotografiat. Singurul indiciu existent în apartamentul din Shepherd Market fusese poziția lămpii de pe masă și becul scos din ea, pe care însă Douglas îl pusese la loc. Tânărul Spode trebuie să fi luat cu el dispozitivul special folosit, iar aparatul Leica și accesoriile lui fuseseră îndepărtate cu bună știință din camera acestuia.

Începuse din nou să plouă. Douglas privea fix pe fereastră la acoperișurile arcuite și coșurile dărăpănate. Vântul bătea destul de tare pentru a trimite câte o pală de fum în fereastra, și așa mică, a încăperii. Se simțea mirosul de funingine și ochii lui Douglas începură să lăcrimeze.

— Te simți bine? îl întrebă Pip.

— Da. Gânditor, Superintendentul pipăi cu degetul pivotul de la proteză pe care-l avea în buzunar. Evident acesta fusese modificat ca să permită existența unei ascunzători secrete. Tânărul Spode fusese un fel de curier. Spațiul era destul de mare pentru introducerea unei casete cu film de 35 de mm, dar în acest scop filetul dispozitivului de fixare fusese scurtat cu un sfert de inci. Astfel se micșorase rezistența ansamblului iar efortul suplimentar din timpul operației de fotografiere, întoarcerea pagină cu pagină a materialului, dusese la desprinderea lui. Întotdeauna trebuie să existe vreo greșeală pe undeva!

— Pip, un aparat Leica și patru piciorușe metalice subțiri…

— Un dispozitiv de fotografiat. Cel mai simplu pentru o asemenea operație. Piciorușele se înșurubează pe un inel solid care se strânge în jurul monturii obiectivului. În acest fel aparatul este ținut exact la distanța potrivită față de obiectul de fotografiat… numai că focalizarea devine extrem de dificilă la distanțe atât de mici.

Douglas se aplecă înainte și atinse brațul prietenului său ca să-i întrerupă explicațiile.

— Dacă ai vedea acest dispozitiv, ți-ai da seama dacă a fost destinat pentru o astfel de operație? Ar mai putea să fie folosit și în alte scopuri?

— Nu, nici el nici accesoriile sale, fie ele obiective sau altceva.

— Înțeleg, spuse Douglas întorcându-se din nou spre fereastră. Ceainicul electric fierbea. Pip pregăti ceaiul într-o mică cană emailată cu roșu. Era tare, cel mai tare pe care-l băuse detectivul în ultima vreme.

— Sigur te simți bine?

— De ce mă-ntrebi? vru să știe Douglas continuând să privească fix ploaia care bătea în plăcile ude de ardezie. Era o senzație ciudată de izolare să te afli în acest apartament de unde nu se vedea decât cerul și vârfurile acoperișurilor de la casele vecinilor. I-ar fi plăcut să locuiască aici; ar fi avut o șansă să-și mai liniștească

nervii. Poate că vechiul său prieten Pip era mai norocos decât credea.

— Ei bine, e vorba de o problemă pe care nu vrei să o discuți cu altcineva, deci nu-i ceva legat de activitatea ta de polițist. Te știu prea bine ca să pot crede că te-ai vârât în ceva necurat, afaceri, speculă… Deci mai rămâne un singur lucru.

— Și care ar fi acesta? Douglas ținea strâns în mână ceașca să-și încălzească palmele. Dorea ca tatăl său să mai fi fost în viață. Imaginea lui îi venise brusc în minte, fără nici un motiv, așa cum se întâmplase și în alte momente de criză din existența sa. Încercă să nu se mai gândească la acest lucru dar nu reuși.

— Lucrezi împotriva ticăloșilor de friți, rosti încet Pip.

— Urât mai miroase ceața, declară Archer. Oamenii ard prea mult lemn și prea multe vechituri pentru a se încălzi. De aici provin miasmele.

— Te referi probabil la tutun. Îmi amintesc de timpurile în care doar bărbații fumau. Acum pufăie și țâncii și babele, în ciuda prețurilor fantastice la care au ajuns țigările.

— E un fel de consolare. Cei săraci, uzi și înghețați până-n măduva oaselor găsesc o mângâiere în tabac. Tot ce-și mai putea aminti despre tatăl său, un bărbat mătăhălos cu un râs vesel, erau hainele care miroseau întotdeauna a tutun de pipă.

— Dar și friții fac la fel. Fiecare ticălos de-ăsta are câte o țigară a naibii de mare în gură.

— Soldații sunt aspru pedepsiți pentru beție, replică Douglas. Era genul de conversație purtată de nenumărate ori înainte, și care-i permitea, în timp ce-și exprima opiniile, să se gândească la altceva; în cazul de față, la negativele filmului.

— E adevărat, nu-i așa? Lucrezi contra lor?

Douglas nu răspunse. Își întinse lung gâtul să vadă mai bine în stradă unde un cărbunar își înclina cu grijă sacul, ca bucățile de huilă să cadă direct în gura deschisă a

pivniței. În ciuda ploii, omul și sacul dispărură curând în spatele unui nor negru. Douglas continuă să privească.

Pip spuse:

— Faci cum vrei, dar să știi că secretele *tale* sunt înmormânta-te totdeauna cu mine.

Superintendentul clătină din cap.

— Nici un secret nu e sigur, indiferent de persoană. Continua să-și frământe mintea cu problema care-l interesa. Putea să înțeleagă ignoranța lui Huth. Dacă însă Hesse și cei din Abwehr intraseră în posesia aparatului tânărului Spode, a dispozitivului de fotografiat și a teleobiectivelor, de ce nu-și dăduseră seama că documentele fuseseră copiate pe clișee? De ce-i mai cereau documentele lui Mayhew? Cel mai bine e să știi cât mai puțin, Pip. În cazul cel mai rău, spune-le că ai developat un film pentru mine. Eu pot să inventez mai ușor niște scuze sau minciuni.

— N-am decât să spun că am fost beat!

Și brusc în mintea lui Douglas se făcu lumină! Cei din Abwehr erau la fel de rafinați și nesinceri ca și ceilalți. *Știau* despre negative și de aceea mai tratau încă cu Mayhew, dar ținând faptul secret puteau verifica, într-o oarecare măsură, buna credință a celeilalte părți. Continuau să dialogheze cu Mayhew sau cu oricare alt reprezentant al adversarului, însă așteptau ca cineva să rostească cuvintele magice „negativ pe 35 mm.” Douglas sorbi cu nesaț ceaiul fierbinte, apoi rulă filmul în casetă și-l băgă în buzunar.

— Încet, vezi că-l zgârii, obiectă prietenul său.

— Nu intenționez să-l prezint la expoziția Societății Regale de Fotografie, replică Douglas parafrazând o mai veche remarcă de-a lui Pip. Bău ultimele picături din ceașcă și o puse pe marginea ferestrei.

— Mulțumesc pentru tot, bătrâne.

Jos în stradă, cărbunarul ținea în mână capacul greu de fontă în timp ce împingea cu piciorul în pivnița întunecată ultimele bucăți de pe caldarâm.

Douăzeci și cinci

Londonezii au numit-o „noaptea autobuzelor”, dar de fapt arestările în masă ale persoanelor suspecte și raziile continuaseră fără încetare două nopți și aproape trei zile. Postere imense și anunțuri pe câte o pagină de ziar cereau populației să se prezinte de bună voie la poliție pentru verificarea unor acte. Mulți nu se mai întorseseră, reținuți în detenție preventivă.

Arestații din zona de vest a Londrei erau duși pe Wembley, cei din zona de est erau îngrămădiți în Earls Court Exhibition Hall și în Albert Hall. Chiriașii imensului bloc cu vedere spre râu din Dolphin Square fuseseră evacuați, după o notificare de doar două ore, pentru ca apartamentele lor să fie transformate în sute de camere de interogatorii simultane.

În acest scop fuseseră aduși anchetatori din toate colțurile Marii Britanii. În afară de profesioniștii din Geheime Feldpolizei, SD, Gestapo și Abwehr, erau folosite și persoane a căror singură calificare era aceea de a avea oarecare cunoștințe de engleză: chelneri din clubul ofițerilor de pe lângă Luftwaffe, doi capelani, un flautist din orchestra simfonică a armatei germane (districtul Londra), șapte telefoniști și un dentist al marinei.

— Doamnă Sheenan, ar fi mai bine să-i țineți pe băieți acasă astăzi, o sfătuise Douglas la micul dejun din dimineața imediat următoare exploziei din cimitir. Femeia îi pusese o altă felie de pâine prăjită în farfurie și dăduse din cap pentru a-i arăta că-l auzise. Pâinea era veche, dar acoperită cu grăsimea scursă din carnea pusă la fript,

devenea un lux pentru acele vremuri. Douglas așteptă să vadă dacă ajungea la fiecare înainte de a mușca din felia-i proprie.

Doamna Sheenan le mai turnă câte o ceașcă de ceai.

— Ați auzit camioanele noaptea trecută? Trebuie să fi arestat pe câțiva din vecinii de vizavi. Ce zgomot făceau! Am crezut că aveau de gând să spargă ușa!

— E cea mai masivă campanie de arestări de care am auzit vreodată. S-ar putea să fie și cea mai mare din toată istoria modernă, declară Douglas. Femeia ridică ochii în timp ce bărbatul adăugă cu stângăcie:

— Să nu crezi că-i admir pentru asta. Era pur și simplu o constatare. Mii de oameni vor fi reținuți. Dumnezeu știe câți din ei vor rămâne în închisorile germane.

— Nu-mi pot da seama cum îi va ajuta să-i descopere pe cei care au pus bomba în cimitir.

Douglas fu de acord cu ideea, însă nu încercă s-o dezvolte mai departe. Conchise totuși:

— Dacă s-ar întâmplă ca dumneata și băieții să vă aflați pe o anumită stradă la un moment nepotrivit, ați putea fi cu ușurință ridicați din întâmplare, și cine știe unde ați putea ajunge.

— Probabil în Germania, completă doamna Sheenan. Mâncați-vă pâinea, băieți, și beți-vă ceaiul. Nimic nu trebuie irosit.

— Într-adevăr în Germania, repetă Douglas. Acolo unde ajunsese și bărbatul ei.

— Dumneavoastră îi arestați? întrebă fiul doamnei Sheenan.

— Cum îndrăznești să-i vorbești așa domnului Archer? îl apostrofă mama sa. Și ți-am mai spus de câteva ori să nu vorbești cu gura plină! Îl plesni ușor peste mână. Fără forță, dar venind din partea unei persoane atât de calme și reținute, gestul îi uimi pe toți. Băiatul se chirci în scaun, strângându-și genunchii la piept în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

— Slavă cerului, acțiunea n-are nimic de-a face cu CID-ul, răspunse Douglas bucuros că avea o șansă de a-și

descărca sufletul. Luă o gură de ceai. Aș putea să vă dau un fel de permis de circulație, doamnă Sheenan. N-ar fi ceva oficial, dar fiind pe o hârtie cu antetul Scotland Yard-ului ar putea ajuta la ceva. Femeia clătină din cap. Douglas ghici că se gândise deja la o astfel de posibilitate. Femeia se aplecă spre fiul ei și-l sărută.

— Bea-ți ceaiul, dragul meu. I-am adăugat ultima linguriță de zahăr așa încât, până la rația de săptămână viitoare… Se întoarse spre Douglas și-i spuse pe un ton politicos:

— La ce mi-ar folosi o bucată de hârtie? Când voi avea nevoie de ea, va fi probabil prea târziu… și dacă ne gândim că ar putea-o găsi cineva? Probabil că ar crede că sunt… Se opri. Fusese pe punctul de a spune „informatoare”, dar se corectă… că am legături cu germanii.

— Da, desigur, replică bățos Douglas.

— Oh, n-am vrut să vă jignesc, domnule Archer. Sunteți polițist. Trebuie să aveți de-a face cu ei. Ce-am face dacă n-am avea propria noastră poliție? Mereu am fost de această părere.

Superintendentul își dădu seama de faptul că o spunea ca pe un fel de scuză pentru propria ei liniște sufletească – la urma urmei avea un chiriaș care lucra pentru Huni! Douglas puse deoparte șervetul și se ridică.

— Amână-ți, te rog, cumpărăturile cât mai mult cu putință – pâinea și laptele ți le aduce acasă, nu-i așa? Până spre sfârșitul săptămânii lucrurile se vor mai liniști un pic. Pur și simplu nu vor mai avea loc unde să țină prizonierii.

Doamna Sheenan aprobă din cap, bucuroasă că el nu se supărase pe ea pentru lipsa ei de tact. Dintr-un sertar al dulapului scoase un pulover împletit, nou, en-coeur, cu culorile clubului de crichet al poliției. Era învelit într-o hârtie de mătase de dinainte de război.

— E rece afară. Se pare că a început deja iarna.

Îi întinse puloverul lui Douglas, dar acesta ezită înainte de a-l accepta. Știa că-l împletise pentru soțul ei – un bun jucător la serviciu într-o echipă din alte timpuri.

— Poșta refuză pachetele cu haine sau îmbrăcăminte, îi explică ea. O nouă dispoziție, pachetele sunt deschise și controlate.

Desfăcu ambalajul și ridică puloverul alb înspre lumină. Era mândră de felul în care-l tricotase.

— Amândoi vrem ca să-l porți dumneata, domnule Archer, zise ea uitându-se la fiul ei. Îl poți înapoia oricând dacă tatăl său se va întoarce acasă.

— Mă îmbrac chiar acum cu el. Mulțumesc, spuse Douglas.

— Nu te-am considerat niciodată un tip pe care-l pasionează crichetul, remarcă sarcastic Huth în momentul când Superintendentul intră în birou. Camera era întunecată, cerul dimineții avea culoarea bronzului folosit odinioară la tunuri iar prin ferestrele bine ferecate de-abia dacă se strecura o geană de lumină. Huth era în uniformă, jacheta cenușie era trântită pe spătarul scaunului, iar cămașa cafenie boțită era descheiată la gât. Era neras și Douglas ghici că-și petrecuse aici jumătate din noapte. În fața sa se afla o sticlă goală de Scotch, iar aerul era îmbâcsit de atâta fum de țigară.

— Nu poți să închizi odată nenorocita aia de ușă?

Douglas se conformă.

— Toarnă-ți un pahar. Era ca și cum pierduse noțiunea timpului.

— Mulțumesc, nu acum.

— E un ordin!

— Sticla-i goală.

— Dar dulapu-i plin…

Douglas nu-l văzuse niciodată pe Huth într-o astfel de dispoziție și nici nu se gândise că ar fi avut vreodată ocazia. Scoase o nouă sticlă dintr-o cutie de carton cu mențiunea „Special pentru Wehrmacht”, o destupă și turnă o măsură într-un pahar mare pe care neamțul îl făcuse să apară dintr-un sertar.

— Apă? se interesă acesta și împinse o carafă peste masă, cu destulă neglijență ca să stropească hârtiile împrăștiate peste tot. Huth ridică una, un telex, și lăsă apa

să se scurgă de pe ea cu acea atenție copilărească pe care orice bețiv o acordă lucrurilor înconjurătoare. Lista morților, explică el, se tot mărește…

— Explozia?

Huth flutură hârtia udă plină de șiruri de nume dactilografiate la un rând.

— Exact, explozia! Dezgroapă-l pe bătrânul Karl, obișnuit să stea jumătate de secol în pământul bogat în fosfați din nord-vestul Londrei… și nu trebuie să te mai miri că-ți aruncă porcării în ochi – am dreptate sau nu?

Douglas nu-i răspunse fiind preocupat să citească câte ceva din lista pe care neamțul i-o flutura sub nas. Telexul provenea de la Spitalul SS-ului din Hyde Park Corner.

Springer, Prof. Max. Gruppenführer SS. Nr. 4099
STAB RFSS[89]. Decedat în urma rănilor 02.33.

— Ei bine, continuă să se curețe, comentă Standartenführer-ul.

— Și profesorul Springer a fost ucis acolo?

— Am pierdut un bun prieten, Superintendent. Se întinse după sticlă și-și turnă un alt pahar în care adăugă un pic de apă – cu o grijă exagerată, de efect mai degrabă pe vreo scenă de teatru, nu în acel birou.

— Chiar unul bun?

— Era prietenul meu la curtea Regelui Heinrich, declară Huth. Reichsführer-ul SS i-a dat mână liberă să găsească mijlocul prin care SS-ul să poată prelua de la armată experiențele nucleare. Standartenführer-ul își încleștă pumnii. Puterea pe care o aveam depindea de Springer. I-am fixat un loc în spate, lângă cei din comandamentul marinei, dar nebunu’ naibii s-a hotărât să se apropie de mormânt ca să vadă mai bine. Și i-a căzut în cap o bucată marmură.

— Cercetările deci s-ar putea să se oprească? se interesă Douglas, sorbind din whisky dar de fapt bând extrem de puțin.

---

[89] Stab Reichsführer SS – Statul Major al Reichsführer-ului SS (n.tr.).

— Nici o șansă de așa ceva, mulțumesc lui Dumnezeu, declară Huth, continuând să-și examineze cu atenție ținuta.

Pantalonii erau murdari de noroi iar la un genunchi se vedea o ruptură. Douglas se gândi că fusese unul din cei ce-l scoseseră pe Springer de sub sfărâmături.

— Îl cunoșteați de mult pe profesorul Springer?

— Archer, aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri – unele pe care nu le-ai crede niciodată. Am fost împreună cu el în acel sfârșit de săptămână când i-am executat pe liderii cămășilor brune[90]. L-am întâlnit la aeroportul Templehof la aterizarea avionului special care-l aducea pe Karl Ernst de la Bremen. Fusese arestat de Springer într-un hotel în dimineața aceea. Ernst era secundul lui Röhm la comanda SA-ului, deputat în Reichstag și consilier de stat, dar s-a lăsat reținut fără nici un fel de împotrivire. Huth sorbi din whisky. Era mai relaxat dar își încrețea ușor fruntea ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și reaminti evenimentele „puciului." Zâmbi. Cei din SA nu știau ce li se întâmplă. Nu-și imaginau că s-ar fi putut ca însuși Führer-ul să ne ordone să-i executăm. Ernst era un reprezentant tipic. Credea că era vorba de o rebeliune împotriva acestuia. Chiar înainte ca plutonul de execuție să-l ciuruiască, și-a îndreptat umerii și a urlat „Heil Hitler!" apoi soldații au tras și l-au împușcat. Huth își acoperi fața cu mâinile respirând încet și ritmic așa cum făceau mulți astmatici. Drăguț, nu-i așa?

— Nu prea.

— Atunci am învățat ceva, continuă cu amărăciune Standartenführer-ul. L-am văzut murind pe prostul acela și m-am jurat să nu mai ascult niciodată frazele sforăitoare ale politicienilor.

— Și ați reușit?

— Archer, semăn eu cu un idealist?

Douglas clătină din cap dar nu răspunse pentru a nu întrerupe apetitul verbal al neamțului. Mai cunoscuse și alți tipi de același fel. Îi auzise recunoscând săvârșirea

[90] Referire la evenimentele din 30 iunie – 1 iulie 1934 (n.tr.).

unor crime înfiorătoare, și ca Huth, toți vorbeau ciudat de detașați.

— Era ușor de prevăzut că naziștii vor avea câștig de cauză. Erau singurii cu mintea limpede și extrem de deciși. Dar și ordonați. Îmi plac câștigătorii. Și lui taică-meu îi plăceau. Era un ticălos fără scrupule – Dumnezeule, cât de mult îl mai urăsc, chiar și astăzi. Singurul lucru cu care-i puteam câștiga afecțiunea era să fiu mereu primul din clasă; și am făcut totul pentru asta. Archer, naziștii sunt câștigătorii, așa încât să nu fii tentat să lucrezi contra lor.

Douglas încuviință din cap.

— Săptămână viitoare voi fi la Berlin. Voi vorbi cu Reichsführer-ul SS, poate cu însuși Führer-ul. Vor trebui să-mi dea funcția pe care o avea Springer pentru că nu este nimeni altul care să posede toate informațiile, își ciocăni fruntea cu degetul; poate voi obține și gradul lui Springer. Să ne veselim! Zilele lui Kellerman sunt numărate. Ne vom descotorosi de el înainte de sfârșitul lunii viitoare. Atunci să-l văd – la etajul de sus – stând pe un scaun și răspunzând unor întrebări pertinente despre contul său bancar din Elveția și despre mita pe care o ia de la constructorii care ridică noile închisori.

Uimirea se așternu pe fața lui Douglas.

— Dosarul său e gros. De ce crezi că e atât de interesat să prindă ocazia să-mi scotocească prin hârtii? Nu pentru că ar fi nerăbdător să preia conducerea programului de cercetări nucleare, ci pentru că vrea să-și salveze pielea. Bău o gură de apă. Archer, vrei să rămâi și să lucrezi cu mine?

— În statul dumneavoastră major?

— Nu sunt prea mulți cei din anturajul personal al lui Springer pe care aș vrea să-i păstrez. Dacă rămâi cu mine, poți ajunge până în vârful piramidei. Îți obțin cetățenia germană și te introduc imediat în rândurile SD-ului – nu vor mai fi bonuri de raționalizare, restricții de călătorie sau controale financiare. Îl privi întrebător pe Superintendent.

— Credeam că vă plac doar învingătorii, replică acesta.

Zâmbi subțire.

— Nu și ca asistent personal.

Propunerea putea să fi fost bine intenționată. Dar în ce măsură era o încercare stângace de lingușire, tipic teutonică, sau ceva plănuit cu grijă, Douglas nu-și putea da încă seama.

Huth se ridică și se îndreptă spre fereastră.

— N-ai vorbit ieri cu Mayhew? spuse el fără să se întoarcă.

— Îl voi găsi, replică detectivul.

Huth stătea în contra luminii și Douglas observă mișcarea nervoasă a degetelor ce aveau parcă intenția de a se debarasa de orice urmă de murdărie, clei sau amintire lipită de ele.

— Mayhew e o persoană educată, un om cult și rezonabil, spuse atât pentru sine Huth cât și pentru interlocutorul său.

— Desigur, fu de acord celălalt.

— Nu cred că are vreun motiv personal de ceartă cu mine, ce zici? Ce urmărește? Prestigiul și respectul celor din jur? Toți oamenii normali sunt împinși din spate de așa ceva. Am putea ajunge la o înțelegere tacită între noi, iar rezultatul ei va fi favorabil amândurora, făcându-ne să ne atingem țelul propus. Poți să-i transmiți acest mesaj din partea mea?

Propunerea era de un cinism care-ți tăia respirația, chiar după criteriile personale ale lui Huth.

— Și ce garanții să îi ofer?

— Doar acea scuză excelentă că acționezi la ordin. Și prietene, fii mulțumit cu așa ceva.

— Voi ține legătura cu dumneavoastră, răspunse Douglas, dar nu în calitate de informator. Chiar înainte de a sfârși, își dădu seama că auzise așa ceva de nenumărate ori înainte – de la oameni pe care-i folosise și pe care apoi îi disprețuise.

Se auzi o ciocănitură în ușă. Huth zbieră:

— Intră!

Apăru un bătrân om de serviciu cu o găleată de cărbune și se apucă să aprindă focul în cămin. Huth îl concedie pe Douglas cu un gest din cap. Acesta se ridică în picioare și mulțumi providenței că Standartenführer-ul nu era unul din acei ofițeri care obișnuiau să spună „Heil Hitler” la sfârșitul oricărei întrevederi. Ar fi fost mult prea mult decât ar fi putut îndura Superintendentul – mai ales de fată cu celălalt englez.

Pe biroul lui Douglas se aflau adunate o mulțime de hârtii – iar Harry Woods nu sosise încă! Archer îl blestemă în gând. Nătărăul! Astăzi era una din zilele în care ar fi avut nevoie de ajutorul său! Uitându-se în agenda de birou a subalternului său văzu că acesta avea o întâlnire cu Superintendentul Crime la orele 9:30, așa încât telefonă secretarului acestuia și pretextă că Harry era bolnav. La celălalt capăt al firului fu întâmpinat cu o glumă – lipsa de punctualitate a lui Woods era binecunoscută.

Douglas trimise un funcționar civil să-l caute pe Harry în cafeneaua lui Joe. Era prea devreme pentru Red Lion sau pentru „bomba” de peste drum, localul obișnuit al celor din CID. Următorul apel fu la secția de poliție din Cannon Row pentru a vedea dacă nu cumva ajutorul său nu stătea la taifas cu sergentul de serviciu. Toate încercările dând greș, Douglas îi telefonă secretarului principal al lui Kellerman cerându-i adresa unde erau deținuți cei arestați în cartierul Islington, unde locuia Harry. După cincisprezece minute obținu un răspuns: până la 10:30 noaptea trecută, York Way Goods Depot, în spatele stației de metrou de la King’s Cross; după aceea, Caledonian Road Cattle Market.

Superintendentul îi telefonă lui Huth.

— Domnule Standartenführer, cred că este posibil ca Harry Woods să fi fost ridicat din greșeală. Nici un răspuns. Douglas continuă: N-a venit la birou în această dimineață în ciuda faptului că avea întâlnire cu Crime. Altă pauză lungă. Mai sunteți la aparat, domnule?

— Nu-mi pot da seama cum de a reușit Woods să evite atâta timp arestarea, veni răspunsul lui Huth. Ei bine, va

trebui să-ți faci rost de alt detectiv sergent. Poți găsi pe cineva care vorbește germana?

— Am de gând să-l caut pe Harry.

— Cum dorești. Dar asigură-te că mâine dimineață la opt va fi cineva în birou. Nu-i momentul să lucrăm cu efective reduse.

— Am înțeles, spuse Douglas și puse receptorul în furcă.

Douăzeci și șase

Harry Woods locuia în Liverpool Road. Odinioară avea la dispoziție întreaga casă, însă în prezent ultimele două etaje erau închiriate altei familii. Harry și soția sa Joan luau mesele în bucătăria de la subsol – locul unde se afla acum Douglas, în timp ce Joan îi prepara o ceașcă de ceai.

Superintendentul ghici ce se întâmplase de îndată ce doamna Woods deschisese ușa. Era încă în capot, cu părul nepieptănat și cu ochii roșii de plâns. Mult mai tânără decât Harry. Pe vremuri fusese cea mai drăguță dactilografă din tot biroul – așa se și făcuse remarcată de Woods care cerceta un banal furt. Astăzi părul ei blond nu mai avea nici o culoare iar fața îi era pișcată de frig. Zâmbi în vreme ce-i întinse ceaiul slab și fără zahăr, apoi își trecu o mână prin pletele răvășite și-și strânse și mai mult în jurul gâtului gulerul capotului.

Harry fusese arestat în acea dimineață la orele trei, de o echipă formată dintr-un ofițer german și doisprezece soldați. Cel ce-i însoțea, tânăr polițist de la o secție suburbană, nu auzise niciodată de Harry Woods.

— Dacă vreți să-mi cunoașteți părerea, e posibil să nu fi auzit niciodată nici de Scotland Yard, comentă cu amărăciune Joan.

— Dar Harry nu le-a arătat legitimația?

— Ofițerul german a aruncat doar o privire pe ea, i-a mulțumit și a pus-o în buzunar. Era destul de politicos – vreau să zic, ofițerul… a zis că regretă. Dar nu știa aproape de loc englezește, și știți, domnule Archer, că Harry habar n-are de germană. Dacă ați fi fost aici, totul ar

fi fost altfel. Știți cum să vorbiți cu ei – soțul meu întotdeauna spune asta.
— Joan, trebuia să fi telefonat la Yard.
— Telefoanele publice sunt păzite de soldați permițând doar efectuarea convorbirilor oficiale. Am văzut-o pe vecina de alături întorcându-se acasă după o încercare nereușită.
— Bănuiesc că au nevoie de telefoane pentru a ține legătura cu echipele care efectuează arestările.
— Am fost la secția de poliție și am așteptat ore întregi. În cele din urmă am reușit să-l găsesc pe sergent – e un vechi prieten de-al lui Harry; o cunosc și pe nevastă-sa; mi-a spus să mă-ntorc acasă și să încerc să dorm puțin. M-a asigurat că trebuie să fie o greșeală și Harry probabil a ajuns de mult acasă. Dădu din umeri. Dar nu e așa, după cum vedeți.
— Germanii au arestat sute, poate mii de oameni, pentru a-i interoga în legătură cu explozia din Highgate. S-ar putea să treacă câteva zile până să dăm de Harry și apoi încă câtva timp ca să completăm toate hârtiile necesare eliberării sale. Peste tot e o mare zăpăceală, crede-mă, Joan.
— Întotdeauna ați fost bun cu noi, domnule Archer, spuse femeia.
De fapt Douglas se înțelesese întotdeauna greu cu Joan Woods. Acesteia nu-i plăcea nici accentul și manierele burgheze ale lui Douglas, și nici faptul că studiile sale universitare îi asiguraseră direct gradul de inspector subdivizionar, în timp ce Harry, după o viață întreagă de muncă, ajunsese doar detectiv sergent.
— Formăm o echipă, Harry și cu mine.
— Harry a plâns când a aflat că l-ați scos pe fratele său de pe lista de deportați. Nu ne dădusem seama până atunci că dumneavoastră ați fost acela care ați reușit acest lucru. Harry era nebun după Sid. A plâns. Să nu mă mai ridic de pe scaunul ăsta dacă n-a fost așa: pur și simplu a plâns.

— Trebuie să-i mulțumești și medicului poliției care a eliberat lungul certificat specificând că Sid era prea bolnav ca să lucreze așa cum se cuvine. Douglas se ridică în picioare. În orice caz acum trebuie să iau urma lui Harry. Dar să nu fii îngrijorată dacă nu ajunge acasă până disparã. Vor fi multe de făcut.

— Harry e un om de nădejde, domnule Archer.

— *Știu* că este, Joan.

Prin fereastra subsolului se vedeau doar treptele spoite cu var care duceau în stradă; pe fiecare se afla un ghiveci cu flori, ofilite din cauza frigului. O pală de vânt dădu de-a rostogolul pe scări câțiva pisoi producând un zgomot ca de apă curgătoare.

— E al dracului de frig, zise Joan suflând în pumni pentru a se încălzi.

E mai rău pentru toți nenorociții deținuți în lagărele improvizate în aer liber, se gândi Douglas.

— Nu te pierde cu firea, Joan.

Ea schiță un zâmbet. Nu exista nimic în comun între ei. Singurul lucru care-i apropia era Harry.

Douăzeci și șapte

Douglas își începu cercetările în Piața Caledonian Road, un loc pe care-l știa încă dinainte de război. Duminicile, populația Londrei se aduna aici pentru a cumpăra și a vinde orice, de la haine vechi la obiecte antice de argint, Archer își însoțise adesea unchiul în hoinărelile sale printre tarabele pline cu piese radio, mașini de scris stricate și teancuri de cărți vechi.

Superintendentul nu se așteptase la un număr atât de mare de arestări. În unele locuri, rețelele interioare de sârmă fuseseră rupte și călcate în picioare de oamenii care se înghesuiau unii în alții. Numai parapetele metalice, esențiale pentru fostele țarcuri de vite, reușeau să împiedice un adevărat dezastru.

Marea de capete fără de sfârșit se mișca necontenit – ca valurile clipocitoare ale unui ocean – spre gardul exterior înalt de sârmă și spre carosabilul, în prezent pustiu, păzit de soldați. Numere mari înscrise pe stâlpi diferențiau diversele grupuri de deținuți în raport cu ora sosirii lor, dar din cauza aglomerației toate se contopiseră. Chiar sub ochii lui Douglas, o tânără fată își rupse steaua galbenă de pe haină și trecu peste rețeaua joasă de sârmă să se alăture unui alt grup. În Market Road staționau cinci autobuze cu inscripția „Im Dienst der Deutsche Wehrmacht”[91] și detectivul își zise în sinea sa că o mulțime de familii evreiești nu vor mai ajunge niciodată la centrele de interogatoriu. Destinația lor avea să fie cunoscutul lagăr de concentrare de la Wenlock Edge.

[91] În serviciul armatei germane (n.tr.).

Legitimația lui Douglas îi permise să treacă de cordonul exterior de soldați și să ajungă până la o baracă de lângă podul basculă unde o duzină de funcționari înnebuniți năduşeau, urlau și discutau în contradictoriu. Nu avea nici un rost să te interesezi despre un tip numit Harry Woods, în timp ce toți se certau în legătură cu o discrepanță de nouăzeci de persoane pe lista arestaților din acea dimineață. Douglas își flutură permisul prin aer și trecu mai departe.

În fața lui se afla iadul pe pământ: o dezordine a unor suflete neliniștite. Unii se certau, alții dormeau sau plângeau, unii scriau sau desenau, dar cei mai mulți se puneau de acord asupra celor ce aveau să declare la interogatoriu. Apoi se mulțumeau să privească fix undeva în depărtare de parcă ar fi fost în stare să citească pe cer soarta care-i aștepta a doua zi. După aproape două ore de învârtit prin mulțime, Douglas deveni la fel de buimac ca și cei din jurul său. Oricât de sistematic ar fi căutat, își dădu seama că ar fi putut trece la un pas de Harry fără a-l vedea. Și oricât de metodic și-ar fi împărțit zonele de cercetat, mulțimea își schimba încontinuu locul, așa încât ajunsese să întâlnească mereu și mereu aceiași oameni. De câteva ori, flămând și cu picioarele umflate de atâta mers, fu gata să renunțe. Dar ceea ce-l determină să continue era certitudinea că, dacă rolurile ar fi stat invers, Harry nu ar fi încetat niciodată să-l caute; pur și simplu pentru că n-ar fi fost în stare să conceapă așa ceva.

— Căutați pe cineva?

Douglas se sprijini de rețeaua de sârmă, bucuros că putea să-și tragă puțin răsuflarea.

— Bărbat bine făcut, aproximativ cincizeci și cinci de ani, încărunțit, oacheș, costum închis și cămașă albă, arestat în Liverpool Road astăzi dimineață pe la trei. Repetase de atâtea ori această descriere încât devenise un fel de rugăciune stereotipă murmurată de cei fără de credință.

— Curată harababură, nu-i așa? Individul era un bărbat slăbănog și nervos, mic de statură, îmbrăcat în haine bine

croite, cravată, ochelari cu ramă groasă de baga. Locuiesc în Highbury Crescent, îl informă el și Douglas își dădu seama că tipul nu înregistrase nimic din ceea ce-i spusese și că de fapt nici nu-l interesa așa ceva. Multe lepădături primprejur, declară el confidențial, plăcându-i probabil aspectul onorabil, burghez, al Superintendentului. Păreți sleit de puteri. Ați mâncat?

— Nu, replică Archer.

— Ei bine, cred că aveți vreun șiling sau doi prin buzunar. Dacă mergeți puțin mai înainte pe lângă această rețea, santinelele pot fi mituite să vă cumpere ceva de mâncare – pește prăjit și cartofi – e o dugheană vizavi. Aia fac o avere cu prețurile pe care le cer. Zâmbi ca să arate că nu le poartă ranchiună.

— Pește și cartofi pai? întrebă Douglas. Părea delicios.

— Toți oamenii de aici cred că germanii le vor da de mâncare.

— Și dumneavoastră nu credeți?

— Dar dumneavoastră? răspunse celălalt cu dispreț. Am văzut atâtea bucătării de campanie în timpul… ultimului război. Vă puteți imagina cum se vor descurca cu haosul care domnește aici? Ce să le dea? O bucată de carne și două legume… oh! Vor fi norocoși dacă vor căpăta o lingură de supă de cartofi. Unii din copii și bătrâni vor fi într-o stare jalnică mâine dimineață dacă ticăloșii de Huni nu vor face ceva… Unde ați spus?… Liverpool Road?

— Pe la trei dimineața.

Bărbatul dădu din cap. Detesta haosul – nu avea nimic de împărțit cu cei care știau ce vor.

— Echipa 187. Știau ce fac. Ofițer tânăr și politicos. Trebuia să-i fi dat soției prietenului dumneavoastră o fișă galbenă cu un număr de marcă pe o parte, lângă semnătura sa. Care era ultima literă?

— „T”

— Atunci ar trebui să-l găsiți lângă T-ul acela mare de pe stâlp.

— Acolo am fost prima dată, răspunse cu un aer obosit Douglas. Cunosc sistemul.

— Da, precis era vorba de echipa 187. Neamțul nu putea rosti decât vreo jumătate de duzină de cuvinte englezești. Tocmai se întorceau din Liverpool Road… Și mai era și un puștan, un polițist tâmpit; nu părea să fi avut mai mult de nouăsprezece ani. Îl bătu ușor pe umăr pe Douglas. Pe ei îi socotesc vinovați – pe blestemații de copoi – ce dracu' fac, îi ajută pe friți să aresteze oameni nevinovați în timpul nopții? I-aș pune pe toți la zid și i-aș împușca pe toți… pederaști! N-am putut suferi niciodată sticleții.

— Probabil prietenul meu a fost în același autobuz cu dumneavoastră.

— Cum ați spus? Un bărbat bine făcut? Cărunt? Purta cravată?

— Probabil.

— Acum mi-l amintesc. A pus totul la inimă – stătea în față, cu mâinile în buzunare. Masiv, umeri largi. Mă gândeam că era portar la vreun hotel, boxer sau ceva în genul ăsta. Individul se ridică în vârful picioarelor pentru a privi peste capetele celor din jur. Nereușind, puse un picior pe grilaj și se săltă. Mergeți spre stâlpul unde scrie S. Parcă îmi aduc aminte că l-am văzut pe acolo când am vorbit cu soldatul care mi-a adus peștele și cartofii.

— Mulțumesc, spuse Douglas punându-se deja în mișcare.

— Mai bine mi-ați urma sfatul și v-ați face rost de ceva de mâncare, strigă după el tipul.

Superintendentul o zări pe Sylvia înainte de a da cu ochii de Harry. Stătea pe gardul de sârmă mestecând o bucată de pâine. Nu trebuia să fie surprins de prezența ei aici. Era o jucătoare, și la fel cu orice cartofor care nu se mulțumește numai cu un singur câștig, și care încearcă mereu până ce pierde tot, ea risca – numai că de această dată în joc se afla pusă ca miză propria ei libertate.

— Nu avem nevoie de tine, aruncă ea de îndată ce-l zări.

— Cum de ai dat de mine, șefule? se interesă Harry.

— Cercetări de rutină.

— Mulțumesc foarte mult. Vorbesc serios.

— N-am făcut mai mult decât ai fi făcut tu pentru mine.

— De ce nu vă căsătoriți, voi doi? întrebă Sylvia pufnind disprețuitoare pe nas și aruncându-și în gură ultimele firmituri, coborî de pe rețeaua de sârmă.

— Cred că totul se va sfârși cu bine, declară Harry.

— Cum?

— Prietenii Sylviei vor avea grijă de unul din ofițeri.

Pentru un polițist metropolitan termenul avea un singur înțeles: mituire. Sylvia se strâmbă ca și când ar fi fost supărată de remarcă.

— E cel mai bine așa, continuă Harry.

— S-ar putea, afirmă precaut Douglas. Dacă Woods trecea prin camerele de interogatoriu, faptul ar fi fost consemnat în fișa sa personală de la Scotland Yard. Dacă Archer i-ar fi aranjat eliberarea, însemnarea ar fi fost făcută în propria sa fișă. O santinelă mituită ar fi fost singurul mijloc pentru a-l scoate de acolo fără ca lucrul să fie menționat undeva.

— Nu avem nevoie de tine, repetă Sylvia. Ar fi fost ușor pentru Douglas să creadă că disprețul ei este un semn de dragoste neîmpărtășită, acea furie diavolească pe care femeile disprețuite nu și-o pot stăpâni. Dar era clar că era mai mult decât atât: o isterie irațională și anormală, iar acest lucru îl înspăimânta. Femeia păru să remarce frica ce i se citea pe față, încât îl luă peste picior:

— Întoarce-te la birou. Vom face așa cum vrem noi, Douglas. Îi spusese pe nume într-o încercare de a-l lipsi de prestanța pe care numele de familie sau gradul i-ar fi putut-o conferi.

— Sper că știți amândoi ce faceți, remarcă Archer uitându-se la Harry.

Acesta își frecă falca.

— N-ai nici o grijă, șefule, ne vom descurca. Pe cuvânt de onoare.

— Dacă aveți nevoie de ceva, unul din prietenii voștri mă poate contacta. Superintendentul era obosit de atâta mers și deprimat de tot ceea ce văzuse. Acum bătea în retragere în fața urii Sylviei.

— Spune-i lui Joan, începu Harry.

— Ce anume?

— Că în curând voi fi acasă.

— Îi voi transmite, îl asigură Douglas, bucuros de a fi găsit o scuză de a pleca de acolo, însă odată ieșit din lagăr își reproșă faptul că acceptase atât de repede asigurările subalternului său.

Mirosul de pește fript se simțea pretutindeni și detectivul se îndreptă spre dugheana de care-i pomenise bărbatul mărunțel de statură cu care vorbise. Patru tipi stăteau aplecați peste cratițe încercând, într-un ritm furibund, să servească șirul fără de sfârșit de soldați germani ce transportau peștele învelit în hârtie spre mulțimea înfometată așteptând de cealaltă parte a străzii. Bancnote albe uriașe de cinci lire erau aruncate pe tejghea la fel de nepăsător ca și când ar fi fost vorba de hârtii de ambalaj.

Douglas se așeză la una din mesele acoperite cu marmură dintr-un colț, în prezent pustiu, rezervat odinioară obișnuiților casei.

— Nu acolo, urlă unui din tipii din jurul cuptorului.

— Dar unde? întrebă Archer îndreptându-se spre tejghea.

— Amice, va trebui să-ți găsești alt local. Astăzi n-avem timp de mușterii ocazionali.

— Ai să-mi aduci plătică și cartofi pai, sau…

— Sau ce? făcu tipul aplecându-se peste tejghea așa încât fețele celor doi aproape că se atingeau.

— Sau trec după tejghea și te bag, pe tine și pe ceilalți trei, cu capul în cratițe, termină liniștit Superintendentul.

— Tică… – bărbatul încercă să-l lovească pe Douglas dar își simți mâna strânsă ca într-un clește și răsucită atât de tare încât de durere se aplecă până ajunse cu nasul în vraful de ziare. Bine, bine, nu fi nesuferit, strigă el. Ceilalți trei părură să nu bage în seamă scena.

Un soldat german, cu un interes legitim în continua funcționare a dughenei, încercă să-l apuce de mânecă pe Douglas dar fu primit cu o serie de ordine atât de sacadate

în limba sa natală încât se retrase imediat, luând aproape poziția de drepți.

— Deci, vreau o bucată bună de plătică și cartofi de patru penny, continuă detectivul, sau te trimit de cealaltă parte a străzii, după gardul de sârmă. Înțeles?

— Da, domnule, îmi cer scuze. Douglas îi dădu drumul. Ursuz tipul trânti o bucată de pește pe o farfurie albă, groasă dar ciobită, urmată de o porție de cartofi, însă cu atâta neglijență încât o jumătate de duzină din ei se împrăștiară pe tejgheaua de lemn. Detectivul îi dădu o jumătate de coroană[92] și obținu în schimb restul și un mârâit neprietenos. Individul dădu din cap în direcția soldatului și o nouă porție de pește ateriză într-un ziar. Înainte ca mâinile lui antrenate să o împacheteze, Archer avu timp să vadă pentru o secundă prima pagină a lui *Daily Telegraph.* Pe manșetă scria: „Germanii se retrag în apropiere de Ashford. Canterbury a fost declarat oraș deschis în momentul intrării tancurilor germane.” Ce ne-au făcut nouă, tuturor? gândi Superintendentul. Ce-au făcut din mine? Privi pe fereastră; prin geamul aburit se puteau vedea șirurile de prizonieri. Se auzea în ciuda zgomotului făcut de conținutul sfârâitor al tigăilor și de clinchetul monedelor pe tejghea.

Douglas presăra sare și oțet peste pește și cartofi. Toată viața și-o petrecuse în mizerie. Dar până în clipa aceea fusese impulsionat de gândul că reprezenta legea și ordinea. Privind de cealaltă parte a străzii, simțea cum vechile sale concepții se destramă încetul cu încetul.

Se gândi la tatăl său pe care nu-l cunoscuse cu adevărat niciodată și la acea căsnicie fericită, dar atât de tragic sfârșită. Acum tot ce-i mai rămăsese era Douggie. În viața sa nu era loc pentru genul de încurcături pe care le-ar fi adus Barbara Barga. Și totuși, în ciuda acestui raționament, știa că se îndrăgostise de ea. Nu putea nega faptul că o dorea în toate felurile. Dar ca polițist, nu mai credea în dragoste; întâlnise de prea multe ori cealaltă fațetă a ei, violența, suferința, deznădejdea. Își spunea în

[92] Monedă în valoare de doi șilingi și șase penny (n.tr.).

sinea sa că ziarista nu reprezenta altceva decât o șansă de a scăpa din vârtejul iluziilor și al durerii. Își spunea că de fapt se îndrăgostise de America, iar Barbara nu era decât o mijlocitoare. Dar, oricare ar fi fost adevărul, avea nevoie de ea și trebuia neapărat să o revadă.

Douăzeci și opt

Arăți ca dracu', zise ea cu un zâmbet amuzat. Și mai și miroși a pește prăjit. Pe unde-ai umblat, Douglas Archer? Mi-am mâncat sufletul așteptându-te. Era exact modul ei de a glumi, ceea ce dorea el mai mult să audă.

Se îmbrățișară cu pasiune și ea îi atinse obrazul cu mâna în timp ce-l privea în ochi.

— Aș putea să beau ceva? întrebă el.

— Desigur, dragul meu. Soția sa nu-i spusese niciodată așa deoarece el considera apelativul ca ceva straniu, o formă rezervată, cel puțin așa gândise până atunci, vedetelor de cinema. Iar faptul că Douglas ceruse ceva de băut de îndată ce intrase pe ușă, ar fi surprins pe cei mai mulți dintre cei ce-l cunoșteau bine.

Barbara aduse cuburi de gheață din frigiderul din bucătărie și le dădu drumul în două pahare mari. Douglas îi povesti despre Harry Woods și Sylvia fără a acorda acesteia din urmă un rol esențial în desfășurarea discuției din fosta piață de vite.

— Numai comunicatele de presă naziste sunt transmise în exterior, îl lămuri ea în timp ce-i puse în mână whisky-ul. Am un reportaj grozav și o mulțime de fotografii, dar s-a interzis difuzarea știrilor. Sute de oameni au fost arestați – n-ai decât să iei un taxi și să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă. În America o duzină de ziare ar fi lansat bomba până acum.

— Numai că nu te afli acolo, îi reaminti Douglas iar numărul arestaților este de ordinul miilor, nu al sutelor. O

rază bruscă de lumină apăru pe pereții albi ai bucătăriei dar nu dură mult.

— A telefonat colonelul Mayhew. Vrea să te vadă. Vine pe la opt.

— Am un mandat de arestare pe numele lui. Huth vrea să-l sperie astfel ca să încheie un târg cu el.

— Ce fel de târg?

— Mayhew obține eliberarea Regelui și pleacă cu el în America. Huth primește o serie de date referitoare la cercetările atomice. Germanii încearcă să pună la punct o bombă atomică.

Barbara nu se arătă surprinsă.

— Am mai auzit asta. Mai Vrei puțin whisky?

Douglas își acoperi paharul cu mâna.

— Sunt smintiți amândoi.

— De ce?

— Pentru că de îndată ce Regele va ajunge în America, Mayhew va fi dat deoparte și uitat cu desăvârșire. Și imediat ce Huth va pune mâna pe documentele respective, va deveni de prisos. E avocat, n-are nici un fel de pregătire științifică. Doar o mulțime de date adunate de prin lucrări germane de specialitate și din enciclopedii, și în plus două referate speciale ale Profesorului Springer. Le-am citit pe toate, așa încât acum știu aproape la fel de mult ca și Huth.

— Dar poate că sunt animați și de altceva în afară de propria lor ambiție? zise ea.

— Cred că nu vorbești serios. Zâmbi trist. N-am întâlnit niciodată doi oameni care să semene atât de mult în ceea ce privește ambiția lor fără de margini. Barbara începea abia acum să-și dea seama de extraordinara putere posedată de Douglas – nu una fizică prin care adesea unii își intimidează semenii, ci una intelectuală și fără de pretenții.

Intrară în salon și se așezară pe canapeaua mică și urâtă. Cuvertura ei, puțin prea marc și decorată cu frunze mari verzi, o făcea să arate ca o plantă carnivoră.

— Ți-e dor de soția ta? întrebă ea învârtindu-și cubul de gheață din pahar cu vârful degetului.

— Uneori. Am copilărit împreună.

— E cu adevărat dureros.

— Am băiatul. Ea se lipi de el și Douglas o cuprinse cu brațul după umeri.

— Și mă mai ai și pe mine, zise ea luând o gură din pahar.

— Oare? O privi, dar ea se întoarse cu spatele. O atinse pe ceafă și ea se cutremură. Așa să fie oare? repetă el.

— O știi prea bine, murmură ea privind cuburile de gheață.

— Te iubesc, Barbara.

— Și eu, Doug. Dumnezeu mi-e martor, n-am vrut-o. Soarele fu acoperit de un nor și lumina aurie dispăru încetul cu încetul până ce camera deveni aproape întunecată. Ea se aplecă și aprinse lampa de pe birou. Nu pot să sufăr canapeaua asta blestemată. Tu, nu?

— E lucrul cel mai urât pe care l-am văzut vreodată, răspunse Douglas. Vrei să te măriți cu mine?

— Aveam de gând s-o dau la reparat și vopsit, însă cei care mi-au închiriat apartamentul sunt de părere că e un obiect de valoare, continuă ea mângâind gânditoare cu degetul cuvertura de creton.

— Salariul meu anual nu e mai mare decât ce câștigi tu pentru un reportaj bun.

— Haide să ne căsătorim repede, foarte repede.

— Adu-ți aminte că mai e și fiul meu.

— Știu.

— Nu plânge, Barbara.

— Dacă fiul tău nu mă acceptă, o lăsăm baltă, rosti ea cu o severitate prefăcută, dar cuvintele îi rămaseră în gât și începu să plângă în timp ce el o lua în brațe și o săruta.

Douăzeci și nouă

Colonelul Mayhew sosi la orele opt. Douglas și Barbara simțiră o plăcere copilărească în felul în care-l primiră în camera de zi, prefăcându-se că nu-l urmăriseră de la fereastra dormitorului de la etaj sosind.

Mayhew lăsă să-i cadă umbrela bine strânsă în suportul de alamă fixat pe spatele ușii și-și atârnă paltonul și pălăria cu acea familiaritate proprie unui vizitator permanent. Douglas se simți ofensat. Mayhew îi zâmbi, dar era o grimasă rigidă ce marca mai degrabă neliniștea decât plăcerea.

— Ai auzit noutatea despre Harry?

— Harry Woods?

— A fost arestat…

— Știu, e bine mersi. Am fost acolo astăzi după-amiază și l-am găsit.

— Atunci *nu* știi! Mayhew se uită la Barbara, apoi din nou la Douglas și-și frecă mâinile. Harry a fost implicat într-un schimb de focuri astăzi după-amiază. Se spune că a fost lovit dar n-am încă confirmarea faptului. Fata care era cu el, Sylvia Manning, fosta ta secretară, a fost ucisă.

— Dumnezeule, făcu Douglas. Stomacul i se contractă, acuzând moartea Sylviei mai mult decât ar fi crezut posibil.

— Au trecut prin sârma ghimpată cu care era împrejmuit centrul de triere de la Caledonian Market. Încercare de evadare, susține santinela. Se pare că așa a fost.

— Am stat acolo până la patru. Mi-au spus că aranjaseră într-un fel sau altul eliberarea mituindu-l pe comandantul pazei.

Mayhew confirmă din cap.

— Vezi, n-au vrut să te implice și pe tine. Trase aer pe nas. Harry a fost întotdeauna un băiat de ispravă. N-a vrut să ai probleme.

— Dar mi-au spus că totul era aranjat, spuse cu disperare în glas Douglas.

— Au evadat cam o duzină, sau poate mai mulți. Au avut ghinion, asta-i tot. Au întârziat prea mult. Santinelele deveniseră nervoase. Poate că sergentul major le trăsese un perdaf bun și erau dispuse oricând să tragă. Știi cum se întâmplă…

— Fata-i moartă?

— S-a întors ca să încerce să-l tragă după ea pe Harry. Genul de faptă care-ți aduce Victoria Cross sau înălțarea în grad pe câmpul de luptă. Trebuie să-i admirăm curajul, ce zici? Scăpase și era liberă. Ce să-i faci, era tânără! Putea alerga mai repede decât Harry și probabil că și soldații au ezitat înainte de a trage într-o femeie – prima dată; dar când s-a întors… Se strâmbă.

— Harry a fost rănit?

— Gestapo-ul s-a și interesat de el. Au cerut celor de la armată să îl predea. Având în vedere că este ofițer de poliție în serviciul activ, afirmă că armata n-are dreptul să-l rețină.

Barbara atinse brațul lui Douglas:

— Îl vor tortura pentru a scoate de la el informații?

Mayhew clătină din cap.

— Harry nu știe nimic.

— Dar lucra cu un grup din Rezistență…

— Da. Supraviețuitorii batalioanelor Camdon Town, aparținând de Home Guard[93]. Turnau zahăr în rezervoarele vehiculelor armatei, atacau soldații germani beți și scriau lozinci grosolane despre Hitler pe pereți.

Douglas aprobă din cap. Auzise de acest batalion.

[93] Forțele locale de apărare (n.tr.).

Vocea colonelului era monotonă și evazivă.

— Harry Woods o cunoștea doar pe fata care era cu el și încă pe doi bărbați.

— Nebunul naibii, nu se putu abține Douglas, durerea transformându-i-se în mânie față de subalternul său, așa cum o mamă ar fi făcut cu copilul ei proaspăt scăpat de la moarte într-un accident de circulație.

— Îți trebuie mult curaj, declară Barbara. Aș fi mândră să am un astfel de compatriot.

— Noroc că nu aveau la ei manifeste. O valiză plină cu lucruri de contrabandă sau chiar cu piese de rezervă pentru aparate radio: ai putea avea o șansă la un milion de a ieși basma curată. Dar cei găsiți cu manifeste politice asupra lor și-au semnat singuri condamnarea la moarte.

— Ce pierdere, spuse Douglas.

— Oricum, ceilalți doi bărbați din celulă – sau pluton, cum se obișnuiește în Home Guard – au fost anunțați de arestarea lui Harry. Se vor evapora... Nu, Harry nu știe nimic din ceea ce ar putea interesa atât de mult Gestapo-ul. Și totuși o plimbare prin Cartierul lor general din Norman Shaw North nu se recomandă celui ce are nevoie de un pic de odihnă și relaxare.

— Cred că e mai bine să mă duc pe acolo, hotărî Douglas.

— Ei, stai nițel, replică Mayhew pe un ton complet diferit. *Asta* i-ar face să se intereseze cu adevărat de Harry. Nu ești în dispoziția potrivită pentru a-i aborda pe tipii aceia. Dacă ar suspecta că Harry și cu dumneata aveți ceva de ascuns, vor începe prin a-ți smulge unghiile.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Dumneata poate că da, replică colonelul deplasându-se între Douglas și ușă. Dar nu unul pe care să și-l asume și ceilalți din organizație.

Douglas decise că Mayhew avea dreptate. El nu era făcut din același aluat ca Sylvia. Se așeză.

— Acum, uită-te la asta, zise colonelul și scoase din buzunar un exemplar din *Die Englische Zeitung* pe care-l desfăcu în așa fel încât prima pagină să fie vizibilă. Este

prima ediție de mâine. În litere gotice enorme, pe întreaga manșetă se indica: „Standrecht.”

Barbara întrebă:

— Ce înseamnă?

— Lege marțială, răspunse Douglas. Germanii au decretat legea marțială pe tot cuprinsul Marii Britanii.

Colonelul continuă:

— Unul din oamenii noștri de la centrala telefonică a prins de veste mai devreme, dar avea numai un dicționar de buzunar unde cuvântul nu era menționat.

Superintendentul mai citea încă comunicatul oficial din ziarul pe care-l ținea în mână Mayhew.

— Începând de la miezul nopții, ora Europei centrale.

— Toți soldații sunt consemnați în cazărmi, orice permisie este anulată, zise colonelul. Portul armelor albe este obligatoriu. Unitățile Waffen-SS din Marea Britanie urmează să fie integrate armatei – deci vor putea fi folosite ca rezerve. E o lovitură grea pentru Heinrich Himmler.

— Și cu ce va schimba legea marțială actuala situație? se interesă Barbara.

— Armata germană și-a luat măsuri de precauție în eventualitatea în care explozia din cimitir a constituit semnalul unei insurecții armate pe scară largă în toată țara. Apoi au început să facă presiuni pentru o recunoaștere de jure[94] a unei situații de facto[95]. Se pare că au câștigat.

— Vorbești ca un adevărat birocrat, Archer, decise Mayhew. Își puse paharul jos și bătu fără zgomot din palme.

— Ar fi bine să înțelegeți, domnule colonel, replică Douglas cu o voce voalata, că germanii sunt birocrați. Acest lucru este cheia a tot ceea ce spun și fac… și a tot ce nu spun și nu fac.

— Foarte bine, foarte bine, fu de acord Mayhew cu un zâmbet cu care crezu că-l împăcase pe detectiv.

Acesta continuă:

---

[94] De drept (n.tr.).

[95] De fapt (n.tr.).

— Și nu-mi spuneți mie că n-ați așteptat tot timpul ca tocmai acest lucru să se întâmple. Pun pariu că prietenii dumneavoastră din Abwehr beau șampanie în această seară.

— Prietenii mei din Abwehr sunt mult prea puritani pentru a face un lucru atât de omenesc cum e băutul șampaniei. La ei sărbătorirea înseamnă cincizeci de flotări și un duș rece.

— Este legea marțială un lucru pe care ar trebui să-l sărbătorească armata? întrebă Barbara.

Douglas începu să-i explice:

— Schimbă întreaga structură, Barbara. Vru să-i spună „dragă” dar nu îndrăzni. Îl pune pe Kellerman și pe polițaii lui, unitățile SD și SS sub directul control al armatei Canalele lor de legătură cu Himmler devin ceva fără importanță, ceva prin intermediul cărora se pot plânge despre ce li s-a ordonat să facă… însă după ce execută ordinul.

— Armata va prelua toți arestații? vru să știe Barbara.

Mayhew băgă mâna în buzunar și scoase o banderolă cu roșu, alb și albastru; în zona albă era o inscripție: „Im Dienst der Deutschen Wehrmacht.” Din punct de vedere tehnic, purtătorul ei legal devenea un „Wehrmacht Mitglied”[96], căpătând un statut egal cu cel al unui soldat german.

— Foarte inteligent, declară Douglas. Cu așa ceva, Mayhew putea contracara ordinul de arestare emis de Huth.

— Armata va prelua toți arestații deținuți de poliție și de SS, așa încât nu mai sunt pe lista celor căutați.

Superintendentul aprobă din cap.

— Va trimite armata propriile ei unități ca să înlocuiască pe SS-iștii care-l păzesc pe Rege în Turnul Londrei? Sau pur și simplu se vor mulțumi să-i supravegheze, așa încât un ofițer SS de grad inferior să fie țapul ispășitor în caz că se întâmplă ceva?

Mayhew zâmbi:

[96] Membru al armatei germane (n.tr.).

— Ce-ar fi să-mi mai torni încă un pahar din acest excelent Scotch?

Colonelul nu se grăbi; execută ritualul complet al turnării unei cantități moderate de apă în băutură, mirosirea și gustarea acesteia, ca și cum ar fi vrut să tragă de timp. Dar probabil că-și savura atitudinea melodramatică.

— Mâine seară va sosi un oaspete. Vom avea nevoie de dumneata, Archer. Încearcă să închizi puțin ochii în timpul zilei. Îmbracă-te cu rufărie groasă de corp și fă rost de niște documente SS impresionante în caz că va trebui să ducem pe cineva cu vorba pentru a ieși din încurcătură. Zâmbi și-și șterse gura cu dosul palmei. Dacă Washington-ul ne dă mână liberă, Regele va fi scos din Turn săptămâna viitoare – și din țară în aceeași zi. Îl servi pe Douglas cu o havană din portțigaretul din piele de porc.

— Nu m-aș baza prea mult pe banderola cu însemnele Wehrmacht-ului, spuse detectivul. Veți mai figura încă pe lista de arestări cel puțin șase zile de acum înainte și nu sunt mulți comandanții de patrule și ofițerii din Feldgendarmerie care vor avea destul timp liber ca să verifice listele și să vă șteargă numele de pe ele. Oricine apare pe acele hârtii va fi azvârlit la început în dubă – întrebările se vor pune mai târziu.

Mayhew dădu gânditor din cap.

— Bătrâne, e ceva în neregulă cu trabucul acela?

Douglas își ridică ochii până atunci ațintiți asupra havanei pe care o învârtea între degete.

— Nu, nimic. E grozavă. Romeo y Julieta. Am găsit una pe jumătate fumată în buzunarul doctorului Spode. Tocmai reflectam la acest lucru, asta era tot.

— Ei bine, nu trebuie să fii detectiv ca să rezolvi problema, Archer. Germanii le importă cu vagonul, la schimb cu mașinile unelte și automobilele germane exportate în Cuba. Oricine se află în slujba lor și e considerat un prieten prețios poate să pună mâna pe o cantitate apreciabilă de astfel de produse.

— Așa le-ați obținut *dumneavoastră*? întrebă Barbara. Talentul ei de jurnalista îi permitea să facă astfel de remarci fără a-și ofensa interlocutorul.

Mayhew râse zgomotos, scurt și fără bucurie. Zâmbi forțat.

— Următoarea dată când îl mai întâlnesc pe generalul von Ruff îi cer câteva. S-ar putea să-i întărească opiniile cu privire la buna mea credință. Împrăștie cu mâna fumul de țigară. Deci n-ai prea înaintat în rezolvarea cazului Spode?

— Fratele său a mărturisit, îl informă Barbara.

— Chiar așa s-a întâmplat? Colonelul se aplecă peste masă și-i dădu înapoi Superintendentului chibriturile.

— Dosarul e încă deschis, răspunse acesta. În liniștea ce se lăsase zgomotul pe care-l făcu aprinzând un băț răsună artificial de tare.

— Atunci să sperăm că vei găsi un mod satisfăcător de a-l închide. Douglas remarcă că nu utilizase cuvântul „a rezolva."

Mayhew se ridică în picioare și-și luă paltonul.

— Archer, vin să te iau de acasă de la tine mâine seară. În regulă?

Încă de la sosirea colonelului, detectivul se frământase în legătură cu filmul – să i-l dea sau nu? Acum, în mod spontan, îl scoase din buzunar și îl întinse.

— Iată filmul conținând documentele pe care Spode le-a ars în apartament. Mă îndoiesc că cineva știe de existența lui, dar prietenii dumneavoastră din Abwehr s-ar fi putut să fi descoperit dispozitivul de copiere folosit și să-și fi formulat propriile concluzii.

Mayhew desfăcu ambalajul de hârtie cafenie și privi negativele.

— Deci fuseseră fotocopiate. Îl fixă îndelung cu privirea pe Douglas apoi îi mulțumi înclinând din cap.

— Atunci pe mâine seară?

Treizeci

A doua zi dimineață Douglas își făcu obișnuitul raport în fața generalului Kellerman. Acesta ascultă dând din cap și puse deoparte foaia scrisă fără să arunce măcar o privire peste ea.

— Tânărul Douglas este bine sănătos?

— Da, domnule, mulțumesc.

— Ai auzit de noua școală germană din Highgate?

— Câte ceva. E pentru copiii ofițerilor din SS și Wehrmacht și pentru cei ai oficialităților din administrația germană.

— Bineînțeles că limba de predare va fi germana, dar e o școală minunată. Germana dumitale e fără greșeală, așa încât vei fi în stare să-ți ajuți băiatul la pregătirea temelor. Această școală ar însemna mult pentru viitorul tânărului Douglas și cred că voi putea aranja să fie admis.

— Vor mai fi și alți copii englezi?

— Consider că trebuie să fie câțiva. Fac parte din comitetul de administrație și n-aș vrea ca fiii noștri să piardă legătura cu țara „adoptivă"… iar prietenii lor englezi sunt necesari din punct de vedere al limbii. Crezi că băiatul dumitale se va putea descurca la germană?

— Știe puțin. În toate școlile se învață acum germana.

— Va fi un început bun pentru el.

— Va trebui să-l întreb. Știți cum sunt copiii când este vorba să-și părăsească vechii prieteni.

— Ai dreptate, întreabă-l. E un micuț sensibil. Va înțelege avantajele. Du-l pe acolo într-o după-amiază din

această săptămână; arată-i laboratoarele, înzestrarea tehnică, sala de sport și toate celelalte.

Douglas petrecuse jumătate de noapte gândindu-se cum să procedeze ca să-l informeze pe general despre arestarea lui Harry. Însă zbuciumul lui se dovedi zadarnic, deoarece însuși Kellerman abordă problema, întrebându-l:

— Și ce mai face acel sergent de ispravă al dumitale? Am auzit că a fost arestat, e adevărat?

— Detectivul sergent Woods este deținut de vecinii noștri de la Amt IV. Douglas aflase de mult că Amt IV era un eufemism popular pentru Gestapo.

— Sper că știi că Amt IV se bucură de o serie de privilegii speciale. Autoritatea mea asupra acestor domni este oarecum limitată.

— Chiar așa, domnule general?

— Au acces direct la Reichsführer-ul SS în Berlin.

— Chiar în cazul legii marțiale?

— Nu încerca să faci pe deșteptul, Archer, zise generalul compunându-și o înfățișare mâhnită. Eu și oamenii mei suntem subordonați Comandamentului Militar al Marii Britanii numai în probleme legate de respectarea legilor și a ordinii. Administrația și disciplina rămân aceleași. Amt IV este însă subordonat direct Berlinului – exact ca și Standartenführer-ul Huth. Deci și sergentul Woods e în aceeași situație. Îmi înțelegi poziția?

— Și nu puteți să interveniți?

— Niciodată să nu te amesteci într-o ceartă de familie. Nu e ceea ce orice poliție din lume recomandă tinerilor ei ofițeri?

— Mă îndoiesc că sergentul Woods le-a spus anchetatorilor de la Amt IV că lucrează conform ordinelor venite de la Berlin. Standartenführer-ul Huth a accentuat întotdeauna necesitatea păstrării secretului operațiunii.

— Cea referitoare la cercetările științifice?

— Da.

— Așa și trebuia să facă. Standartenführer-ul Doctor Huth este un foarte bun ofițer și sunt mândru că face parte din statul meu major. Kellerman își înclină capul într-un

mod concludent, indicând faptul că era atât confidentul cât și comandantul lui Huth. Apoi adăugă, modificându-și puțin aprecierile: Poate prea zelos, și uneori oarecum inflexibil... dar sarcina pe care o are de dus la bun sfârșit este extrem de delicată.

— Da, domnule.

— Văd că ești îngrijorat în legătură cu soarta lui Woods. Cred că va trebui să-mi amân weekend-ul din Germania. Am să-l chem pe Sturmbannführer-ul[97] Strauss să afle toate amănuntele arestării sergentului. Kellerman se răsuci pe scaunul pivotant și-și puse gheata tip Oxford pe un taburet. Fața-i plină de încrețituri avea o expresie gânditoare. Rapoartele lui Woods erau făcute pe formularele uzuale?

— Pe foițe galbene. Cu referiri la numărul de dosar comunicat Berlinului.

— Asta am vrut să spun. Ei bine, n-aș vrea să-mi bag nasul în ancheta dumitale, dar nu prea văd cum câteva formulare galbene ar putea influența situația actuală, ce zici?

— Nu, domnule. Formularele galbene erau doar un mijloc prin care Harry Woods își justifica salariul. Ele nu conțineau nume, date sau locuri. Nu erau nimic altceva decât o listă de numere, fără înțeles pentru oricine altcineva în afară de funcționarii ce le înregistrează în cine știe ce misterioasă arhivă berlineză.

Și totuși Superintendentul își dădea seama că aceste formulare ar fi fost suficiențe pentru a-l convinge pe acel gestapovist, Strauss, că rapoartele lui Woods, ca și cele ale lui Huth și Douglas însuși, erau înaintate direct la Berlin.

— Atunci adu-mi câteva rapoarte de-ale lui Woods înainte de a-l primi pe Strauss. Se uită în agenda de birou. L-aș putea convoca pe la unsprezece dimineața. Kellerman tuși din nou și se bătu ușor cu pumnul strâns peste piept. Totul nu este decât o încercare continuă de a-mi submina poziția, zise el pe un ton confidențial dar și plin de jale. Bătrânul și ineficientul general Kellerman tolerează

[97] Maior SS (n.tr.)

prezența inamicilor statului în propriul său cartier general al poliției. Așa se va spune.

— Sper că nu, domnule.

Neamțul oftă și se ridică de la birou cu un zâmbet obosit.

— Alternativa cealaltă este și mai rea, continuă el. Trădătorul Kellerman oferă adăpost inamicilor statului… vezi pe ce cărări delicate ne purtăm pașii? Se îndreptă spre cămin și privi fix cărbunii arzând. Te rog să ierți un bătrân care și-a deschis inima în fața dumitale, Superintendent, dar ești un ascultător extrem de simpatic. Și discret.

— Mulțumesc, domnule general.

Douglas se ridică, recunoscând modul politicos prin care acesta își concedia vizitatorii și se îndreptă spre ușă. Dar Kellerman ajunse acolo înaintea sa și i-o deschise. Îi strânse mâna detectivului. Era un mod curios de a termina un raport, dar poate că Gruppenführer-ul auzise că așa se comporta un adevărat gentleman englez.

Ușa de legătură dintre biroul lui Huth și camera unde lucrau Douglas și Harry era deschisă. Superintendentul îl găsi pe Huth citind *Das Schwarze Korps,* săptămânalul oficial al SS-ului. Îl ținea însă în așa fel încât subordonatul său ghici imediat că îl apucase în grabă, să mascheze faptul că-l așteptase.

— Și ce are de gând să întreprindă generalul Kellerman în legătură cu situația primejdioasă în care se găsește sergentul Woods?

— Va cere detalii suplimentare Sturmbannführer-ului Strauss, răspunse Douglas.

— Nu mai spune, va cere deci detalii Sturmbannführer-ului Strauss, îl tachină Huth, respirând zgomotos ca și cum ar fi fost extrem de surprins. Poate că ți-aș putea da câteva amănunte fără să mai apelezi la Sturmbannführer-ul Strauss. Știi că numele lui Harry Woods a fost trecut pe lista de arestări la indicația expresă a generalului Kellerman?

— Nu-i adevărat!
— Ești polițist de atâta timp încât cu siguranță trebuie să-ți dai seama când ești șantajat, ce părere ai?
Douglas nu răspunse nimic.
— Ce ți-a oferit bătrânul ticălos? O casă la țară? Promovare? Nu cred că femei, nu ești tipul.
— Nu mi-a promis nimic.
— Nu te cred, declară Huth.
Superintendentul afirmă pe un ton rece:
— Având în vedere că sunteți comandantul lui Harry Woods, numai dumneavoastră sunteți singurul în măsură să-i obțineți eliberarea folosindu-vă de autoritatea pe care o aveți de la Reichsführer-ul SS.
Huth dădu din cap cu un gest solemn.
— Și de îndată ce voi fi semnat ordinul, Gestapo-ul va găsi un mijloc de a mă reține sub acuzația de a fi complicele lui Woods. Vor sparge broaștele de la dulapuri și vor citi toate materialele mele confidențiale… Apoi voi fi eliberat, cu scuzele de rigoare și tot felul de explicații în legătură cu greșeala făcută, dar toate materialele pe care le-am strâns despre generalul Kellerman vor fi dispărut între timp.
— Kellerman m-a anunțat că Gestapo-ul se află sub controlul direct al Berlinului.
— Spune-mi, spuse confidențial Huth înclinându-se peste birou, mai crezi în poveștile cu Feți Frumoși? Își încrucișă degetele și le răsuci în așa fel încât articulațiile plesniră cu zgomot. Generalul ți-a arestat prietenul ca să te forțeze să mă trădezi. Cu cât mai repede îți vei da seama de aceasta, cu atât mai iute vom putea coopera pentru a-l doborî pe porcul ăsta bătrân.
— De ce nu încredințați altui ofițer această anchetă?
— În cine pot să am încredere?
Douglas nu răspunse. Își dădea seama că era vorba de o vendetă pe care nici unul din ei nu o putea abandona.
— Acum cinci sau șase ani Kellerman era un nimeni, zise Huth încercând să-și explice ura pe care o simțea față de celălalt – sau poate invidia? Împărțea un birou murdar de

muște într-un cartier mărginaș al Leipzigului împreună cu trei dactilografe și un detectiv. Era un Obersekretär[98], cel mai de jos exemplar al animalelor existente în Serviciul criminalistic al poliției germane. Apoi a intrat în partidul nazist și în SS și a ajuns, târându-se și umilindu-se, șeful SS-ului și Comandantul poliției din întreaga Mare Britanie. Nu-i rău, ei! Și nu trebuie să iei în considerație gogoșile referitoare la faptul că n-are nici o autoritate asupra nimănui și că Berlinul nu-l agreează. Ăsta-i stilul său…

— Încep să cred că-i adevărat.

Huth continuă:

— Kellerman poate fi întâlnit în cele mai bune case ale nobilimii engleze aducându-și mesajul de pace și pozând într-un bătrân și distrat nătărău ce adoră berea, costumele de tweed, cockerii spanioli și petrecerile. Și cine poate fi mai ușor manipulat și păcălit decât un tânăr și robust englez, care binevoiește să se ridice-n picioare la primele măsuri ale imnului „Deutschland über alles.” Huth își împături ziarul apoi îl făcu cocoloș. Credeai că-i snob, nu-i așa? Îi place să lase această impresie. Aruncă ziarul în coș cu destulă putere ca să-i răstoarne conținutul pe covor. Și acum spune-mi ce vroia, urlă el.

— Rapoartele galbene, zise încet Douglas.

— De ce?

— Să-i dovedească lui Strauss că Harry Woods lucra sub ordinele Berlinului.

— Și te-ai gândit – e doar o listă cu numere. Ce rău aș face dacă i le-aș da? Așa-i?

— Nu, răspunse Douglas.

— Nu-mi răspunde cu „nu”! Ți se citește minciuna pe față. Își flutură o mână prin aer în timp ce detectivul deschidea gura pentru a-i replica. O.K., O.K., O.K. Dacă prietenul *meu* ar fi avut necazuri, poate că aș fi procedat la fel.

— Credeți că generalul Kellerman are pe cineva care să caute dosarele în arhivele din Berlin?

---

[98] Secretar șef (n.tr.).

— Dacă Kellerman ar obține o listă cu titlurile dosarelor, ar căpăta o idee despre dovezile împotriva sa.

— Și-a anulat călătoria prevăzută pentru weekend. A pretextat că din cauza lui Harry Woods.

— Înduioșător! Kellerman a fost invitat la o partidă de vânătoare la Schönhof – o zonă rezervată pentru von Ribbentrop. E o ocazie care nu se ratează pe simplul motiv că un pârlit de detectiv sergent a fost arestat din ordinul său și a încercat să evadeze.

— Atunci de ce a rămas?

— Archer, lucrurile se precipita. Precis că ai simțit-o și dumneata. Legea marțială a dat puteri nelimitate celor de la armată. Kellerman trebuie să se decidă dacă se împotrivește sau li se alătură. Întorcându-se de la Highgate, în cap i-a venit ideea trăsnită că totul a fost pus la cale de armată pentru a obține puterea. Numai după ce a văzut lista morților s-a hotărât să renunțe la ipoteză.

— Și cât de repede puteți obține dovezi contra lui?

— Am să-l fac să-și blesteme ziua când și-a părăsit împuțitul ăla de birou din Leipzig. Oamenii mei din Elveția mi-au telegrafiat că generalul a acumulat peste cincisprezece milioane de Reichsmark în conturi numerotate. Când voi primi copiile pe care le aștept îl voi aresta de la mine putere folosind unități SD ca să-l rețin.

Douglas dădu din cap aprobator. În fiecare săptămână ziarele publicau numele celor executați pentru delictul de speculă la bursa neagră, luare de mită și jaf. Din acest punct de vedere autoritățile îi tratau la fel și pe cetățenii germani ca și pe cei englezi. Huth oftă.

— Dă-i nebunului ăsta bătrân lista cu numerele dosarelor pe care le avem despre organizarea și disciplina unităților SS din Anglia de Vest. Va dura ceva până va obține titlurile. Apoi spune-i că dosarele au titluri false din rațiuni de securitate. Va o mai trece o lună până va descoperi ce am făcut și până atunci pot să-ți garantez, Archer, că vom scăpa pentru totdeauna de babalâcul de escroc. Ridică pumnul dar își corectă gestul și se mulțumi

să fluture un deget. Dar dacă îi dai cumva un singur număr real de dosar din acest birou, pe Dumnezeul meu, te…

Nu-și termină fraza. O pală de vânt răbufni în geam și picături mari de ploaie curățiră pe alocuri sticla murdară de funingine. Tamisa avea culoarea plumbului și părea la fel de compactă ca acesta.

— Nu-i voi da nici unul, promise Douglas.

— Și, Archer, zise Huth în timp ce Superintendentul se îndrepta spre ușă, nu te baza prea mult pe ajutorul lui Kellerman ca să-l salvezi pe prietenul tău Harry. Caută-ți un alt ajutor care să înceapă să lucreze de mâine dimineață.

Treizeci și unu

Prezicerile Standartenführer-ului Huth despre generalul Kellerman se dovediră a fi în egală măsură adevărate, dar și false. În aceeași zi Kellerman luă masa cu generalul maior Georg von Ruff, șeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Faptul că aceste două celebrități de grad înalt nu-și începuseră cariera în spionaj, respectiv în poliție, de pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei, se evidenția și prin faptul că aleseseră drept loc de întâlnire o cameră de la ultimul etaj al pescăriei Wheeler din Old Compton Street, Soho. Pentru ei era de ajuns să poarte haine civile peste uniforme și să evite a fi văzuți împreună la cartierele generale. Dar orice tânăr ofițer din subordine le-ar fi spus că un separeu închiriat pe numele „Herr Braun” în oricare din restaurantele din Soho ar fi atras oricui atenția în acele prime zile de după instaurarea legii marțiale, chiar dacă aghiotanții lor nu ar fi avut serviete mari din piele, semnul distinctiv al oficialităților germane de rang înalt. Și chiar dacă ambii generali n-ar fi purtat cizme cu carâmb înalt.

Kellerman încheie pace cu noii săi stăpâni deoarece era destul de deștept și maleabil, știind să se încline după cum bate vântul. Dar prezicerea că nimic nu va fi făcut pentru a-l elibera pe detectivul sergent Harry Woods se dovedi a fi greșită. La trei după-amiază Douglas Archer primi un telefon de la asistentul personal al lui Kellerman ce se interesa de posibilitatea ca detectivul să petreacă câteva momente în compania generalului – desigur în măsura în care timpul și sarcinile de serviciu i-ar fi permis-o. Și,

adăugă ca din întâmplare neamțul, la întrevedere urma să fie prezent și sergentul Woods.

După standardele obișnuite ale Gestapo-ului, Harry era aproape nevătămat, dar Douglas fu șocat când îl văzu. Fața îi era contuzionată iar un ochi îi era atât de umflat, încât părea închis. Tresări de durere când își schimbă poziția pe scaun; un picior îl ținea întins și țeapăn ca și cum l-ar fi durut genunchiul.

— Bună, Harry, rosti Douglas după ce-l salută pe generalul Kellerman.

— Bună, domnule Superintendent, aproape că șopti Harry.

— Ia loc, Superintendent Archer.

În cameră se mai afla și Sturmbannführer-ul Strauss, așezat într-un colț cu brațele încrucișate pe un dosar subțire. Nu răspunse la salut. Kellerman se îndreptă spre fereastră și o deschise, așa încât să poată privi spre fluviu.

— Ai fost un nătărău, sergent Woods.

— Dacă spuneți dumneavoastră, răspunse acesta fără tragere de inimă.

— Ei bine, ți-o repet. Se întoarse spre cei din cameră. La fel consideră și Superintendentul Archer – și alții – dacă sunt cinstiți cu tine. Ai fost tratat prost?

Harry Woods nu răspunse. Generalul se îndreptă spre Strauss, îi luă dosarul din mână și se înapoie la birou pentru a-și căuta ochelarii. Citi raportul referitor la arestare ținând hârtia sub lampă. Kellerman părea complet schimbat în imaculata sa uniformă cenușie cu însemnele Reichsführung-SS[99] Londra, cu frunzele de stejar de argint ale gradului de Gruppenführer și cu pieptul plin de medalii. Stofa fină de culoare gri-argintie strălucea în lumina aruncată de lampa de birou, la fel și cizmele înalte, atât de lustruite încât păreau de metal. Și totuși generalul părea stângaci în uniformă. Își duse mașinal mâna la vestă, acolo unde-și ținea ceasul de aur și stiloul, dar degetele îi întâlniră tunica bine strânsă pe corp. La intervale regulate își controla nasturii de la cele

[99] Conducerea SS a Reich-ului (n.tr.).

patru buzunare, asigurându-se că erau încheiați așa cum cerea regulamentul. Conformându-se dispozițiilor referitoare la ținuta cadrelor SS, de la Oberführer[100] în sus, purta pinteni la cizme, ceea ce-l determina să pășească cu o grijă exagerata, ținându-și picioarele bine depărtate – probabil de frică ca să nu se încurce în ei.

Terminând de citit raportul, închise dosarul cu o mișcare bruscă.

— Ei bine, Woods, ai fost tratat prost?

Cuvintele șoptite ale sergentului erau atât de ininteligibile încât Kellerman trebui să se aplece ca să-l înțeleagă:

— Băi reci și fără somn.

Douglas se cutremură gândindu-se la Harry, aproape de pensie și într-o condiție fizică precară, datorată muncii grele, băuturii peste măsură și lipsei de exercițiu, ținut într-o cadă cu apă rece ca gheața, apoi împiedicat sistematic să doarmă. Puțini oameni rezistau la o astfel de tortură.

— Băi reci și fără somn, repetă Kellerman încrucișându-și brațele și dând din cap. Ce să-i faci, ăsta-i procedeul de rutină în armata germană… nu poți să te plângi prea mult în acest caz, sergent. Se bătu cu mâna peste stomac. Câteva zile într-un câmp de instrucție ne-ar prinde bine, ei? Întoarse capul pentru a-i zâmbi lui Douglas, însă acesta stătea cu picioarele încrucișate studiindu-și cu interes pantofii.

Kellerman părea incapabil să stea locului. Se îndreptă spre Strauss și-i flutură dosarul prin fața ochilor.

— Ceea ce nu pot să înțeleg, Strauss, e de ce se afla acest ofițer de poliție în custodia ta? Ofițerul sări în picioare și pocni din călcâie.

— Herr Gruppenführer… începu el. În alte circumstanțe ar fi fost comic să-l vezi pe Strauss înclinându-se adânc și folosind o formă de adresare atât de slugarnică, dar acum nimeni nu râse. Prizonierul mi-a fost dat în grijă de-abia astăzi dimineață. Ofițerul de serviciu care…

---

[100] Colonel SS (n.tr.).

— Nu am timp pentru o anchetă oficială, îi tăie vorbele Kellerman. O voi face mai târziu. Important e că acest ofițer de poliție nu trebuia arestat în propria sa casă de o echipă operativă a armatei. Greșeala noastră nu constituie o cauză pentru stupida sa tentativă de evadare, dar trebuie să ținem seama de ea. În al doilea rând… Kellerman își îndoi un deget de parcă altfel n-ar fi fost în stare să numere, dacă urmează a fi judecat pentru încercarea de evadare dintr-un centru de detenție al armatei, atunci acest lucru va trebui făcut de armată.

Maiorul nu răspunse.

— Ei bine, Strauss? întrebă Kellerman stând foarte drept și trăgând ușor de tivul tunicii.

— Departamentul juridic al SS-ului a considerat că detectivului sergent Woods i se cuvine protecția legală acordată membrilor SS-ului. Departamentul similar al armatei a fost de acord, așa încât ofițerul de serviciu l-a luat în primire.

— Birocrații dracului, urlă furios generalul. Ne veți spânzura pe toți ca să vă iasă vouă bine scriptele. Nu-ți dai seama, Strauss, că armata te-a dus de nas? I-ai ajutat să mușamalizeze arestarea samavolnică a unuia din cei mai buni detectivi… nu vezi?

Strauss se înclină din nou, exact ca o păpușă mecanică.

— Da, Herr Gruppenführer.

— Și nu mă mai tot sâcâi cu *Herr* Gruppenführer.

— Nu, Gruppenführer.

— Trimite prizonierul înapoi Feldgendarmeriei. Dar de fapt mai bine te duci cu el în caz că nu-l vor pune imediat în libertate provizorie.

— Și ce să fac dacă cei de la Feldgendarmerie îl rețin acolo?

— Atunci stai cu el, Strauss. Kellerman își pipăi din nou buzunarele pentru a se asigura că erau închise.

Generalul îl atinse pe umăr și Strauss se așeză pe scaun, apoi se întoarse spre Douglas.

— Înainte de a ne lua la harță cu prietenii noștri de la armată, să fim siguri că știm ce facem. Traversă camera și

puse o țigară în gura lui Harry, apoi o aprinse. Sergentul începu să tragă din ea fără măcar să se uite cine i-o dăduse. Kellerman continuă:

— Având în vedere că pentru moment Abwehr-ul e stăpânul nostru… Zâmbi gândindu-se la absurditatea situației. Sergentul Woods a fost nechibzuit, încăpățânat și pripit. A avut de-a face cu criminali, dar acest lucru nu înseamnă că automat este și el unul… iei notă de tot ce vorbesc, Strauss?

— Da, Gruppenführer.

— Vom avea nevoie de o declarație din care să rezulte că nu a făcut mai mult decât ceea ce era necesar pentru bunul mers al anchetei sale în interiorul acelei organizații teroriste.

— Va trebui să dăm armatei detalii asupra unei anchete neterminate? întrebă Douglas care-și dădea seama unde aveau să ducă toate acestea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise morocănos Kellerman. Tânăra femeie este moartă. Putem da câteva detalii despre ea. Nu vor dezvălui nimic din ce trebuie să ținem secret, și trebuie să știi ceva despre ea… doar ți-a fost secretară timp de aproape șase luni.

— Da, domnule. Era ca și cum generalul Kellerman sugera un mod de a păstra anonimatul prietenilor lui Harry din Rezistență, dar era greu de crezut așa ceva. Generalul trecu în spatele Superintendentului. Era un subterfugiu deconcertant și Douglas nu știa niciodată dacă trebuia să se întoarcă sau nu. De data aceasta nu o făcu.

— Încerc să-l ajut pe sergentul Woods, rosti Kellerman și Archer simți mirosul de coniac pe care-l consumase neamțul la masa de prânz.

— Da, domnule general.

— Mă auzi, sergent? Încerc să te ajut.

Harry dădu din cap fără a-și ridica privirea și trase un nou fum din țigară.

— Dacă cercetările tale au început ca un rezultat direct al faptului că femeia a lucrat în această clădire, nu te sfii s-o spui. Nu-ți cer să ascunzi ceva. Va trebui să faci

cunoscute responsabilitățile sale cât a lucrat sub ordinele Standartenführer-ului Huth. Kellerman se apropie de Harry și-l bătu pe umăr cu un gest părintesc.

— Să-i cer Standartenführer-ului să le precizeze? întrebă Archer.

Generalul răspunse șoptit:

— I-am cerut Standartenführer-ului o declarație care să ajute la punerea în libertate a sergentului. Mă tem că până acum doctorul Huth nu și-a făcut timp nici măcar pentru a discuta problema la telefon. Generalul oftă.

— Luăm declarația imediat? Strauss prefera să pună numai acele întrebări la care știa dinainte răspunsul.

— În germană. Jumătate din cei ce lucrează în această clădire nu pot citi nici măcar un cuvințel englezesc, iar în Berlin orice hârtie scrisă în engleză este dată deoparte și curând se uită de existența ei. Superintendentul Archer o va traduce pentru prietenul său, nu-i așa?

— Desigur, domnule, fu de acord acesta deși ambii știau că adăugând numele și semnătura lui Douglas pe fiecare foaie a traducerii va fi absurd ca mai târziu acesta să pretindă că nu-i cunoștea conținutul. Era la fel ca și cum declarația i-ar fi fost luată lui Archer însuși. Direct la țintă! Pentru a-l elibera pe Harry, singura cale era să-l lase descoperit și vulnerabil pe Huth. În acest timp Kellerman continua să zâmbească tuturor celor interesați, jucând rolul bătrânului bufon bun la inimă.

— Să-l ducem pe Harry jos în camera special amenajată pentru așa ceva? se interesă Superintendentul.

— Folosește biroul secretarului meu. Astfel voi putea să te ajut la prima redactare a textului.

Lucrară din greu aproape o oră și Kellerman luă legătura telefonic cu centrala Abwehr-ului din Piccadilly. Trebuiau completate multe hârtii dar seara, în jurul orei șase, Harry Woods era liber. În ultimul moment Kellerman decise că în acest stadiu al anchetei declarația sergentului nu era necesară, așa încât o închise în seiful său. Adevărată lovitură de maestru, se gândi Douglas, în timp ce trecea în revistă evoluția evenimentelor. Acum

Kellerman putea să dea vina pe Abwehr pentru arestarea ilegală a lui Harry Woods – dar și pentru eliberarea sa la fel de incorectă, în caz că sergentul ar fi comis vreo faptă reprobabilă. Și combinase totul în așa fel încât, înapoindu-l armatei pe Woods, să poată susține că a ajutat-o în a-și repara greșeala. În plus obținuse de la Archer și Woods o declarație semnată în prezența unor martori care, folosită cu dibăcie, ar fi putut împiedica ancheta lui Huth asupra sa.

Iar dacă Kellerman îi păcălise atât de iscusit pe cei din Abwehr – în ciuda puterilor sporite ale armatei în cadrul legii marțiale – atunci ce se va întâmplă cu Mayhew și cu rețeaua lui salvatoare de regi? Cât va mai dura până ce Gruppenführer-ul va descoperi că însuși Abwehr-ul se afla în cârdășie cu cei pe care-i numise „teroriști”? Să fi fost oare Fritz Kellerman doar acel bătrânel amabil și neinteresat așa cum pretindea el însuși? Sau adevărul în acest caz, ca și în altele, se afla cu totul în altă parte?

Treizeci și doi

Am făcut destule, zise Harry în timp ce se îndreptau cu mașina spre casă.

— Prea multe.

— Serios, continuă sergentul. Am făcut prea multe. Văzând că Douglas nu-i răspunde, adăugă: „Ohne mich”, cum ar spune Hunii, așa-i? „Fără mine” – ei bine, așa și simt. Rezistența se va putea descurca și fără mine pentru o bucată de vreme.

Superintendentul aprobă cu o înclinare a capului. Îi auzise și pe germani spunând „ohne mich” de câte ori vroiau să se disocieze de unele probleme periculoase, costisitoare și dificile impuse de politica celui de-al Treilea Reich. Cu coada ochiului își văzu prietenul atingându-și obrazul plin de vânătăi, plimbându-și degetele pe față pentru a le determina mărimea, și pregătindu-se să-și întâlnească soția.

— În februarie părea singurul lucru de făcut, constată el.

— De atunci a trecut un secol, replică Douglas.

— Iar după aceea nu am găsit nici o modalitate de a le spune băieților că vreau să-i părăsesc.

Douglas îi dădu dreptate. Era obișnuit să audă oameni filozofând despre propria lor nenorocire sau reușită. Doar cu câteva zile înainte Harry încercase să-l recruteze pentru celula lor din Rezistență, dar se feri să-i reamintească acest fapt.

— Kellerman mi-a aranjat eliberarea?

— A promis că o va face. De ce mă-ntrebi?

Harry continua încă să-și pipăie fața tumefiată.

— Poate nu-i un tip atât de rău. Vreau să spun… ei bine, mă tot gândeam când eram închis, dacă noi am fi la fel de răi ca și ei… dacă am fi câștigat războiul și am fi ocupat Germania.

Ajunseră la mica locuință a lui Harry. Printre perdelele de la subsol se cernea o geană de lumină. Harry coborî și privi în jur de parcă ar fi văzut strada pentru prima dată. Apoi se întoarse și se aplecă să-și fixeze prietenul așezat la volan.

— Aș vrea să fie ca-n timpurile de odinioară, Doug. Părea a nu lua în seamă ploaia care-l uda până la piele. Douglas văzuse oameni proaspăt eliberați din închisoare plimbându-se fericiți în aer liber, neluând în seamă nici chiar cele mai cumplite intemperii; era pur și simplu o celebrare a libertății.

— Harry, germanii sunt aici. Douglas își pierduse răbdarea dar se străduia să-și mențină o voce calmă.

— Nu, lasă asta. Mă refer la tine și la mine. Aș vrea ca între noi să reînvie relațiile de altă dată.

— Așa va fi, promise Douglas. Acum du-te înăuntru și liniștește-ți soția. A fost îngrijorată din pricina ta.

În timp ce-și continua drumul pe strada spălată de ploaie, se uită mașinal în retrovizor. Harry stătea sub un felinar urmărind automobilul ce se îndepărta. În momentul când dădea colțul, Douglas mai aruncă o ultimă privire în spate. De data aceasta Harry începuse să meargă, dar nu spre propria lui casă ci în cu totul altă direcție. Traversa strada – poate spre un telefon public. Ei, la dracu’, se gândi Douglas, doar nu era paznicul celuilalt, îi era numai prieten și partener. Încercă să nu se mai gândească la această problemă.

Făcu un ocol ca să evite arterele închise circulației din jurul închisorii Pentonville și rulă pe o serie de străduțe dosnice, trecând de gările King‘s Cross și St. Pancras. Astfel de puncte vitale erau înconjurate de infanterie și care blindate, însoțite de fliegende Feld – und Standgerichte – tribunale mobile de campanie și plutoane

de execuție. Nu se raportase încă vreo execuție sumară, însă existența acestor tribunale era destul pentru a vârî frica chiar în persoanele cele mai inocente.

Douglas fu oprit de o astfel de unitate în Tottenham Court Road – un Opel „Admiral” pentru comandantul patrulei, șase motociclete și două transportoare de trupe Daimler-Benz C-3 acoperite cu prelate. Picăturile de ploaie care cădeau fără încetare străluceau în lumina galbenă a farurilor. Undeva, pe cealaltă parte a căii ferate se auzea sunetul tânguitor al unei sirene a Feldgendarmeriei. Feldwebel-ul care-i ceruse actele lui Douglas avea acea amabilitate suavă în voce, caracteristică oamenilor pe care nu-i poți contrazice. Citi permisul de liberă circulație cu interes, confruntă figura lui Douglas cu fotografia, își notă numărul de înmatriculare al mașinii în carnet, pocni din călcâie salutând militărește și-i făcu semn să treacă.

La fel se întâmpla în toată Marea Britanic: armata germană demonstra populației civile că „uniformele gri-verzui” erau stăpâne pe situație. Și totuși dacă cineva ar fi observat felul în care patrulele armatei simțeau o satisfacție perversă în a controla atât actele membrilor poliției și a SS-ului, cât și documentele vehiculelor aparținând celor din urmă, s-ar fi gândit negreșit că demonstrația de forță se adresa direct acestora.

Treizeci și trei

Sâmbătă dimineața se duseră la grădina zoologică. Douglas îi spusese băiatului său că Barbara era o prietenă pe care o întâlnise în cursul unei anchete. Nu trebuia însă să-și fi făcut atâtea griji despre modul cum urma să decurgă prima întrevedere, deoarece puștiul o acceptase în felul degajat în care se comportă copiii – cu un interes teribil în primele zece minute, apoi cu o indiferență prietenească. Și totuși Barbara știa că tânărul Douglas era un punct crucial în încercarea ei de a câștiga dragostea tatălui, așa încât se strădui din răsputeri să-i câștige afecțiunea.

Se plimbară pe elefanți și cămile. Vizitară acvariul și țarcul rinocerilor. Apoi Barbara se lăsă înduplecată de rugămințile copilului și intră în pavilionul reptilelor. La ieșire, curajosul Doug îi ținea mâna ca s-o liniștească, repetându-i tot timpul că nu trebuia să-i fie teamă de șerpi – doar era el acolo să o apere!

Grădina era aproape pustie. Nu mulți londonezi aveau bani pentru a-și permite un bilet de intrare; oricum, multe clădiri fuseseră avariate de bombe iar numărul animalelor se micșorase considerabil. Douglas și Barbara îl priviră pe băiat dându-se într-un micuț carusel. Nici un alt copil nu mai era prin împrejurimi, așa încât Douggie putu să-și permită să-l învârtească la nesfârșit, alergând pe lângă el și sărind din când în când pe vreun căluț pentru o scurtă plimbare.

— Îl aducem la grădina zoologică și el ignoră animalele în favoarea balansoarului și a caruselului.

— Îi place să stea cu tine, răspunse Barbara. N-are importanță unde.

— Huth își urăște tatăl. E un fel de obsesie.

Trecură de băncile de lemn, proaspăt vopsite în galben și purtând inscripția „numai pentru evrei.” Întotdeauna se găseau bani și forță de muncă pentru cei neagreați.

— De ce?

Un avion ușor trecu deasupra capetelor lor făcând virajuri strânse, așa încât piloții să fie siguri că în Regent’s Park nu se desfășurau întâlniri ilegale. De la instaurarea legii marțiale cerul era plin de aceste „berze” cu aripi mari care nu numai că supravegheau încontinuu zonele libere și acoperișurile, dar efectuau și diverse transporturi între pistele improvizate pe porțiunile drepte ale carosabilului din Mall, Edgware Road, Western Avenue, Old Kent Road și Clapham Common.

— Huth are nevoie de mai multă admirație decât e în stare să-i ofere taică-său.

Începuse să plouă. Douglas și Barbara se înghesuiră la adăpostul unui chioșc ale cărui geamuri minuscule erau acoperite cu pachete goale, prăfuite și murdare, de ciocolată și țigări. Pe oblonul ferecat cu lacăt se vedea un anunț rupt și decolorat de ploile din ultimele luni:

„Nu avem ciocolată, țigări și nici fise pentru telefon.” Evident trecuse mult timp de când era necesar să anunți onorata clientelă că nu puteau fi serviți cu ciocolată sau țigări.

— Ești supărat?

— Nu.

— Îngrijorat?

— Nu, răspunse Douglas. De fapt era tulburat. Se simțea ca cineva căruia i se ordonase să-și sape propriul mormânt. Mi-ai spus că Mayhew te-a rugat să te duci în apartamentul din Shepherd Market să încerci să pui mâna pe film. Dar el habar n-avea de existența acestuia până când nu l-am informat eu.

Femeia nu răspunse. Ploaia slăbise în intensitate și tânărul Douggie își continua cursa în călușei.

— Cred că de fapt lucrezi pentru guvernul american. La fel și mai tânărul Spode.

— Douglas, nu sunt spioană. Un tip de la ambasadă m-a rugat să mă duc în apartamentul respectiv, precizându-mi că filmul va fi gata – urma doar să îl preiau. Asta-i tot ce știu, trebuie să mă crezi. Îl apucă de mână. El aprobă din cap și zise:

— N-are nici un sens – mă refer la uciderea lui Spode de către fratele său mai tânăr. Certurile de familie au ca punct de plecare neveste necredincioase sau moșteniri, nu documente secrete.

— Atunci cine l-a omorât pe Spode?

— Nu pot să cred că a făcut-o fratele său și apoi, imperturbabil, să se apuce să selecteze și să fotografieze câteva sute de pagini de calcule matematice. Și în tot acest timp cadavrul să zacă la picioarele sale!

— Deci n-a făcut-o el?

— Am căzut în capcană. M-am gândit că cei doi trebuie să fi fost acolo împreună, pur și simplu pentru că erau frați. De îndată ce cineva ignoră acest lucru, adevărul îți sare în ochi. În buzunarul mortului era un bilet de tren, dar nici un tren venind din Devon nu ajunge într-o gară din Londra în primele ore ale dimineții. Spode nu venea de la gară, el fusese mai devreme în apartament să-i dea fratelui său calculele pe care acesta trebuia să le fotografieze.

— Dar tânărul Spode a recunoscut că și-a ucis fratele.

— Spode a spus ceva referitor la faptul că fratele său nu avusese nici un fel de protecție. Atunci am crezut că se referea la liniștea și la protecția oferită de catolicism.

— Dar?

— S-a referit la protecția termică și biologică. La protecția ce trebuia acordată celor ce lucrau la acest experiment nuclear. Spode s-a considerat responsabil pentru moartea fratelui său – dar prin radiații. A vrut să-mi spună că s-au făcut câteva erori în timpul experiențelor de la Bringle Sands.

Barbara rămase tăcută o bună bucată de vreme, apoi spuse:

— Da, tânărul Spode a fotografiat documentele pentru a fi expediate la Washington. Luase contact cu ambasada noastră și le oferise filmul. Asta-i tot ce știu, dragul meu.

Douglas o apucă de talie încercând s-o încredințeze că avea încredere în ea, dar nu găsi cuvintele potrivite. Femeia continuă:

— Dar atunci de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe fratele mai în vârstă?

— Cineva l-a lăsat să intre în acel apartament, de fapt utilizat ca punct de întâlnire pentru unele grupuri ale Rezistenței. Nu pot să nu mă gândesc la posibilitatea ca totul să fi fost făcut cu știrea lui Mayhew.

— Iubitule, nu mi-ai răspuns la întrebare. Care ar fi motivul acestuia? De ce să-l omoare pe cel mai bun fizician atomist din Anglia, când avea șansa de a pune mâna pe cercetările lui? Crezi că Mayhew lucrează pentru germani?

— Pur și simplu nu știu. Bănuiesc că se întâlnește cu Huth fără ca nici unul din ei să menționeze întâlnirile avute altcuiva. Și totuși nu-l văd pe Mayhew în pielea unui trădător. Colaborator poate, dar nu trădător.

— De ce i-a dat atunci acel tânăr căpitan din Abwehr capsula de cianură lui Spode?

— Căpitanul credea că am de gând să-l arestez pe Spode și să-l transfer Sicherheitsdiennst-ului pentru interogatoriu. În acest caz SD-ul ar fi descoperit toate amănuntele legate de prezența armatei în programul lor de cercetări atomice, dar și câteva secrete al dracului de incomode referitoare la modul în care Abwehr-ul coopera cu Mayhew și cu cei din Rezistență.

— Săracul Spode.

— Mi-a plăcut tipul, recunoscu Douglas.

Ploaia se oprise și mai multe avioane trecură zburând foarte jos. Se îndreptară spre țarcul leilor, tânărul Douglas ținându-i pe amândoi de mână.

Treizeci și patru

Linden Manor își trăgea numele de la aleea de tei care conferea un aspect atât de pitoresc drumului de acces. Casa era o clădire cu multe coridoare din cărămizi roșii în stilul Tudor, restaurată în secolul al XIX-lea de un megaloman bogat ce îi adăugase o capelă gotică și un turn grotesc și absurd inspirat din legendele Regelui Arthur. Și totuși estetica conacului ticsit de antichități aparținând lui Sydney Garin și Peter Shetland avea efect doar asupra celor câțiva privilegiați admiși pe domeniul întins pe nu mai puțin de 250 de acri[101].

În acea seară enorma sufragerie era luminată de trei candelabre multicolore din cristal. Pâlpâirile tremurătoare ale lumânărilor dansau pe serviciile de argint masiv, scoțând în evidență peisajele marine olandeze plasate undeva în semiobscuritate.

— Bineînțeles că nici unul din aceste obiecte de valoare nu se găseau aici când au venit să ne viziteze Hunii, declară Sydney Garin cu vocea sa nazală puternic accentuată, răspunzând unui compliment al Barbarei Barga referitor la modul de aranjare al mesei. Altminteri piesele pe care și le puteau permite să le cumpere ar fi arătat ca ceva de prost gust.

Mayhew zâmbi strâmb. Poveștile lui Sydney despre modul în care-și escroca clienții nu-l amuzau deloc, chiar dacă aceștia erau *noii* îmbogățiți. Fie ei chiar și Huni. Și conversația referitoare la antichitățile deținute de Sydney nu-l interesa câtuși de puțin pentru că atingea două

[101] Un acru are 2046.78 m2 (n.tr.).

aspecte, arta și comerțul, ambele subiecte tabu în orice club respectabil. Mayhew ciuguli din farfurie – *Perdreau à la Normande!* Vânarea potârnichilor era una, consumarea lor cu totul altceva. Iar prepararea lor conform rețetelor franțuzești – cu rachiu de mere! – le dădea pur și simplu un gust îngrozitor. Împrăștie carnea în jurul farfuriei ca să dea impresia că totuși mâncase câte ceva.

La un capăt al mesei era așezată doamna Garin, o femeie micuță de statură, tăcută, stingheră în rochia ei strălucitoare de brocart. Lângă ea, fiul ei David, curtenitor și atent. Ambii păreau să nu bage în seamă conversația celorlalți.

Douglas îl supraveghea pe Mayhew. Omul constituia o enigmă și detectivul își schimba continuu părerea despre el. Felul său încrezător, tenacitatea și glumele rostite îl indicau drept un bărbat încă tânăr. La aceasta se mai adăuga figura chipeșă, corpul musculos și părul negru și ondulat. Dar mai erau și ridurile, dinții ușor îngălbeniți, frământarea lăuntrică care-l determina să se încrunte prea mult și să se joace neîncetat cu furculița și cuțitul.

Un servitor îi turnă lui Douglas încă un pahar de Château Léoville. Barbara Barga râse la o remarcă a lui Sydney Garin. Superintendentul se uita la amfitrion și-și aduse aminte de felul grosolan în care-l tratase nu o singură dată în trecut. Își mută privirea asupra lui David, un băiat drăguț cu păr cârlionțat și cu aceiași ochi mari și castanii ca și tatăl său. Numai că David urmase cursurile unei școli publice, așa încât învățase să-și păstreze expresia feței neschimbată și ochii plecați.

— Barbara, în ziua în care țara mea a fost invadată, mi-am spus în sinea mea: Sydney Garin, trebuie să dai o mâna de ajutor ca să-i azvârli afară.

Mayhew se încruntă încercând să-și amintească ce armată invadase Armenia și când se întâmplase evenimentul. Exact în momentul când hotărâse că era vorba de bolșevici, Sydney Garin adăugă:

— Noi, englezii, întotdeauna am fost așa. Începu să gesticuleze cu furculița prin aer. Nu ne-a mai cotropit

nimeni de pe vremea lui William Cuceritorul. Garin se întoarse spre Mayhew și remarcă în treacăt: Și asta s-a întâmplat în 1066, George.

— Chiar atunci? replică acesta bățos. N-am fost niciodată prea bun la istorie.

— Nu-ți place potârnichea, eh? zise Garin aplecându-se pentru a cerceta mai bine farfuria colonelului. Ei bine, n-are nici o importanță. Săptămâna trecuta un colonel neamț a declarat că cel mai bun caviar pe care-l aveam era sărat – tâmpitu' naibii, te rog să mă ierți, Barbara. Ridică un deget și chemă un servitor: Adu-i colonelului Mayhew un platou cu friptură rece. Apoi adresându-se lui Mayhew: E mai pe gustul tău, George.

Acesta avu impresia că este luat în bătaie de joc sau că, și mai rău, se făcuse singur de râs.

— Nu, nu, zise el ridicând mâna cu un gest de refuz politicos.

— Și niște muștar englezesc, continuă Garin în timp ce-l bătea prietenește pe umăr. Știu felul de bucate pe care le preferați voi, cei de la școlile publice – budincă de orez, friptură rece și mult sos. Așa-i, George? Am dreptate sau nu? Se întoarse din nou spre Barbara Barga și spuse: Ciudați mai suntem noi, englezii. Băiatul meu mănâncă același lucru. David roși. Și tânărul Peter la fel, totul numai din cauza acestor școli unde copiii sunt îndopați cu hrană infectă; Peter ar mânca în fiecare zi budincă fiartă în grăsime de rinichi, dacă l-aș lăsa de capul său.

— Vă referiți la partenerul dumneavoastră de afaceri, Sir Peter Shetland? întrebă Barbara.

— Lord Champion, interveni Mayhew corectându-l mai degrabă pe Garin decât pe domnișoara Barbara. În spatele lor, un servitor își trase pe mâini o pereche de mănuși înainte de a lua câțiva bușteni din cutia specială de lângă cămin și a-i aranja cu pricepere pe grămezile de jeratic.

— Oh, nu mă prea impresionează titlurile, declară Garin. Când locuiam la Paris, jumătate din cei ce mâncau în cantina gratuită a săracilor erau duci, prinți și alți câțiva ca ei.

— Adevărați?

— Iată o întrebare pertinenta, zise amfitrionul aruncând o privire în jurul mesei pentru a se încredința că servitorii avuseseră grijă să umple din nou paharele. Observase că Douglas aproape terminase felul principal. Ți-a plăcut potârnichea, nu-i așa, Douglas?

— Delicioasă.

— Încă o porție, comandă el servitorilor. Servește-o cât e proaspăt preparată. Nu seamănă cu nici o mâncare rece. Garin bău o gură de apă; de-abia se atinsese de vin. Cum adică adevărați? Vreți să spuneți că dacă unui tip prietenii îi spun Duce, e unul adevărat, dar dacă își spune el însuși Duce, e fals? Garin se uita la Barbara, însă nu se putu abține să nu-i arunce o privire colonelului, să vadă dacă mușcase din momeală.

— La ce oră sosește individul? întrebă acesta privindu-și ceasul de aur din buzunar.

— Aș vrea să-mi permiteți să vin și eu, spuse Barbara.

— Aș vrea să fie posibil, replică Mayhew înlăturându-și o șuviță de păr de pe frunte și adresându-i cel mai dulce zâmbet. Dar dacă te luăm cu noi, ca turist… ceilalți vor considera că am neglijat securitatea operațiunii, chiar dacă ești ziarista cea mai influenta din Anglia.

— Și cine are să creadă că sunteți o ziaristă americană de primă clasă? se interesă Garin. Văzând această creatură superbă își vor zice în sinea lor: iată încă o achiziție în haremul lui Sydney. Trase cu putere aerul pe nas gândindu-se la posibilitatea de împlinire a ideii sale. Soția sa ridică ochii și surâse politicos, iar el îi făcu cu ochiul.

Mayhew încetă să mai zâmbească și se răsuci spre amfitrion:

— Și la ce oră ziceai că este așteptat?

Servitorul puse pe masă un platou cu friptură rece dar colonelul nu se învrednici să-i arunce nici măcar o privire. Din cămin se auziră o serie de trosnituri, izbucni o flacără vie și un miros de sevă proaspătă se răspândi în aer în momentul când bușteanul luă brusc foc.

Garin se întinse și-l bătu calm pe umăr pe Mayhew:

— George, nu te agita degeaba. Oamenii mei vor aprinde focurile de îndată ce vor auzi motoarele avionului. Cu siguranță că pilotul se va roti de câteva ori deasupra locului respectiv pentru a fi sigur că oaspetele nu va fi parașutat în altă parte. Ai destul timp ca să servești în liniște friptura rece care te așteaptă, urmată apoi de un coniac și o havană – ba Chiar să te și odihnești vreo cinci minute. Mayhew se întinse după pahar și sorbi câteva înghițituri, parcă pentru a-și înfrâna dorința de a-i replica grosolan. Dacă te-ai relaxa puțin, George, n-ai mai avea nevoie de tabletele pentru stomac pe care le păstrezi în cutiuța de argint din buzunarul vestei.

— Tipul vine de departe, răspunse Mayhew. Vreau să fiu acolo, să mă încredințez că focurile sunt dispuse după modelul stabilit și bine aprinse. Nu ne putem permite nici un fel de greșeală.

— Dragul meu George, spuse Garin cu o voce blândă dar nu condescendentă. Toată viața am fost urmărit și persecutat. Sfatul bun pe care ți-l dau acum, prietene, e să fii mai calm, să trăiești din plin fiecare zi și să înveți să te bucuri de micile plăceri ale vieții… dădu vag din mână… femei frumoase, vinuri vechi și mâncăruri bune. Nu vom fi capabili să-i distrugem pe nemți până săptămâna viitoare – va fi o luptă anevoioasă și de durată. Trăiește-ți viața și gândește-te la un viitor destul de depărtat.

— La ce oră apune luna?

Garin oftă.

— Foarte bine, George, termină-ți vinul de Bordeaux și haide să ne luăm hainele.

În acea noapte mai erau în aer și alte avioane: trei Junkers zburând la intervale de câte cinci minute spre Olanda și mai departe spre Germania. Garin își oferi propriul flacon de argint plin cu coniac lui Mayhew și Douglas, dar ambii refuzară. Garin îl puse înapoi în buzunar fără a se atinge nici el de băutura întăritoare.

— Aveți dreptate, s-ar putea să fie o așteptare lungă.

— Oamenii tăi de la celălalt capăt al terenului acesta de zece acri știu că nu trebuie să aprindă focurile înainte de a o face noi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, George. Mă faci și pe mine să devin nervos plimbându-te încolo și încoace fără astâmpăr.

Curând se auziră motoarele avionului. Băiatul lui Garin dădu foc cârpelor muiate în benzină și lemnele se aprinseră cu o flacără galbenă înaltă.

Oamenii de pe pista de aterizare improvizată știau foarte puțin sau chiar nimic despre aceste zboruri de noapte. Se conformaseră detaliilor comunicate prin radio referitoare la amenajarea pistei. O lumină era chiar în punctul de aterizare, celelalte două – verificate de câteva ori – erau pe aceeași linie pe relevmentul prevăzut dinainte. Avionul se apropia zburând jos deasupra câmpului luminat de lună. Pilotul reduse turațiile pentru a micșora zgomotul motoarelor, în timp ce-și verifica vizual poziția. Pasagerul observă forma curioasă a lacului ale cărui ape sclipeau sub razele Selenei, în vreme ce aviatorul întrezări pentru o clipă turnul unde, într-un alt secol, fusese amplasat telescopul unui astronom.

După o singură trecere, pilotul încercă să aterizeze tăind contactele, coborând încet și făcând o glisadă așa încât toate cele trei focuri de balizare să se afle pe aceeași linie. Aproape atinsese pământul când luminile dispărură brusc. Împinse cu putere maneta de gaze, motoarele urlară și masivul biplan luă încet înălțime. Ofițerul înjură în surdină, înclină aparatul brusc pe o aripă – mai-mai să atingă vârful copacilor – și reveni fără greș pe aceeași direcție de apropiere.

— Ce s-a întâmplat? se neliniști Mayhew.

— Nu va reuși să aterizeze pe acest teren, zise Douglas.

— Copacii! exclamă Garin. Sunt oare prea înalți?

— În mesaj nu se specifica nimic în legătură cu înălțimea copacilor din jurul pistei, spuse Mayhew. Lua-l-ar dracu’ pe aviator; *trebuie* să reușească!

Douglas îl privi pe Mayhew. Mâinile îi erau înfundate în buzunarele paltonului, fața îi era contractată și trasă.

— Are și el destule probleme. Probabil că intuiește cât de umedă este iarba după atâta ploaie și se întreabă cum va decola înapoi. Avionul se întorcea deja, zburând foarte jos.

— Sper că nu se va mai roti multă vreme, spuse colonelul. Va sfârși prin a atrage atenția cuiva dacă va fi observat survolând toată noaptea Linden Manor.

Sydney Garin nu comenta de loc. De data aceasta pilotul nu mai reduse turațiile, confirmând astfel faptul că-și dăduse seama de situație – înălțimea copacilor era un inconvenient major. Botul biplanului se ridică și bărbații de la sol percepură timp de câteva secunde zgomotul asurzitor al motoarelor ambalate la maxim, în timp ce rotoarele preluau greutatea aparatului, ridicându-l în sus într-o spirală continuă precum o molie ce nu putea rezista atracției luminii lunii.

Avionul mai era doar o simplă pată printre nori în momentul când parașuta se deschise. Razele astrului nopții se reflectară în mătasea unduitoare. Pentru câteva clipe pe cerul înstelat existară două astre, apoi unul deveni din ce în ce mai mare până ce oamenii lui Garin strigară că parașuta avea să atingă pământul pe cealaltă parte a lacului.

— Mult mai departe, declară calm stăpânul domeniului. Va cădea pe pășunea din vale. Sper să nu facă prea mult zgomot.

— Nemții?

— Nu. Am o iapă care trebuie să fete. Se adresă fiului său: Ai grijă să n-o deranjeze nimeni pe Buttercup.

— Am înțeles, tată.

— Ei, voi doi nu! strigă Garin după Mayhew și Douglas care erau pe punctul de a-l însoți. Băieții din sat pot să-și țină gurile despre obiecte căzute din avioane… dar niște filfizoni în haine de seară adunați de prin șanțuri… vor dezlega chiar și limbile celor mai taciturni.

— Dar ar fi mai bine ca unul din ei să fie acolo, replică Mayhew.

— Flăcăii mei pot născoci un milion de motive dacă sunt găsiți pe câmp după ora oficială de oprire a circulației, dar nu vor fi niciodată în stare să explice prezența unuia din voi în mijlocul lor. Garin râse trăgând aerul cu putere pe nas. Era un sunet respingător, însă se dovedi a fi atât de molipsitor încât ceilalți doi se treziră și ei imitându-l aproape fără voia lor.

Sydney îi anunță că va dura doar jumătate de oră până ce oamenii lui îl vor aduce pe parașutist la Linden Manor. Din păcate, vântul îl împinsese mai departe decât își putuseră da seama cei de pe terenul de aterizare. În plus, oaspetele, care își răsucise încheietura aterizând într-o zonă mlăștinoasă cu lăstăriș – se dovedi extrem de precaut, ignorând complet chemările celor ce-l căutau; fusese descoperit numai datorită unei corcituri de câine aparținând băiatului de la grajd.

— Mama lui însoțea întotdeauna câinii de vânătoare lansați în urmărirea vulpilor, zise mândru băiatul în momentul când parașutistul porni spre Linden Manor. Se scurseră două ore până ce acesta intră în salonul unde așteptau impacientați Mayhew, Garin și Douglas. Era locul în care se întâlniseră înainte de cină. Acum, ca și atunci, draperiile de mătase erau trase și focul ardea la fel de viu, dar ceva se schimbase. Așa cum se spune, seara orice cameră capătă o altă înfățișare. În liniștea adâncă se distingea cel mai mic zgomot; o bufnița undeva pe afară, frunzele copacilor mișcate de vânt, tic-tacul constant al pendulei, mișcarea cărbunilor rostogolindu-se din când în când în cămin, pasul vreunui servitor pe culoar. Camera era plină de mirosul aromat al țigărilor de foi ale lui Mayhew.

— Oaspetele dumneavoastră, domnule, anunță majordomul introducându-l pe parașutist. Era un american, trecut de prima tinerețe dar care, ca atâția alți compatrioți de-ai săi, se găsea încă în plenitudinea forțelor. Părea agitat, însă nu cuprins de acea neliniște pe

care o manifestase Mayhew cu câteva ore mai devreme, ci mai degrabă cu acea nerăbdare pe care o încearcă orice atlet în fața startului într-un test important. Ochii înguști, fața chipeșă, pătrată și bronzată – figura unui bărbat ce-și petrecuse cea mai mare parte a vieții sub soarele preeriei sau deșertului – să se fi datorat oare ședințelor intense de pe diverse plaje sau piscine? Părul îi era blond, tăiat foarte scurt. Douglas auzise despre acest nou mod de pieptănătură, dar era prima dată când îl vedea în realitate. În Anglia putea fi întâlnit doar în cazul prizonierilor proaspăt eliberați sau a unora dintre soldații armatei germane.

Ca și cum ar fi fost conștient de efectul pieptănăturii sale, americanul își trecu o mână peste creștet. Mâinile unui bărbat spun multe despre secretele sale – și acestea erau moi, albe, fără bătături dar ușor zbârcite, cu unghii bine întreținute și vene vizibile. Erau mâinile unui om sedentar, trăind în belșug fără a fi obișnuit cu munci manuale – un om în jur de patruzeci de ani, destul de vanitos pentru a-și face regulat manichiura.

Pe covorașul din fața căminului, uriașul câine lup irlandez al lui Garin se ridică la intrarea străinului, dar căscă și se întinse la loc în momentul când stăpânul său îi întinse oaspetelui un pahar gol, apucând sticla de whisky și privindu-l întrebător. Americanul aprobă din cap și Sydney îi turnă o porție zdravănă. Intră un servitor cu un emițător portativ, o parte din bagajul parașutistului, a cărui carcasă fusese astfel concepută încât să semene cu un acordeon. Dar ce șansă ar fi avut acest orășean de a fi considerat un muzicant ambulant?

— Credeam că vântul vă va purta înspre zonele întunecate ale Essex-ului, zise Mayhew.

Americanul își sorbi băutura.

— Umm! E prima de vreo trei săptămâni încoace.

— Am fost avertizat că e o mare secetă la bordul vaselor americane de război, comentă dând din cap colonelul.

— Nava era britanică, una comercială de cincisprezece mii de tone. Ar fi bine să țineți minte acest lucru. Am

acoperit cu vopsea însemnele avionului, iar pilotul a primit un grad în marina regală – așa, ca pentru orice eventualitate.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu să nu aibă nevoie vreodată a se prevala de el, remarcă Mayhew.

Americanul își ridică paharul să bea în cinstea acestor vorbe, dar se chirci de durere și-și frecă spatele.

— Ne-au catapultat de pe navă folosind un vechi dispozitiv de pe unul din crucișătoarele voastre de linie. Pe moment am crezut că-mi va smulge capul cu totul.

— Trebuie să fi fost puțin cam nervos pilotul, îl tachină Mayhew.

— Ați văzut acele Junkers de transport?

— Germanii aduc o altă divizie de infanterie. Avioanele erau goale, se duceau după alți soldați, îl lămuri colonelul.

— Nu era destul spațiu ca să aterizăm pe terenul pregătit. Și, pe toți dracii, nu intenționam să vă lăsăm drept plocon o carcasă fumegândă, pe care nu aveați cum s-o justificați a doua zi dimineață.

— Foarte atent din partea dumneavoastră, remarcă Garin. Sunteți flămând?

— Am mâncat o friptură înainte de a decola. Mă mulțumesc doar cu Scotch-ul. Își privi pantoful. Șocul aterizării îi rupsese talpa.

— Ați vorbit cu cei din Washington? Care-s planurile?

— Am vorbit, pe onoarea mea că am vorbit!

— Și?

— Au hotărât: „Nu!”

Mayhew se holbă, la el.

— Nu?

— Am vorbii cu Președintele în persoană – treizeci de minute pe ceas. L-a lăsat să aștepte pe ministrul muncii tot acest răstimp. Nervozitatea îl părăsea treptat; în locul ei se instaura oboseala. Traversă camera și se lăsă cu greutate pe o canapea, rezemându-și capul pentru a-și odihni mușchii gâtului. Am vorbit și cu câțiva amici din Departamentul de Stat și cu alții din subcomisia

senatorială numită special ca să trateze cu împuterniciții dumneavoastră.

— Și cu cei de la armată și marină? întrebă Mayhew.

— Și cu ei.

— Ce Dumnezeu, doar evreii americani înțeleg că Hitler trebuie oprit? nu se putu abține Garin.

— Nu sunt prea mulți evrei în cabinetul șefului de stat major, replică celălalt. Regele dumneavoastră ar fi o mare responsabilitate pentru America. Credeți că Roosevelt vrea să fie menționat în cărțile de școală ca fiind acela care l-a invitat din nou pe Regele Angliei în Statele Unite? Nu, domnilor! Și ce naiba să facă cu el? Așa cum se exprima un amiral: „să-i dea o cameră la Casa Albă sau să-i construiască un palat”?

— Sunt sigur că președintele n-a spus așa ceva, declară Mayhew.

— Trebuie să încetați a-l mai considera pe Roosevelt un anglofil fanatic. E politician și dincolo de ocean asta înseamnă un pișicher bătrân.

Colonelul fu de acord:

— Desigur că din punct de vedere politic reprezintă un punct sensibil…

— Incorect, amice; ar fi o sinucidere. Fiecare politician promite că nu va trimite copiii cetățenilor săi într-un război străin. Credeți că cineva are de gând să vă invite Regele acolo când el este punctul central în toată gâlceava asta europeană?

— Război, replică rece Mayhew. Noi îl numim război, nu gâlceavă.

— N-aveți decât să-l numiți cum doriți, dar pentru cei mai mulți oameni din țara mea e deja la timpul trecut. Au avut grijă de asta Krauții.

— Am cerut prea mult de la dumneata. Poate că ar fi trebuit să se-fi dus la Washington însuși Sir Robert Benson.

Americanul se lăsă pe spate și închise ochii. Era dificil de spus dacă era obosit, dezamăgit sau gata să explodeze de mânie.

— Am mai discutat despre toate astea cu săptămâni în urmă. Dumneavoastră ați fost atât de nerăbdători să mă trimiteți. Ați considerat că un american bine informat, plin de înțelegere pentru englezi, ar avea cea mai bună șansă de reușită. Își acoperi paharul cu mâna pentru a refuza whisky-ul pe care tocmai se pregătea să i-l toarne Garin. Să nu credeți că n-am făcut tot ce-am putut. Și să nu considerați că America e oarbă la ce se întâmplă în lume. Congresul a alocat șase miliarde de dolari pentru cheltuieli militare în decursul ultimelor șase luni: îmbunătățirea echipării și pregătirii trupelor, cumpărarea de avioane mai bune. Dar avem și noi Hitlerul nostru: e galben la față, are ochii oblici și își semnează scrisorile cu numele de Tojo[102].

Mayhew se sprijini cu o mână de cămin și privi îndelung în flăcări, apoi spuse cu tristețe în voce:

— Va trebui să-l anunțăm pe Maiestatea Sa. Va pleca în Canada și cu asta basta.

Americanul descoperi o bucată uscată de noroi pe un crac de la pantalon, o desprinse și o aruncă în foc.

— Nu reușesc să mă fac înțeles, sau ce dracu' se întâmplă? E de vină accentul sau altceva?

— Poftim? întrebă tăios Mayhew întorcându-se spre el.

— Vreau să zic că Regele dumneavoastră nu va fi binevenit în America de Nord. Și acest lucru se referă și la teritoriile de dincolo de paralela de patruzeci și nouă.

— Washington-ul nu va îndrăzni să le interzică canadienilor să acorde refugiu suveranului lor!

— Washington-ul nu interzice nimic. Canadienii nu-l vor primi. Am fost la Ottawa și am discutat cu ei. Au aceleași probleme politice pe care le avem și noi. Existența unui Rege – chiar și în exil – ar știrbi autoritatea primului lor ministru.

— Regele nu se va amesteca în politica promovată de Canada, declară Mayhew.

— Domnule colonel, canadienii au simțit prea mulți ani mâna protectoare a Londrei asupra capetelor lor. În cele din urmă au obținut un oarecare grad de libertate. Acum

[102] Primul ministru al Japoniei în perioada 1941–1944 (n.tr.).

vreți să-l aibă pe Rege trăind printre ei. Nici un politician nu dorește să riște să fie înghițit de viu de opoziție, luând parte la o acțiune dăunătoare națiunii sale.

— Dar au tot aurul Angliei – șase sute și treizeci și șapte milioane lire sterline. Și când HMS Revenge[103] a efectuat primul transport, a mai dus mai mult de o mie de milioane de lire în hârtii de valoare.

— Mare scofală! Hârtiile sunt în clădirea din Ottawa a companiei Sun-Life, aurul în Montreal. Nimeni nu-l va escroca pe Rege de gologanii săi.

— Nu-s banii Regelui, zise mânios Mayhew.

Americanul schiță un gest conciliant, dar colonelul se întoarse cu spatele pentru a scormoni cenușa din cămin, după care începu să studieze eu o atenție exagerată pendula.

Într-o poziție inconfundabil americană, celălalt se lăsă pe spate și-și ridică un picior pe celălalt genunchi începând a-și masa pantoful crăpat, ca și cum acesta ar fi fost un mic animal ce avea nevoie de consolare.

— Pantofii sunt distruși, spuse Douglas deși știa că americanul nu va fi remarcat într-o țară unde jumătate din paltoane erau confecționate din pături ale armatei și unde femeile foloseau perdele pentru rochii.

— N-are nici o importanță, replică celălalt. Încetă să-și mai frece pantoful și-și desfăcu mâinile ca să cerceteze tăieturile suferite când parașuta purtată de vânt îl târâse printr-un gard de mărăcini. Palmele erau puternic colorate prin aplicarea, fără de zgârcenie, a tincturii de iod. Săptămână viitoare voi fi înapoi pe navă.

— Te așteaptă până atunci? se miră Douglas.

— Escadra 2 distrugătoare – USS Moffett și alte bastimente asemănătoare – iau parte la o serie de exerciții ale flotei staționate în Atlantic.

— Atât de aproape de țărmurile Angliei?

— Mările sunt libere, jupâne. N-am pătruns în limita de trei mile.

---

[103] His Majesty Ship Revenge (n.tr.).

Douglas se uită la ceilalți. Mayhew privea fix în foc iar Garin deschidea o nouă cutie de havane cu ajutorul unui cuțitaș cu prăsele de fildeș.

— Ați auzit vreodată de vreo explozie atomică? îl întrebă detectivul pe american. Nici un răspuns. Marina americană a trimis o escadră de distrugătoare provocator de aproape de țărmurile Angliei, în locuri considerate oficial drept zonă de război. Și ea rămâne pe loc în timp ce dumneata petreci o săptămână făcând turul Londrei. Care-i motivul?

Mayhew se îndreptă și-și trase nervos manșetele. Americanul nu răspunse nici de această dată.

— Încearcă să facă un târg cu dumneavoastră, colonele Mayhew, se răsti Douglas nedezlipindu-și privirea de la parașutist. Și pentru a fi sigur că e cea mai bună afacere pe care o poate încheia pentru țara lui, a început printr-un „nu” răspicat.

— Dar pentru ce? făcu Mayhew uitându-se când la unul când la celălalt.

— Domnule colonel, vor calculele pe care le-a ars Spode. Americanul îl privi fix pe Douglas fără ca nici cea mai mică emoție să i se citească pe față, însă Superintendentul observă felul în care degetele sale strângeau pantoful cu destulă forță pentru a-l deteriora mai tare.

— Un dispozitiv atomic transportat cu o navă. Este singura armă ce ar putea duce la cucerirea Americii de către o putere europeană. Douglas se apropie de american și i se adresă direct, ca și cum n-ar fi fost nimeni altcineva de față: Dacă Hitler pune mâna pe o astfel de bombă o va folosi împotriva voastră, să n-aveți nici un dubiu în această privință.

— Știu, sună răspunsul. Scoase din buzunar un Colt de mare calibru. Aș putea să-l pun pe undeva? Mi-a făcut deja o gaură în căptușeală. Sydney i-l luă din mână și-l privi la lumină înainte de a-l introduce în sertarul de sus al unui scrin de epocă.

Americanul era obosit. Douglas văzuse aceeași expresie pe fețele multora. Ajunseseră în momentul când se puteau da cărțile pe față.

— Vreți să spuneți că nimeni în Washington nu v-a vorbit despre Profesorul Frick? Sau despre cercetările de fizică atomică întreprinse la Clarendon Laboratory, Oxford, Liverpool Cyclotron, Chadwick sau despre studiile lui Rutherford la Cavendish Laboratory? Sau despre îndeletnicirile germanilor de când au preluat centrul de cercetări de la Bringle Sands?

— Nimeni n-a amintit în Washington despre fizica atomică, zise americanul rânjind.

O afirmație mult prea laconică ca să-l convingă pe Douglas.

— Atunci nu sunteți decât un simplu curier? De ce să trimită o escadră de război când ar fi putut să pună la poștă o scrisoare cu un singur cuvânt: „Nu.” Superintendentul făcu o pauză și sorbi din băutură fără să-i simtă gustul. Să zicem că v-aș informa că și alte guverne sunt interesate în calculele pe-care le posedăm?

— Rusnacii?

— Germanii ne pot oferi mult mai mult.

— Ce?

— Reformularea prevederilor tratatului de pace, improviză în disperare de cauză detectivul. Am putea menține o armată, o mică forță de apărare a coastei și un guvern civil adevărat, care să înlocuiască lingăii actualului regim. Vom avea controlul asupra Ministerului de Externe și cel al Apărării. Zona ocupată va fi doar o fâșie de-a lungul coastei. Importurile esențiale vor fi în mâna noastră; vom deține în continuare o flotă comercială iar valoarea lirei va fi stabilită în raport cu marca germană. Daunele de război vor fi reduse aproape la nimic.

— Și toate astea pentru câteva pagini umplute cu calcule?

— Pentru mulți ani de muncă îndârjită, mii de ore petrecute în fața mașinilor de calculat și cooperarea voită acelor mai de seamă dintre savanții noștri. Știți că

specialiștii armatei germane au început probele pe propriul lor reactor? Vor obține plutoniu. Apoi va urma construirea unei bombe atomice.

— O comisie a Congresului a examinat această posibilitate, recunoscu americanul, abandonând orice reticență. S-a discutat cu Einstein. Dar cheltuielile au fost evaluate la miliarde de dolari fără a se avea certitudinea unui rezultat pozitiv.

— Nu subestimați importanța unui eventual eșec. Câteva miliarde ar fi un preț relativ mic față de posibilitatea ca naziștii să distrugă peste noapte New York-ul.

Un zâmbet larg apăru pe fața americanului.

— Sunteți Superintendentul Archer. De-abia acum mi-am dat seama. Copoiul ăla faimos de la Scotland Yard despre care am auzit atâtea.

— N-are nici o importanța cine sunt, răspunse surprins și iritat Douglas. Sunteți împuternicit să negociați eliberarea Regelui?

— Îmi place stilul dumneavoastră. Știți ceva? Îmi place teribil. Barb spunea că o să vă găsesc simpatic și, pe toți dracii, chiar așa și este. Zâmbi. E prima dată când are dreptate de când ne-am căsătorit – sau poate chiar de mai înainte.

— Sunteți Danny Barga!

— Căpitan de rangul trei Daniel Albert Barga în persoană.

— Deci v-au înrolat în marina americană, zise Mayhew examinând vârful aprins al havanei.

— La insistențele Departamentului de Stat.

Mayhew dădu aprobator din cap. Îmbrăcarea unui individ într-o uniformă nu se deosebea prea mult de încorporarea greviștilor în armată. Era un mod să te asiguri că persoana va face așa cum i se ordonă.

În acel moment un bărbat în livrea intră în grabă în cameră și-i șopti un lung mesaj lui Garin, a cărui față luă brusc o înfățișare solemnă. Servitorul odată plecat, Sydney spuse:

— Mă tem că germanii au găsit bucăți din parașuta prietenului nostru.

Danny Barga sări în picioare.

— Au trebuit s-o taie; se încurcase într-un copac și n-au putut ajunge la unele corzi.

— Cineva trebuie să te fi văzut în timp ce coborai. Un pluton de infanteriști se îndreaptă încoace, cercetând întreg domeniul.

— Vor veni și aici? întrebă colonelul.

— Bineînțeles că da, răspunse calm Garin. Soldații sunt metodici, în special cei germani. Vor scormoni fiecare casă de prin împrejurimi, inclusiv cea de față. Încercă să zâmbească dar nu-i era ușor.

George Mayhew își stinse havana ca și cum n-ar fi vrut ca nemții să-l prindă cu ea în mână.

— Ar fi mai bine să ne punem de acord asupra versiunilor pe care le vom prezenta.

Danny Barga se îndreptă din spate.

— Sunt pe blestemata lor de Sonderfahndungsliste[104].

— N-ai acte pe alt nume? se interesă Garin.

— Actele mă așteaptă la Londra. Falsificatorii din Washington nu sunt atât de prompți în execuție.

— Garin, poți să-l ascunzi? întrebă Mayhew.

Înainte ca acesta să poată răspunde, se auzi un vacarm grozav pe coridor care se termină prin deschiderea bruscă a ușii. Un servitor năvăli înăuntru cu capul înainte, ca un taur furios în plin atac. Își recăpătă echilibrul pe jumătate, de-abia reușind să nu cadă în foc, și se întoarse spre a-l înfrunta pe cel ce-l îmbrâncise atât de violent.

— Sunt Dr. Oskar Huth, Standartenführer. Privi în jur. Ah, Superintendent Archer. Mă gândeam că s-ar putea să te întâlnesc aici… și colonelul Mayhew și Sydney Garin! Fețele cunoscute din dosarele mele confidențiale.

Nimeni nu-i răspunse. Servitorul își frecă încheietura pe care i-o răsucise Huth. Neamțul începu să pășească încoace și încolo prin spatele lor; nici unul nu se întoarse spre a-l urmări cu privirea, dar îl auziră declarând:

---

[104] Lista specială de urmărire (n.tr.).

— Domnule Garin, o parașută a fost descoperită prin apropiere. Ați auzit ceva în acest sens?

Garin nu zise nimic. Neamțul zbieră ca un gradat la paradă:

— Ați auzit ceva despre acea parașută?

— Mi-au spus servitorii, răspunse pe un ton moale celălalt.

— Și n-ați întreprins nimic?

Garin dădu din umeri:

— Ce-aș fi putut să fac?

— Și dumneata, colonele Mayhew, ți-ai stăpânit curiozitatea? Cum să nu admiri atâta nepăsare tipic englezească? Un Scharführer SS băgă capul pe ușă. Totul e-n ordine pe aici, spuse Huth. Încredințează-te că nu-i nici un servitor în celelalte dependințe, apoi adună-i pe toți într-o cameră. Sergentul major pocni din călcâie și dispăru.

— Și dumneata, continuă Huth apropiindu-se de Danny Barga. Cine ești?

— Sunt cetățean american.

— Stai jos, cetățene american, spuse Huth apăsându-l brusc și cu putere pe umăr. Luat prin surprindere și fiind cu glezna scrântită, acesta se răsturnă pe spate în fotoliul moale. Huth se îndreptă spre cămin și se întoarse cu fața spre ei.

— Nu am încredere în nici unul din voi. Vă comportați ca niște vinovați.

— După ce c-ați dat năvală… începu Mayhew.

— Gura, urlă neamțul și colonelul fu redus la tăcere. Sunteți cu toții arestați. Și întorcându-se spre Mayhew adăugă: Nu încercați să vă pledați nevinovăția.

Huth se întoarse să privească pendula. Toți stăteau nemișcați și, cum vântul de afară încetase, nu se mai auzea decât ticăitul orologiului.

Douglas se îndreptă spre scrin, deschise cu repeziciune sertarul de sus și scoase Coltul americanului îndreptându-l spre neamț.

— Nu, domnule Standartenführer, zise el.

Acesta se întoarse pentru a vedea ce se întâmplă. Zâmbi ca și cum Douglas ar fi comis o gafă de neiertat.

— Nu fi tâmpit, Superintendent Archer. Am cu mine un Sturm[105] de infanterie SS.

— Dați-mi amortizorul, domnule Garin, rosti Douglas. Îl luă și-l fixă la pistol.

— Lasă arma și vom uita incidentul.

— Dacă faceți o mișcare bruscă, vă împușc.

— N-ai destul curaj pentru așa ceva, replică Huth dar nu făcu nici un gest necugetat…

— Domnule colonel, dezarmați-l pe Standartenführer și stați mai departe de el în timpul operației.

— Bătrâne, ești sigur că știi ce faci? îl întrebă Mayhew.

— N-am fost niciodată mai sigur, replică acesta deși își simțea inima bătând nebunește în piept iar stomacul îi luase parcă foc din cauza neliniștii care-l cuprinsese.

Înainte de a se putea răzgândi, Mayhew desfăcu copca de la tocul de piele și întinse mâna după pistol.

— Îmi pare rău să văd cum vă semnați singuri condamnările la moarte, declară Standartenführer-ul.

— Câte vehicule?

Douglas se adresă servitorului lui Garin fără a-și dezlipi privirea de la Huth.

— Cinci camioane și o motocicletă cu ataș.

Detectivul încuviință din cap. Cifra părea corectă.

— Sunați la subsol, folosind telefonul interior, ordonă Douglas. Spuneți-i Scharführer-ului să-și îmbarce oamenii în mașini și să fie gata de plecare.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Faceți ce v-am spus, zise Douglas întinzându-i aparatul.

— Nu, îl întrerupse Mayhew. Douglas se opri cu pistolul într-o mână și cu receptorul în cealaltă. S-ar putea ca Standartenführer-ul Huth și cu mine să cădem la învoială. Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Cum aș putea refuza? zise neamțul.

Colonelul se uită la Archer și acesta aprobă din cap.

---

[105] Detașament de asalt (n.tr.).

Cei doi se retraseră într-o altă cameră. Trecu aproape jumătate de oră, după care ușa se deschise și făcându-și apariția, Huth declară:

— Foarte bine. Privi în jurul odăii și repetă: Foarte bine. Explicațiile colonelului Mayhew în legătură cu prezența dumneavoastră aici în această seară mă satisfac. Pentru moment, nu voi întreprinde nimic. Își culese pistolul de pe masă și-l vârî în toc. Dar vă avertizez… Se întoarse pentru a-l privi fix pe Mayhew. Vă avertizez că aștept… quid pro quo[106]. Traversă camera îndreptându-se spre ușă, trase zgomotos de clanță și apoi se întoarse pentru a adăuga: Colonelul Mayhew m-a convins că nimeni din această casă nu este în nici un fel legat de prezența parașutei. Dar ar fi bine dacă ați răspândi informația că Luftwaffe posedă echipament de detecție radio, iar specialiștii ei supraveghează zi și noapte, pe orice fel de vreme, deplasările avioanelor.

După plecarea camioanelor și a motocicletei lui Huth, Mayhew spuse:

— Va trece cu vederea episodul cu pistolul, Archer. Mi-a promis și cred că se va ține de cuvânt.

— Și *dumneavoastră* ce i-ați promis?

Răspunsul fu evaziv.

— Luna și stelele de pe cer. Tot ce dorea în schimbul unui mic răgaz de timp. Acum trebuie să-l scoatem pe Rege din închisoare. Îl privi pe Danny Barga. Și să-i arătăm prietenului nostru american că un Președinte deținător al unei bombe atomice poate fi reales, chiar dacă adăpostește un Rege în exil.

---

[106] Ceva în schimb (n.tr.).

Treizeci și cinci

Metropolitan Music Hall, în Edgware Road, era ticsită de un public pestriț, înfierbântat și zgomotos care se înghesuia pentru a-i vedea pe Flanagan și Allen și a o auzi cântând pe Vera Lynn.

În vara anului 1941 versurile cântecelor ei deveniseră un leit-motiv pentru populația Angliei ocupate: „Dorințele sunt visurile pe care le avem când veghem” și „Ne vom întâlni din nou, dar nu știu nici unde nici când” erau gânduri împărtășite de miile de bărbați și femei ale căror ființe dragi se aflau undeva departe, în vreun lagăr german de prizonieri.

La sfârșitul primei părți a spectacolului, Vera reveni pe scenă într-o rochie simplă albă într-un adevărat ropot de aplauze, fapt care obligă orchestra să cânte de două sau trei ori primele măsuri ale „Dorințelor” înainte ca vocea protagonistei să poată fi deslușită clar. Și în momentul în care Lynn, Flanagan, Allan și tot ansamblul își uniră forțele pentru „Sturzii vor zbura peste falezele albe ale Dover-ului, așteaptă până mâine și vei vedea./ Va fi dragoste și râsete și pace veșnică – mâine, când lumea va fi liberă” auditoriul fu transfigurat de emoție. Scena se termină sub valurile nesfârșite de serpentine de hârtie și baloane coborâte dintr-un uriaș coș de sârmă suspendat de tavan.

După pauză, atmosfera era euforică așa că nimeni nu mai acordă prea mare atenție celor ce se întâmplau pe scenă; în plus; nici chiar însuși „Profesorul Zingo”, marele magician și iluzionist, nu era în una din zilele sale bune.

În serile de gala personalul nu se prea obosea cu întreținerea curățeniei, pentru că oricum pretutindeni rămâneau hârtii, baloane, ambalaje, panglici. Singurul loc liniștit în astfel de ocazii îl reprezenta barul, o încăpere lungă și îngustă amplasată la ieșirea din stal. Ferestre de sticlă permiteau celor însetați să urmărească desfășurarea spectacolelor, deși muzica de-abia se auzea cu excepția momentelor când se deschidea ușa. Era un local în care un bărbat gusta două plăceri simultan: urmărea picioarele dansatoarelor și asculta sunetul propriei sale voci.

— Și dacă nu apare? întreba Harry Woods.

Își termină berea și făcu semn barmanului pentru încă una.

— Va apare, răspunse Douglas, refuzând o nouă bere.

Două erau deja suficiente pentru capacitatea stomacului său. În plus, se obișnuise să nu consume băuturi tari în timpul serviciului.

— Vin mulți friți pe aici, Percy? se interesă Harry adresându-se barmanului.

Acesta continuă să frece tejgheaua udă cu o cârpă pe care o storcea apoi într-o găleată așezată pe podea în spatele barului.

— Nu, răspunse în timp ce întindea cârpa pe un butoi cu bere ca să se usuce. Nemții au propriile lor spectacole cu protagoniști binecunoscuți, aduși din Germania. Îi costă doar șase penny, ceea ce aici le-ar asigura numai un loc la galerie. Și oricum n-ar înțelege cântecele.

Harry își aprinse o țigară și-i întinse pachetul barmanului, care luă una cu vădită bucurie.

— Așteptați un neamț?

Douglas se întoarse să vadă scena în care Profesorul Zingo scotea nenumărate batiste colorate dintr-un tub aparent gol; părea calm deși în realitate era neliniștit de ceea ce ar fi putut dezvălui Harry despre iminenta întâlnire.

— Un ofițer de la serviciul de poștă al armatei-ceva în legătură cu furturile din sacii poștali.

— Oh, am înțeles.

— E ceva important, continuă Harry ca și cum ar fi vrut să stârnească interesul celuilalt.

— Desigur, repetă barmanul începând să spele paharele murdare. Harry reușise de minune să-i abată curiozitatea.

Profesorul Zingo deschidea și închidea secțiunile pivotante ale unei cutii mari, lăcuite cu negru, în acordurile unei orchestre de coarde. Se uită la public, apoi la drăguța sa asistentă, lovind ușor lama metalică a unui ferăstrău circular. Melodia lui Ceaikovski se distinse perfect în momentul când ușa se deschise și căpitanul Hans Hesse își făcu apariția. Noroc că nu purta paltonul cu guler de astrahan, altfel ar fi fost înconjurat imediat de vânătorii de autografe.

— Ce bei, Hans? făcu Harry ca și cum s-ar fi cunoscut de ani.

— Bere, zise acesta scoțându-și pălăria neagră cu bor lat și așezând-o cu grijă pe o poliță. Era ilegal ca cineva să facă cinste unui cadru al armatei de ocupație, și la fel de ilegal ca barmanul să-i servească. Și totuși berea sosi imediat. Hesse luă o înghițitură, se crispă și puse halba pe tejghea. Mâine dimineață. Puteți fi gata până atunci?

Fata intrase deja în cutie. Profesorul Zingo desfăcu din nou câteva secțiuni ca să arate tuturor că torsul ei era pregătit pentru a fi tăiat în două.

— Te referi la „Matelot”? îl întrebă Harry pe Hans. Minunat nume de cod pentru Regele George VI, suveranul-marinar, navigatorul fără de pereche, numai bun pentru a intra în cărțile de istorie.

— Da, la el. Veți fi gata? Hesse urmări privirea lui Douglas îndreptată asupra iluzionistului scăldat în lumina reflectoarelor. Ferăstrăul circular se rotea, ucigătorii lui dinți strălucind în atmosfera roșiatică. Fața asistentei era desfigurată de o spaimă simulată. Căpitanul găsi scena banală, așa încât se întoarse cu spatele.

— Vom fi, răspunse Superintendentul fără a-și muta privirea de la spectacol.

— Fata își trage picioarele la piept, declară neamțul în timp ce luă încă o gură din calda și apoasa bere

englezească. Ferăstrăul nici măcar nu se apropie de corpul ei.

— Îl preluăm din Turn, zise Archer căruia Mayhew îi dăduse toate detaliile.

— Acolo vă așteaptă unul din oamenii mei – un omuleț cu ochelari, în uniforma unui ofițer veterinar. Faceți tot ce vă spune el. Imediat și fără să puneți întrebări. Ați înțeles?

— Perfect, răspunse Douglas. Ușile pentru ieșire în caz de pericol plasate în apropierea fosei orchestrei se deschiseră fără zgomot și intrară doi soldați. În lumina roșie venită de pe scenă, Superintendentul distinse plăcuțele strălucitoare de metal pe care polițiștii militari germani le purtau pe piept în timpul serviciului. Cei doi se deplasau încet de-a lungul pasajului în pantă, studiind sistematic fețele spectatorilor înainte de a trece mai departe.

— Oamenii dumneavoastră, zise Harry dregându-și glasul și sorbind din bere.

— Feldgendarmerie, îl corectă căpitanul. Probabil doar un control de rutină.

Acum bătaia tobelor se auzea și prin geamurile de sticlă. Ferăstrăul circular se apropia cu o viteză înspăimântătoare de fata închisă în cutia neagră lăcuită. Cei doi soldați nu aruncară nici măcar o privire spre scenă, ci continuau să-și miște cu aceeași regularitate de metronom capetele la stânga și la dreapta, precum spectatorii la un meci de tenis jucat cu încetinitorul.

— Dumnezeule! exclamă Harry care o observase pe fată răsturnându-și capul pe spate, de parcă ar fi fost cuprinsă de o durere cumplită.

— Se preface, explică neamțul. E ca un rol într-o piesă oarecare. Se întinse după pălărie, o puse pe cap trăgând-o mult pe ochi, ca cei doi soldați să nu-i distingă bine trăsăturile.

— Vom fi într-o ambulanță, zise Harry. Așa au cerut expres oamenii dumneavoastră.

— Cu număr de înmatriculare?

— Fără, replică Woods. Va trebui să le scoatem. N-are nici un rost să punem unele false; nimeni nu va opri o ambulanță numai pentru simplul motiv că nu are plăcuțele respective. Și dacă se întâmplă ceva, lipsa oricărui număr ar permite câștigarea câtorva minute prețioase.

— Aveți dreptate, fu de acord căpitanul. Zâmbi și aprinderea bruscă a reflectoarelor de scenă făcu să-i strălucească fața în plină lumină. Vedeți acum? Fata-i întreagă.

— „Matelotul” nu va purta cătușe sau altceva asemănător, nu? întrebă Harry.

Hesse zâmbi.

— Domnule Woods, noi germanii nu suntem barbari. De ce ar fi încătușat?

Un ultim acord al orchestrei și Profesorul Zingo luă mâna tinerei fete și o ajută să iasă din cutia neagră ale cărei secțiuni fură din nou îmbinate într-o singură bucată.

— Nimeni din cei ce ne vor însoți nu va fi capabil să le desfacă, își termină ideea Harry.

Căpitanul se sprijini cu spatele de barul de mahon sculptat și începu să aplaude, privind fix scena și clipind repede din pleoape pe măsură ce fumul propriei țigări îi intra în ochi.

Ușa barului se deschise și cei doi „buldogi înlănțuiți” priviră înăuntru, plăcuțele de metal de la care li se trăgea porecla sclipind în lumina puternică. Hesse, Douglas și Harry nu-și mutară privirile de pe scenă ca și cum n-ar fi remarcat prezența poliției militare.

— A fost vreun soldat pe aici în cursul serii? Întrebarea fusese adresată barmanului cu o voce ritmată ce dovedea că neamțul învățase fraza ca un papagal.

— Nimeni, răspunse barmanul și puse două pahare și o sticlă de whisky pe tejghea. Polițiștii îi fixară câteva clipe pe cei trei bărbați de la celălalt capăt al încăperii, schimbară o privire între ei și apropiindu-se de bar își turnară câteva degete bune de băutură. Douglas trase cu ochiul și remarcă că cei doi nu aparțineau de Feldgendarmerie, ci pur și simplu de Kommandatură.

Barmanul se îndepărtă de soldați și se opri în spatele celorlalți trei clienți.

— Ați văzut? zise el în momentul când iluzionistul și asistenta sa ieșiră din nou la rampă. Același lucru s-a întâmplat luni seara. Fetișcana șchioapătă. Pe picior are urme de sânge. Dacă nu-și strânge genunchii bine la gură, ferăstrăul o rănește.

De-abia atunci observară ceilalți că pantoful alb de balet era sfâșiat și pătat de sânge în dreptul degetului mare.

— În realitate se mai întâmplă și așa. Oricât ai repeta, există oricând posibilitatea să apară ceva neprevăzut.

Cei trei bărbați își sorbiră băuturile fără a-i răspunde.

Treizeci și șase

Turnul Londrei. Douglas simțea literalmente gustul cetii; funinginea îi intra în nări și i se lipea de buze. Vizibilitatea era doar de câțiva iarzi, deși era ora zece dimineața. În aceasta zonă a fluviului ambulanța era obligată să se miște ca melcul. Soldații de la primul punct de control amplasat pe Tower Hill își marcaseră poziția prin șase focuri, alcătuind parcă un tunel galben prin vârtejurile de nori verzui. În spatele lor, Turnul de-abia se contura ca o pată întunecată prin ceața lipicioasă.

Numai în puținele momente când vântul încrețea apa Tamisei se puteau vedea șirurile de lumini galbene ce trasau greementul crucișătorului ușor *Emden,* ancorat de cealaltă parte a podului.

— Bună zi au mai ales, declară Harry Woods. Probabil că au urmărit prognoza meteo de aseară înainte ca Hesse să vină la întâlnire. Coborî geamul în momentul în care se apropiară de al doilea rând de santinele.

Un ofițer ieși în grabă din gheretă și se urcă pe scara mașinii. Își ținea o batistă la nas strănutând de zor.

— Nesuferită țară. Neprielnică așezării omenești.

Pe epoleți stelele de Leutnant[107] erau însoțite de însemnele caracteristice medicilor veterinari.

— Drept înainte. Peste podul mobil și printre bastioane. Vorbesc eu cu oricine va încerca să ne oprească.

Se agăță cu nădejde de retrovizor în timp ce Douglas manevra cu abilitate ambulanța printre ulicioarele înguste ale centurii exterioare de fortificații, pe lângă contrafortul

[107] Locotenent (n.tr.).

ce susținea Wakefield Tower, apoi mai departe spre Bloody Tower și Inner Ward, masivul zid interior, unde – ca o stâncă din calcar de Caen – se înălța, decapitat parcă de ceață – White Tower. Superintendentul se ghida după linia neîntreruptă a felinarelor de stradă, ale căror flăcări cu gaz ardeau cu o lumină vie. Câțiva corbi, speriați de apropierea mașinii, traversară nesiguri cărarea bătând zgomotos din aripi. În cele din urmă ambulanța se opri în fața Capelei.

— Așteptați aici, spuse micul ofițer german. Sări jos și dispăru în obscuritate, tușind și croindu-și drum spre Tower Green, împiedicându-se de tăblițele cu inscripția „Nu călcați pe iarbă.”

Ceața galbenă, groasă și urât mirositoare, își făcuse efectul aducând cu ea o liniște stranie. Supravegherea aeriană, aproape continuă de la instaurarea legii marțiale, încetase cu totul, avioanele de recunoaștere fiind țintuite la sol. Zdrăngănitul unui camion greu ce traversa podul în viteza întâi se pierdu în depărtare. O tăcere totală îi luă locul.

— Nu te ia cu fiori? întrebă Harry.

Douglas privi tăblița indicatoare scrisă în germană: „King's House. Aci Anne Boleyn[108] și-a petrecut noaptea de dinaintea execuției, și tot aici Guy Fawkes[109] a fost interogat înainte de a-și recunoaște vinovăția în procesul desfășurat în Westminster Hall. Superintendentul aprobă din cap dar nu scoase nici o vorba.

Brusc se auziră pași dinspre White Tower. O voce cu un puternic accent silezian aprecie că era extrem de frig în timp ce alta izbucni într-un râs înfundat de parca ar fi auzit cine știe ce vorba de duh.

— Iată-i, anunță Harry.

---

[108] Regină a Angliei (1507–1536), a doua soție a lui Henric al VIII-lea (n.tr.).

[109] Militant catolic, unul din conducătorii „Complotului prafului de pușcă” menit a arunca în aer clădirea Parlamentului, executat la 5 noiembrie 1605 (n.tr.).

Ambulanța de culoare albă era aproape invizibilă în ceață și bărbații aproape că se ciocniră de ea. Erau cinci. În față, doi sublocotenenți din cavalerie; în spatele lor, flancat de doi acoliți, mergea un Gauleiter[110] adjunct din Deutsche Arbeitsfront[111], mișcarea sindicala nazistă.

Croitorul său încercase să-i mascheze pântecul uriaș și șoldurile mari sub un splendid palton cu galoane colorate și embleme aurite, dar nu reușise să facă să dispară fanfaronada, aspectul jovial și râsul vulgar al personajului.

— Pe toți dracii, o ambulanță! Iau loc lângă șofer sau mă întind în spate pe o targă? Râse strident, tuși și scuipă. Blestemata asta de ceață v-a pătruns până în gât, așa-i?

Ceilalți doi funcționari DAF se opriră din râs și-și exprimară deplina lor aprobare în legătură cu nesănătoasa climă britanică. Unul din cei doi cavaleriști îi întrerupse pe un ton rece:

— Mașina dumneavoastră e în apropiere, domnilor.

— Ți-ai învățat bine lecția la istorie, Leutnant, constată Gauleiter-ul, întorcându-se spre celălalt ofițer care rămăsese tăcut. Toate aceste povești despre Sir Walter Raleigh[112] și Lady Jane Grey[113]… Fir-ar să fie! Parcă le și vedeam aievea în fața ochilor! Îi dădu un ghiont în piept. Și Sir Thomas More[114] care a fost întotdeauna unul din eroii mei preferați…

— Da, domnule, răspunse ofițerul.

Douglas și Harry Woods priviră în tăcere cum ceilalți se urcară într-un tip de Rolls-Royce folosit numai de vizitatorii importanți. Nedându-și seama că ar putea fi auziți, unul din ofițerii însoțitori își exprimă disprețul șuierând printre dinți:

---

[110] Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de Germania nazistă.

[111] Frontul german al muncii (prescurtat DAF) (n.tr.).

[112] Poet, explorator și om de stat (15527–1618), favorit al Elisabetei I, executat din ordinul lui Iacob I (n.tr.).

[113] Nora ducelui de Northumberland (1537–1553), pretendentă la tronul Angliei după moartea lui Eduard al VI-lea (n.tr.).

[114] Scriitor și om politic de seamă (1478–1535), lord-cancelar în timpul domniei lui Henric al VIII-lea (n.tr.).

— Funcționari de la Ministerul Agriculturii, comisarul serviciului sanitar, adjuncta Ligii femeilor, șeful personalului de la Liga sportivilor germani… și acum porcii ăștia de la DAF. Se presupune că aici ar trebui să fie o închisoare de maximă securitate pentru Regele Angliei, nu un Zirkus[115].

Celălalt îi replică cu o voce atât de înceată încât vorbele i se distinseră cu greu:

— Ai răbdare, Klaus, există o metodă pentru a rezolva toate aceste probleme.

— O metodă?… Ce motiv ar…

— Klaus, am o sticlă de schnapps[116] în camera mea. Ce-ai zice să ne lepădăm de un obicei pe care-l avem de o viață și să bem înainte de masă?

— Ce a vrut să zică porcul de nazist… Sir Thomas More… unul din eroii săi preferați? More a fost un învățat, un bărbat care a sfidat tirania…

— Calmează-te, Klaus. Ni s-a ordonat să fim înapoi la zece jumătate fix și până atunci mai sunt doar câteva minute.

— De ce să ne întoarcem?

— „De ce – nu trebuie să-ntrebi /Să execuți doar sau să pierzi / Spre valea morții / S-au năpustit cei șase sute”, cită greșit ofițerul cu un accent nesigur.

— „Ți-ai învățat bine lecția la istorie, Leutnant”, se maimuțări prietenul său imitând accentul silezian al Gauleiter-ului adjunct. „Fir-ar să fie! Parcă le și vedeam aievea în fața ochilor.”

Se făcu zece și patruzeci până ce se întoarse medicul veterinar. Împingea un scaun de lemn pe rotile. În el stătea o siluetă nemișcată și tăcută, ușor adusă de spate, ce-și privea mâinile înmănușate încleștate strâns. Era îmbrăcat într-un halat ieftin dintr-un material ecosez de lână, sub care se putea vedea un pulover cafeniu pe gât, pantaloni gri de flanelă și niște pantofi uzați. Pe cap purta

---

115 Circ (n.tr.).
116 Rachiu (n.tr.).

o căciulă kaki îmblănita, mult utilizată de soldații britanici pe parcursul primei ierni a războiului.

Harry Woods deschise cele două uși de la spate în vreme ce Douglas se pregătea să-l ajute pe Rege să urce scara pliantă.

— Va trebui să-l purtați pe sus, li se adresă medicul.

Când Regele își înălță privirea spre cei doi bărbați, capul său rămase aproape nemișcat dar în ochi i se aprinse o licărire. Nu rosti nici un cuvânt.

— Vă vom ajuta, domnule, îl îmbărbătă Douglas.

Harry Woods se aplecă și-l ridică pe Rege cu gestul unei mame care-și ia în brațe propriul copilaș, păși în ambulanță și-l întinse cât era de lung pe targa deja fixată.

— Legați-l cu cureaua, zise medicul veterinar. E complet epuizat. Unul din dumneavoastră va trebui să călătorească în spate cu el.

— Rămân eu, se oferi Harry.

— Vă simțiți bine, domnule? se interesă Douglas, întrebându-se în sinea lui dacă n-ar trebui să i se adreseze cu „Maiestatea Voastră.”

Regele dădu aproape imperceptibil din cap și-și mișcă buzele de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi. Douglas așteptă dar cum nu se auzi nici măcar un cuvânt, făcu un semn subalternului său și închise ușile.

— Vă conduc până la linia exterioară de pază, zise sublocotenentul. După aceea, e treaba dumneavoastră.

— De acord, replică Archer.

Neamțul își suflă zgomotos nasul.

— E drogat? se interesă Superintendentul.

— E bolnav, răspunse doctorul. Cumplit de bolnav! Își șterse din nou nasul. În timp ce ambulanța se angajă pe Lower Thames Street, sări de pe scară schițând un simplu gest de adio.

Rulau pe Lombard Street îndreptându-se spre Cheapside, când apărură primele semne neliniștitoare. Gemulețul din spatele lui Douglas se deschise brusc și Harry întrebă:

— Vrei să conduc eu?

— Problemele sunt de la aprindere. Puterea motorului scade când apăs pe accelerator.

Mașina trecu încet prin fața Băncii Angliei; santinelele înarmate de-abia se distingeau prin ceața deasă. Semafoarele nu funcționau și un polițist dirija circulația, cu silueta vizibilă doar din cauza focului ce ardea la picioarele sale. Le făcu semn să treacă și reușiră să ajungă până la Catedrala Sf. Paul înainte ca motorul să se oprească. Porni din nou doar după câteva încercări.

— Trebuie să ajungem până la Barnet, zise plin de speranță Harry. Acolo ne așteaptă un alt vehicul.

— Te pricepi la motoare?

— Poate dăm peste un garaj, replică Harry.

Patru mașini și un camion erau abandonate în St. Paul Church Yard. Un polițist în uniformă se apropie de ambulanță.

— N-o puteți lăsa aici, domnule, îi anunță cu acel stil direct caracteristic tinerilor agenți. Schnellstrasse[117] – parcarea, chiar și pentru câteva minute, nu este admisă în nici o circumstanță. Privi la locul unde ar fi trebuit să se afle plăcuța de înmatriculare, trase aerul pe nas și-l privi fix pe Douglas.

— E ceva în neregulă cu aprinderea; replică acesta. Puteți să mă îndreptați spre un garaj care ar fi dispus să o repare? Îl auzi pe Rege tușind.

— Nu veți reuși s-o reparați astăzi. Nu puteți înțelege că nimic nu se mai mișcă din cauza ceții? Se uită la ambulanță și își trecu vârful degetului înmănușat peste condensul de pe parbriz. Telefonați la bază să vă trimită un mecanic.

— Pot s-o las aici până dau telefon?

— Nu fă pe tâmpitu’ cu mine, se răsti polițistul, hotărându-se brusc că șoferii de pe ambulanțe nu merită nici cel mai mic respect. Ți-am spus o dată și dacă va trebui să ți-o repet, o voi face la secție. Înțelegi? Și acum, valea! Douglas își înghiți furia ce-l cuprinsese. Dădu din cap și demară.

---

[117] Autostradă (n.tr.).

— Pederast scârbos, nu-i așa? zise moale Harry în timp ce se îndepărtau.

— Nu mi-au plăcut niciodată sticleții, replică Superintendentul. Cum se simte…?

Înainte de a putea găsi cuvântul potrivit, Woods răspunse:

— La fel. N-a scos nici un cuvânt. S-ar putea să fi ațipit.

— Ce-ai zice să-l transferăm într-un taxi?

— Șoferii de taxi stau acasă pe așa o vreme. Le-ar trebui o jumătate de zi ca să câștige un bănuț.

Douglas încuviință din cap. Desigur, Harry avea dreptate. Nu văzuse pe nicăieri un taxi.

— Telefonez Barbarei, se hotărî el.

Găsiră un telefon în Fleet Street. Barbara nu era acasă. Răspunse spălătorul de geamuri care se oferi să-i lase un mesaj, dar Douglas îl anunță că va reveni mai târziu.

Următorul apel fu la biroul Comisarului general pentru administrație și justiție – echivalentul Ministerului de Interne de altădată. Sir Robert Benson era într-o ședința, dar secretarul său personal păru foarte dispus să-l ajute de îndată ce Douglas își spuse numele. Acesta îl informă că Sir Robert se va întoarce abia după prânz. Detectivul insistă și după câteva ezitări, secretarul dădu în vileag faptul că Benson se afla la Reform CluB.

— Mergem acolo, hotărî Archer întorcându-se la mașină. Cred că reușim să ajungem până în Pall Mall.

— Ceața devine din ce în ce mai deasă, constată Woods. S-ar putea să țină zile întregi.

— Ești sigur că nu cunoști numele celor de la Barnet?

— Absolut sigur, răspunse Harry.

Douglas se urcă în ambulantă și-l privi pe Rege. Stătea pe targă, cu o privire inexpresivă și cu o pătură subțire gri înfășurată în jurul umerilor.

— Vă simțiți bine, Maiestate? întrebă Archer.

Regele îl privi dar nu-i răspunse.

— Trebuie să fie din cauza bombei care a lovit palatul chiar înainte de sfârșitul ostilităților, șopti Harry. Au fost zvonuri că Regele a fost grav rănit, îți amintești?

— Și crezi că de atunci se află în această stare?

— Am mai văzut cazuri din acestea. Traumatism – efectul unei explozii poate fi mortal fără a lăsa vreo urmă pe corp. Sau pur și simplu îți paralizează activitatea creierului, devii un neputincios. Douglas privi în jur neliniștit dar Regele nu le auzise conversația.

— Crezi că-și va reveni?

— Dumnezeu știe. Dar îți dai seama ce efect ar avea starea în care se află dacă ar fi acum în Washington?

— Nu mă gândesc la nimic altceva, răspunse trist Douglas.

— Poți să ajungi cu blestemăția asta de rablă până în Pall Mall?

— Să încerc, și parcă în semn de încurajare, motorul porni de la prima cheie și începură să ruleze spre Strand. Trecură câteva minute și înainte ca vreunul dintre ei să-și fi putut exprima speranța că exista o șansă de a ajunge la destinația finală – Barnet – motorul se opri din nou. Erau în fața Teatrului Adelphi. Demarorul nu mai funcționa. Harry apucă manivela aflată în cutia de scule și încercă să pornească motorul manual. Degeaba. Roșu la față și cu respirația tăiată, o aruncă cu năduf în cutie, blestemând și ștergându-și mâinile cu o cârpă.

— Ce facem? întrebă el apăsându-și o mână pe piept și respirând adânc.

— Avem un scaun pliant cu rotile în mașină. Aș prefera să-l luăm cu noi.

— Hristoase!

— Nimeni nu-l va recunoaște pe stradă. Londra e plină de bolnavi și schilozi.

Harry nu avea nici o altă alternativă de oferit și nici destulă putere pentru a discuta în contradictoriu. Cu oarecare dificultate îl transferară pe Rege în scaunul cu rotile. Câțiva pietoni îi priviră cu interes pe cei trei bărbați, dar apoi ochii le fură atrași de ușa de la intrarea actorilor așa încât nu le mai dădură nici o atenție. Scurtând drumul prin Trafalgar Square, ajunseră la masiva clădire a Reform Clubului.

— Așteaptă aici, spuse Douglas. Ceața începea să pătrundă în plămânii Regelui și acesta începu să tușească chinuitor.

Superintendentul mai fusese în acest local. Îl întrebă pe portar despre Sir Robert, dar apoi îl zări în mijlocul unei ciudate curți interioare, caracteristică pentru acest club excentric.

Portarul se îndreptă spre Sir Robert și-l anunță pe detectiv. Întorcându-se cu spatele spre însoțitorul său, Benson rosti cu o voce slabă și joasă, asemănătoare cu un mârâit:

— Ce bine-mi pare că te întâlnesc, Archer.

Era o frază tipică pentru Sir Robert, un mod de salut din care nu-ți puteai da seama dacă îi făcea plăcere sau nu, dacă era surprins de prezența ta sau dacă te aștepta, dacă îi erai prieten intim sau o simplă cunoștință.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Sir Robert.

— Nu face nimic. Cred că-l cunoști pe Webster. Va fi noul Subsecretar.

— Felicitări, spuse Douglas. Webster avea un aspect bolnăvicios, ochii obosiți și un surâs vag îi plutea pe buze. Greu de crezut că avea în el atâta putere de muncă pentru a rezista rigorilor unui astfel de post, echivalent cu capul de afiș la care râvnea orice actor.

— Ai fost la New College, Archer?

— La Christ Church.

— Webster a fost la New, continuă Sir Robert.

Zâmbiră. Era o credință larg răspândită că toate funcțiile publice importante erau atribuite celor ce absolviseră New College, Oxford.

— Pot să vă ofer un pahar cu vin de Xeres? se interesă Webster.

Douglas ardea de nerăbdare – era neliniștit din cauza lui Harry aflat în plină stradă împreună cu Regele – dar nu putea refuza să sărbătorească promovarea lui Webster. Un chelner apăru imediat pentru a lua comanda.

— Trei pahare – sec.

— E o problemă destul de urgentă, Sir Robert.

— E întotdeauna timp pentru un pahar de vin, răspunse acesta, întorcându-se spre Webster. Archer mă ajută din când în când să redactez unele întrebări la care trebuie să răspund în Parlament. Acest lucru se întâmplase de fapt doar o singură dată, însă era suficient ca să explice vizita neașteptată.

Politicos, Webster găsi un subterfugiu să îi lase singuri:

— Am să-i spun vreo două cuvinte secretarului clubului. Mai bine acum decât să mai pierd timp după prânz.

Sir Robert zâmbi și păru indiferent la nerăbdarea de care dădea dovadă Superintendentul. Sosiră paharele cu vin și urmară felicitările de rigoare. După retragerea lui Webster, Sir Robert îl conduse pe Archer spre una din banchetele de piele de lângă perete.

Douglas privi cu grijă în jur, asigurându-se că nu pot fi auziți de nimeni.

— E vorba de Rege, Sir Robert, șopti el.

Sir Robert rămase tăcut sorbindu-și vinul. Calmul acesta aparent nu-l neliniști câtuși de puțin pe detectiv – din contra, îi întări convingerea că își băgase nasul acolo unde trebuia.

— L-am scos din Turn… așa cum s-a stabilit, continuă el pe un ton de scuză. Dar avem probleme cu motorul ambulanței. Avem nevoie de o altă mașină.

— Unde-i acum? întrebă calm Sir Robert.

— Aici.

— În club? Vocea-i răgușită era cu un ton mai ridicată decât obișnuita-i șoaptă.

— În fața lui, pe stradă.

Sir Robert își încruntă sprâncenele stufoase privind fix în paharul unde lichidul tremura ușor. Douglas întoarse capul și se uită la un grup de bărbați din apropierea intrării. Din cauza efectului luminii pătrunse prin acoperișul de sticlă, situat foarte sus, aceștia semănau cu niște apariții de vis, fără de formă.

— E într-un scaun cu rotile. Unul din oamenii mei îl însoțește.

— Cât de bolnav este? se interesă el, aruncând o privire circulară prin hol.

— E practic în stare de comă, Sir. Robert.

Rămaseră nemișcați o bucată de vreme. De undeva din ceață se auzi zgomotul unui avion. Sunetul dispăru complet înainte ca Benson să rupă tăcerea.

— Așa se explică deci o mulțime de lucruri. Germanii și-au dat toată osteneala pentru a-l ține pe Maiestatea Sa într-o completa izolare. Nervos, bătrânul băgă mâna în buzunarul vestei sale negre și-și scoase pipa. Începu să se joace cu ea lovind-o mașinal de dosul palmei.

Douglas adăugă:

— Nu știu cum îl vom transporta până la casa din Barnet. A trebuit să abandonăm vehiculul.

Sir Robert îl privi și încuviință din cap, mintea lucrându-i deja furibund la o posibilitate de rezolvare a situației.

— Va avea nevoie de îngrijire medicală, declară el suflând în pipă. Se auzi un sunet strident, aproape muzical.

— Cred că trebuie consultat de un doctor cât mai curând posibil.

— O lovitură de maestru. Ne-au dat ceea ce vroiam mai mult, dar totuși ne-au terminat. Brusc scoase din buzunar punguța cu tutun, o deschise și-i inventarie conținutul. Un parfum puternic se răspândi în jur. Cu o mare dibăcie – izvorâtă dintr-o practică îndelungată – își umplu pipa, îndesă bine tutunul cu unghia degetului mare, îl aprinse cu un chibrit și trase fumul în piept. Vicleni indivizi, germanii, ce zici, Archer?

— Așa se pare, Sir Robert.

În club era frig și pe Douglas îl trecu un fior.

— Și ce ai să faci acum cu el, eh? Scoțându-și pipa din gură, privi tutunul ce ardea ca și cum ar fi văzut așa ceva pentru prima dată. Detectivul sorbi din vin și așteptă. Era înfricoșat, teribil de-înfricoșat, dar nu exista nici un mijloc prin care să grăbească deciziile bătrânului.

— Câteva săptămâni după sosirea *teutonilor,* am reușit în cele din urmă să găsesc niște servitori de treabă, începu

să povestească gânditor Sir Robert. Un bărbat și soția sa, nu tineri, abstinenți total. Femeia putea pregăti o mâncare simplă, tipul fusese majordomul unui obscur nobil liberal. Cumplit de norocos, să pun mâna pe astfel de servitori muncitori la un salariu pe care să mi-l pot permite. Băgă din nou pipa în gură și trase din ea meditativ în timp ce-l fixa pe Douglas cu o privire pătrunzătoare.

Peste umărul lui Sir Robert Benson, Superintendentul îl observă pe generalul Georg von Ruff intrând în club. Dădu portarului paltonul căptușit pe dinăuntru cu mătase și se opri ștergându-și ochelarii cu rame de aur aburiți de aerul cald. În spatele său se afla un soldat în uniformă care se uită în jur înainte de a se întoarce să-l întrebe ceva pe portar. Douglas privi în altă parte. Ce coincidență blestemată, din cei câțiva oameni care ar fi putut să-l recunoască pe Rege, unul se nimerise să sosească chiar în acel moment la Reform Club! Dar să fi fost oare o simplă coincidență? Fără îndoială că aici se aranjaseră – între von Ruff și Sir Robert – detaliile eliberării Regelui din Turn. Detectivul fixă ochii albaștri și reci ai lui Sir Robert, care nu părea să fi remarcat prezența generalului, și se întrebă dacă condiția fizică precară a Regelui era atât de surprinzătoare pentru demnitar, așa cum lăsase acesta de înțeles.

— Nu sunt sigur c-am înțeles ce-ați vrut să spuneți despre servitori; nu sunt sigur chiar deloc.

Generalul von Ruff trecu pe lângă Sir Robert fără a-i arunca nici măcar o privire și urcă la etaj. Era normal, să se întâmple așa: o conversație între patru ochi într-un separeu discret.

— Nu? se miră Sir Robert ca și cum i-ar fi fost greu să creadă acest lucru, și studie fața detectivului cu un interes renăscut. Informatori, desigur. Raportând germanilor tot ceea ce spuneam, scriam sau făceam. Am discutat îndelung problema cu soția mea și am ajuns la concluzia că totuși merita… Își îndepărtă un fir de tutun de pe buze. Ca să-ți spun adevărul, Archer, din când în când mai comit și eu câte o indiscreție, doar pentru a le da ocazia amărâților

ălora să raporteze ceva interesant stăpânilor lor. Nu știu cum ne vom descurca acum fără ei… femeia îmi călca cămășile mai bine decât la orice spălătorie.

— Vreți să spuneți că nu-l putem transporta pe Rege în casa dumneavoastră?

Sir Robert își scoase pipa din gură și folosi vârful unui creion ca să preseze mai bine tutunul arzând în scobitură.

— Ar fi riscant, declară el ca și cum ar lua pentru prima dată ideea în considerație. Unde-i colonelul Mayhew?

— Ne așteaptă la Barnet. Nu am nici o modalitate de a-l contacta. Și Bernard Staines e pe undeva prin America de Sud.

— Iar Maiestatea sa e pe stradă într-un scaun cu rotile, parcă așa ai spus, nu?

— Da, Sir Robert.

Acesta își scărpină nasul cu muștiucul pipei.

— Parcă ar fi o farsă. E bună comparația, Archer?

— Nu cred, Sir Robert.

Dădu din cap posac.

— Hmm, trebuie să recunosc că poziția dumitale e a dracului de dificilă.

De-abia acum înțelegea Douglas cum de reușise Sir Robert Benson să se ridice atât de sus în viața publică. El nu dădea ordine sau instrucțiuni, ci pur și simplu te punea într-o situație în care trebuia să faci așa cum dorea el. Iar ceea ce dorea în acel moment era ca detectivul să-l îndepărteze de acolo pe Rege și să ducă la bun sfârșit operațiunea fără a-l implica nici pe el și nici pe prietenii sau asociații cei mai apropiați. Și era hotărât să rămână și să-și bea vinul până în momentul când Douglas s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Archer găsi această indiferența rece mai înfricoșătoare decât intrigile lui Huth sau Kellerman.

— Aș putea folosi telefonul? întrebă el.

— Știi unde este?

— Mă întreb dacă mi-ați putea împrumuta câțiva penny?

— Desigur. Sir Robert găsi în buzunar patru penny și îi dădu. Și, dacă crezi că merită riscul, du-l negreșit la mine acasă.

Douglas înclină capul. În mână simțea bănuții reci. Se gândi că Sir Robert va ieși întotdeauna basma curată. Nimeni nu va putea să spună că acesta nu-i oferise tot ce avea, chiar cu riscul de a fi trădat autorităților.

— Mă voi ocupa personal ca Maiestatea Sa să afle despre oferta dumneavoastră, Sir Robert.

Acesta zâmbi ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Știi unde sunt telefoanele, puse el punct întrevederii. Detectivul făcu un semn afirmativ, se ridică în picioare și se îndreptă în direcția respectivă.

— Barbara, eu sunt.

— Dragul meu. Vocea îi era doar o șoaptă.

— Trebuie să vin să te văd.

— N-o putem lăsa pe mâine, dragostea mea?

— Vreau să vin acum.

— Nu acum. Tocmai plecam.

— Mă auzi bine, Barbara? A o voce atât de slabă…

— Mă așteaptă o mașină și afară ceața-i îngrozitoare. Poți telefona din nou mâine?

Douglas bătu cu degetul în receptor în speranța că se va îmbunătăți recepția.

— Barbara. Trebuie să te văd *acum.*

— Nu fi pisălog, dragă. Stai unde ești până se ridică ceața.

— Barbara, eu…

— E vorba de slujba mea, replică ea cu o voce mai puternică. Trebuie să-mi văd și de ea, așa cum face toată lumea. Și acum încetează de a mai fi atât de plicticos! Legătura se întrerupse, receptorul fiind trântit cu putere în furcă la celălalt capăt.

Douglas rămase complet uluit, fiind total nepregătit pentru un refuz atât de categoric.

— Totul e-n regulă? se interesă Sir Robert în timp ce Douglas se îndrepta spre ușa de la intrare.

— Bineînțeles că da, Sir Robert, răspunse Superintendentul, salutându-l printr-o înclinare a capului pe Webster. Când ajunse în hol, portarul îi pregătise deja paltonul. Știa că nu avea să rămână la masă. În decursul

anilor învățase să recunoască vizitatorii ale căror paltoane trebuiau ținute la îndemână pentru o plecate timpurie.

— Bănuiesc că n-am nici o șansă să găsesc un taxi? îl întrebă detectivul.

— N-am văzut nici măcar unul toată ziua, domnule, ceea ce ar putea fi considerat un adevărat record în fața acestui club.

Stătură împreună câteva clipe pe scările de la intrare.

— Priviți-i pe cei doi de colo, zise portarul arătând spre locul unde se afla Harry Woods și scaunul cu rotile. Săracii de ei. Și când te gândești că am luptat în două războaie mondiale și uitați-vă ce-am ajuns – să văd cum foștii soldați britanici cerșesc în Pall Mall.

— Asta fac cei doi?

— Gândiți-vă și dumneavoastră. Sunt prudenți, fără nici o îndoială, dar deja am văzut un polițist avertizându-i.

— De ce a durat atât de mult? îl întrebă Harry când Douglas ajunse lângă ei. Un polițai făcându-și rondul mi-a tras o săpuneală bună și câțiva puștani impertinenți au început să strige „dați-i un bănuț tipului.”

— Îmi pare rău, Harry. Dar nimeni nu ne vrea.

— Și atunci ce facem?

— Am o cheie de la apartamentul Barbarei Barga. Nu e departe și ea tocmai a plecat prin oraș. Cel puțin vom avea unde să stăm și să reflectăm în liniște.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Superintendentul pe Rege ghemuindu-se lângă cărucior și șoptindu-i direct în ureche. Nici un răspuns.

— George, zise Woods, o să mergem undeva unde-ți vei putea încălzi mâinile. Îndreptându-se de spate, Harry întâlni privirea uluită a șefului său. Ei bine, cum să mă adresez fără a trezi bănuieli? Chiar și „domnule” sună al naibii de ciudat când stai aplecat asupra unui bătrân îmbrăcat sărăcăcios aflat într-un scaun de invalid.

— Îl împing eu o bucată de drum, se oferi Douglas apucând de mânerele scaunului. Regele ridică cu greu brațul și Harry se aplecă să-l asculte cu urechea lipită de gura sa. Douglas se opri și așteptă până ce Regele termină

de murmurat ceva imperceptibil; Harry dădu din cap și-i prinse mâna ca pentru a-l liniști. Archer înțelese că între cei doi se realizase un fel de legătură afectivă la care el nu putea aspira. Uneori un invalid acuza puternic modul în care era incapabil de a se apropia de un semen de-al său, fie el un bărbat sau o femeie.

— Cred că încearcă să ne atenționeze că ambulanța părăsită va fi raportată poliției.

— Știu acest lucru, replică Douglas.

— Ce va face Kellerman? întrebă Harry în timp ce se îndreptau spre locuința Barbarei.

Traversară Green Park. Era aproape pustiu iar ceața era atât de deasă sub copaci, încât nu se vedea la mai mult de zece iarzi.

— Va pune în stare de alarmă toate diviziile.

— Să ne rețină pentru cercetări? Ar fi puțin cam drastic.

— Va spune că a fost îngrijorat pentru soarta noastră.

— De ce să-și bată capul cu noi dacă nu știe sigur că suntem bolnavi, de exemplu?

— Kellerman va ghici că ceva important e pe cale de a se întâmpla. S-ar putea să-i vină tocmai ideea că Regele nu se mai află la închisoare. Are o gardă de onoare în Turn și chiar daca soldații au fost consemnați în cazarmă astăzi dimineață în timp ce noi efectuam transferul, cineva va descoperi cât de curând că e ceva în neregulă pe acolo. Cei din Abwehr fac și ei parte din conspirație, dar dacă se va pune problema sa-și salveze propriile capete, nu se vor sfii să ne arunce în gura lupului, pe noi și pe Mayhew.

Deci aici am ajuns, gândi Douglas. Doi polițiști și un Rege invalid într-o țară ce nu mai era a lor. Se rătăciră prin parc și o luară la stânga până ce văzură felinarele cu gaz din Constitution Hill. În spate se aflau ruinele Palatului Buckingham. Douglas încercă să-și dea seama dacă Regele recunoștea cât de cât locurile dar nu reuși. Suveranul era o figură patetică, cu umerii aduși de spate și capul înclinat în față, sprijinit pe mâinile subțiri și încleștate. Douglas își aminti de momentul când îl zărise ultima dată. Era cu prilejul unei vizite la Scotland Yard, puțin după începerea

războiului. Revedea parcă secția de amprente unde Regele își apăsase degetele pe o fișă, lăsând și o carte de vizită în amintirea acelui eveniment. Era un bărbat frumos, cu un zâmbet binevoitor și cu un fel de a fi neprotocolar prin care câștigase afecțiunea tuturor. Greu de împăcat acea scenă liniștită cu cea extrem de primejdioasă care li se derula acum prin fața ochilor. Oricum, Douglas își jură solemn să moară mai bine decât să-l abandoneze pe Rege.

— La Arch este un punct de control, spuse Harry.

Lângă Wellington Arch, Hydc Park Corner, exista o cameră utilizată de poliția metropolitană, preluată apoi de patrulele armatei și transformată în post de control. Dacă Kellerman dăduse alarma, atunci unitățile sale SS se și aflau pe străzi controlând actele de identitate.

— Vom face un ocol pe una din străzile dosnice până ajungem în Curzon Street, apoi în Park Lane și Hyde Park.

— Veți fi în siguranță, îi șopti Harry Regelui la ureche. Douglas știe ce face.

Auziră telefonul sunând în vreme ce Douglas descuia ușa.

Repezindu-se în salon, ridică receptorul.

— Domnișoara Barga?

— Nu este acasă.

— Cine-i acolo?

Superintendentul recunoscu vocea.

— Dumneavoastră sunteți, domnule colonel Mayhew?

— Archer! De când încerc să dau de tine! *Speram* că vei lua legătura cu domnișoara Barga.

— Ambulanța…

— De ajuns. Ajung acolo în câteva minute. Sunteți toți împreună, sănătoși?

— Suntem toți trei aici.

— Sun de trei ori scurt la ușă.

— Era Mayhew, îi comunică Douglas lui Harry după ce termină convorbirea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această veste bună, declară Harry aprinzând gazul. Douglas îl ajută pe Rege să se apropie de foc, apoi intră în bucătărie să pregătească

ceaiul. Nu-și putea ascunde plăcerea pe care o simțea folosind lucrurile Barbarei și aflându-se în casa ei. Harry observă acest lucru și se bucură și el.

— Nu-i nimic mai bun decât o ceașcă de ceai. Doriți zahăr, Maiestatea Voastră? întrebă el trecând brusc la modul de adresare oficial, acum când nu mai exista pericolul de a fi auziți de altcineva.

Mayhew telefonase din reședința sa din Upper Brook Street unde tocmai ajunsese folosind metroul, singurul mijloc de transport neafectat de ceață, întorcându-se de la punctul de întâlnire de la Barnet. Peste puțin timp se afla în bucătăria casei din Sloane Yard Mews. Cei-trei bărbați se retrăseseră aici pentru a nu fi auziți cumva de Rege.

Mayhew nu făcu nici un comentariu referitor la discuția lui Douglas cu Sir Robert Benson. Se înclină în față, apropiindu-și palmele de căldura focului și frecându-le continuu. Așteptă până ce Superintendentul își termină povestirea și apoi spuse:

— Trebuie să fi găsit ambulanta doar la câteva minute după ce ați abandonat-o. Polițistul de serviciu a raportat existența ei și secția respectivă a anunțat Scotland Yard-ul. Imediat generalul Kellerman a introdus știrea pe teleimprimatoare. Se menționează doar furtul unei ambulanțe, fără a se explica motivul faptei, nici locul sau timpul când a fost săvârșită. Dar e de ajuns – acum Feldgendarmeria londoneză e înștiințată oficial. Motiv pentru care atât GFP-ul cât și Abwehr-ul trebuie să-și acopere spatele.

— Exact ceea ce dorea Kellerman, afirmă Douglas.

— Da. Trebuie să fi ghicit ce s-a întâmplat în realitate. Excepțională deducție.

— Sau prezența unui informator bine plasat exact acolo unde era nevoie de el, continuă Superintendentul.

Harry turnă ceaiul.

— Desigur, nu putem exclude și această ipoteză, fu de acord Mayhew. Asta-i ceașca mea? Mulțumesc, Harry. Mai moțăie încă Maiestatea Sa?

— E în aceeași stare ca la început. Cred că ar fi necesar să-l consulte un doctor.

Mayhew aprobă din cap, sorbi din ceai și schimbă subiectul.

— Într-adevăr s-a forțat mâna armatei. Nu aveau de ales – trebuiau să reacționeze la mesajul pe teleimprimator provenit de la Scotland Yard.

— Ce s-a întâmplat?

— Grossfahndung. Tot tacâmul: Regele evadat în timpul dimineții, vehiculul găsit abandonat în centrul Londrei. Comunicare confidențială numai pentru anumite Divizii, dar secretul nu va putea fi păstrat pentru multă vreme.

— S-au dat nume?

— Până acum, nu.

— Ce înseamnă „Grossfahndung”? se interesă Harry.

— Urmărire generală, îl lămuri Douglas. Alertarea tuturor departamentelor forțelor armate, poliției, unităților de securitate, unităților auxiliare ale poliției, porturilor, aeroporturilor și gărilor, unităților SS și a celor din taberele de instrucție, membrilor DAF-ului și a Tineretului Hitlerist…

— Grossfahndung, repetă Harry.

— Timp de o oră a fost Kriegfahndung[118], completă colonelul, încadrarea legală a fost schimbată la orele unu și treizeci de minute.

— Eram în Reform Club cu Sir Robert…

— Ei bine, s-a întâmplat ceva care i-a determinai să facă această modificare. Mayhew își termină ceaiul fierbinte și se ridică în picioare. Cred că trebuie să vă mutăm de aici. S-ar putea să verifice toate adresele cetățenilor străini, deci și a domnișoarei Barga. Mașina mea e afară.

— Crezi că am putea lua una din păturile domnișoarei Barga? Pentru Rege, bineînțeles, zise Harry.

— Dormitorul e la etaj, răspunse Douglas. Du-te și ia una.

— Kellerman e un tip imprevizibil, declară Mayhew. Pentru moment crede că dumneata și Woods îi sunteți

[118] Urmărire generală în timp de război (n.tr.).

loiali: dumneata pentru că cei din Rezistență au vrut să te curețe, Harry pentru că se teme de moarte să nu fie arestat din nou. Dar nimeni nu poate fi sigur cât va dura această încredere. Mai devreme sau mai târziu ți se va remarca absența și va bănui nu numai că lucrezi pentru Huth, dar și pentru noi.

Superintendentul făcu un semn afirmativ din cap. La etaj, Harry părea să aibă probleme cu ușa dormitorului, și Douglas fu pe punctul să țipe că aceasta se înțepenea uneori, dar renunță pentru a nu arăta cât de familiarizat era cu respectiva încăpere. Ceva greu fu târât pe podea și Douglas se întrebă dacă nu cumva subordonatul său căuta pături prin cine știe ce valiză aflată în dulap. Apoi Harry coborî scările, atât de repede încât aproape că ateriză în patru labe în salon.

— Încet, încet, sergente, spuse Mayhew apucându-l de mână pentru a-l ajuta să-și recapete echilibrul.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnișoara Barga… începu Harry.

Douglas îl privi uluit câteva clipe înainte de a-și da seama ce voia să spună. Îl împinse pentru a se repezi pe scări dar Harry fu mult mai rapid.

— Doug, stai aici… ascultă-mă un moment. Îl cuprinse în brațele-i puternice și orice ar fi încercat celălalt, tot nu s-ar fi putut elibera din strânsoare. Nu… la dracu!… nu te duce acolo, zise Harry gâfâind din pricina efortului pe care-l făcea.

— Bine, bine, răspunse aproape fără suflu Douglas.

— E sus, moartă. Îmi pare rău.

Douglas simți cum îl ia cu amețeală.

— Archer, stai jos, zise Mayhew.

Dar Superintendentul rămase în picioare. Pentru o clipă crezu că va leșina, însă se sprijini de ușă și-și reveni imediat.

— Ești sigur?

— Da, Doug, sunt sigur.

— Cum?

— A fost bătută sălbatic… E mai bine să nu urci. Pare ca și cum ar fi surprins un hoț și acesta a lovit-o mai tare decât a intenționat.

— Un hoț! Douglas își auzea propria-i voce ca prin ceață. Văzu fețele celorlalți doi, deformate, scofâlcite, cu ochii holbați. Bătută? Biata Barbara!

— Mai bine am pleca chiar acum, hotărî Mayhew. Harry, adu-l pe Rege.

— Și stăteam aici bându-ne ceaiul, șopti Douglas. În vreme ce ea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Archer, vino-ți în fire. Știu că trebuie să fie groaznic pentru tine dar acum nu-i timp de lacrimi.

Douglas își suflă nasul și-și turnă ceea ce mai rămăsese din ceaiul cald într-o ceașcă, împreună cu o cantitate apreciabilă de zahăr. Dumnezeule, se gândi el, de câte ori nu am administrat – ca remediu – ceai cald și dulce rudelor întristate! Aveți dreptate, recunoscu el.

— Așa-i mai bine, îl încurajă colonelul.

— Sunt îngrijorat de soarta băiatului meu.

— Lasă-l în seama mea, spuse Mayhew. Orice s-ar întâmpla, îți promit că fiul dumitale va fi bine îngrijit.

— Gata de plecare, strigă Harry din cealaltă cameră.

— Suntem puțin în întârziere față de orarul stabilit, dar toată lumea ne așteaptă – oameni special aleși și pregătiți așa încât nu vor mai fi încurcături.

— Cât de repede vor fi obligați germanii să facă publică întreaga afacere? întrebă Woods.

— Evadarea Regelui? Mayhew trase cu putere aerul pe nas și privi fix în direcția ușii ca și cum ar fi cumpănit răspunsul. Cel mai devreme la miezul nopții, cel mai târziu, mâine la amiază. Nu pot să cred că vor aștepta mai mult, altfel zvonurile vor începe deja să circule în întreaga Anglie.

— Cum vor explica prietenii dumneavoastră din Abwehr faptul că știrea n-a fost difuzată de BBC de îndată ce le-a parvenit?

— Vor pretexta că sperau să pună din nou mâna pe el. Zâmbi. Să-l captureze înainte ca știrea să devină cap de afiș în toate ziarele din țările neutre. Dar acum când Kellerman a dat lucrurile în vileag, Berlinul va cere un țap ispășitor.

— Și armata îl va oferi pe însuși Kellerman? fu curios să știe Douglas.

— Cam așa se pariază la Whitehall, deși Kellerman are reputația de a ieși basma curată din orice încurcătură.

— Cât de departe va trebui să-l escortăm noi pe Rege? întrebă Harry.

— Mă tem că până la capăt... Suntem în întârziere șase ore. Oamenii mei nu au permise pentru circulație în timpul nopții iar documentele lor de călătorie vor expira la miezul nopții. Va trebui să ne bizuim pe legitimațiile voastre de polițiști.

— Până ce Kellerman ne va înscrie numele pe teleimprimatoare, comentă Harry.

— Nu prea mai semeni cu acel Harry pe care-l cunoșteam odinioară, răspunse Mayhew. Dacă Scotland Yard vă trece pe „lista neagră”, voi afla imediat.

— Dacă nu cumva o vor trimite direct BBC-ului să o difuzeze în buletinul de știri, adăugă Woods.

— Ai dreptate, replică vesel Mayhew. Și acum să ștergem amprentele de pe cești și de prin alte locuri și s-o întindem. Mașina mea e destul de aproape. Ai lăsat urme sus, Harry?

— Am eu grijă de ele.

— Archer, va fi cumplit de frig acolo unde mergem, îl anunță colonelul. Haina ta de ploaie nu-i destul de călduroasă. Am niște veșminte de molton în mașină. Colonelul își consultă ceasul de buzunar. Ești gata, Harry?

— Puteți să-i anunțați pe oamenii dumneavoastră că vom întârzia câteva ore? întrebă Douglas.

Mayhew zâmbi pentru o clipă.

— Archer, vei întâlni o mulțime de americani. Vin de departe și au ales o noapte cu maree joasă în amurg, cu

lună plină și cu o mare calmă. Mâine în zori vor fi plecați, cu sau fără Rege.

Treizeci și șapte

Bringle Sands.

Accentul era de neconfundat – american, din Boston, Massachusetts. Căpitanul, aparținând unei unități de infanterie marină, bătu ușor cu palma peste harta învelită într-un plastic transparent, strălucitor în lumina galbenă a becurilor.

— Bărcile vor atinge plaja pe înserate. Mareea va fi destul de joasă pentru a pune în evidență orice obstacol submarin. Veți avea de străbătut cam trei sute de iarzi zonă de nisip... continuă el în grabă pentru a nu da impresia că accentuează asupra acestui loc potențial periculos. În acest fel geniștii vor avea tot timpul să degajeze și să delimiteze o zonă de pătrundere pentru vehiculele noastre amfibii care vor urca cât mai aproape posibil în timpul fluxului, ca să vă recupereze după terminarea operației.

Privi membrii comandourilor înghesuiți unii în alții pe scaunele metalice pliante, incompatibile cu pereții lambrisați cu auriu și alb – în stilul secolului al șaptesprezecelea – de pe acest vas de pasageri aparținând unei linii maritime franceze. Se întoarse și arătă spre harta reprezentând coasta Devon-ului, dar oamenii nu aveau ochi decât pentru fața sa, încercând a desluși pe ea un semn de succes sau de eșec. Denumiri precum Exeter, Yorkshire, Timbuctou nu aveau nici un fel de însemnătate pentru ei – erau nume de mult uitate din cărțile de școală. Mulți dintre acești soldați erau băieți de fermieri din vestul mijlociu al Statelor Unite și nu-și manifestaseră

niciodată dorința de a vedea Europa. Avocații insistaseră ca ei să fie demobilizați din USMC[119] și reînrolați, drept canadieni, sub steagul britanic. De aceea toți purtau mici cocarde cu Union Jack[120] pe mânecile uniformelor, dar își păstraseră – înțeleaptă precauție! – puștile lor automate model Browning.

Maiorul englez Albert Dodgson părăsi sala salutând din cap santinela postată lângă ușă. Știa ce urma să se discute; de fapt el însuși pusese pe hârtie datele referitoare la ținutul din jurul lui Bringle Sands, atât de apropiat de casa părinților săi.

Maiorul Dodgson fusese detașat primei divizii de infanterie marină cu baza în Quantico, Virginia, încă de la primele pregătiri făcute aici pentru un atac amfibiu asupra insulei franceze Martinica, autodeclarată loială guvernului pro-nazist de la Vichy. Așa se face că în momentul când Președintele Roosevelt autorizase raidul asupra laboratorului de la Bringle Sands, singurii în stare să ducă la bun sfârșit acțiunea fuseseră soldații acestei unități dotate cu transportoare blindate amfibii și vase de debarcare special amenajate.

Dodgson își croi drum cu greu de-a lungul culoarului slab luminat. Unul din turbo-generatoare cedase pentru a treia oară, așa încât cu cei 2000 de kilowați disponibili se putea asigura doar iluminatul strict necesar și o masă caldă pe zi. Încălzirea navei se făcea cu ajutorul unor cazane auxiliare, astfel încât nimeni nu se putea plânge din acest punct de vedere. Și erau deja pe drum de nouăsprezece zile, lungi, geroase, de iarnă adevărată. Iar în anul lansării la apă – 1931 – acest vas de linie traversa Atlanticul în nu mai puțin de șapte zile! Acum, spațiul dintre cele două punți, odinioară folosit pentru mașini și diverse încărcături, era ocupat de două mari vase de debarcare. La pupă și în încăperea de douăzeci de mii de picioare cubice rezervată camerei frigorifice erau

[119] Unites States Marine Corps – Corpul de infanterie marină al S.U.A. (n.tr.).
[120] Drapelul englez (n.tr.).

înghesuite alte două LCM-uri[121]. În interiorul fiecărei nave de debarcare se găsea un ciudat vehicul hibrid – partea din față, camion greu, partea din spate, tanc. Iar în mijlocul a două din aceste noi vehicule cu semișenile tip M3 se afla un dispozitiv proiectat și executat în atelierele speciale de la Quantico. Aici, în cursul unor teste desfășurate cu o lună mai devreme, o astfel de „fecioară de fier[122]” reușise pur și simplu să sfâșie, în mai puțin de zece minute, tabla de oțel din care fusese confecționat cel mai rezistent fișet german. Fără a distruge hârtiile aflate înăuntru.

Maiorul Dodgson nu aparținea infanteriei marine. Luptase în Franța în 1940 împreună cu Royal West Kents prilej cu care fusese decorat cu DSO. Urâse întotdeauna marea și prezentul voiaj nu-i schimbase cu nimic părerile. Nu se putea obișnui cu tangajul neîntrerupt, cu spațiul restrâns ce-i producea o ușoară senzație de claustrofobie și cu zgomotele metalice ce se auzeau din măruntaiele navei. Dar cel mai mult detesta vibrațiile. Una din elice se defectase încă din prima zi, afectând puternic stabilitatea vasului, care nu mai fusese aceeași. Acum, pe măsură ce înainta spre puntea fostelor cabine de clasa întâi, treptele impunătoarei scări de marmură îi tremurau sub picioare.

Trecură câteva minute până ce Dodgson reuși să distingă prin ploaia deasă siluetele întunecate ale celorlalte vase ce navigau cu viteză redusă, doar cu luminile de poziție aprinse, sub un cer cenușiu cu plafonul de nori atât de jos încât părea să împiedice ieșirea fumului pe coșuri. Ofițerii americani nu se clintiră din locurile lor, privind fix prin ferestrele ude. Un miros puternic de țigară plutea în aer.

— Au terminat instructajul? întrebă căpitanul Waley, unul din cei ce urmau să ia loc în primul vas de debarcare. Ca mulți dintre compatrioții săi, era ofițer de carieră

---

[121] Landing craft, medium – mijloc plutitor de desant de tonaj mediu (n.tr.).

[122] Aluzie la un cunoscut instrument de tortură folosit în Evul Mediu (n.tr.).

provenit din efectivele de rezervă ale armatei. Trebuia să fi purtat până atunci însemnele de maior, dar cadrele din promoția sa fuseseră avansate în ordine alfabetică. În această operație, misiunea sa consta în a contacta unele elemente ale Rezistenței Britanice pentru a fi conduși pe un traseu special ales până la laboratorul de cercetări nucleare. Avea sub comandă trei dintre vehiculele cu semișenile. Trebuia să ocupe laboratorul și să se mențină pe poziții până ce un tip pe nume Ruysdale i-ar fi dat permisiunea de a se retrage, sau până ce întregul său grup ar fi fost nimicit. Nimeni din cei care-l cunoșteau nu se îndoia de faptul că ordinul avea să fie interpretat ad litteram. Semnificativ era și faptul că fiecare membru al forței sale de asalt completase și semnase formele testamentare ce li se înmânaseră.

— Jakie, n-ai cumva o țigară în plus? îl întrebă Dodgson pe Hoge, un ofițer cu reputația de a nu refuza niciodată o astfel de cerere.

— Desigur, spuse Hoge. Maiorul englez se înțelegea bine cu americanii. Experiența pe care o dobândise în luptele anterioare cu germanii le câștigase respectul; modestia lui, dar și câteva întâmplări dezastruoase cu reprezentanți ai înaltei societăți din Virginia le asigurase prietenia. Mi se pare, declară Hoge cu acea vorbărie tărăgănată caracteristică celor din Alabama – și pe care Dodgson încerca adesea s-o imite după un pahar în plus – că frițiii ăștia trebuie să fie curat tâmpiți pentru a-și amplasa laboratorul secret atât de aproape de țărm.

Hoge și Dodgson urmau să ia parte împreună la atacul de diversiune planificat pentru a distrage atenția nemților de la direcția loviturii principale: Centrul de Cercetări.

— Cu condiția ca puii ăștia de cățea să nu-l fi mutat undeva mai în siguranță, interveni Waley dând glas unei opinii adeseori exprimată în Washington.

Se auzi și vocea ultimului bărbat din grup. Un tip mult mai în vârstă decât ceilalți, mărunțel, stângaci, cu un aer deloc marțial și cu un puternic accent german.

— Un reactor atomic de tipul construit aici are nevoie de multă apă, de extrem de multă apă.

— Un râu n-ar fi de ajuns? întrebă Dodgson.

— Apa recirculată conține elemente radioactive, explică neamțul. N-ar fi sănătos de deversat într-un râu.

Ceilalți dădură din cap știind că el era singurul care înțelegea scopul real al atacului lor neprovocat. Actele sale erau pe numele locotenentului Ruysdale, canadian din părinți olandezi, dar nimeni nu-i cunoștea adevărata identitate. De obicei i se spunea „Profesorul.” Pentru ei era important doar faptul că, după capturarea laboratorului de către oamenii lui Waley, Ruysdale era acela care trebuia să aleagă fișetele ce urmau a face cunoștință cu îmbrățișarea „fecioarei de fier”, și tot el hotăra ce documente, materiale și oameni aveau să fie urcați în vehicule și transportați înapoi pe nave, cu sau fără asentimentul lor.

— Profesore, zise Waley fără a se mișca de lângă ferestrele ude ale punții de comandă, se spune că Hitler ar putea distruge Statele Unite cu această drăcovenie pe care suntem pe punctul de a i-o smulge din gheare. E adevărat?

Ceilalți nu se uitară la el, însă Ruysdale știa că era singura întrebare la care toți cei de pe nave așteptau un răspuns.

— E adevărat, prieteni, recunoscu el. Deși chiar și pentru el, cel ce se aflase alături de celebrul Otto Hahn[123] în Institutul de chimie Kaiser Wilhelm în acea zi premergătoare Crăciunului anului 1938 – moment în care își dăduse seama că fusese obținută fisiunea nucleului atomului de uraniu, puterea distructivă posibilă unei explozii atomice era încă de neconceput. Bărbatul pe care ceilalți îl numeau Ruysdale dorea să le spună că aceasta era o misiune pentru care merita să-ți sacrifici propria viață, dar învățase că americanii nu apreciau asemenea fraze. Se mulțumi deci să accepte o țigară de la Hoge, apoi întrebă:

[123] Fizician și chimist german (1879–1968), premiul Nobel pentru fizică în anul 1944 (n.tr.).

— La ce oră rulează filmul cu Betty Grable[124]?

— La două și jumătate, răspunse Waley. Urma să se termine chiar în momentele premergătoare debarcării, cu condiția să nu întâlnească între timp vreo navă de război germană.

Toți se uitau pe ferestre urmărind celălalt vas – odinioară tot o navă franceză de linie transportând, într-un lux considerabil, 643 de pasageri pe ruta Le Havre-New York. Numai că acesta nu era echipat cu bigile uriașe ce trebuiau să suporte greutatea celor patru mari vase de debarcare. Transporta doar LCA-urile[125], destul de ușoare pentru a fi coborâte cu gruiele obișnuitelor bărci de salvare de 99 de persoane. Nenorocirea era însă, că cele mai multe dintre aceste șlepuri de desant fuseseră avariate de talazurile enorme ale Atlanticului. De aceea planul pus la punct în ultima clipă prevedea utilizarea doar a două din ele. După debarcarea principalei forțe de atac condusă de Waley, cele patru LCM-uri aveau să se întoarcă pentru a îmbarca un nou val de soldați – cei din grupul de diversiune.

Iar lui Ruysdale, cu mintea sa de savant nu de strateg, îi venea greu să priceapă faptul că ambarcațiunile de asalt puteau transporta doar jumătate din efectivul comandourilor.

---

[124] Actriță americană de film (1916–1973) (n.tr.).

[125] Landing craft, assault – șlep autopropulsat de desant (n.tr.).

Treizeci și opt

Din vârful stâncilor abrupte se putea vedea Bringle Sands și gurile râului Frane. Vântul, bătând din larg, rupea tufișurile, împiedica creșterea copacilor și eroda pietrele, astfel încât cărarea îngustă ce ducea până la malul mării era presărată cu tăblițe de avertizare.

La jumătate de milă în interior se afla linia ferată străbătând terenurile fertile din Bringle și Bringle Sands până la Frane Halt, înainte de a face joncțiunea cu tronsonul principal – de est – spre Exeter și Londra.

Dar bărbații din cabina acarului nu vedeau nimic în afară de reflexiile manetelor lustruite și ale diverselor instrumente, sau de pâlpâirea focului de cărbune. Regele era întins pe un pat pliant, Harry Woods își demonstra abilitatea de a dormi de-a-n picioarele, iar Danny Barga stătea într-un colț cu mâinile împreunate în jurul genunchilor și cu capul în piept.

— Doriți ceai? întrebă încet acarul adresându-se lui Mayhew și Douglas. Un ceainic zgâriat de tablă fierbea deja pe tăciuni. Douglas îi mulțumi și se dădu la o parte pentru a-i permite să ințețească focul.

— Cade din vagoane, explică omul arătând cu capul spre găleata plină cu cărbuni. Era un tip mic, sfrijit, cu o față palidă și un păr negru și lins. Surprinzător era felul în care reușea să schimbe fără efort uriașele manete aproape la fel de înalte ca și el. Ca mulți alți veterani ai primului război mondial, își cususe baretele medaliilor pe uniforma neagră de serj; le purta cu o sfidare disperată.

— Cât dracu-i ora? întrebă somnoros Mayhew, prea obosit ca să-și mai descheie paltonul și să-și consulte ceasornicul de aur de buzunar. Dar înainte ca cineva să-i răspundă, se răsuci pentru a arunca o privire ceasului de control fixat deasupra ferestrelor.

— Ar trebui să încercați să dormiți puțin, domnule colonel! Pentru o clipă Douglas crezu că acarul îl recunoscuse pe Mayhew, dar apoi își dădu seama că acesta era pur și simplu modul în care foștii combatanți se adresau străinilor buni de gură.

Răspunsul colonelului fu întrerupt de sunetul brusc al clopoțelului: două țârâituri, pauză, două țârâituri. Acarul se întinse și repetă semnalul folosind un disc amplasat sub o serie de cadrane. Apoi surâse adresându-se lui Mayhew:

— Nu vă alarmați, patroane. E doar o locomotivă ușoară. Trebuie să fie bătrânul Bob Swanick, cel de pe trenul pe care l-am oprit ca să puteți coborî. Apăsă pe dispozitivul următorului post de control semnul „linie liberă.”

Apa din ceainic începu să fiarbă. Turnă o parte peste esență, apoi deschise ușa și aruncă restul afară.

— Cumplit de frig astă seară, zise el.

— Parcă n-a fost niciodată atât de rece, fu de acord Mayhew, strângându-și mai bine gulerul impermeabilului în jurul gâtului.

— În cazul acesta ar fi trebuit să fiți cu mine prin 1915, replică acarul. Al doilea Crăciun al războiului. Era atât de ger încât înghețau și pietrele!

Clopoțelul sună de două ori. Acarul răspunse prin același semnal, apoi împinse maneta la „tren pe linie.”

— A trecut de postul lui Charlie, anunță feroviarul. Dacă vreunul din oamenii dumneavoastră este în el, va opri în dreptul nostru.

Mayhew se ridică în picioare și își lipi fața de geam, dar nu distinse decât luminile de pe linie.

— Pușcașii regali scoțieni.

— Poftim? mormăi Mayhew fără să se întoarcă.

— Al șaselea batalion de pușcași regali scoțieni. La un moment dat l-am avut comandant pe Winnie.

Mayhew răsufla din greu protejându-și ochii cu mâinile pentru a vedea mai bine locomotiva. Brusc îi auziră zgomotul, în ciuda vântului puternic. Trecu pe lângă ei, lăsând în urmă o dâră de scântei și un nor de fum acru. Colonelul își mușcă buzele și aruncă o nouă privire la ceas. Acarul acționă de câteva ori maneta clopoțelului, apoi umplu din nou ceainicul cu apă.

— Deci în ce unitate ați luptat?

Mayhew se întoarse să-l privească. Celălalt se holbă la el și repetă întrebarea.

— Dumneavoastră *ați făcut* războiul?

— Desigur, răspunse grijuliu colonelul. Eram în regimentul 99 Württemberg, iar prietenul meu aici prezent făcea parte din statul major personal al Kaiserului Wilhelm.

Stânjenit de acest răspuns sarcastic, Douglas interveni:

— Drăguț din partea dumitale să împarți cu noi rația de ceai.

— Știu să apreciez o glumă, replică celălalt ca un fel de răspuns la scuza nerostită a detectivului. Își făcu de lucru cu ceainicul și declară întorcându-se spre Mayhew: Dacă v-am fi curățat pe toți, voi cei din Württemberg în 1918, n-am mai fi fost acum în blestemata asta de încurcătură.

Cei doi se priviră fix câteva momente, apoi Mayhew izbucni în râs.

— Adevărat, bătrâne, zise el și-l bătu ușor pe umăr.

— Ceaiul sergentului e gata. Am adăugat mult lapte conservat și atâta zahăr încât lingurița ar putea să stea țeapănă în ceașcă.

— Al meu ar putea să fie fără zahăr? întrebă Douglas.

— Desigur, prietene, răspunse acarul cu acea bunăvoință pe care englezii o manifestă față de străini și nebuni. Dacă așa vă place. Se uită la paltonul gros pe care i-l împrumutase Mayhew și decise că Douglas trebuie să fi fost înrolat pe vremuri în marină. Căldura focului făcea ca un miros ciudat, asemănător mirodeniilor, să se degaje din țesătură. Superintendentul se întrebă unde fusese păstrată haina pentru a trage o astfel de mireasmă.

Ritualul preparării ceaiului dură cinci minute și fu întrerupt de semnalul care anunța trecerea unui mărfar, fapt ce declanșă un nou semnal din clopoțel.

— Existau cincizeci de semnale diferite, declară mândru acarul înmânându-i lui Mayhew cea mai bună ceașcă a sa, cea având menționat pe ea anul 1935, data jubileului de argint al Regelui George al V-lea[126]. Iar acum că au apărut Hunii, ne apropiem de șaptezeci.

— Cu douăzeci mai multe? se arătă politicos Mayhew.

— Doar așa reușim să știm cine sunt și pe unde circulă: patrule militare care supraveghează liniile, trenuri cu muniții aprovizionând bateriile de coastă…

— Sau transporturi de cărbune… îl întrerupse cu viclenie Mayhew. Deveniseră deja amici, ca doi vechi soldați ce erau. Douglas deja nu mai făcea parte din lumea lor.

— Sunt oprite la fiecare post, completă rânjind feroviarul, și băieții se autoservesc cu o găleată sau două. Îi întinse lui Archer o cană emailată, plină cu ceai negru. Trebuia să fi văzut sacii pe care i-a dus Charlie în sat. Desigur, tipul e nou, angajat doar temporar așa că…

Colonelul dădu din cap înțelegător dar și absent. Ce-l interesa pe el cât timp va lucra Charlie!

— Bun ceaiul, șefule? se informă acarul adresându-se lui Douglas.

— Excelent.

Brusc se auzi scârțâitul scărilor abrupte de lemn și se simți un curent de aer rece în momentul când se deschise ușa. Focul se înteți din cauza tirajului. Mayhew și Archer tresăriră vizibil, dar acarul râse.

— Nu vă faceți griji. E doar Sid. Știe că pe la ora asta am ceaiul pregătit. Apoi adresându-se noului venit: Ți-a mirosit a ceai, așa-i, Sid?

Acesta era un bărbat spătos, cu un păr ciudat de negru și cu o mustață bine îngrijită. Purta o șapcă cu cozoroc și o haină neagră de uniformă peticită cu grijă la coate. Aruncă o privire circulară în jur, spre patul unde dormea Regele,

---

[126] Primul rege din Casa de Windsor (1910–1936) (n.tr.).

spre figura țeapănă a lui Harry al cărui sforăit sonor era destul ca să arate oricui că nu se trezise încă și spre silueta cocârjată a lui Danny Barga.

— Cam înghesuiala pe aici în seara asta, declară el apucând ceașca oferită, după ce-și agățase politicos șapca în cuier – probabil ca un semn de respect pentru vizitatorii bine îmbrăcați. Îi salută din cap pe Mayhew și pe Archer și-și lipi mâinile de ceașca fierbinte pentru a le încălzi.

Adresându-se colonelului, noul venit zise:

— În ceea ce privește fotbalul, domnule. Cu cine țineți, cu Wolverhampton Wanderers?

Mayhew îl privi o clipă fără a-i răspunde, în vreme ce acarul îi urmărea pe amândoi cu interes. În cele din urmă spuse:

— Te referi la meciul dintre Woolworths și Wolverhampton Wanderers? Sunt și voi rămâne un suporter al lui Woolworths, dragul meu prieten. Și apoi doar un văcar s-ar văicări când veninul viperei i-ar învenina vaca!

Sid izbucni în râs. Fusese o provocare intenționată. Puțini germani ar fi putut pronunța Wolverhampton Wanderers fără a-l transforma pe „w” în „v.” Iar fraza improvizată, cu cuvinte și mai greu de pronunțat corect, îi îndepărtase orice bănuială. Să fi știut el cât de numeroși erau nemții din cele mai sofisticate eșaloane ale armatei de ocupație din Londra care ar fi trecut cu brio acest examen!… Liniștit, se așeză pe o cutie goală și-și scoase cizmele de cauciuc.

— Ei bine, zise nerăbdător Mayhew.

— Bărci vin și pleacă fără încetare pe plajă, aproape de gurile râului. Ambarcațiuni speciale… după descriere, transportă desant. Nimeni nu poate coborî până acolo fără a se deschide focul asupra lui. Îi privi pe cei doi pentru a vedea ce efect aveau aceste vești dramatice asupra lor. Harry și Danny se treziseră și ascultau cu interes. Mi s-a spus că dinspre tabăra germană de la Bringle Sands se aude un schimb intens de focuri – de fapt rafale lungi de mitralieră.

Harry schimbă o privire cu Douglas, ușurat să afle că grupele de asalt își atinseseră obiectivul.

— Rafale lungi de mitralieră, repetă Sid. Prietenul care mi-a relatat toate acestea a încercat să treacă pe drumul principal, dar nemții l-au întors înapoi. Cică din cauza unei bombe neexplodate aflată pe undeva pe acolo.

— Nu, aceia erau oamenii noștri, îl corectă Mayhew. Un tip în uniformă de polițist și alți câțiva îmbrăcați în haine militare. Iar despre motiv, trebuia găsit unul pentru a bloca drumul. Schimbul de focuri… probabil arme automate. Un civil le poate confunda ușor cu mitralierele.

— Nu veți putea opri sosirea întăririlor germane cu un sticlete și câțiva tipi în uniformă, replică Sid ca și cum ar fi fost iritat de modul în care prietenul său fusese păcălit de niște impostori.

— Bineînțeles că nu, fu de acord Mayhew. Există alte planuri pentru a împiedica sosirea întăririlor. Dar acel punct de control ne va permite câștigarea unui timp prețios – extrem de necesar pentru ca echipele speciale să pătrundă în interiorul perimetrului.

— În Bringle s-au înregistrat morți – femei, copii, bătrâni, desigur și germani, declară Sid masându-și picioarele reci.

— Nu mai răspândi astfel de zvonuri. Știi la fel de bine ca și mine faptul că după ora oficială de oprire a circulației, toată lumea trebuie să stea înăuntru. Amănuntele astea tot de la amicul tău le știi?

— A trecut pe acolo pe bicicletă.

— Mai bine asigură-te că nu va trăncăni, îl povățui colonelul. În caz contrar s-ar putea să consider că face jocul nemților. Ei, și acum ce știi despre Frane Halt?

— Americanii sunt acolo, răspunse Sid. Doar o jumătate de duzină. Au o mașină blindată… una caraghioasă, un fel de tanc dar cu roți în partea din față. Trebuie s-o fi adus cu vreo barcă. Câțiva soldați au pornit-o de-a lungul liniei și se îndreaptă direct încoace. De fapt acest lucru trebuia să vi-l spun de la început.

— Harry, zise Mayhew, dumneata comanzi aici. Nimeni din cei prezenți nu are voie să părăsească încăperea. Archer și cu mine vom merge să-i întâmpinăm pe americani. Danny Barga îi aruncă o privire dar nu comentă. Glezna sa scrântită încă îl mai supăra.

Douglas și Mayhew porniră de-a lungul liniei și numai după câteva minute zăriră soldații.

— Stai! urlă colonelul.

— Teddy Bears!

— Picnic!

— Sunt maiorul Dodgson, se prezentă cel mai înalt dintre cei trei soldați. Dinspre Bringle Sands se zăriră trei străfulgerări ce luminară orizontul. Imediat după aceea trei explozii răsunară peste câmpurile învăluite în întuneric.

— Colonelul Mayhew.

— Era și timpul să ne întâlnim, domnule colonel. Unde-i Regele?

— În cabina acarului, doar la câteva sute de iarzi de aici.

— Să mergem!

Mayhew îl apucă de mână pe Dodgson, oprindu-l.

— Să-ți spun un lucru pe care trebuie să-l știi, domnule maior. Regele nu poate merge singur.

— Nu poate… ce?

— Regele e bolnav. Va trebui să faci rost de un vehicul.

— Nu se poate, planul este de a-l transporta de-a lungul malului râului pe o potecă abruptă. Nici o mașină n-ar putea trece pe acolo. Alte străfulgerări și alte explozii în depărtare.

— Atunci pune doi flăcăi voinici să-l ducă cu targa.

Colonelul se întoarse înspre cabina de control.

— Se pare că ar fi singura soluție, încuviință Dodgson.

Brusc, în depărtare, se auziră rafale și câteva reflectoare măturară cerul deasupra taberei de la Bringle Sands.

— Îl veți duce voi, hotărî maiorul adresându-se celor doi soldați. Retragerea forței principale trebuie să fi început mai devreme decât fusese plănuit. Încă zece-cincisprezece

minute și va fi foarte periculos să te afli pe acest drum. Să ne grăbim.

Douglas nu mai asistase niciodată la o bătălie și nu era pregătit pentru confuzia și dezorientarea ce domnea pretutindeni. În timpul primelor schimburi de focuri, ambele părți făcuseră economie de muniție. Acum, pe măsură ce membrii comandourilor se retrăgeau spre bărci, trăgeau rafale lungi în timp ce întunericul nopții era sfâșiat de exploziile declanșate de echipele speciale de geniști ce distrugeau echipamentele vitale ale laboratoarelor.

Cei doi soldați care-l duceau pe Rege se opriră aruncându-se aproape pe pământul umed în momentul când o rafală de trasoare trecu peste capetele lor. Rămaseră nemișcați doar atât cât le era necesar să-și recapete respirația, apoi îl înșfăcară din nou pe suveran și începură să caute reperele delimitând poteca abruptă ce cobora spre plajă. Douglas se afla imediat în spatele lor. Auzi urletul unui bărbat aflat în vârful stâncii:

— Haideți odată, grăbiți-vă, flăcăilor. Bărcile așteaptă. Pe aici, pe aici!

Archer îl căută cu privirea pe Harry. Acesta ducea o lanternă a cărei lumină o acoperise prudent cu hârtie roșie.

— Douglas, șopti el, mai încet, nu pot să țin pasul.

— Fumezi prea mult, replică Superintendentul deși și el de-abia mai putea respira și ar fi fost bucuros să se oprească chiar și pentru câteva clipe.

Exploziile se succedau fără încetare. De două ori germanii aflați pe celălalt mal al râului încercaseră să pună în baterie reflectoare mobile, dar tot de atâtea ori cineva le transformase în țăndări, lichidându-le și servanții, cu rafale lungi de armă automata. Încă o încercare. Douglas se miră cât de bravi sau cât de nesăbuiți pot fi unii oameni.

— Dar haideți odată, flăcăilor, se auzi din nou vocea din întuneric.

Reflectorul era îndreptat direct spre ei, o strălucire orbitoare ce poleia iarba și aureola delicat tufișurile și copacii strâmbi. De undeva din spate izbucniră câteva împușcături, însă nu era ușor să mânuiești grelele pistoale automate de-abia ținându-ți echilibrul pe cărarea noroioasă, pe alocuri plină de bălți. Douglas auzi un strigăt urmat de un țipăt în clipa în care un nenorocit alunecă și o luă la vale pe malul abrupt, zdrobit de greutatea propriului său echipament și sugrumat de chingile acestuia.

— Mi-am răsucit piciorul, gemu Harry. Lumina reflectorului îi lăsă brusc în întuneric în timp ce fascicolul se îndrepta în jos spre poalele stâncii.

Abia în acest moment realiză Douglas că vocea care strigase „Haideți odată, flăcăilor” aparținea unui neamț. Mai exact, era a Standartenführer-ului Huth. Înainte de a deschide gura pentru a-i avertiza și pe ceilalți, se porniră rafalele. Zgomotul lor îl asurzi și simți impactul gloanțelor lângă picioarele sale.

Țipetele soldaților se distingeau clar, acoperind detunăturile puștilor, iar cadența de tragere crescu atât de rapid încât impacturile proiectilelor erau aproape neîntrerupte.

— Întoarce-te, Douglas. Era vocea lui Harry.

Archer văzu reflectorul fixându-se asupra Regelui și a celor doi soldați care-l transportau, apoi toți trei dispărură într-un nor de bulgări de pământ produși de tirul dirijat al mitralierelor. Douglas se repezi înainte, dar fu placat fără milă și trântit la pământ. Până să-și revină, totul se terminase. Cadavrele zăceau împrăștiate în toate direcțiile. Germanii își cronometraseră perfect ambuscada. Nu mai mult de jumătate de duzină din membrii grupului de comando reușiră să ajungă teferi pe plajă. Corpurile sfârtecate ale celorlalți marcau cu precizie cărarea. Printre morți se numărau maiorul Dodgson, Danny Barga și Regele George al VI-lea, Împărat al Indiei.

Treizeci și nouă

La venirea zorilor una din ambarcațiunile de asalt mai era încă pe plajă, cu rampa de încărcare răsucită în jurul mașinii blindate incendiată chiar în momentul îmbarcării. Cadavrele pluteau ușor pe marea unsuroasă, sau formau pete contorsionate pe nisip. Peste tot zăceau împrăștiate urme ale prăpădului: căști de oțel, veste de salvare, frânghii, puști și sute de tuburi de cartușe pe care se răsfrângeau primele raze de soare.

Din cele trei clădiri aparținând Centrului de cercetări al Wehrmacht-ului de la Bringle Sands nu mai rămăseseră decât pereții înnegriți, peste care furtunurile pompierilor își mai deversau încă șuvoaiele de apă. Infirmeria era plină până la refuz, singurul chirurg existent opera fără întrerupere iar ambulanțele asigurau o legătură continuă cu spitalul german din Exeter.

Represaliile nu se lăsară așteptate. Dimineața următoare, până pe la opt treizeci, fuseseră deja executați douăzeci și șapte de localnici care fie că ajutaseră inamicul, fie că nu reușiseră să-și asigure un alibi valabil pentru perioada ultimelor douăzeci și patru de ore. Alte o sută șaizeci de persoane fuseseră transportate în niște barăci de lângă Newton Abbot, prima etapă a unei călătorii ce urma să se termine într-un lagăr de muncă forțată din Germania.

Comandourile suferiseră pierderi în proporție de aproape treizeci la sută, jumătate din ele fiind mortale. Dar își îndepliniseră misiunea. Călăuzite de membri ai Rezistentei ce studiaseră topografia locului săptămâni

întregi, ele puseseră stăpânire pe tot perimetrul complexului numai după douăzeci și cinci de minute de luptă. Acționând după instrucțiunile lui Ruysdale, echipele speciale distruseseră cele mai importante laboratoare și echipamente și transportaseră la nave un număr mare de documente cu ajutorul vehiculelor speciale prevăzute cu șenile.

Tehnicieni germani examinau acum ruinele pentru a stabili vreo eventuală scurgere radioactivă, în timp ce soldații ridicau morții. Nu existau prizonieri pentru a fi interogați, supraviețuitorii ducând cu ei chiar și pe camarazii foarte grav răniți. Waley murise, victimă a atacului cu mortiere din finalul luptei, chiar înainte de retragerea generală. Maiorul Dodgson își pierduse viața în ambuscada perfect executată de Huth, iar prietenul său Hoge, scăpat fără nici o zgârietură, se îmbarcase pe ultima navă etalând în gură o uriașă havană aprinsă. Bărbatul căruia i se spunea Ruysdale se simțise complet detașat și neînfricoșat de tot ceea ce văzuse. Își dusese calm la bun sfârșit însărcinarea inspectând pe îndelete laboratoarele. Și el părăsise plaja cu ultimă navă, însoțit de bătrânul profesor Frick. Cei doi se mai întâlniseră odată la Institutul de fizică teoretică din Copenhaga.

Douglas Archer petrecu acele prime ore ale dimineții într-o celulă mică și neconfortabilă aparținând Feldgendarmeriei din Bringle Sands. Era foarte frig și îi era recunoscător colonelului Mayhew pentru căldurosul palton pe care i-l împrumutase. A doua zi pe la opt dimineața zgomotul zăvoarelor trase îl trezi din somn. Generalul Kellerman intră în celulă, îmbrăcat în uniformă SS, manta la două rânduri și sabie. Se strecură înăuntru ca o pasăre de pradă sătulă, salutându-l pe Douglas cu un vesel „bună dimineața”, scărpinându-și bărbia proaspăt rasă și mirosind puternic a colonie.

— Ei bine, când am auzit că ești arestat, aproape că – te rog să mă ierți – aproape ca am râs. Ei, Dummkopf[127], i-am

[127] Tâmpit (n.tr.).

zis celui ce m-a anunțat, mi-ai reținut unul din cei mai buni ofițeri.

— Și totuși nu mi s-a dat drumul.

— Nu, replică Kellerman fără să se tulbure de aspectul nu prea favorabil al subalternului său. Aveau nevoie de mine pentru o identificare pozitivă.

— Aș putea să mănânc ceva?

Kellerman păși pe culoar.

— Cafeaua și micul dejun pentru acest ofițer, ordonă el unui tânăr SS-ist aflat în poziție de drepți în fața ușii. Acesta apăru cu o tavă plină, dar atât de repede încât Douglas își zise că totul fusese aranjat dinainte, deși nu puteai fi niciodată sigur de modul în care generalul ar fi reacționat într-o anumită situație.

— Prietenul dumitale, sergentul Woods, n-a fost reținut.

— Mi-a trimis un mesaj, răspunse Douglas.

— Ar trebui probabil să-i mulțumești că ți-a salvat viața, continuă neamțul. Se aplecă și mirosi cafeaua, apoi se strâmbă.

— M-a trântit jos când au început împușcăturile, îi spuse Douglas. Kellerman îl privi lung ca și cum ar fi vrut să citească ceva în ochii săi, dădu din cap și se mulțumi să rostească doar un singur cuvânt:

— Exact.

— Dar Standartenführer-ul Huth a fost arestat!

— Cunoști o mulțime de lucruri, constată Kellerman.

— Nici chiar așa. Numai ce mi-a spus Harry Woods când a încercat să mă scoată de aici în această dimineață.

— Îi plâng pe părinții săi, zise brusc Kellerman. Profesorul Huth, tatăl Standartenführer-ului, e un savant foarte cunoscut.

— Dar de ce? întrebă Archer bându-și cafeaua.

— Ah, dar se pare că n-ai înțeles ce se petrece de fapt, dragul meu Superintendent. Dumneata ești un bun și loial ofițer, și nu ți se va aduce niciodată vreo învinuire – cu siguranță nu în vreo unitate de poliție pe care o voi comanda eu. Kellerman zâmbi. După ce se convinse că implicațiile acestei remarci nu-i scăpaseră lui Douglas,

generalul continuă: Standartenführer-ul pare să fi desfășurat o cruciadă anormală împotriva armatei germane. Cred că s-a simțit jignit de faptul că Wehrmacht-ul a fost investit cu puteri excepționale prin decretarea legii marțiale. Kellerman declară toate acestea cu un astfel de ton ca și cum nu i-ar fi venit nici lui să creadă o astfel de afirmație.

— Chiar așa? se miră Douglas lăsând să se înțeleagă că de fapt Kellerman și armata conspiraseră împotriva lui Huth. Și sub ce formă s-a desfășurat această cruciadă, domnule?

— L-a ajutat pe față pe prietenul dumitale, colonelul Mayhew, într-un complot concretizat prin eliberarea Regelui din Turnul Londrei și prin desfășurarea acestui atac terorist ale cărui consecințe tragice le-ai urmărit pe viu. Pot să-l înțeleg și chiar să-l simpatizez pe colonelul Mayhew pentru ceea ce a întreprins – desigur din patriotism și loialitate față de Regele său. Cu o mișcare nervoasă Kellerman își netezi tunica. Demn de admirat, continuă el. Dar nu pot găsi nici un fel de scuze în favoarea Standartenführer-ului Huth vizavi de participarea sa la această mizerabilă conjurație.

— Cum de puteți fi așa de sigur că a fost implicat?

— Când se întâmplă așa ceva... ceva ce ar putea dezonora tot Wehrmacht-ul, e necesar să adoptăm măsuri speciale. De aceea colonelului Mayhew i-a fost oferita grațierea dacă va coopera complet cu tribunalul. Generalul Kellerman își trecu degetele peste epoletul de piele bine lustruit, apoi își atinse mânerul sabiei, încredințându-se că totul era în ordine. Bineînțeles că hotărârea colonelului a fost determinata de moartea tragică a suveranului său.

— Bineînțeles.

Cei doi bărbați schimbară câte un zâmbet: Douglas, unul obosit și melancolic, Kellerman, unul relaxat și sigur de sine. Deci Mayhew își cumpărase libertatea în schimbul ajutorului acordat armatei și personal lui Kellerman pentru a se debarasa de Huth. Sau poate așa voia generalul să lase impresia.

— Standartenführer-ul Huth va fi judecat?

— Totul s-a și terminat, declară Kellerman oftând adânc și lovindu-și sabia care zdrăngăni în teacă. A fost convocat un tribunal special, la aproximativ un ceas după ce au încetat ultimele împușcături. Colonelul Mayhew a depus imediat mărturie, iar Standartenführer-ul Huth a fost condamnat la moarte. Sentința se va executa în cursul acestei dimineți.

Douglas simți că-i vine rău. Turnă niște apă fierbinte peste restul de cafea și-l bău.

— Nu trebuie să fii neliniștit. Dumneata ai fost judecat *absente reo*[128]. De prisos să mai menționez că ai fost achitat. Cel mai bine așa. Rareori cineva este acuzat de două ori pentru aceeași faptă.

Douglas reținu că generalul nu menționase imposibilitatea repetării unui astfel de pericol.

— Mulțumesc, domnule.

— Archer, Standartenführer-ul Huth a cerut să i se permită o întrevedere cu dumneata. În ciuda sentimentelor mele, mi-e milă de bietul păcătos. Te vei duce, nu-i așa?

— Dacă-mi permiteți.

— În circumstanțele de față, nu văd ce rău ar putea produce o astfel de discuție.

— Îmi imaginez că doriți să fiți și dumneavoastră prezent?

— Nimic nu-i gratis, Archer. Sper că ești de acord… Kellerman zâmbi, dar de această dată nu se mai osteni să fie cald și prietenos.

---

[128] În lipsă (n.tr.).

Patruzeci

Standartenführer-ului Huth îi fusese repartizat un apartament în aripa rezervată vizitatorilor importanți din cadrul Centrului de cercetări de la Bringle Sands. Ultimele sale ore și le petrecea în tihnă alături de o sticlă de coniac și o tavă pe care se afla micul dejun – încă neatins, căni de argint și farfurii fine de porțelan.

— Deci Kellerman ți-a permis să mă vizitezi?

— Da, domnule Standartenführer.

Pe geam se vedea laboratorul distrus de incendiu. Vântul bătea destul de tare, aducând cu el bucăți carbonizate de hârtie ce se loveau de sticlă înainte de a-și continua drumul, peste peluza de iarbă, spre rețelele de sârmă ghimpată.

— Cei de la armată au hotărât să pună capăt programului de cercetări nucleare, zise Huth. Știai acest lucru?

— E ceea ce doreați, nu?

— Dar nu în felul acesta. Nimeni în Berlin nu-l mai sprijină, iar Reichsführer-ul nu mai permite SS-ului continuarea cercetărilor. Americanii vor fabrica bomba… și vor câștigă războiul, izbucnit în clipa când această nouă armă va deveni operațională. Noi, germanii, suntem neprevăzători, Archer. Armata deja începe să gândească că acțiunea din noaptea trecută a constituit un rău care se va dovedi totuși, până la urmă, o binefacere.

— De ce să gândească așa ceva?

Huth arătă spre fereastră și spre clădirile în ruină.

— Raidul acesta va permite Wehrmacht-ului menținerea legii marțiale pentru cel puțin un an de zile. Dumnezeu știe câte milioane de mărci vor fi alocate armatei pentru a se pregăti în așteptarea unei alte operațiuni de acest gen. Oh, Abwehr-ul va fi încântat și el, iar în plus îl mai au la mână și pe generalul Kellerman.

Huth se îndreptă spre măsuță și destupă o sticlă de coniac.

— Kellerman va fi fericit, continuă el. Își va păstra funcția, va scăpa de mine și nu-i va mai fi frică de eventualele acuzații în legătură cu afacerile sale financiare. Huth zâmbi. Ghicise ca toată conversația urma să fie înregistrată. Dar indiferent dacă era pe disc sau bandă, lui Kellerman îi era acum imposibil să o folosească fără a se autodemasca – și nici măcar nu putea elimina unele pasaje fără ca lucrul să fie imediat remarcat. Pentru Kellerman eu sunt un veritabil țap ispășitor. Toate crimele, escrocheriile sau afacerile necurate nerezolvate îmi vor fi puse în cârcă. A încercat chiar să dovedească că aș fi avut un amestec în explozia din cimitirul Highgate. Bei ceva?

— Mulțumesc, domnule.

— Nu mai e nevoie să fii atât de oficial. Huth îi puse în mână un pahar plin cu coniac. Toți am jucat tare, dar a câștigat Kellerman; și Mayhew. Oricum n-ai să mă auzi jeluindu-mă pe această temă.

— Mayhew?

— Mi-a promis câte-n lună și-n stele. E stilul său: tămâieri și promisiuni, așa-i? Se trânti într-un fotoliu și bău cu nesaț.

— Da, ăsta-i stilul său.

— M-a prevenit despre atac, m-a ajutat să organizez chiar ambuscada.

— Nu pot să cred așa ceva! exclamă Douglas.

— Ba bine că nu! M-a ajutat să interceptez grupul de diversiune. Și m-am lăsat prostit. În timp ce noi luptam, principala sa forță a traversat toată zona în vehiculele acelea cu semișenile și a distrus laboratorul.

— Cei din grupul de diversiune au fost practic șterși de pe fața pământului, zise Douglas consternat de enormitatea faptei.

— Mayhew era hotărât să-i angajeze pe americani în luptă, explică Huth. A pus să fie omorât Spode și să fie distruse documentele deoarece tânărul savant dorea să le predea ambasadei americane. Dumneata i-ai dat un film și el l-a ars. Nu voia ca yankeii să obțină rezultatele cercetărilor fără luptă, altminteri nu li s-ar fi părut că iau parte la un război adevărat. Doar în ceea ce-l privește pe Rege, Mayhew și-a greșit calculele. Huth dădu din umeri. Dar toți greșim din când în când. Zâmbi sinistru, ca și cum și-ar fi bătut joc de el însuși.

— Regele a fost ucis.

— Mayhew trebuia să aibă mai multă încredere în propriul său plan. Inițial, Regele trebuia să însoțească forța principală de atac, fiind transportat împreună cu documentele speciale.

— Da, bineînțeles, zise Douglas, deși acum ajungea la teribila concluzie că nu acesta fusese planul lui Mayhew. Colonelul îl trimisese deliberat pe Rege pe acel traseu, știind că oamenii lui Huth organizaseră acolo o ambuscadă. În acel moment Mayhew luase locul lui Dumnezeu. El era cel care scria conținutul viitoarelor cărți de istorie. El, cel care făcuse totul ca Regele să moară în luptă cot la cot cu aliații săi americani. Mult mai bine așa decât un suveran infirm și patetic, exilat în Washington, la discreția caricaturiștilor și la bunul plac al politicienilor, un memento viu al Angliei ocupate de germanii victorioși. Abia în acest moment începea Superintendentul să înțeleagă întortocheata minte a unui om de stat. Nu mai încăpea nici o îndoială că Regina și Prințesele se aflau deja în drum spre Washington D.C.

— Ești norocos, Archer, remarcă Huth.

— Că am scăpat cu viață?

Standartenführer-ul clătină din cap.

— Nu. Nu s-a pus niciodată problema să ți-o pierzi. Faptul a fost hotărât cu mult timp înainte.

— Hotărât? Când? Și de către cine?

— În momentul când Harry Woods a acceptat să devină informatorul lui Kellerman, raportându-i orice mișcare pe care o făceai, orice întâlnire la care luai parte, orice cuvânt rostit.

— Harry Woods? Harry al meu?

— Woods i-a telefonat lui Kellerman anunțându-l despre pana suferită de ambulanță imediat ce dumneata ai intrat în Reform Club. Generalul i-a contactat pe cei de la Abwehr și a pretins că era la curent cu ce puseseră ei la cale. Astfel a reușit să-și aducă oamenii aici chiar în clipa când comandourile se retrăgeau. Deci nu în timpul luptei, ține bine minte acest amănunt. De ce? Pentru că el dorea ca atacul să nu fie respins, ci să reușească. După aceea a convocat imediat tribunalul special și plutonul de execuție… în timp ce își servea micul dejun în sala de mese. Au avut o dimineață aglomerată. Probabil că deja îl dor umerii…

— Când? Când a acceptat Harry să…

Huth oftă.

— Când se afla arestat. Au ajuns la o înțelegere, Ești polițist, știi doar ce pot face dintr-un om câteva ore de închisoare.

— Harry e neînfricat ca un leu.

— Doar nu crezi că generalul e destul de grosolan ca să recurgă la violență, nu-i așa?

— Și ce-i cu asta?

— E cheia întregii afaceri. Și te privește direct!

— Pe mine?

— Ești un netot, Archer. Nu-ți dai seama că Harry te protejează ca pe propriul său copil – cel pe care nu l-a avut? Nu știi cât de mândru e de tot ce faci dumneata? Nu ai observai că ori de câte ori Harry înregistrează vreun succes, spune tuturor că dumneata ai fost creierul?

— Nu, nu mi-am dat seama de acest lucru, spuse moale Douglas.

— Kellerman era pe punctul de a aranja ca fiul dumitale să fie trimis la un internat din Boemia – de fapt o școală a

tineretului hitlerist. Nu-i nevoie să-ți precizez că generalul a pretins că era vorba de un act de generozitate, dar Harry și-a dat seama ce era în realitate. Huth se smârcâi și-și șterse nasul. Știa că asta era cea mai bună metodă de a te face nefericit…

— Tot nu-s sigur că am înțeles…

— Harry a colaborat cu Kellerman pentru ca dumneata și puștiul să fiți în siguranță. Ei, haide, Archer, știi doar că metoda-i des folosită. Dumneata n-ai oferit niciodată protecție unui informator în schimbul unei indicații demne de toată încrederea? Harry și-a îndeplinit obligațiile asumate iar Kellerman și-a ținut promisiunea. Astăzi dimineață dumneata și Harry ați fost judecați și achitați în cinci minute. Fii recunoscător pentru acest lucru.

— A făcut Harry așa ceva pentru mine?

— Sergentul nu prea are pentru ce trăi, replică brutal Huth. O căsuță plină de purici, o nevastă afurisită. Poate că dacă ar fi avut copii, totul ar fi fost altfel.

— Dar își iubește soția!

Huth negă din cap.

— Asta s-a întâmplat de mult. În ultimul timp o prefera pe secretara dumitale, acea Sylvia și nu mai știu cum, cea care s-a sacrificat încercând să-l salveze. Dar asta-i o problemă, ce ține strict de Rezistență…

— Știți totul.

— De aceea mă și execută, recunoscu fără ezitare Standartenführer-ul. Pot să citesc ce-i în mintea oamenilor, Archer. Un polițist trebuie să știe să facă acest lucru.

— Nu vreau să fiu un astfel de polițist.

— Va trebui să fii acela de care are nevoie Kellerman. Cel puțin pentru moment. Huth luă o gură de coniac. Cât e ceasul? Pe-al meu mi l-au luat.

— Aproape zece.

— Nu mai e mult. Aprinse o țigară. Fiul dumitale vrea să devină și el polițist?

— Da, dar să circule pe motocicletă.

Huth zâmbi.

— Ești norocos, Archer. Ține-l departe de această meserie murdară.

Douglas nu răspunse. În fața ferestrei putea vedea strălucitorul Rolls-Royce al lui Kellerman. Șoferul ștergea cu foarte mare grijă parbrizul.

— Îmi pare rău de domnișoara Barga și de felul în care s-au petrecut lucrurile.

— Mulțumesc, zise Douglas nedorind să continue discuția pe această temă.

— De îndată ce Kellerman a aflat că ați abandonat ambulanța, a și trimis câțiva măcelari de la Gestapo să-i facă o vizită.

— Barbarei? I-am telefonat – mi-a răspuns un tip care s-a recomandat drept spălător de geamuri.

— Știi doar că indivizii de teapa lor nu sunt prea deștepți.

— L-am crezut, recunoscu Douglas. Apoi am telefonat din nou. Mi-a răspuns ea, dar tonul îi era dur, aproape grosolan.

— Încerca să te prevină, așa-i? Imprudent din partea ei. Probabil că te iubea grozav de mult. Faptul i-a făcut să-și piardă calmul – vreau să spun, încercarea ei de a te pune în gardă. Au lovit-o mai tare decât era necesar. Nu acesta le fusese planul. E greu să explici moartea unei reportere americane.

— Vocea îi era extrem de slabă, aproape o șoaptă. Să nu fie auzită.

— De ce te iubește toată lumea, Archer? Pur și simplu pentru că nu acorzi prea mare importanță afecțiunii pe care ți-o poartă? Clătină din cap și nu mai continuă. Gestapoviștii n-au auzit telefonul sunând. Femeia era la etaj, îmbrăcându-și haina. Trebuie să fi distins țăcănitul înainte de a se auzi soneria.

— Și eu care credeam că nu voia să mă vadă…

— Nimeni nu-i prea deștept când e vorba de persoanele care ne iubesc. Poți să transmiți un mesaj tatălui meu?

— Urmează să-mi iau concediu și voi putea călători în Germania. Dar credeam că-l urăști?

— Povestește-i despre raid în măsura în care îți va permite cenzura. Spune-i că au început împușcăturile și că am fost prins sub un foc încrucișat. Spune-i că am murit bărbătește. Spune-i toate prostiile pe care părinții doresc să le audă despre fiii lor – și pe care fiii doresc să le audă despre părinți.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă și un tânăr ofițer SS îi comunică Standartenführer-ului că trebuia să fie gata peste cinci minute. Apoi salută cu un formalism exagerat.

— Ei bine, trebuie să-mi lustruiesc pantofii, să mă pieptăn și să fiu gata să joc rolul principal în această operă teutonică. Comunicatul oficial va menționa faptul că am căzut în luptă.

— Voi transmite mesajul, promise Douglas.

— Prins sub un foc încrucișat, îi reaminti Huth. Așa e cei mai bine. Zâmbi sardonic.

Douglas luă paltonul de molton al lui Mayhew de pe scaunul pe care-l lăsase. Se îmbrăcă și-și încheie bine nasturii de lemn. Era frig afară și-i era recunoscător colonelului pentru această haină cu un miros atât de ciudat. Mirosul… brusc îl recunoscu: tabac de prizat. Niciodată nu e prea târziu ca să afli adevărul crud! Havana Romeo y Julieta pe jumătate fumată și urmele găsite în cutiuța sfărâmată din buzunarul vestei doctorului Spode. Avea proba irefutabilă că Mayhew îl condusese pe savant în apartamentul din Shepherd Market unde-l asasinase înainte de a-și petrece jumătate de noapte arzând documentația tehnică. Trebuia doar să-i împiedice pe americani să pună mâna pe acele calcule și ceea ce era și mai important, trebuia să-i împiedice să vorbească cu Spode! Mayhew își pusese în cap să-i determine pe americani să intre în luptă.

— Prins sub un foc încrucișat, repetă Huth. Toți am fost prinși sub un foc încrucișat.

— La revedere, domnule Standartenführer, spuse Superintendentul Douglas Archer încheindu-și nasturii de la guler. Pe fereastră observă Rolls-Royce-ul generalului

Kellerman îndreptându-se spre poarta principală. Cu fanionul fluturând în vânt.

– Sfârșit –

Tiparul executat sub cd. 5014
la Imprimeria „Bacovia”
str. Mioriței nr. 27
BACĂU

Palatul Buckingham este o ruină fumegîndă. Regele este prizonier în Turnul Londrei. Winston Churchill a fost executat prin împuşcare. Odinioară, Anglia era cel mai puternic imperiu de pe Pămînt. Acum ea aparţine lui Hitler, iar cea mai temută forţă de pe insulă a devenit *SS-Great Britain!*

Printre numeroşii englezi care sînt purtaţi de cursul obişnuit al vieţii se numără Douglas Archer, inspector la Scotland Yard. Dar numai pînă în momentul cînd ancheta unei crime, aparent banale, îl aruncă pe nepregătite în vîrtejul luptei de rezistenţă.

SS-GB

Len Deighton s-a născut la Londra în 1929. Este autorul unor romane celebre precum ***Dosarul Ipcress, Funeralii la Berlin*** *sau* ***Bombardierul****, care i-au adus consacrarea ca maestru al thriller-ului politic.* ***SS–GB*** *combină elementele de ficţiune politic cu science fiction-ul, constituind una din cele mai apreciate creaţii ale anilor '80 şi cel mai mare succes de public al scriitorului britanic.*

ISBN 973-9136-05-2 **448 + 2TL = 450 Lei**